ERKEKLERİ ÖLDÜRÜP

KATY BRENT

PAÇAYI SIYIRMANIN YOLLARI

"Erkekleri Öldürüp Paçayı Sıyırmanın Yolları sizi doğrudan aksiyonun içine atıyor ve ilk sayfadan itibaren hop oturup hop kalkmanıza neden oluyor."
–Lizzie's Little Book Nook

Kitty Collins'le tanışın.

ARKADAŞ. AŞIK. INFLUENCER. *KATİL.*

Gece kulübündeki şu adam bir türlü peşimi bırakmıyordu.

Elbette niyetim onu öldürmek değildi ama öldüğünde moralimin bozulduğu da söylenemezdi. Üstelik yarattığım bütün o kargaşaya rağmen paçayı sıyırmış gibiydim.

İşte bağımlılığım da böyle başladı. İntikamın tadını almıştım bir kere ve etrafta temizlenecek çok pislik vardı.

Bu işte ne kadar iyi olduğumu söylemiş miydim?

"Karanlığın tadına varabileceğiniz, dehşeti tam kıvamında ve sizi kıkır kıkır güldürecek bir kitap arıyorsanız, *Erkekleri Öldürüp Paçayı Sıyırmanın Yolları*'nı mutlaka okunacaklar listenize eklemelisiniz. Katy Brent'in bir sonraki kitabını okumak için sabırsızlanıyorum!"
–Featz Reviews

"*Sex and the City* ve *Dexter*'ı bir blender'a atarsanız aşağı yukarı *Erkekleri Öldürüp Paçayı Sıyırmanın Yolları*'nı elde edersiniz. Yazar kara mizahla birlikte çarpık heyecanlardan hoşlananlar için oldukça çekici bir konsept sunuyor."
–The Library Ladies

Çeviren: Emine Coşkun

ISBN: 978-625-6772-90-8

9 786256 772908

indigo

indigokitap
indigokitap
indigokitap

THG
0441742
YAH

Kitty Collins'le tanışın.

ARKADAŞ.
ÂŞIK.
INFLUENCER.
KATİL.

Kitap Kurdu

ERKEKLERİ ÖLDÜRÜP PAÇAYI SIYIRMANIN YOLLARI

KATY BRENT

Çeviren: Emine Çoşkun

İ N D İ G O K İ T A P

ERKEKLERİ ÖLDÜRÜP PAÇAYI SIYIRMANIN YOLLARI

Orijinal Adı: How To Kill Men And Get Away With It

KATY BRENT

Baskı: Ağustos 2024
ISBN: 978-625-6772-90-8
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2022, Katy Brent
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy
Çeviren: Emine Coşkun
Editör: Ece Çavuşlu
Son Okuma: Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı: Harper Collins
Kapak Uyarlama ve Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

Baskı: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Parmaklarının arasında anahtar olmadan
evine yürüyemeyen kadın için.
Ve bana güçlü bir kadın olmanın ne demek olduğunu
daima gösteren annem için.

"Sebepsiz yere saldırıya uğradığımızda
biz de çok sert bir şekilde karşılık vermeliyiz; böyle yapmamız
gerektiğine eminim – bize vuran kişiye bunu bir daha
asla yapmamasını öğretecek kadar sert olmalıyız."
–Jane Eyre

"Tutku duyduğumda yapabileceklerimin sınırı yok sanki.
O kadar vahşileşiyorum ki, birini incitebilir
ve bundan zevk alabilirim."
–Küçük Kadınlar

Giriş

BİR APARTMAN DAİRESİ, BELGRAVIA, LONDRA, ŞİMDİ

Her şey başlamadan önce, birini boğazlamanın kolay olduğunu düşünürdüm. Birinin gırtlağını doğru miktarda sıkarsam bir yavru kedinin uykuya dalmasına benzer şekilde gevşer sanıyordum.

Ama durumun bununla uzaktan yakından alakası yoktu.

Bir insan ölmek *istemediğinde* ama *öleceğini* fark ettiğinde savaş veriyordu.

Aman Tanrım, hem de ne savaş. Dünyanın en kötü canavarlarının bile hayatta kalma konusunda bu kadar gözü dönmüş olması hayret vericiydi. Sonraki adımın ne olacağından mı endişe ediyorlardı acaba? Yüzlerini ısıtmaya başlayan cehennem sıcağını mı hissediyorlardı?

Şu anda yanımda olan canavarı ele alalım örneğin. Mücadele etmenin hiçbir işe yaramayacağını daha kavrayamadı. Yatağa kelepçelenmiş bir vaziyetteydi. Onun için en kolayı aslında teslim olmaktı. Ama hayır, bunun yerine kıvranıp bükülerek sadece kendi canını yakıyordu.

Boynuna doladığım naylon çorabı biraz daha sıktım ve gözlerinin sanki kafasından fırlamaya çalışırcasına şişip kaymasını izledim. Bu çorabı bilhassa seviyordum; arka dikişindeki kristaller çorabı

Ninova

muhteşem bir şekilde kavramamı sağlıyordu. Derken gözleri pörtledi... ve gözlerinin akı tamamen kıpkırmızı oldu.

Bu öyle hoşuma gidiyordu ki.

Kırmızı gözler, mavi dudaklar, donuk sarımtırak bir deri. Ah, bir de tabii öldükten sonra vücudun alt kısımlarında birikirken kanın meydana getireceği o muhteşem mor tonları vardı. Ölümün renk paleti gerçekten çok güzeldi.

"Nasıl, iyi hissettiriyor mu?" dedim. "Güzel ve sıkı mı? Sen böyle seversin, değil mi?"

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesi boğuk ve homurtulu çıkıyordu. Üzerine eğildim ve bıçağımı –350 sterlinlik yeni bilenmiş harika Japon demirinden yapılma bir Shun– boğazına dayayarak diğer çorabı ağzından çıkardım. Son sözlerini duymak istiyordum.

"Lütfen, çocukları düşün."

"Bence artık senin hakkında ne düşündüklerini *gayet iyi* biliyorsun."

"Siktiğimin kaltağı."

"Neticede beni sikemedin, öyle değil mi?" Ve bu sözlerle birlikte, boğazına doladığım çorabı son kez güzelce sıkıp hava yolunu tamamen tıkadım.

Boğulmayla alakalı bir diğer şey de aslında düşündüğünüzden *çok daha fazla* vakit almasıydı. Altı yedi dakikadır adamın üzerinde ata biner gibi oturmuş, onu boğuyor olmama rağmen bilincini *daha yeni* kaybetmeye başlamıştı. Diğer odada beni bekleyen bir kadeh soğuk Montrachet'ın hayaliyle yanıp tutuşuyordum.

Sonra hareket kesildi.

Öne eğilip adama baktım. Nihayet eşek cennetini boylamışa benziyordu. Göğsümü göğsüne dayayıp kulaklarımı dudaklarına yaklaştırdım.

Sessizlik.

Gözkapaklarını kapadım ve arkama yaslanıp eserime hayranlıkla baktım. En sevdiğim kısım buydu. Tertemiz beyaz nevresimlerin üzerinde yatarken çocuksu ve huzurlu görünüyordu.

Neredeyse masum.

Neredeyse.

Kabul etmeliydim ki haklıydı. Böylesi gerçekten de *daha* özgün görünüyordu.

Dahası, ortada kan man yoktu. Kan lekesinden kurtulmak şaşırtıcı derecede zordu. Böylesi bir lekeyi çıkarma konusunda Mrs. Hinch'in bile işe yarar bir tavsiyesi olduğunu sanmıyordum. Bir keresinde kan lekesi çıkmadığı için krem rengi çok güzel bir Max Mara dar paça pantolonumu yakmak zorunda kalmıştım.

Ve hiçbir şeye buna değmezdi.

1

GREENSPEARES, CHELSEA, HAZİRAN

Dışarıda bir kahvaltı ziyafeti çekeyim dedim. "Ziyafet" derken biraz uyduruyordum aslında çünkü dışarı çıktığımda çoğu zaman sadece yürüyüş yapıyor ve kahvaltımın bir parçası olarak smoothie içiyordum. Ama bu sefer gerçekten bir şeyler *yiyordum*. Kızarmış ekmek üzeri mantar da olsa. Ekmeğin çoğunu da bıraktım zaten.

En sevdiğim koltuğa gömülmüştüm: en arkadaki açık pembe, iki kişilik koltuğa. İnsanları izlemek ve on beş yirmi dakikalığına da olsa ben de tıpkı onlar gibiymişim gibi davranmak için en iyi yer burasıydı. Ruhumu yatıştırmak için uzun zamandır kullandığım bir yöntemdi bu.

Kafeini bol (hadi ama, benim gibi meleklerin bile kötü alışkanlıkları olabilir), süt ürünü yerine daha etik kaynaklar içeren içeceğimden büyük bir yudum almak üzereydim. Tam o taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin kokusunu içime çekip kaygılarımı kafamın bir köşesine kovalamaya hazırlanıyordum ki...

"Kitty! Kitty Collins? AMAN TANRIM. GERÇEKTEN O."

Vücudumdaki tüm kasların kasılmasına sebep olan bir çığlık koptu. Bir baktım ki iki zayıf genç kız –mükemmel kaşlarıyla– ben daha minik bir yudum dahi alamadan aylak aylak bana doğru geliyor.

Ninova

"Aman Tanrım. Bu resmen *gerçek*dışı. Birlikte bir selfie çekilebilir miyiz? Lütfen? En fazla iki saniye sürer."

Ah, Tanrım, lütfen, şimdi olmaz. Yalvarırım şimdi olmaz. Başımı kaldırdım ve kahvemi yudumlamaya çalışırken beni izlediklerini gördüm. Ama nafile. Karşımda insanlar varken yiyip içme konusunda sıkıntılarım vardı.

İç kızgınlık sistemim tehlikeli bir şekilde sarı alarm vermeye başladı. Oysaki sabah sabah kimse beni görmeden huzurla bir şeyler içmek istemiştim. Bunun yerine, okuduğum –aslında okumadığım– dergiyi kapadım ve kızlara gülümsedim. Kocaman, dişlerimi göstere göstere, gözlerimden ekstra mutluluk pırıltıları fışkırtarak. Sadece onlar için.

"Tabii ki çekilebiliriz!" dedim Instagram'daki milyonlarca (evet, milyonlarca) takipçimin aşina olduğu o ışıltılı gülümsememle. Ama gülümsemem kafamın içinde öfkeyle atıp duran sinir bozukluğumu *gerçekten de* dizginliyordu.

Kızlar hemen yanıma –iki kişilik koltuğa– sıkıştılar ve iPhonelarını yüzümüze doğru sallamaya ve bir sihirbaz hüneriyle doğru filtreyi bulmak için ekranlarını kaydırmaya başladılar. Yüzlerine hiç bakmadan sırf kendilerini seksi gösterebilmek için poz verdiklerini ve dudak büzdüklerini hissedebiliyordum. Tüm o "beğeniler" *gerçekten* yoğun bir dopamin etkisi sağlıyordu ne de olsa. Anlayabiliyordum.

Ama ikisini sarsmak istiyordum.

Hunharca.

Muhtemelen on dört yaşından büyük değillerdi ama YouTube'dan öğrendikleri makyajlarla rahat on yaş büyük gösteriyorlardı. Gençler artık o garip evreden geçmiyorlar mıydı acaba? Bir anda bütün vücudumu binlerce minik bıçakla delik deşik eden acıma ve haset karışımı bir his bastı içimi. Kızların ciltleri

pasparlak ve yumuşacık görünüyordu, neredeyse uhreviydi. Elimi uzatıp okşamamak için kendimi zor durdurdum.

Çünkü bunu yapmak garip olurdu.

"Geçen hafta önerdiğin şu zayıflama çayından sipariş ettim," dedi Birinci Kız.

Benimle konuştuğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Ne çayı? Yüzümdeki kafa karışıklığını fark etti ki yaptırdığım onca botokstan sonra bunu becerebilmiş olması başarıydı. Ve hayır, botoks tam olarak vegan *sayılmazdı* ama bir şeylerden feragat etmek gerekiyordu.

Ve yüzüm buna dahil değildi.

"Detoks yapmıştın ya hani. *Çayla*!" dedi takma kirpiklerinin ağırlığından gözleri neredeyse kapanacak olan sarı saçlı kız coşkuyla. "Fiziksel ve ruhani bir temizlenme yaşadığını söylemiştin. Üstüne bir de bir haftada iki kilo vermiştin." Sanki nirvanaya ermiş gibi iç geçirdi.

Gözleri tıpkı benimkilerin Net-a-Porter'ın Yeni Gelenler sayfasına baktığımda parladığı gibi rugan Louboutinler misali parlıyordu.

Midem bulandı.

"Ah, Tanrım, hayır. Detoksu yapmayın," dedim. "Sizin kadar genç kızlar için uygun değil. Ayrıca TANRIM zaten inceciksin, nerenden iki kilo vereceksin?" Kirpiklerinden muhtemelen. Ama hayır. Zayıflama çayı detoksu moronlarının bana ne kadar para verdiği umurumda değildi. Kızlarda yeme bozukluğuna sebep olacak hiçbir şeye öncülük *etmeyecektim*. Hayır. "Bak ne diyeceğim, bir şişe suya limon sıkıp içersen bağırsaklarını daha iyi temizler."

Birkaç saniye daha bakakaldılar. SW3 yerlileri etrafımızda avokadolu ekmeklerini yerken bağırsak temizliğinin ne olduğunu açıklamak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim. Ama kızların derdi benden ziyade sosyal medya içerikleriydi. Onunkiler gibi

elmacıkkemiklerim olması için para dökeceğim İkinci Kız birkaç selfie daha çekti. Sonra da bir iki tane "poz vermeden" fotoğraf çekmek istediğini söyledi. Yüce Tanrım. Sonra birden Birinci çığlık atıp İkinci'nin kolunu sıktı.

"Gitmemiz lazım, yoksa Portobello'daki en iyi yerleri kaptıracağız," dedi. "Geç kalırsak Jynx'in nasıl olacağını biliyorsun. Fotoğraflar için çoook sağ ol, Kitty. Senin tanışmak harikaydı."

Gülerek hoşça kal dediler ve aceleyle ayrıldılar. İkinci Kız telefonunu havaya kaldırmış Insta/TikTok/Snap'i için Jynx artık her kimse onunla buluşmaya giderken kayıt yapıyordu. Yolda süzülürlerken yanlarından geçtikleri adamların onlara doğru döndüğünden ve dar kalçalarını dikizlediklerinden bihaber olan kızları izledim.

Derin derin iç geçirdim. Durdurulamaz bir canavar yaratmalarına yardımcı olmuştum.

Yan tarafımda oturan yaşlıca bir kadın bana baktı. Muhtemelen eve, insanlardan uzağa gitmemin vakti gelmişti.

İçeceğim soğuduğu için bir kahve daha sipariş ettim ve Chelsea kıyı setindeki daireme giden kısa yolu yürümeye başladım. Telefonuma bir gönderi etiketi bildirimi geldi.

"#greenspears'ta işte bu etkileyici afetle karşılaştık. Güzelliğe bakın. #KittyCollins #Chelsea #ÇokTatlı."

Kızların –isimleri Eden ve Persia, *başka ne olacaktı ki*– takipçileri yanıt yazdıkça birkaç bildirim daha geldi.

"AMAN TANRIIIM!"

"Çığlıklarca. Acaaaaaaayip şanslısınız!!!!!!"

"Aşırı tatlı mıydı yaa???"

"Nasıl kokuyordu?"

Telefonumu kapadım.

Bu artık can sıkmanın ötesine geçiyordu.

2

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Yaşadığım binaya varana kadar kendi kendimi vahşi bir ruh haline soktum. Pahalı mermer zeminde topuklarım tak tak ses çıkarırken tüm kemiklerim acı içerisindeydi ama kapı görevlisine zorla da olsa gülümseyebildim. Yapmak zorundaydım zira gülümsemek "markamın" bir parçasıydı. Hiç kimse Instagram'da asık suratlı, şımarık bir kaltağı takip etmek istemezdi. Şansıma bugün en sevdiğim görevlilerden Rehan görev başındaydı. Beni karşılamak için ayağa kalktı.

"Otur yerine, Rehan," dedim şakasına azarlayarak. "Kraliçe falan değilim sonuçta."

Rehan kocaman sırıttı. "Olmayabilirsiniz ama benim kulemde korumam altında olan bir prensessiniz."

Kıkırdadım ve gözlerimi devirdim. Hiç feminist bir davranış değildi ama onun hoşuna gidiyordu. Ve Rehan'ın benden hoşlanmasına ihtiyacım vardı.

"Daha şimdiden harika bir gün olacağa benziyor." Omzumun üstünden bakıp saat daha on bile olmamasına rağmen rahatsızlık verici bir ısı yayan güneşe karşı gözlerini kıstı. Son zamanlarda yaşanan ve beni asabileştirip terleten sıcak hava dalgası konusunda

Ninova

Rehan'la aynı heyecanı paylaşmıyordum. Tişörtüm daha şimdiden koltuk altlarıma yapışmıştı. Keşke kafeden buzlu bir şey alsaydım.

Onaylarcasına başımı salladım. "Olağanüstü."

Rehan benim için asansörü çağırdı ve içeri girdim.

"Ama tabii ki burada parıldayan asıl güneş *sizsiniz*, Kitty Hanım."

Daha sonra kapı kapanarak Rehan'ı dışarıda bıraktı. Yüzümdeki sahte gülümsemeyi silip rahatlamanın etkisiyle yanaklarımı sıvazladım. Dışarı çıkıp kahve almak neden bu kadar büyük bir *çaba* gerektiriyordu ki?

Asansör beni çatı katı daireme çıkardı. Evet, kulağa şımarıkça ve ayrıcalıklı geldiğini biliyorum ama bu daire aslında babam kaybolduktan sonra erkek arkadaşıyla Fransa'nın güneyine kaçan annemden bir veda hediyesiydi.

Terk edilmiş olmam karşılığında fena bir hediye sayılmazdı sanırım.

Buralarda yaşayan ve gelecek vadeden diğer tüm genç kadınlar gibi ben de zengindim. Ya da daha doğrusu ailem zengindi. Hem de ne zengin. Büyük büyükbabam Christopher Collins –Kaptan Collins diye bilinir– Collins' Cuts'ın kurucusuydu. Ülkedeki her dondurucuda ve süpermarkette gördüğünüz işlenmiş et ürünleri var ya, işte onlar. Ölü hayvanlardan para kazanmak her ne kadar muhteşem bir şey olmasa da ailem Birleşik Krallık'ın tavukları, inekleri ve domuzları sayesinde rezalet derecede zengindi. Gerçi aileden geriye sadece annemle ben kalmıştık.

Sosyal medya işleri dışında öyle çok bir şey yapmıyordum ve içinde olduğum varoluşsal boşluk her geçen gün ilgimi daha çok çekmek istermişçesine hayatıma yayılıyordu. Bu boşluğu "normal" insanların yaptığı aktivitelerle doldurmaya çalışıyordum. Her gün

kişisel antrenörümle iki saat yoga yapıp bir saat ağırlık çalışıyor ya da kardiyo yapıyordum. Seyahat ediyor ve seçkin tatil köylerinde kalıyordum. Hatta bu yerleri hikâyelerimde falan yeterince paylaştığım takdirde bedavaya bile kalıyordum. Partilere ve tanıtımlara gidip şampanya içiyor, diğer insanların tuvalette uyuşturucu kullanmalarını izliyordum. Partilerden bekâr erkeklerle ayrılıp sarhoş sarhoş, ruhsuz seks yapıyordum. Makyaj ipuçları verdiğim, diyetler denediğim ve antrenman rutinleri hakkında önerilerde bulunduğum, külotunuzu nasıl doğru şekilde giyerek bacaklarınızı uzun ve poponuzu dolgun gösterebileceğinizi anlattığım ve daha önce elimi bile sürmediğim ürünleri övdüğüm sosyal medya hikâyeleri paylaşıyordum. Varlığım bundan ibaretti.

Ve bunlar yüzünden kendimden nefret ediyordum.

Kendimden *gerçekten tiksiniyordum.*

Peki tüm bunlara neden mi bir son vermiyordum?

Kimbilir? Cevap, baba sorunları ve beğenilerle yorumlardan gelen anlık dopamin etkisinin bir kombinasyonu olabilir. Tatmin sağlayan şeylere karşı hiçbir zaman karşı koyabilen biri olmamıştım. Saatine 250 sterlin alan terapistim bile bunun sebebini bulamamıştı.

Geçen hafta sonunu (607 bin takipçisi olan) arkadaşım Maisie'yle Marbella'da geçirmiş ve La Perla'nın gelecek koleksiyonunun bir parçası olan yeni bikinisini denemiştim. Fotoğrafları dün gece yüklemiştim. En sevdiğim fotoğrafım da günbatımı turuncusu rengindeki bikiniyle denize doğru bakarken çekilmiş fotoğrafımdı. Saçlarım tam plaj saçı kıvamındaydı, bikininin rengi bronz tenimi ortaya çıkarmış, ve verdiğim poz da memelerimi (doğallar, teşekkür ederim) cerrahi müdahale görmemiş memeler ne kadar kusursuz gösterilebilirse o kadar kusursuz göstermişti.

Mükemmel memeler. Mükemmel hayat. "Markam" sanırım buydu.

MacBook'umdan Insta'yı açtım ve yeni yorumları kaydırıp kahvemden koca bir yudum aldım. Ama kahvenin tadı bir garip geldi ve öğürdüm.

Sütlü kahve.

Kahvenin kapağını kaldırdım ve karton bardağın içine baktım. Yağ ve inek hormonlarıyla dolu, yoğun ve mide bulandırıcı bir sıvıdan ibaretti. Küçük, derin nefesler aldım ve bardağı karşı duvara fırlatıp daha geçen hafta yapılmış pahalı Janine Stone boyasını mahvetme isteğime hâkim olmaya çalıştım.

Sakinleştikten sonra dikkatimi yeniden Insta'ya ve takipçilerime verdim. Onlar bana kendimi iyi hissettirirdi.

"Vay canına. Çok güzelsin, Kitty. Hem için hem dışın."

"Ne kadar muhteşem bir manzara 😎😉."

"Eres simplemente impresionante."*

"Bikinine BAYILDIM, Kits! Mağazalara ne zaman gelecek?"

"Sırtına güneş kremini süren kişi keşke ben olsaydım, bebek. Haha."

"Kusursuz."

"Çok güzelsiniz, tatlım. Keyfini çıkarın!"

"Selam Kitty! Zayıflatan kahvelerimizden bir deneme serisi göndermeyi çok isteriz. Mesajlarını kontrol eder misin lütfen? Sevgiler!" vb.

"Haha"ları ve emoji dalgasını geçerek sayfalarca yorumu aşağıya kaydırıyordum ki bütün vücudumun buz kesmesine sebebiyet veren o yorumu gördüm.

* (İsp.) Tek kelimeyle büyüleyicisin. (ç.n.)

"O beyaz kumun üzerinde kan kaybından ölürken kanının kuma vereceği şekli izlemeyi ne çok isterdim. Boğazını kestikten sonra yani."

Geri dönmüştü.

Adını bu sefer farklı yazmıştı ama hiç şüphesiz oydu. Geçtiğimiz yılın çoğunu bana Insta'dan mesaj atmakla geçiren o sapık. Profil fotoğrafından o olduğunu anlayabiliyordum. Aynı fotoğrafı daha önce de kullanmıştı: Dana nuarmışçasına* etrafına halat bağlanmış, çıplak bir kadın gövdesinin sapkın bir fotoğrafı. Kafa yok, uzuv yok.

İç geçirdim.

Sapığınızın olması influencerlıkta zirveye ulaştığınızın göstergesidir ama neden güzel şeyler gönderen bir sapığım yoktu ki? Şöyle hoş şeyler. Neden bana mastürbasyon yaparken kanımı kayganlaştırıcı niyetine kullanma fantezisi olan ucubeler denk geliyordu ki?

Dizüstü bilgisayarımı çarpıp kapadım ve acaba polisi arayıp anlatsam mı diye düşünerek mutfakta volta atmaya başladım. Gerçi geçen sefer bir işe yaramamışlardı ve ben de yine sevimsiz bir polis karakolunda saatler geçirmek istemiyordum. Yine.

Bunun yerine kriz anlarında kurtarıcım olan arkadaşım (850 bin takipçili) Tor'u aradım.

"Brunch'a ne dersin?" diye sordum telefonu açtığında. "Sapık geri döndü."

"Deme ya. Tamam. Bir saate Bluebird'de buluşalım?"

*Hayvanın budundan kalçasına kadar uzanan ve yumurta şeklini alan et. (ç.n.)

3

BLUEBIRD CAFÉ, CHELSEA

"Aslına bakarsan," dedi Tor (üçüncü?) mimozasını devirirken. Sarhoşlar Âlemi'ne ne zaman geçse olduğu gibi sesi tiz ve yüksek çıkıyordu. "Geçen sefer olayı kusursuz yönettin. Durmak yok, bebeğim. Korktuğunu görmesine izin verme."

"*Korkmuyorum* ki," dedim.

"Aslında korkmalısın," dedi manidar manidar. "Tehlikeli biri olabilir. Polise kesinlikle bildir."

"Ne işe yarayacak ki? Bana gidip adamı engellememi söyleyecekler. Sonra o da gidip *başka* bir hesap açacak ve her şey başa saracak. İşin aslı ne biliyor musun? Adam muhtemelen annesinin evinin bodrum katında yaşayan mutsuz herifin teki. Croydon'da."

Tor omuz silkti ve *egg benedict*'ine şaşırtıcı bir vahşilikle saldırdı. Öğleden önce içkisi ve sağduyu iştahını kabartmış olmalıydı. Tor, yumurtanın sarı tepelerine bıçağını geçirerek patlatıp cerahat gibi akıtırken suratımı ekşittim.

"Aklıma gelmişken, *Dr. Pimple Popper*'ı izliyor musun? Patlattığı sivilceleri görsen aklını oynatırsın."

Tor gözlerini devirdi. "Aa bak, Ben. Buraya çağıralım mı?" Neden sorma zahmetine katlandığını anlayamadım zira zaten çoktan çağırmıştı.

Ninova

"Hanımlar." Ben (3100 takipçi), arkadaşımız Hen'in kardeşiydi.

Evet. Ben ve Hen.

Ben, Tor'un yumurtaları gibi yanımıza sızdı ve hiç sormadan bir sandalye çekip Tor'la aramıza oturdu. İkinci sınıf bir erkek giyim markasıyla işbirliği yapma şansı yakaladıktan sonra kendini tam bir süper model sanıyordu. Yani tamam, saçına başına özen gösterip gün boyunca kadınlara göz kırpan, gerçekten ama *gerçekten* güzel adamlara ilgi duyuyorsanız *çirkin* bir tip sayılmazdı. Geçenlerde de, Etsy'de gördüğüm ve üzerinde "Ne kadar dövme yaptırırsan yaptır her zaman popüler bir yavşak olacaksın," yazan kupayı anımsatan bir tam kol dövmesi yaptırmıştı. Çoğunlukla, Hen'in peruk takmış haline benzediği için Ben'i görmek beni ürpertiyordu.

"İkiniz de bu sabah çok tatlı görünüyorsunuz."

Doğrudan memelerime bakarak konuşuyordu, sonra da kafasını kaldırarak Tor'la beni şöyle bir süzüp süslü bir katır gibi anırdı. "Kızlar, siz de iyi görünüyorsunuz!"

Tor, gerçek olmadığına inanmak istediğim bir kahkaha salıverdi.

Bense tatlı tatlı gülümsedim ama asıl yapmak istediğim kaşığımı alıp gözlerini oymak ve sonra da onları kaşığın arkasıyla ekşi mayalı ekmeğimin üzerindeki avokadoları ezer gibi ezmekti.

"Şu manyak yine zavallı Kits'e sardı," dedi Tor onu dinlemeyen Ben'e. Öne eğilen garson kızların kıyafetlerinin içine bakmakla meşguldü. "Manyak herif canını sıktığını anlamasın diye hayatına normal şekilde devam etmesini söyledim."

"Canımı *sıkmıyor*," diyerek araya girmeye çalıştım.

"Aynen ya," diye onayladı Ben arkasına yaslanıp sadece zengin, beyaz adamların sahip olduğu bir tavırla kollarını iyice açarak. "Bir dakika. Ne dedin?"

"Kitty'nin sapığı diyorum, yine onu takip etmeye başladı," dedi Tor kaşlarını çatarak. "Sen her zaman böyle sinir bozucu bir tip miydin?"

Ben masadaki ekmek sepetinden bir dilim alıp başıyla onayladı. Artık ekmeklere elimi sürmezdim. Buraya gelmeden önce ellerinin nerelere dokunduğunu düşünmek bile istemiyordum. "Yani bebeğim, hiçbiriniz benimle çıkmadığınız için oluyor bunlar." Kahkaha attı ve Tor yine gözlerini devirdi. Böyle yapmaya devam ederse vertigo kapıdaydı. "Tek ihtiyacınız, bir gece dışarı çıkıp ateşli fotoğraflar çekmek. O pisliğe umurunda olmadığını göster. Deliye dönecektir," dedi başıyla beni işaret ederek. Belli ki bu yöntemin nasıl işe yaradığına dair nahoş anekdotları vardı ama şu anda bu türden kadın düşmanı tavırları çekecek havada değildim.

"Bu gece dışarı çıkmalıyız!" dedi Tor çünkü her türlü dışarı çıkma bahanesine bayılırdı ve heyecandan içi titrerdi. Söz konusu bahane manyağın teki tarafından takip edilmem olsa bile. "Maisie ve Hen'i de çağırırız. Uzuun zamandır şöyle güzel bir kızlar gecesi yapmamıştık."

"Uzuun" zamandan kastı da bir buçuk haftaydı. Maisie'yle birlikte Marbella'ya gitmeden hemen önce. Yavru köpek bakışına da geçmişti. Gözleri o kadar büyük, kahverengi ve öyle yalvarırcasına bakıyordu ki benim için bile karşı koymak imkânsızlaşabiliyordu.

Ben kolunu gerip sandalyemin arkasına dayadı. "Aslında ben de size takılıp erkek arkadaşınmışım gibi davranabilirim, ne dersin Kits? Alfa erkekliğimle adamı korkuturum."

Hatırlatırım, Ben saçlarına fön çektiren ve kirpiklerini kıvıran bir tipti.

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Böylece karar verilmişti. Ne de olsa kızlar gecesi ve "Instagram'a acayip ateşli fotoğraflar" yüklemek, akıl oyunlarının beni korkutmayacağını kanıtlamak için "ihtiyacım olan tek şey"di. Gece çıkmak şu anda yapmak istediğim en son şeydi ama arkadaşlarım çok ikna edici olabiliyorlardı.

Bize boşuna *influencer* demiyorlardı ne de olsa.

Dürüst olmam gerekirse, kızlar gecesi öyle bayıldığım bir şey değildi –hatta kalbimin bütün soğukluğuyla nefret ettiğim bir şeydi– ama buna katlanmam gerektiğini kısa sürede öğrenmiştim. Bütün o klişeleşmiş kadın dostluğu deneyimi bir yana, kızlar gecesiyle ilgili en kötü şey gecenin ana konusunun eninde sonunda erkekler olmasıydı. Ya Maisie tuvalette onu terk eden pisliğin teki için ağlardı ya da Hen'le Tor nabzı ve penisi olan herhangi bir şeyi avlamaya çıkardı. Bu "kızlar" eğitimli, sürekli seyahat eden kadınlardı ama yine de hepsini Y kromozomu ve biraz göğüs kılı olan herhangi birine iki adım mesafeye koyunca, kendinizi Magaluf'ta bekârlığa veda partisindeymiş gibi hissediyordunuz.

Yani sanırım.

Heyecansızlığımı zar zor zaptedebiliyordum.

4

CALLOOH CALLAY, CHELSEA

Geceye, birinin gözüne kokteyl karıştırıcısı saplamak istemeden katlanabildiğim nadir birkaç yerden biri olan Callooh Callay'den başladık.

Vardığımızda mekân nispeten kalabalıktı. Çoğu insan dışarıda sıcak yaz akşamının tadını çıkarıyordu. Kokteyllerimizi söyledik ve etrafta kim var kim yok kolaçan ettik. Tor bir grup kıza el sallar gibi yaptı – bu tiplere Ekstralar diyorduk. Tam olarak arkadaş sayılmadığımız ama gece çıktığımızda –ve yorumlarımızda– her zaman hazır ve nazır bulunan tiplerdi. Tabii ki Instagram hesaplarına baktım; takipçi sayıları o kadar da etkileyici değildi. Bir iki tanesi benim makyaj videolarımı izleyip birkaç bir şey öğrense iyi olacaktı.

Kokteyllerimizi içtikten sonra bir tur kokteyl daha geldi, daha sonra Maisie'nin aldığını düşündüğüm bir iki şişe Veuve ve biraz daha kokteyl geldi ve birisi –muhtemelen ben– Blow Job içmemizi önerdi çünkü alkol içimdeki kaltağı açığa çıkarıyordu.

O noktadan sonra her şey bulanıklaşmaya başladı. İçkilerimizle bir sürü fotoğraf çekildik ve yolumuza devam ettik. Bir sonraki durağımız başka bir bardı. Burada daha da çok kokteyl içtik, hatta gruba fazladan üç insan kattık – rasgele tanıştığımız üçlü bir erkek grubuydu. Şimdi düşünüyorum da, Blow Job'ların ücretini onlar

Ninova

ödemiş *olabilirdi*. Doğal olarak gecenin ilerleyen saatlerinde büyük ödülle turnayı gözünden vuracaklarını düşünüyorlardı. Tor'a bu üç erkeği başımızdan savmakla alakalı bir şeyler fısıldadım ama o sadece kahkaha atmakla yetindi.

"Neden ki, Kits? Komik tipler!"

Sarhoş *olmalıydı*. Maise'ye döndüm ama o da erkeklerden birinin üzerine yayılmıştı ve adam konuştukça dişlerini göstere göstere attığı kahkahalara abartılı el hareketleri eşlik ediyordu. Kafam karıştı. Barda aynı adamın yanında takılı kaldığımda "emlak" işinden bahsederek sıkıntıdan içimin geçmesine sebep olmuştu. Kendine "girişimci" diyordu.

Ki herkes bunun kısaca ahmak demek olduğunu bilirdi.

Canım sıkılmış bir halde gözlerim Hen'i aradı ama hiçbir yerde görünmüyordu. Üçlünün en kabadayı ve ısrarcısıyla kalakalmıştım. Üzerime eğilip kız arkadaşı hakkında söyleniyordu ve bana içki alıp duruyordu; ben de aldığı içkileri yanımdaki bitki saksısına *döküyordum*. Alkolün bitkilere zarar vermediğini umdum. Dürüst olmam gerekirse gece dışarı çıktığımızda öyle çok fazla alkol almazdım. Kontrolü elimde tutmak hoşuma giderdi. Ne de olsa alkolün kulağı vardı ve ben de kurduğum hayatı hiçbir şeyin mahvetmesini istemiyordum. En iyi arkadaşlarımın bile bilmediği sırlarım vardı. O sebeple *gerçek anlamda* sarhoş olduğumda bunu her şeyi unutmak için yapıyordum.

Ve tabii yalnızken.

Her neyse, şimdiye dönelim. Öküz herif yanımda terleyip duruyordu. Oturduğumuzdan beri eli bacağımdaydı ve ben ne zaman ondan sıyrılsam, o daha da yanaşıyordu. Şimdi de oturduğumuz koltuğun köşesine sıkışmış vaziyetteydim; iki koluyla tüm çıkış noktalarımı kapamıştı. Midem huzursuzlukla düğüm düğümdü ve

baş ağrım geri dönmüştü. Şu peşimde dolanan sapıkla ilgili şeyler galiba sandığımdan daha fazla canımı sıkıyordu. Duygularımı hemen bastırdım ve kendime gelmek için tuvalete yöneldim.

Ve makyajımı düzeltmek için tabii.

Ben tuvalete gittiğimde Hen çoktan aynanın karşısına geçmiş, zaten kusursuz olan yüzüne aydınlatıcısını sürüyordu.

"Adamı kaptın gibi görünüyor," dedi. "Acayip ateşli bir çocuk."

"Aynı zamanda Sokulgan El Sendromu'ndan aşırı derecede mustarip. Kız arkadaşını da unutmayalım," dedim Hen yansımasına taparcasına bakarken.

"Iyy! Bunların *sorunu* ne gerçekten?" Bara dönmeden önce omzumu anlayışla sıktı. Yüzüme su çarpıp kafamın zonklamasıyla ve vücudumun diğer her yerinde hissettiğim anksiyeteyle mücadele ederek nefes alıp verişime odaklanmaya çalıştım.

Saatler gece 12.30'u gösterirken bu kadarının artık yettiğine karar verdim. Herkes bir kulübe gitmekten bahsediyordu ama bunun düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetti. Gereğinden fazla insan ve gereğinden az deodoranta katlanamayacaktım. Zaten kendimle kalıp su sapık konusunda ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu.

Tor'u bir başka masada yalnız başına otururken gördüm. Arkadaşlarım arasından ayık olup konuşabileceğim bir tek o var gibi görünüyordu.

"Hey, ben eve gidiyorum," dedim karşısına yerleşip.

Altdudağını büzerek somurtuyormuş gibi yaptı. "Bizimle kulübe gel, Kits. Söz veriyorum acayip eğlenceli olacak."

Başımı iki yana salladım. "Şu anda tek istediğim şey yatağım ve bir bardak yeşil çay. Ama beni dışarı çıkmaya zorladığın için teşekkür ederim. Instagram için güzel fotoğraflar çektim." Telefonumu Tor'a uzattım, o da paylaştığım fotoğraflara baktı – shot tepsisiyle

ve yarım karpuzun içinde servis edilen kokteylle olan pozlar. İnanılmaz derecede pahalı olan kıyafetlerimizi gösterebildiğimiz standart Instagram fotoğrafları işte.

Yüce Tanrım, çaresizliğe gel.

"Harika olmuş. Müthiş görünüyorsun. Sen çaktırmadan kaç, ben diğerlerine gittiğini söylerim. Sarhoş Maisie'nin seni kalmaya zorlamasını istemezsin diye düşünmüyorum. Nasıl da iflah olmaz bir ısrarcı olduğunu biliyorsun."

Güldüm zira sarhoş Maisie'nin lügatında "hayır", "beni ikna et" anlamına geliyordu.

"Sağ salim gidebilecek misin?" diye sordu Tor. "Eve gidince bana mesaj at, olur mu? İyi olduğunu bileyim."

"Atarım," diye söz verdim. Çantamı alıp kapıya yönelmeden önce Tor'a sarıldım ve çıkarken öpücük attım.

Dairem en sevdiğimiz mekânların çoğuna yürüme mesafesindeydi ama yine de hep arabayla dönerdim. Özellikle de birilerinin kanımı kayganlaştırıcı olarak kullanmak istediğini düşünürsek.

Ama şu an Sapık'la ilgili düşüncelerin ve bütün geceyi kendisiyle ilgilenmediğimi açıkça belli etmiş olmama rağmen biri tarafından köşeye sıkıştırılıp ellenmiş olmakla geçirmenin genel stresini kafamdan atmak için temiz havaya ihtiyacım vardı – hava boğuk ve nemli olabilirdi ama yine de havaydı işte. Dışarı çıkmaktan işte tam da bu yüzden zevk almıyordum.

Çok geçmemişti ki yürüme kararımdan pişman oldum. Topuklu ayakkabılar yüzünden ayaklarım acıyordu. Bu ayakkabıların kadınları yakalamak kolay olsun diye erkekler tarafından bilhassa mı tasarlandığını merak ettim.

Sokaklar karanlıktı ve hayali saldırganlar muhtemelen her yerde cirit atıyordu. En az iki kere ıslık yedim ve ellerimi göğsümün

önünde kavuşturarak kendimi saklamaya, küçük göstermeye çalıştım. Hızlandım ama bu topuklularla gerçekten hiç kolay değildi. Anahtarımı parmaklarımın arasına alıp muşta gibi tutarak nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. El yordamıyla çantamdan telefonumu almak istedim ama ellerim boş çıktı.

Siktir.

Bardan çıkmadan önce telefonumu masadan almayı unutmuştum. Geri dönüp alsa mıydım acaba?

Eve bardan daha yakındım; o yüzden bu problemle sabah uğraşmaya karar verdim.

Ama siktir yani.

Böyle amatörce bir hata yaptığım için kendime kızarken hemen arkamda bana çok yakın mesafede bir adam olduğunu fark etmedim, ta ki adam kolumu tutup beni yakalayana kadar. Hem de sertçe.

Şok olmuş bir halde nefesimi tuttum ve elindeki şarap şişesini bir silah gibi doğrultarak beni yakalayan kişinin bardaki eli kolu yerinde durmayan yavşak herif olduğunu gördüm.

Sarhoştu.

Ve tepesi atmıştı.

"Ne hoşça kal dedin, ne içkini bitirdin," dedi. "İçkinin parasını benim verdiğimi düşünürsek biraz kaba olmadı mı bu?" Şişeyi bana uzattı. "Al hadi. İç bakalım. Biraz minnettar ol, seni burnu havada kaltak."

Kolumu elinden kurtarıp geri adım attım.

"Bak, içki ısmarladığın için gerçekten minnettarım ama bu sana herhangi bir şey borçlu olduğum anlamına gelmez. Beni böyle takip etmiş olman da hiç hoş değil. Eve gidiyorum. Beni takip etmeyi bırak." Arkamı döndüm ve nasıl sakin kalınır hatırlamaya çalışarak yürümeye devam ettim.

"Kezban," diye bağırdı arkamdan. Daha sonra betona çarpan camın sesini duydum ve çıplak bacaklarıma sıçrayan ıslaklığı hissettim. Kırılmış şişe ayaklarımdan birkaç santimetre ötedeydi.

"Sen az önce onu bana mı fırlattın?"

Üzerime geldi. "Kim olduğunu *biliyorum*. Sen şu Instagram kuşusun. Kıçına kazık saplanmış gibi davranmandan belliydi zaten. Benim için fazla iyi olduğunu falan mı düşünüyorsun?"

Kollarının kalın ve kaslı, boyunun ise benden on santim kadar uzun olduğunun farkında olsam da geri adım atmadım. İçimde bir şeyler derin bir uykudan uyanırcasına gerindi, korkumu elinin tersiyle bir kenara fırlattı ve kaynamaya başladı.

Adi herif –adını bile bilmiyorum– bana yaklaşmaya başladı. Tam yüzümün önüne geldi durdu. O kadar yakındı ki nefesindeki içki ve diş iltihabı kokusunu alabiliyordum. Beni kollarımdan yakalayarak geriye doğru itti ve sırtımı Thames'in çamurlu sularını bizden ayıran alçak duvara dayadı.

"Seni tam şuracıkta becerebilirim. Nankör bir orospu olmak ne demekmiş öğrenirsin."

Adam bana doğru eğilirken dizlerimin bağı çözüldü. Haklıydı – istese beni şuracıkta öylece "becerebilirdi".

Bana tecavüz edebilirdi.

Beni boğabilirdi.

Zayıf bedenimi suya atıp cesedimin nihayet kıyıya vurmasını haberlerde izleyebilirdi. Bir erkeğin istediğini yapmadığı için öldürülen bir başka kadın olup çıkardım.

Ben değil.

Bu gece değil.

Bütün gücümle dizlerimi bacak arasına geçirdim. Yoga ve diğer şeyler sağ olsun bayağı da kuvvetli geçirdim. İnleyerek beni bıraktı

5

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Kapının zili beni öyle derin ve güzel bir uykudan uyandırdı ki önceki geceyi neredeyse unutmuştum. Sabahlığıma –Wolf & Badger'dan manolya desenli ipek kimonoya– sarındım ve holden kapı otomatına doğru sallana sallana yürüdüm.

Zile bastığımda Hen tam bir hortlak gibi görünüyordu. Saat daha erkendi, akıllı saatime göre 8.34'tü. Gece çıktığımızda ertesi gün öğlene kadar uyuyan Hen için alışılagelmiş bir durum değildi.

"Acil durum nedir?" diye sordum.

"Öylesine geçiyordum. Koşmaya çıktım da," dedi Hen, ben yerleşik su arıtıcısından ona bir bardak su verirken. "Tam da denk gelmiş oldu çünkü *bunu* dün barda unutmuşsun." Lululemon taytının gizli cebinden telefonumu çıkardı.

Telefonu tamamen unutmuştum. Bilirsiniz işte, şu ölü adam yüzünden.

"Tanrım, teşekkürler, Hen. Eve gelene kadar fark etmedim bile."

Gözlerini dikip bana baktı. "Kits, sen iyi misin? Normalde telefonunla yapışık ikiz gibi yaşarsın."

"Ne? Ha, yok ya, iyiyim. Düşündüğümden daha sarhoş oldum herhalde."

Ninova

"E, ama daha dikkatli olman lazım," dedi suyundan koca bir yudum aldıktan sonra. "Ya acil bir şey olsaydı? Kaçırılabilirdin, öldürülebilirdin. Bizimle nasıl iletişim kuracaktın?"

"Ölmüş olsaydım muhtemelen WhatsApp'ten iletişim kuramazdım."

Hen güldü. "Beni en sonunda bir köpek gibi sana mikroçip taktırmak zorunda bırakacaksın." Suyun kalanını kafasına dikti. "Aaa, belki de köpek almalısın. Ya da bir erkek?"

"Erkek kardeşin kendi özel koruma hizmetlerini sunmayı önerdi aslında," dediğimde Hen suratını ekşitti.

"O türden bir köpekten bahsetmiyorum," dedi ve kahkaha attı. "İyi o zaman, sıcak basmadan şu koşuyu bitirsem iyi olacak. Hızlıca su şişemi doldurabilir miyim?"

"Tabii ki, hiç sorun değil."

İşi bitince, "Teşekkürler, Kits," dedi ve kapıda dikildi. "Sonra görüşürüz." Yanağımdan öptü ve demir kapılar bizi ayırmadan önce asansörden bana şen şakrak el salladı.

Hen'le şakalaşmam bir yana, telefonumu unuttuğuma *inanamıyordum*. Hele bir de unuttuğumu unuttuğuma. Şarjı bitmişti tabii ki, o sebeple salına salına oturma odasına gittim ve şarja taktım. Koltuklardan birine –Belfast Stone renginde bir Jonathan Adler Claridge– kıvrıldım ve açılması için birkaç saniye bekledim.

Haber uygulamasını açtım ama aradığım şeyi bulmam için ekranı bayağı bir kaydırmam gerekti. Gecelere akan bir "âlemci" eve yürürken bir ceset bulmuştu. Âlemci yaşadığı şok yüzünden tedavi altına alınmıştı. Matthew Berry-Johnson'ın (34 yaşında bir emlakçı) ölümüne ise şüpheli gözle bakılmıyordu. Met spikerlerinden biri şöyle demişti: "Matthew Berry-Johnson'ın trajik ölümüyle bağlantılı herhangi birinin aranmadığını söyleyebiliriz. Otopsi

Ninova

yapılacak ancak ağır alkollü olduğu görünen Matthew Berry-Johnson'ın talihsiz bir kaza sonucu öldüğüne inanılıyor. Dün gece Bay Berry-Johnson'ı gören herhangi bir görgü tanığı varsa iletişime geçmelerini rica ediyoruz."

Hızlı bir Facebook –ıyy– taramasından sonra adamın ölümünün ardından geriye Hayley adında üzgün bir kız arkadaş kaldığını buldum. Kaydırarak fotoğraflarına baktım. Arkadaşlarıyla gece dışarı çıkmalar. Bir sürü tatil. Genç ve güzel bir kadındı. Şüphesiz yeniden âşık olurdu zaten. Geri zekâlı. Bir de kızları vardı galiba. İki ya da üç yaşında görünüyordu. Tombik yanaklar ve sarı saçlar, yüzünden düşmeyen bir gülümseme. Adı Lucy'miş. Fotoğraflarından birini yakınlaştırdım. Çok mutlu görünüyordu.

Babasını iyi ki öldürmüştüm.

Artık o adamın toksikliğinden uzakta büyüyebilme özgürlüğü olacaktı. Küçük kız kafasında babasını istediği gibi hayal edebilecekti. Adamın gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Annesini aldattığı gerçekliğiyle. Yalancı olduğu gerçekliğiyle. Ve tehlikeli olduğu gerçekliğiyle.

Kızın hatıralarındaki kusursuz varlığını sonsuza dek sürdürebilecekti.

Keşke benim de babama dair böyle el değmemiş anılarım olsaydı.

Tanrım, o yaşlardayken babamı ne çok severdim. Kahramanımdı, ona resmen tapıyordum. Herkesi tanır ve her şeyi bilirdi. Her zaman bana anlatacağı komik bir hikâyesi ya da kendine hayran bırakan bir bilgi kırıntısı olurdu. Örneğin domuzların insanlarla benzer bir anatomileri olduğunu biliyor muydunuz? Bizimle aynı torasik ve abdominal organları vardır.

Dört mideli ucube inekler gibi değildirler.

İnanın bana, şu anda domuzların kalplerinin ve böbreklerinin başarıyla insanlara nakledildiğini bilse babamın aklı başından giderdi.

"Babama dair en sevdiğim anılarımdan" biri de yedi ya da sekiz yaşlarıma ait. Okuldaki yaz festivalini kaçırdığım için üzgündüm. Gitmekten her zaman çok zevk aldığım bir festivaldi çünkü gerçek bir dönme dolap, hızlı trenler ve elma şekeri olurdu – okul salonunda zavallı bir sehpanın üzerine dizilmiş, hamur olmuş kekler değil.

Bademcik iltihabı olmuştum. Ama iyileştiğimde babam *resmen* evin bahçesinde gerçek bir festival düzenlemişti; palyaçolar ve trapez cambazlarından tutun her şey vardı. Bana söylemeden arkadaşlarımı davet etmişti. Pamuk şeker bile vardı. Hayatımın en harika günüydü. Okuldaki herkesin aylarca dilinden düşmemişti. Arada sırada hâlâ bahsi açılır – tabii insanlar babamın "kayıp insanlar" listesinde olduğunu anımsayıp ortam garipleşene kadar. Keşke bunu yapmasalar. Bazen canım, babam hakkında ağzımı açmak ve söylemem gereken her şeyin dilimden dökülmesini istiyordu.

Ama bunu tabii ki yapamazdım.

Öte yandan annem her zaman mesafeliydi. Bana olan sevgisinden asla şüphe duymamıştım, hâlâ da duymuyordum ama annem günlerini ya yatakta geçirirdi ya haftalarca bir yerlerde inzivaya çekilip yok olurdu. Hayat onu çok kolay yorabiliyordu, sık sık berbat migren atakları yaşardı. Gariptir ki tüm bu semptomlar kendinden on beş yaş küçük bir adamla tonlarca paranın içinde Côte d'Azur'da hayatının en harika günlerini yaşarken kendini pek göstermiyor gibiydi. Ne olursa olsun, bu mutluluğu onun elinden alamazdım.

Özellikle de yaşananlardan sonra.

Ben çok küçükken, anneme seyahate çıkarken beni de yanında götürmesi için yalvarırdım. O ise devasa Chanel gözlüğünü

Ninova

burnunun üzerine kondurmuş halde kapıdan sıvışıp kaçarken beni sadece alnımdan öpmekle yetinirdi.

Ben de en sonunda sormayı bırakmıştım.

Gençlik dönemimde ise babamla aramdaki ilişki değişmişti. Paramızın kaynağının nereden geldiğinin gayet farkındaydım ve bu kaynak daha ihtişamlı bir şey olmadığı için de gitgide gıcık oluyordum.

Ben ve Hen'in babası James Pemberton müzik endüstrisinde önemli bir isimdi. Ben'le Hen de sürekli pop yıldızlarıyla takılır, en iyi gösterilere katılır ve sahne arkasında vakit geçirirlerdi. Ben de onlarla birlikte giderdim ama aynı şey değildi işte.

Maisie'nin babası eski bir F1 pilotuydu ve hâlâ da bu işle haşır neşirdi – ama bana ne yaptığını sormayın. Ya da nasıl yaptığını. Adam bin yaşında vardı. Annesiyse seksenlerde ünlü bir modelmiş. Maisie ve kız kardeşi Savannah gençlik yıllarının çoğunu diğer süper modellerle birlikte süper yatlarda Monako gibi yerlerde geçirmişlerdi.

Tor'un annesi onu Sierra Leone'dan daha bebekken evlat edinmişti. Yetimhaneye yaptığı bir ziyaret sonrasında Sylvia Sunshine-Blake –şarkıcı, bazen oyuncu ve BM elçisi– biyolojik annesi ve babası öldürülmüş olan bu güzel bebeğe âşık olup onu eve getirmiş.

Resmi hikâye böyle en azından.

Tor ise bundan pek emin değildi. Evlat edinilmesinin reklam düzmecesinden başka bir şey olmadığını ve o zamanlar herkes aynı şeyi yaptığı için Sylvie'nin onun evlat edindiğini düşünüyordu. İnternette genç ve ürkek görünümlü –yarı çevre savaşçısı yarı toprak ana– Sylvie'nin yeni bebeğiyle poz verdiği bir ton fotoğrafı vardı. Tor'un Dünyanın En Güzel Çocuğu seçilmiş olması da tabii ki bir tesadüf değildi. Yarık damakla doğmuş olsa hayatının nasıl olacağı konusunda hep şaka yapardı. Sylvie'yle araları gayet iyiydi aslında

–gerçekten çok yakındılar– ama kızıyla *tam olarak* anaç bir bağ kurduğu söylenemezdi. Sylvie daha çok deli dolu, Tor'a tapan bir abla gibiydi. Tor'u taparcasına severdi. Hepimiz öyle seviyorduk. Her neyse, demek istediğim, tüm bunların hepsinin etten daha ilginç hikâyeler olduğu.

Babam beni çalışanlarının hiçbirinin adını dahi bilmediği mezbahalara ve et işleme tesislerine sürükleyerek hayvanların öldürülmesi konusunda heyecanlandırmaya çalışırdı. Ne de olsa Çocuğunu İşe Götürme Günü'nde şöyle güzel bir mezbaha gezisi yapmanın eline hiçbir şey su dökemezdi.

Bilhassa içler acısı bir sabah, iki su katılmamış eşkıya katilin bir ineği sürgü tabancasıyla vurup, öldürmeyi beceremeyip, üstüne bir de gülmelerini izledikten sonra bana, "Bu senin mirasın, Kits," demişti. Daha sonra hayvanı Kanama Alanı dedikleri bir yere fırlatıp ayaklarından asmış ve boğazını kesmişlerdi.

Ağlamıştım.

Babam kollarını omzuma dolamış ve beni Kanama Alanı'ndan uzaklaştırmıştı. "Ağlama," diye fısıldamıştı. Milisaniyelik bir an, beni ya da ineği umursadığını sanmıştım. Ama işin aslı, çocuğunun ölü bir hayvan için ağlamasını çalışanlarının görmesini istememesiydi. Ölmeden saniyeler önce zıplayan ve tekme atan bir şeyden kan akmasını ilk görüşümdü.

"Buna 'kan akıtma' deniyor," demişti babam ben sulağın içine kusarken. İnek kanının metalik kokusu o kadar kuvvetliydi ki sadece burnumu değil ağzımı da doldurmuştu. Kan akıtmaymış, kan çekilme deseler daha iyiydi çünkü benim kanımın çekildiği kesindi.

İşte o günden beri et yemiyordum.

Ninova

6

HONOR OAK KREMATORYUMU, LONDRA'NIN GÜNEY DOĞUSU

Matthew Berry-Johnson'ın cenazesine gitmeye karar vermek iyi bir fikir miydi bilemiyordum. Her şeyden önce cenaze SE4 bölgesindeydi. Dün gece olanlarla herhangi bir bağlantım neden olsundu ki? Yanıt tabii ki herhangi bağlantım olmamasıydı ama bir yanım cenazeye gitmekten vazgeçemiyordu. O güzeller güzeli küçük kızın dünyanın derdinden tasasından arınmış bir şekilde "Let It Go" söylediği Facebook videosu yok mu...

Doğru şeyi yaptığımdan emin olmam gerekiyordu.

Adamı kan kaybından ölür vaziyette oracıkta bırakmamın beni canavarın teki yapmadığını bilmem gerekiyordu.

Cenaze, ceset bulunduktan on gün sonra yapılacaktı. Adamın nereye gömüleceğini bulmak da öyle çok bir beyin gücü gerektirmemişti çünkü bütün Facebook bununla çalkalanıyordu. Ama yine de cenazeye giderek ne elde edeceğimi bilmiyordum. Belki içkiyi kaçırdıktan sonra kibirlenmiş sıradan bir adam değil de gerçekten göründüğü kadar korkunç biri olduğundan emin olmak istiyordum.

Rujumu sürerken bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

Bu bir bahane değildi sonuçta.

Ninova

İnsanlar binlerce yıldır en azından medeni *davranmayı* başarabilmişlerdi. Eğer içkili geceler bizi hayvana dönüştürecekse, o zaman sokaklara da sıçalım, kebap ve taksi için (çoğunlukla) sabırla beklemek yerine birbirimizi öldürüp yamyam gibi etrafımızdakilerin kolunu bacağını da yiyelim.

Elim ayağım titreyerek klasik Chanel cenaze elbisemi giydim ve büyük, vintage güneş gözlüğümü taktım. Biri kim olduğumu sorarsa diye de hikâyemi hazır ettim. Gayet basitti – bana ticari mülkiyet almam konusunda yardımcı olmuştu, bu sebeple kendisine saygılarımı sunmak için orada bulunuyordum.

Krematoryuma gitmek için Uber çağırdım ve Londra'nın tipik dur kalk trafiğinde ilerlerken, cenaze görevlilerinin adamın kırılan şişe yüzünden kesilen yüzünü doğru düzgün toparlayabildiklerini umdum. Yüzünün yarısının çiğ et gibi görünen görüntüsünü düşünmemeye çalıştım.

Nihayet vardığımızda bayağı bir insan gelmişti ki bu beni o an bir sarstı. Ama sonra hepsi kendi arabalarıyla taksilerine bindiler ve gördüğüm kalabalığın aslında Matthew Berry-Johnson için olmadığını anladım.

Krematoryum tam hayal edeceğiniz gibiydi. Devasa bir fırın ve bacadan ibaretmiş gibi değil de manevi bir yönünün olduğunu kanıtlamak istercesine çiçeklerle ve haçlarla kaplı, yavan tuğla işçiliğinin sergilendiği bir yapıydı. Kapının önünde hâlâ aylak aylak dolanan birkaç kişi vardı; adamın kız arkadaşı Hayley'yi görebiliyordum ama küçük kız ortalıklarda yoktu. Kızının babasının cenazesinin bir sosyal medya etkinliği olmadığını düşünebilmiş olmasına sevindim. Sırf "beğeni" ve sempati toplama uğruna Lucy'nin üzgün suratının Hayley'nin Insta, TikTok, FB vs. sayfalarına düşmesinden korkuyordum.

Ninova

İnsanların çoğu girdikten sonra içeriye sıvıştım ve arka sıradaki sandalyelerin birine, elinde devasa bir kutu peçete olan orta yaşlı bir kadının yanına oturdum. Hani şu büyük karton kutu içinde olup genellikle hastanelerin bekleme odalarına koyulan peçetelerden. Kadın beni gördü ve gözleri yaşlı bir şekilde gülümseyerek karton kutuyu uzattı. Başımı iki yana salladım.

"Zamanında birlikte çalışmıştık," dedi burnunu çekip fısıldayarak. "Çok iyi adamdı."

Bu cümleyi beni tecavüz etmekle tehdit eden adamla bağdaştırmaya çalışınca hiç mantıklı gelmedi. Ben de gözlerimde yaşlarla gülümseyerek başımla onayladım.

Cenazeyi yöneten kişi –adına artık her ne deniyorsa– Matthew Berry-Johnson'ın hayatı hakkında konuşmaya başladı. Onunla hiç tanışmamış olduğu açıkça ortada olmasına rağmen bizlere yalnızca cenaze töreni sunucularında görülebilecek sahte bir neşeyle adamın hayatı, kriketi, ailesini, Lucy'yi ve tabii ki kadınlara ve genç kızlara şiddet uygulamayı ne kadar sevdiğini anlatıyordu.

Sonuncusunu ben uydurdum.

Ne sözlerini ne de melodisini bildiğim bir ilahiyi söylemek için ayağa kalktık. Neyse ki yanımdaki kadın da bilmiyordu da kendimi yalnız hissetmedim.

Tören yöneticisi ilahiden sonra geri döndü ve Matthew'u sevgi dolu bir partner, kendini adamış bir baba, çok sevilen bir evlat, kardeş ve iş arkadaşı olarak resmeden önceden hazırlanmış bir anma konuşması yaptı. Hayley ve yaşlı kadın artık haykırırcasına ağlayıp gözyaşı döküyordu ve limbik sistemimin bir parçası, istediğini vermeyi reddettiğim için bana cam şişe fırlattı diye ayağa kalkıp bağırmak istiyordu.

Bunu yapmadım tabii ki. Matthew Berry-Johnson'ı kendine her şeyi hak gören bir aşağılık haline kim getirdiyse bu insanlar onlar

Ninova

değildi. Bireysel anlamda değillerdi en azından. Sonuçta sadece sevdikleri adamın yasını tutuyorlardı.

Tanrım, eminim lanet Hitler'in bile arkasından ağlayan bir iki kişi olmuştur.

Daha sonra Hayley kız kardeşi ya da arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim, benzer yaşlarda bir kadının kolundan destek alarak ayağa kalktı. Gözyaşlarını sildi. Rimeli yüzünden aşağıya akmamıştı, takma kirpik taktırmış olmalıydı.

"İpek kirpik mi istiyorsun, tatlım? Özel bir güne mi gideceksin?"

"Çocuğumun, herkesin vahşi ve zampara bir aşağılık olduğundan bihaber olduğu babasının cesedini yakacağız."

"Aaa, çok iyi. Müthiş güzel görünmen için elimden geleni yapacağım, canım. Neyi kaybettiğini görsün."

Hayley önündeki birkaç kâğıdı şöyle bir karıştırdı ve şapelin önündeki iki ekranda Matthew'un hayatını gözler önüne seren bir slayt gösterisi başladı.

"İçimde bir zamanlar doldurduğun bir boşluk,

Ve göz koyduğum boş bir sandalye var,

Bir de sen gitmeden önce dilediğim bir sessizlik

Artık varlığın çocuğumuzda devam edecek."

Hayley sözlerine devam etmeden önce dingin bir sessizlik oldu.

"Böyle zamanlarda bunu söylemenin uygunsuz olduğunu biliyorum." Hayley kimsenin fark etmediği bir şekilde çenesini biraz yukarı kaldırdı. Gözlerindeki güç parıltısını da görmemiş gibilerdi. "Ama Matthew aziz sayılmazdı. Evet, çok çalışırdı. Evet, annesini ve erkek kardeşlerini çok severdi. Evet, Lucy'ye tapardı. Ama bana çoğu zaman çok korkunç davranırdı. Üzgünüm ama burada öylece dikilip yalan söyleyemem. Burada öylece dikilip harika bir adama veda ettiğimizi söyleyemem. *Kimi zaman* harikaydı da. Hatta

Ninova

zaman zaman en iyisiydi. Ama aynı zamanda zalim, öfkeli ve vahşiydi." İçindeki en karanlık yerden haykırarak gözyaşları döken kadına döndü. Kadının tipinde koca koca harflerle merhumun annesi yazıyordu âdeta. "Gillian."

Hayley dizlerinin üstüne çöktü ve Gillian'ın kaba, nasırlaşmış ellerini tuttu. "Gillian. Matthew'u çok sevdim. Sevdiğimi biliyorsun. Methiyeler düzeceğimiz çok yönü vardı." Hayley, Gillian'ın pudralı yanaklarına hafifçe dokundu ve yüzünü coşku dolu Matthew'un küçük kızını ilk kez kucağına aldığı slaytı gösteren ekranlara doğru çevirdi. Fısıldarcasına şunu ekledi: "Aziz değildi, Gill. O bir erkekti."

Gillian, Hayley'nin kollarına yıkıldı. Oğlunun ne mal olduğunu çok iyi biliyordu.

Daha fazla dayanamadım.

"Şu peçeteden bir tane alsam iyi olacak gibi." Olan biten her şeyi sürükleyici bir tiyatro oyunuymuş gibi izleyen yanımdaki kadına burnumu çekiyormuş gibi yaptım.

"Evet, tabii ki." Gözlerini ön taraftaki kargaşadan ayırmadan kutuyu bana verdi. Çantamı aldım –Gucci ve tabii ki vegan– ve yüz kişiden daha az takipçisi olan bir sosyal medya hesabı gibi fark edilmeden oradan sıvıştım.

7

MAISIE'NİN DAİRESİ, FULHAM

Birkaç hafta sonra Maisie hepimizi "acil bir durum" –WhatsApp grubunda böyle demişti– konusunda yardım almak için yanına çağırdığında Matthew Berry-Johnson hâlâ aklımı kurcalıyordu. Maisie'nin "acil durum" derken kastettiği şey her zaman insanlığın geri kalanının tanımıyla örtüşmediği için hemen şüpheye düştüm. Örneğin Comptoir des Cotonniers'de bir elbisenin içinde sıkışıp kaldığı ve tezgâhtar kızıdan yardım almayı reddettiği zamanlar vardı. Elbisesinin *kapadığı yerlerde* egzamasının nüksetmesi sebebiyle kuzeninin nedimesi olmaktan *tam da o gün* vazgeçtiği zamandan bahsetmiyorum bile. Neyse ki bizi çağırırken en azından sake ve suşi ısmarlayacağına dair söz vermişti. Yani aslında evet acil bir durumdu, sadece Japon esintiliydi.

"Buluşmalarımız için özel bir isim falan bulmamız gerek," dedi ben gelip mermerden yapılma devasa yemek masasında Tor'un yanına oturduğumda. Tahmin ettiğimden daha neşeli görünüyordu. Hen de gelmişti, çoktan sipariş edilmiş ve masaya yerleştirilmiş olan suşi seçkisi arasından hangisini yemek istediğine karar vermeye çalışıyordu. "Hükümetin de Viper* Room'u var ya, onun gibi bir şeyden bahsediyorum."

* (İng.) Engerek. (ed.n.)

Ninova

"Ne?" dedim.

Tor haykırırcasına kahkaha attı.

"COBRA* demek istiyorsun," dedi Hen.

"Öyle mi?"

"Evet. Cabinet Office Briefing Room A.** Viper Room, Hollywood'da bir gece kulübü."

"Hükümede bir ilgisi yok mu yani?"

"Hükümetle bir ilgisi yok."

"Bir yaşıma daha girdim," dedi Maisie bardaklarımıza sake doldururken. "Her neyse, sizi buraya yılanlar hakkında konuşmak için çağırmadım. Gerçi bahsedeceğim konuya da uyuyor ama olsun." İçkisinden hışımla bir yudum aldı. "Kalbimi kırdılar."

Tam o anda fark ettim ki Maisie'nin göz altları torba torbaydı, hem de o kadar büyüklerdi ki Balenciaga görse kıskanırdı. Burnu da kıpkırmızıydı; bulaşıcı bir hastalık mı geçiriyor acaba diye panik yaptım birden.

"Hasta mısın?"

"Aşk hastasıyım," dedi sake bardağını indirerek. "Terk edildim."

"Ah, deme canım benim," dedi Tor yavaş ve dikkatlice. "Ama tam olarak anladığımızdan emin değilim. Seni kim terk etti, hayatım?"

Maisie yüzünde korkunç bir inanamamazlık ifadesiyle Tor'a baktı.

"Joel," dedi sertçe. "*Erkek arkadaşım* Joel. Joel. Şu Callooh'da tanıştığım adam var ya? *Callooh'daki adam* vardı ya hani?"

"Bana ondan bahsetmemiştin," dedi Hen başını iki yana sallayıp eliyle saçını kıvırırken. "Hatta birkaç hafta önce Callooh'da kaptığın şu parçayla eve gitmiştin."

* (İng.) Kobra. (ed.n.)

** (İng.) Kabine Ofisi Brifing Odaları A. (ed.n.)

Ninova

Tüylerim ürperdi. Kimse fark etmedi.

"O *Joel'du* işte," dedi Maisie dudaklarını büzüp. "*Üç* haftadır görüşüyoruz. Size söylememiş olmamın *imkânı yok*." Hepimize yeniden baktı ve yüzü beyazdan mora döndü.

Öfkeden deliye dönmüştü.

"Hepiniz kendi hayatınıza o kadar odaklanmışsınız ki size WhatsApp'ten yazdığımı bile hatırlamıyorsunuz. Mavi tik olmuştu tüm mesajlar! Hepsi *hâlâ* grup konuşmasında."

Maisie'nin bize bir adamla ilgili mesajlar attığına dair kafamda belli belirsiz bir ışık yandı. Ama kendimi savunmam gerekirse, ben o zamanlar yanlışlıkla birini öldürmüş olmanın ceremesiyle *uğraşıyordum*. Joel'un arkadaşını. Pekâlâ. Bu endişe vericiydi. İlginçti ama endişe vericiydi.

"Maze, özür dileriz," dedim. "Bak ben şimdi bardaklarımızı doldurayım, sen de bize her şeyi en başından anlat, olmaz mı? Hem bu sefer yanındayız, dikkat kesildiğimizi kendi gözlerinle göreceksin. Biz de dünyanın en kötü arkadaşları olma konusunda sana kendimizi affettirmeye çalışacağız."

Maisie titrek bir nefes aldı ama en azından önümüzdeki birkaç saat boyunca ilgi odağı olacak olması buzları eritti. Sanki *CBeebies* çocuk kanalında lanet olasıca bir masal anlatacakmış gibi yerine yerleşirken ben de içkileri doldurdum. Not: Bunu biliyor olmamın tek sebebi bazen Tom Hardy'nin de hikâyeler anlatıyor olması ki bu dünyadaki en müthiş mastürbasyon materyalidir.

"Pekâlâ," dedi. "Ama bir dahaki sefere sizlerden birinin yardımıma ihtiyacı olduğunda bunu unutacağımı sanmayın."

Maisie bu Joel denen adamla olan başarısız ilişkisini anlatırken dinledik. Korkunç kızlar gecesinin ardından eve gidip sarhoş bir şekilde sevişmişler. Maisie bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu

Ninova

düşünmüş ama ertesi gün Tinder'da eşleşmişler ve "Aman Tanrım rastlantıya bakar mısınız?"

İkisinin *bir ton ortak noktası* olduğunu duyduğumuzda hissettiğimiz toplu şaşkınlığı bir hayal edin. Joel da tıpkı Maisie gibi golden labrador yavrularının hastasıymış, hatta bir ara rehber köpek yavrularının eğitmenliğini de yapmış. Şimdilerde IT alanında bir şeyler yapıyormuş ama Maisie adamın kariyerindeki bu beklenmedik yönelimin hiç de endişe verici olduğunu düşünmüyor gibiydi. Aynı müziklerden, hatta aynı filmlerden hoşlanıyorlarmış. İnanabiliyor musunuz? *Sanki* Maisie kişisel hayatıyla ilgili her şeyi sosyal medyada paylaşıyormuş da Joel da bunları okuyormuş gibiymiş.

"Çok derin bir bağımız vardı," dedi. "Aradığım kişinin gerçekten o olduğunu düşündüm."

"Tüm bu dediklerini sosyal medyana bakarak bulabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Hen.

"Hem dışarı çıktığımız gece de ona *bir ton* şey anlattın. Bir tek adamın yüzüne gömülmek için ara vermiştin," diye ekledi Tor.

Maisie yıkılmış görünüyordu. Onun adına kendimi kötü hissettim. Maisie'nin suçu yoktu; hayat onu yeterince çetrefilli yollardan geçirmemişti ki acımasız ve alaycı biri olsun.

Tor bir koşu Maisie'nin yanına gitti ve hikâyesi sonlanırken ona sarıldı. Üç hafta boyunca –süreyi bir aya yuvarlamaya çalışsa da– süregelen konuşma, görüşme ve "en muhteşem seks" deneyimi sonrasında Maisie beş gün önce Joel'a mesaj atmıştı.

O zamandan beri de adamdan ses soluk çıkmıyordu.

Aman ne büyük sürpriz.

"Telefonu çalıp çalıp duruyor. Sesli mesaja bile düşmüyor." Bardağını biraz daha votkayla doldurdu ve bir dikişte içti. Maisie'yi

Ninova

çok uzun süredir tanıdığım için bu kadar içki içmenin sonunun iyi olmayacağının gayet farkındaydım.

"Yani hiç geri dönüş alamadın mı?" diye sordu Hen. "Hikâyelerine bile bakmamış mı?"

Maisie başını iki salladı. "Hayır. Hiç anlam veremiyorum. İnanılmaz anlar yaşadık. Sizce başına bir şey gelmiş olabilir mi? Kötü bir şey? Şu nehir kıyısında kendini yerdeki şişeye geçirmiş adamla arkadaşlardı. Belki bu yüzden depresyona girmiştir? Belki de gidip iyi mi diye bir bakmalıyım?"

"Seni cenazeye davet etti mi?" dedi Tor. Daha sonra daha yumuşak bir ses tonuyla ekledi. "Canım benim, ghostlanmışsın."

Maisie inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Tam bir salağım."

"Hayır," dedim. "Değilsin. Naziksin, içtensin ve birine güvenmişsin. Bunlar salak insan işi *değil*. Onun yaptıkları asla seni *tanımlamıyor*. Asıl salak olan *o*, bebeğim."

"Resmen kandırıldım. Şu Kanal 5'te çıkan ve tüm birikimlerini internette yabancılara kaptıran kadınlar gibiyim. Benim kaptırdığım şey de seks oldu," deyip hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kendi içine çekildi ve o kadar kırılgan görünüyordu ki dokunsanız dağılacaktı sanki. İçim parçalandı.

İnsanlar kalp kırıklığını hiç ciddiye almazlardı.

Ama insanı mahvedebilirdi.

"Bize adamın Tinder'ını göstersene," dedi Hen. "Hiç aktif olmuş mu?"

Maisie başını iki yana salladı. "Evet. Hatta mesaj atmayı denedim ama eşleşmeyi kaldırdı. WhatsApp'teki fotoğrafı da gitti, belli ki beni engellemiş. Neyi yanlış yaptım ben ya?"

"Hiçbir şeyi," dedim. "Yanlış hiçbir şey yapmadın ve sana böyle hissettirenlerden çok daha iyilerine layıksın."

"Tek istediğim ne olduğunu öğrenmek. Tek bir konuşma istiyorum. Âşık olayazdığım biri çat diye nasıl bu kadar soğuk davranabilir?"

"Tam bir şerefsiz davranışı," dedi Tor ağzı somon sashimi'yle doluyken. "Ahh, bazen gerçekten bu erkekleri öldürebilirim."

Ben de.

8

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

O gecenin ilerleyen saatlerinde kendime bir kadeh şarap doldurdum ve telefonumu alıp en sevdiğim koltuğa –açık pembe, Sweetpea &Willow marka– yerleştim. Şu Joel denen adamı bulmak için kendi Tinder hesabımı oluşturdum. Maisie haklıydı – bir açıklamayı *gerçekten* hak ediyordu. Ne kadar acı verici olursa olsun, kapanışa ihtiyacı vardı. Böylece hayatına devam edebilirdi. İnsanın canını arafta bırakılmaktan daha fazla acıtan bir şey yoktur çünkü içinizde bir yerlerde karşınızdaki insanın geri döneceğine dair sürekli bir umut beslersiniz.

Boş yere ümitlenmek ise hiç ümitlenmemekten daha kötüdür. En azından Refinery29'da böyle okumuştum.

Yalan söyleyemeyeceğim, Hayali Kitty'nin profilini oluştururken acayip eğlendim.

Erkekler mavi boncuk dağıtırken böyle mi hissediyordu acaba? Esas görsel olarak en seksi fotoğraflarımdan birini koydum.

Fotoğraf siyah beyazdı. Üzerimde Victoria's Secret'tan derin göğüs dekolteli bir büstiyer vardı. Sol omzumun üzerinden objektife bakmadan gülümsüyordum. Sanki bir şeyleri sadece benim bildiğime dair gizemli bir gülüştü bu ama yüzüm neredeyse hiç görünmüyordu. Eski erkek arkadaşım Adam'ın çektiği birkaç yıllık bir fotoğraftı.

Ninova

Teknik olarak Adam aslında benim ilk erkek arkadaşımdı. Bu fotoğrafı Soho'da özel bir kulübün misafir odalarının birindeyken çekmişti. Romanının okuma gecesi için Soho'ya gitmiştik – Adam, çoğunlukla kadınlardan ve edebiyat öğrencilerinden oluşan kırmızı suratlı o coşkulu kalabalığa göre "baş döndürücü" bir yazar ve "gözlere şenlik" vb. biriydi.

Sahneden indiğinde coşkuyla dolup taşıyordu. Sosyal bir kelebekten ziyade sosyal bir füze gibi etrafta dört dönüp herkesle konuşmuştu. Nihayet yorgun düştüğünde, bize verilen odaya çıkmış ve dökülmesine izin vermediğim gözyaşlarımı suratımı asmış halde içime akıtırken beni görmüştü.

"Bebeğim," diyerek çabalamıştı. Tenim bana ihanet edip zevkle titreyene kadar boynumdan, omuzlarımdan ve sırtımdan aşağıya minik öpücükler kondurmuştu.

"Bütün gece beni görmezden geldin," demiştim.

"Kitty, meleğim benim, *çalışıyordum*. Tüm o boktan şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun." Parmağını çıplak omzumdan aşağıya, köprücükkemiklerime doğru kaydırmıştı. "Aşağıda olmaktansa burada senin yanında olmayı yeğleyeceğimi biliyorsun. Üzerindeki benim aldığım iç çamaşırı mı? İnanılmaz görünüyorsun."

"Adam, şu anda sinirliyim. Buradaki kimseyi tanımadığımı biliyorsun. Kendimi aptal gibi hissettim."

"Ben fotoğrafını çekerken öfkeni birkaç dakikalığına erteleyebilir misin? Seni daha önce hiç bu kadar enfes görmemiştim. Bu anı ölümsüzleştirmek istiyorum. Yaşlandığımda ve her şey kaosa döndüğünde senin kusursuz olduğun bu anı hatırlamak istiyorum."

Resmen elinde oyuncak olmuştum. Saçma davranıyordum.

Şampanya içmeden ve saatlerce sevişmeden önce pahalı fotoğraf makinesiyle beş fotoğrafımı çekmişti.

O ana kadar yaptığımız en iyi seksti. Tabii ki yelkenleri indirmiştim.

En nihayetinde harika bir gece olmuştu. Ama şimdiye döndüğümüzde, sakinleşmek için birkaç derin nefes almam gerekti.

Joel gibi adamların düşeceği tarzda kelimeler seçtim. Buradaki asıl avcının ben olduğumu bilmemesi gerekiyordu. Ayrıca beni geçen geceden tanıma ihtimali de vardı. İşlerin nasıl gelişeceğini görmek ilginç bir deneyim olacaktı.

Kitty, 29, Londra

<meslek> Influencer

<lokasyon> SW3

<hakkımda> Selam, ben Kitty. Randevu uygulamalarında yeniyim o yüzden lütfen nazik davranın. Çiçeği burnunda bir bekârım – erkekleri, kahvemi sevdiğim gibi seviyormuşum meğerse. Kamışlarını diğer kadınlardan uzak tutabilmeyi başaranlar gelsin.
Anlaşıldığı üzere baba sorunlarım var.
Ama babamı tanımıyorum bile.

Mizah. Ama aşırı kırılganlığımı da gösterecek tadımlık bilgiler. Çünkü mide bulandırıcı şerefsizleri düşük özsaygısı olan bir kadından daha fazla başka hiçbir şey çekemezdi.

En iyi ben bilirdim.

Joel'u bulmam uzun sürmedi. Tam yayınla tuşuna basıp birkaç şüpheli profili kaydırmıştım ki hemen ona denk geldim.

Joel.

Profiline göre 1.88 boyundaymış ama hafızam bana gerçek hayatta daha çok 1.77 olduğunu söylüyordu. O şekil verilmiş sakalıysa "karizmatik"ten ziyade "andaval" kelimesini çağrıştırıyordu. Hobileri –ghosting haricinde– golf, kriket ve ragbi oynamaktı. "Bu günlerde oynamaktan ziyade izliyorum. Haha." Maisie'nin bu adamda ne bulduğunu anlayamıyordum. Profil fotoğrafı –gerçekten kendini koymuştu, demek ki en azından karısı, sevgilisi ya da ikisi birden yoktu– kamera objektifine bakmadan güldüğü, samimi bir hava yaratmaya çalıştığı bir pozdu.

Her şey ben düzmeceyim diye bağırıyordu.

"Hey, bana baksana. Bak ne kadar mutlu ve eğlenceli biriyim. Benimle çıkarsan hayatın çok daha iyi olabilir."

Maisie'nin ağlamaktan kızarmış gözlerinin ve yaşadığı bütün o huzursuzluğun sebebinin bu sıradan adam olması tepemin tasını attırdı ve sağa kaydırdım.

9

JOEL'UN EVİ, GREENWICH

Tam da tahmin ettiğim gibi, Joel'un benimle eşleşmesi ve keşke doğmasaydım dedirtecek nitelikle bir konuşma açması bir nanosaniyeden az sürmüştü. Uslu bir kız gibi oyuna devam etmiştim. Tam da bu sebepten şu anda en iyi arkadaşımın kalbini kıran bu adamla tanışmak için Greenwich'teki garaj yoluna arabayı park ediyordum.

Dikiz aynasından tipime bir baktım –bunu neden yaptığımı bilmiyordum, sonuçta bu kalası etkilemek için gelmedim buraya– ve arabadan çıktım.

Zili çaldım ve kapı bir iki saniye içerisinde açıldı. Belli ki hevesliydi. Kapı eşiğinde bekleyip tedirgin hissetmeme fırsat vermedi. Hatta muhtemelen perdenin arkasında beni bekliyordu. Yüce Tanrım, Maisie, al sana ilk uyarı bayrağı işte. Beni gülümseyerek ve kollarını iki yana açarak karşıladı, sanki iki eski arkadaşmışız da uzun süredir buluşmayı bekliyormuşuz gibi.

"Kitty!" dedi. "Seni yeniden görmek bir zevk."

Al işte.

"Dostane" bir kucaklaşmaya yeltenip öne doğru adım atmasından kaçınarak, "Selam Joel," dedim. "İçeri girebilir miyim? Acayip çişim geldi."

Ninova

Tam bir ahmak gibi sırıttı ve girebilmem için kenara çekildi.

"İlk soldan dönersen karşına oturma odası çıkacak. Ya da ben içkilerimizi koyarken doğrudan aşağıya mutfağa inebilirsin. Mutfağa gelmeden hemen sağda tuvalet var."

"Tamam, süper," dedim. "Ama bana hafif bir şeyler koy, araba kullanacağım."

Yine sırıttı ve bana hol boyunca eşlik etti. Eve göz gezdirince duvarlarda Joel'un ve kardeşleri ya da kuzenleri olduğunu düşündüğüm kişilerin bir sürü fotoğrafı olduğunu fark ettim. Merdiven altı dolabına inşa edilmiş küçük tuvalete girdim ve küçük bir ön keşif yaparken muslukları açtım. El sabunu haricinde özel bir şey yoktu. En azından hijyene önem veriyordu.

Mutfağa yanına gittim. Bekâr ve otuzlarındaki bir adamın böyle bir mutfağı olmasını beklemiyordum. Sanki Cath Kidston aynı anda hem patlamış hem kusmuş gibiydi.

"Ne kadar hoş," dedim.

Joel yine bana aptal aptal sırıttı. "Dürüst olmam gerekirse, Kitty, tam olarak benim zevkime uygun değil. Burası aslında ailemin evi."

Ailesiyle yaşıyor. *Tabii ki* ailesiyle yaşıyor.

"Seyahate çıktılar," diye ekledi. "İspanya'dalar. İspanya'nın güneyinde bir villamız var."

"Aa, anladım. Onlar için eve bakıyorsun yani?"

Ahmakça başka bir gülümseme ve hemen sola bakıp –keşke bunun ne anlama geldiğini hatırlayabilseydim– sonra yeniden bakışlarını bana çevirme.

"Alexa, yeni bir müzik çal. Tam olarak değil. Ben de hâlâ burada yaşıyorum. Yani aslında hâlâ değil de. Demek istediğim, üniversite için buradan ayrıldım ve bir süre eski sevgilimle yaşadım ama..."

Ninova

Maisie bu ezikte ne bulmuştu gerçekten? Tamam, herkesin kolayca kendi evini satın alamayacağını biliyorum ama yani gidip başka bir yer de mi tutamamıştı? Bunu yapmak o kadar da pahalı olmasa gerekti. Ne iş yapıyordu acaba?

"Anladım. Peki... ne iş yapıyorsun?"

"Bilgisayar programcısıyım ama geçen sene beni işten çıkardıklarında freelance çalışmaya başladım. O zamandan beridir de işler pek yolunda gitmedi."

Yani sanırım böyle dedi – dürüst olayım, biri ne zaman işinden bahsetse beynim kapanıyordu. Joel'un son yudumu içip şarap kadehini hızlıca yeniden doldurduğunu fark ettim. Alkolik miydi acaba?

"Demek senin asıl olayın Instagram?" diye sordu ikinci kadehinden birkaç yudum alarak. "Tam olarak içeriği ne bu işin?"

"Çok fazla bir şey yok aslında," diye itiraf ettim. "Yeni fotoğraflar paylaşıp takipçilerimi ne yaptığıma dair güncel tutmaya çalışıyorum. Öyle çok ilginç bir iş değil. Senin hesabın var mı?"

Omuz silkti. "Var ama sadece iş için kullanıyorum. Benim o kadar takipçim yok!" Daha sonra Instagram hesabına bakmayı aklıma yazdım.

"Bir kadeh daha istemediğine emin misin?" Şarap şişesini yüzüme doğru salladı. "Bir tane yetecek mi öyle?"

Alexa'dan ikimizi birden yerimizden sıçratacak kadar yüksek tempolu bir dans müziği gelmeye başladı.

"Öf. Alexa, geç."

"İçmesem iyi olur gerçekten," dedim çünkü içmemem gerekiyordu. "Neyse hadi, doldur. Ama sadece bir kadeh."

Köşedeki marketten aldığından adım gibi emin olduğum şeyden bir kadeh doldurdu. Markete girip soğuk şarap bölmesine

bakındığını, seçenekleri gözden geçirip genelde hep böyle buluşmalar için aldığı ucuz Pinot ile on sterlin üzeri şarapların başında kısa bir süreliğine dikildiğini, sonra da pahalı olanı aldığını gözümde canlandırabiliyordum. Çünkü o paraya, yatma ihtimali yükselirdi. Bir yudum aldım ve sıvı boğazımdan aşağı yaka yaka inerken titrememi durdurmaya çalıştım.

"Söyle bakalım, Tinder'ı nasıl buldun? Çok fazla kişiyle buluştun mu?" diye sordum.

Omuz silkti. "Birkaç tane oldu ama hiç uyuştuğum birine denk gelmedim. Garip değil mi? Biriyle gerçek hayatta şöyle kaliteli bir sohbet edip edemeyeceğini asla bilemiyorsun. Benimle eşleştiğin için çok şaşırdım mesela."

Kaliteli sohbetmiş. Öyk.

"Hadi ya? Neden ki?"

"Maisie'yle olan şeylerden sonra biraz garip olabileceğini düşündüm sadece."

"Maisie'ye bundan tam olarak bahsetmedim aslında. O yüzden bir süre daha aramızda kalabilir mi? Bu durumun onu pek mutlu edeceğini sanmıyorum."

Başıyla onayladı. "Evet. Biraz psikopat o kız."

Hazır lafı açılmışken... "Tanrım, haberlerde senin şu arkadaşının başına gelenleri gördüm. Matthew'du adı, değil mi? Kırık camın üzerine düşen adam. Çok üzgün olmalısın."

Joel hafifçe omuz silkti. "Onu o kadar da iyi tanımıyordum. Daha çok arkadaşımın arkadaşıydı. O gece bizimle birlikte olan Nathan var ya, işte onun. Ama evet. Korkunç bir şey. Küçük bir kızı vardı. Cenaze çok üzücüydü. Tabutun yanına gidip küçük oyuncak ayısını koydu ve babasından onu da cennete götürmesini istedi. Kalbim paramparça oldu izlerken."

Hımm. Ben bu kısmı hiç hatırlamıyordum.

"Çok üzücü," diye hak verdim. "Başka şeylerden bahsetsek? Tinder nasıl gidiyor? Maisie haricinde tabii."

"Bilirsin işte ya, birkaç kızla tanıştım, bazılarını beğendim. Ruh hastası olduklarını fark ettim. Hep aynı şeyler. Sende durumlar nasıl?" diye sordu.

"Birkaç adamla tanıştım ben de", diye yalan söyledim. "Ama dediğin gibi, yüzyüze görüşmeden biriyle kimyanın tutup tutmayacağını anlamak zor. Randevu uygulamalarında ruh ikiziyle tanışmış birini hiç duymadım galiba."

Joel başıyla onayladı. "Bu uygulamalar düzgün kız arkadaş kumaşına sahip biriyle tanışmaktan ziyade gecelik ilişki bulma yeri gibi. Yani... sen değil tabii ki. Ha siktir, özür dilerim." Başını sahte bir utançla öne eğdi. "Annem hep boşboğazlıkta üstüme tanımadığını söyler."

Güldüm. "Endişelenme. Seni affediyorum. En azından dürüstsün."

"Kızlar da aynı şeyi yapıyor gerçi," dedi. "İlişki aramadığını açık açık beyan eden bir sürü kızla mesajlaştım. İki tarafta da aynı."

"En iyisi o konuşmayı hemen yapıp halletmek sanırım," dedim. "Böylece ilerleyen zamanlarda bir taraf diğerinden fazlasını istediği zaman garip anlar yaşanmaz." Bir anlığına Joel'u izledim ve yüzünden herhangi bir çekinme olup olmadığına baktım. Yoktu.

"Pekâlâ. O zaman sen ne arıyorsun, Kitty? İlişki mi yoksa biraz eğlence mi?" Şakacı ve flörtöz olduğunu sandığım bir tavırla beni hafifçe dürttü. Kaliteli sohbetin beden bulmuş hali.

Hiç hoşuma gitmedi.

"Emin değilim. Sanırım bulduğumda anlayacağım. Sen?"

"Ben de senin gibiyim aslında. Aşırı yapışkan olmayan birini bulana kadar aramaya devam ediyorum."

"Maisie çok mu yapışkandı?"

"Biraz. Ağzımdan çıkana dikkat etsem iyi olacak, değil mi? Bu bir tuzak mı? Üzerinde dinleme cihazı falan var mı?" Kahkaha attı. "Yapışkan bir hale büründü. Yalan söylemeyeceğim, bana her gün, her saniye mesaj atıyordu ve dakikalar içerisinde yanıt vermezsem de çok üzülüyordu. Kafayı yiyecektim."

Hakkını yemeyeceğim, gerçekten biraz pişman görünüyordu.

"En sonunda daha fazla dayanamadım. Yani evet, iyi hoş kız, yatakta da yeterince iyi ama..." Aklı başka yere gitti. "Özür dilerim. Bir an kimle konuştuğumu unuttum. Senin yanında kendimi rahat hissediyorum demek ki." Muhtemelen cezbedici olduğunu düşündüğü bir şekilde gülümsedi. Gerzek.

"Nasıl ayrıldınız? Maisie bunu pek iyi karşılamamış gibiydi."

Joel şaşırmış görünüyordu. "O iyi mi?"

"Evet, öyle muhteşem falan değil tabii, biraz kafası karışmış ve üzgün."

"Aramızda öyle adı konmuş bir şey yoktu zaten, o yüzden ayrılığa gerek kalmadı."

"Maisie bunu bu şekilde görmüyor ama."

"Evet ama aramızda öyle özel bir şey falan yoktu. Öylesine takıldığım biriydi yani."

"Yani sıradan bir takılmaydı diyorsun?"

"Yani, evet."

"Peki Maisie bunu biliyor muydu?" Tenim karıncalanmaya başladı.

En azından rahatsız görünme kibarlığını gösterdi. "Hiçbir zaman başkalarıyla görüşmeyelim diye konuşmadık. Aramızda ciddi bir şey olmadığını bildiğini varsaydım. En azından benim için yoktu."

Alexa, Coldplay'den bir şarkı çalmaya başladı. "*Alexa. Lanet olsun. Geç.*"

Ninova

"Ne yani, aramayı öylece kestin mi?"

"Kitty, açıkçası bu konu hakkında konuşmaya devam etmek istemiyorum. Ne anlamı var ki?"

"Özür dilerim. Erkeklerin biriyle konuşmaktansa o kişiyi görmezden gelmenin daha kolay olduğunu düşünmesi beni hep şaşırtmıştır. Hayran oluyorum."

İğrenç olduğunu düşünüyordum.

Şarabından koca bir yudum daha aldı ve uzun uzun nefes verdi. "Neden oturma odasına geçmiyoruz? Orada daha rahat ederiz. Ya da dışarı çıkabiliriz?"

"Oturma odası harika fikir," dedim Joel kadehimi doldurmaya yeltenirken.

"Bir kadeh daha iç. Eve Uber'la gidersin, arabanı da yarın alırsın. Tabii eğer buraya sadece beni arkadaşınla ilgili sorguya çekmeye gelmediysen."

Kadehimi doldurmasına izin verdim, ardından beni en az mutfak kadar garip görünen oturma odasına doğru yönlendirdi. Her şey çiçek desenliydi ve uyduruk görünümlü, salaş ama şık mobilyalar vardı. Joel beni bilhassa nahoş olan kitaplığa bakarken yakaladı ve yüzümdeki ifadeyi tiksinmeden ziyade ilgi olarak algıladı.

"Annem yaptı," dedi. "Yani tam olarak yapmadı ama dönüştürdü. Kendi çevrimiçi şirketi var." O kadar gururluydu ki oracıkta kusabilirdim.

Birine kırık dökük bir dolap ve Farrow&Ball'dan bir kutu boya verdin mi herkes kendini iç tasarım uzmanı zannediyordu.

"Çok hoş." Raflardaki kitap isimlerine bakarken gülümsedim. Diğer öngörülebilir çoksatanlar arasında yer alan *Grinin Elli Tonu* serisini fark ettim ve Joel'un geçmişi hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmiş oldum.

Raflara, kitapların arasına gömülmüş hediyelik eşyalar serpiştirilmişti. Patisini Nazi selamına benzer şekilde kaldırmış oldukça sinirli bakışlı pirinç bir kedi, tahta bir fil, bir kabile davulu ve Burj Khalifa'nın gururla sergilenen metal bir heykeli vardı. Joel beni fal taşı gibi açılmış gözlerle bakarken yakalayınca, buruşturduğum yüzüme bir gülümseme kondurdum.

"Bizimkiler işte," omuz silkti, "seyahat ıvır zıvırlarına bayılıyorlar."

Çiçekli korkunç koltuklardan birine oturdu ve yanına yerleşmem için koltuk minderine hafifçe vurdu. En az bir kol mesafesinde olmaya özen göstererek yanına oturdum.

"Çok garip, değil mi? Randevu uygulamalarındaki kadın erkek farkını diyorum," dedim. "Maisie senden gerçekten hoşlanmıştı. Aranızda bir bağ olduğunu düşünüyordu."

İç geçirdi. "Kitty, eğer buraya Maisie'yle beni barıştırmaya geldiysen vaktini boşa harcıyorsun. Tatlı bir kız. Gerçekten öyle ama bana uygun değil."

"Peki bunu neden ona söylemedin ki? Neden yanlış bir şey yaptığım ya da başına kötü bir şey geldiğini düşünmesine sebep oldun?"

Joel biraz sarsılmış görünüyordu. Yüzüme baktı.

"Mide bulandırıcı ve saygısızca değil mi?"

"Evet, bir şeyleri bitirmenin en iyi yolu olduğunu söyleyemem," dedi. "Bir dahaki sefere daha iyi olacağım. Söz."

"Bence onu aramalısın," dedim. "Ve bir açıklama yapmalısın."

Yüzünde kızgınlık ve sinir olma arası bir ifade belirdi. "Kitty, işler biraz garipleşmeye başladı açıkçası. Belki de gitsen iyi olacak."

"Sen Maisie'yi arayıp gerçeği söylemeden olmaz. Kız resmen dağıldı. Hiç mi umurunda değil?"

"Hayır, değil açıkçası. Neden buna taktın ki? Bir erkek ve kadın randevu uygulamasında tanışıyor, sevişiyor ve hayatlarına devam

ediyorlar. Büyütecek bir şey yok." Telefonu koltuğun diğer tarafındaydı, elimi uzatıp aldım.

"Ara onu," dedim.

"Kafayı yedin herhalde, Kitty. Evine git."

"ARA. ONU. DEDİM." Artık gayet ciddiydim. Telefonunda kişiler ekranını açtım ve kilitli olmamasına şaşırdım. Anal Daphne, İri Memeli Kayley, Küf Kokulu Erin, Manyak Maisie gibi isimleri kaydırdım. Joel telefonunu almak için üzerime atlayınca bir anlığına dikkatim dağıldı. Beni yere yapıştırdı ve kafamı lanet olasıca ucube Farrow&Ball'a çarptım.

"Telefonumu geri ver, seni manyak kaltak." Joel bacaklarımın üzerine oturdu ve beni yere çiviledi. Hareket edemedim. Sadece arkaya doğru uzanabiliyordum. Ben de iğrenç kitaplıktan bir şeyi kaptım –elime Burj Khalifa'nın metal heykeli geldi– ve gözlerimi kapayarak Joel'un olduğu yöne doğru savurdum. İtme kuvveti beni sersemletti ve heykelin Joel'un kafasına temas ettiğinde çıkardığı ses beni şaşırttı. Ses çıkmasını bekliyordum ama tahmin ettiğimden çok daha ıslak bir ses geldi; sanki bir karpuzun yere düşmesi gibiydi. İşte o zaman kötü bir şey olduğunu anladım. Joel kısa, acı dolu bir uluma koyverdi ve yere düştü.

Sonrası sessizlik.

Gözlerimi açmaya zorladığımda, heykeli doğrudan Joel'un yüzüne vurmayı başardığımı gördüm; heykel kulenin uzun, sivri ucu tamamen sol gözüne saplanmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde çok fazla kan yoktu, sadece yüzünün kenarından bir tür sıvı sızıyordu. Ama ölmüştü. Bu konuda hiç şüphe yoktu.

Siktir.

10

JOEL'UN AİLESİNİN EVİ, GREENWICH, BİR CESETLE BİRLİKTE

Siktirsiktirsiktirsiktirsiktir.

Panik yok, panik yok. Halledilebilir.

Sanırım.

Şarabı içtim. Pek iyi bir fikir değildi ama kendimi sakinleştirmem gerekiyordu. Derin nefesler de aldım. Odaklanmaya çalıştım. Oturma odasında. Lanet olasıca Greenwich'te. Ölü bir adamla birlikte.

Joel'un şarabını da içtim. Sırf nefes alıp vererek sakinleşmek mümkün değildi.

Onu buradan çıkarmam gerekiyordu.

Benim buradan çıkmam gerekiyordu.

Mutfağa koştum ve çöp torbasını bulana kadar çekmecelerin altını üstüne getirdim. Torbaları salona getirdim ve bir tanesini iğrenç sıvının halıya doğru akmasını engellemek için Joel'un kafasına geçirmeye çalıştım. Ama torbayı açmak neredeyse yüzyıl sürdüğü için öfkeden az kalsın çığlık atacaktım.

Daha sonra şarap şişesini boşalttım ve kadehleri yıkamadan önce şişeyi çantama tıktım. Ellerimin kurulama beziyle kaplı olduğundan emin olduktan sonra da diğer bardaklarla birlikte rafa kaldırdım.

Ninova

Burj heykelini çekinerek de olsa Joel'un gözünden çıkarmaya çalıştım ama sandığımdan çok daha sert saplanmış durumdaydı. Mecburen heykeli çıkarmak için dizimi Joel'un göğsüne bastırarak aniden çekmek zorunda kaldım. Kanlı bir ortamda büyüdüğüm için her şeyden öyle kolay kolay iğrenmezdim ama benim bile kulenin ucundaki beyin ve göz parçaları karşısında midem bulandı. Heykeli öğüre öğüre elbisemin (Ganni marka, ne yazık ki) üzerine sildim ve çantama tıktım. El çantası yerine Chanel omuz çantamı almayı akıl ettiğime seviniyordum.

Joel'u bir şekilde arabama götürmem gerekiyordu. Hem de evden arabaya kimseye görünmeden gitmek zorundaydım. Koca bir adamla. Bu arada, "eşek ölüsü" terimi abartı falan değildi.

Daha sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Beynim böyle vites attığında o kadar mutlu oluyordum ki. Joel'un annesiyle babası şu anda tatilde olabilirdi ama Joel gitmemişti. Dolayısıyla yukarıda bir yerlerde bir bavul *olsa gerekti.* Dehşet içinde üst kata çıkarken hırkamın (Lulu Guinness, etik kaynaklardan elde edilmiş yün) kollarını ellerime geçirdim.

Ön taraftaki yatak odası Joel'un annesiyle babasına aitti, bu sebeple oradan uzak durdum. İlk oda ana banyoydu ve beklenecceği üzere orada bavul yoktu. Ama ikinci odaya geçtiğimde ellerim boş dönmeyeceğimi fark ettim. Tekli gardırobun yanındaki boşluğa sıkıştırılmış büyükçe bir bavul gözüme çarptı. Hemen aldım, odadan ayrılırken de komodinin üzerindeki umut dolu prezervatifi fark ettim.

Ah, şu sıradan beyaz erkeklerin özgüveni yok mu...

Bir cesedi bavula tıkmak pek de eğlenceli değildi çünkü kemikleri kırmanız gerekiyordu. O zaman bile fermuarını kapayabilmek için üzerinde bayağı bir zıplamam gerekti. Joel nihayet bavula sığdı ve artık yapmam gereken tek şey bavulu arabama götürmekti. Bu

da kolay bir iş değildi. Özellikle de arabam elmaslı bir şapka, bir çift paten ve parçalanmış bir çeşit manken gibi 1920'lerdeki Paris dekoruna taktığım dönemden kalma tuhaf eşyalarla doluyken.

Sürücü koltuğuna geçtim ve nereye gittiğimden emin olmamakla birlikte büyük bir dikkatle geri vitese attım.

Siktir, siktir, siktir. Ben bu adamla ne yapacaktım şimdi? Tek istediğim Maisie için birkaç yanıt almaktı. Şimdiyse bagajımda bir ceset ve çantamda da, her ne kadar rüküş ve zevksiz olsa da, bir cinayet aleti vardı.

Hayatım pahasına direksiyona yapışmış halde biraz etrafta dolandım ve çaresizce cesedi ne yapacağımı düşündüm. İnsanlar cesetleri ne yapardı ki? Yakarlar mıydı? Thames'e mi atarlardı? Domuzlara yem mi ederlerdi?

Çözüm yolu aklıma o kadar ani bir şekilde geldi ki kahkaha attım. Resmen katıla katıla güldüm.

O kadar barizdi ki.

11

KITTY'NİN RANGE ROVER EVOQUE'U, 110 KM/S, A3

Joel'dan kurtulmanın en basit yolu meğer köklerime dönmekmiş. Navigasyon cihazımı ve telefonumu hızla kapadım; kısa süre sonra arka sokaklardan ve rüzgârlı yollardan geçerek Londra'nın dışına çıktım. Binalarla sokak lambaları tarlalara ve ağaçlara dönüştükçe damarlarımda tuhaf bir his dolandı. Çocukluğumda bu yolları yüzlerce kez geçmiştim, babam aile şirketiyle ve servetimizin nereden geldiğiyle ilgilenmemi sağlamak için o kadar çaresizce çabalamıştı ki.

Sanki evime dönüyormuşum gibi hissediyordum.

Ninova

12

COLLINS' CUTS MEZBAHASI, KUZEY HAMPSHIRE

Yaklaşık bir saat sonra, her ne kadar sanayi bölgesindeki büyük bir binadan fazlası olmasa da olabildiğince heybetli ve karanlık bir şekilde karşımdaydı. Çocukken binaya yaklaşırken gitgide büyümesi tüylerimin ürpermesine sebep olurdu; şimdiyse bu hissin bu kadar çabuk azalmış olması şaşkınlık vericiydi.

Neredeyse gece on bir olmuştu, dolayısıyla mezbaha çalışanlarının hiçbiri burada değildi. Giriş kapısına arabayı park ettim ve anahtarları bulmak için torpido gözünü karıştırdım. Collins' Cut ile ilgili her şeyle Fransa'nın güneyine çekip gitmeden önce annem ilgilenirdi. Adı artık Tom mu Tim mi neyse bir genel müdür vardı ama annem acil bir durumla ilgilenilmesi gerektiğinde aileden birilerinin olmasının içini rahat ettirdiğini söylerdi.

Bu kişi ben olsam bile.

iPhone'umu yeniden açıp yolu aydınlatması için feneri kullarak on iki yılı aşkın süredir adımımı atmadığım binaya girdim. Dikkatimi çeken ilk şey, onca zaman sonra hâlâ midemi tersyüz edebilecek kadar aşina olduğum kokuydu. Kolumla burnu kapayıp fenerle yolumu bulmaya çalışırken her şeyin eskisiyle neredeyse aynı olduğunu fark ettim. Küçük ofise doğru yol aldım ve güvenlik kamerasını kapadım.

Ninova

Daha sonra arabaya döndüm, bagajı açtım ve bavulu fabrikaya sürüklemeye başladım. Joel'u ayağından tutup eskiden –ve muhtemelen hâlâ– Domuz Yolu dedikleri yere sürüklerken aklımda babamın onca yıl önce bana domuzlar ve insanlar hakkında anlattığı şey vardı. Burası domuzların kanlarının ölene kadar akıtıldıktan sonra ayaklarından asılıp, bağırsaklarının deşilip, tüylerinin yakıldığı yerdi. Buradaki işleri bittikten sonra çiftliklere ya da kasaplara gönderilmeden önce soğumaları için dondurucuya taşınıyorlardı ya da en nihayetinde sosis ya da jambon olarak süpermarketlere gönderilmeden önce ezilip, kıyılıp, dilimlenip, paramparça edildikleri dilimleme alanına götürülüyorlardı. İnsan tüketimine uygun olmayan parçalarsa hayvan yemi olarak öğütülüyordu. Ölü Joel'a baktım. Hayvan yeminden başka bir şey değildi.

Süreci tamamlamak neredeyse bütün bir gecemi aldı. Kanını akıtmak ve giderden akması için hortum tutmak bilhassa saatler sürdü gibi gelmişti. Ama sonunda güneş Hampshire köyünün üzerinde parlamaya başlarken işlem tamamlandı. Joel artık yoktu.

Yorgunluktan bitap halde dışarıya çıktım, Londra'ya dönerken aklım hâlâ bavuldaydı ve kendimi... Aslına bakarsanız tam olarak bir et fabrikasında bütün gecemi bir cesetten kurtulmaya çalışarak geçirmiş gibi hissediyordum. Nihayet apartmanıma döndüğümde arabamı park ettim, kan sıçramış kıyafetlerimi örtmesi için kabanımı giydim ve lobide Rehan'ın oturduğunu fark ettim. Saatine tıklarken bana manidar manidar göz kırptı.

"Saat beş, Kitty Hanım." Sırıttı. "Yine kimlerin kalbini kırdınız acaba?"

Pişmanlıkla gülümsedim, o ise asansör kapıları kapanıp beni metal kutunun içinde hapsedene kadar sırıtmaya devam etti. Klostrofobi yüzüme yumruk gibi çarptı ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Yavaşla, Kitty. Sakin ol, Kitty.

Domuz Yolu'nun kokusunu duş alıp üzerimden attıktan sonra kendimi yeniden canlanmış gibi hissetmeme şaşırdım. Niyetim Joel'u öldürmek değildi. Gerçekten. Ama vicdan azabı da duymuyordum. Hatta tam tersi. Benim sayemde, artık neyi yanlış yaptığını ve kendinde neyin eksik olduğunu merak ettiği için gözüne uyku girmeyecek olan daha az sayıda kadın var demekti.

Saçımı yaptıktan sonra aynadaki yansımama baktım. Işıktan mıydı yoksa bir tık daha mı parlak görünüyordu? Cildimse resmen ışıl ışıldı, bütün gece uyumamış olduğumu asla anlayamazdınız. Aslına bakarsanız, muhteşem görünüyordum. Telefonumu kaptım ve penceremden gelen güneşin altın rengi ışınları beni sanki bir spot ışığı altındaymışım gibi aydınlatırken bir ayna selfie'si çektim. Tam da Instagram'a layık bir fotoğraf anını kaçırmanın âlemi yoktu.

Fotoğrafı yükledim ve #Yıkılıyor hashtag'ini kullandım. Fotoğrafa gelen yorum ve beğeni dalgası aklımı başımdan aldı. Evet, hep çok beğeni alıyordum ama bu sefer Instagram'ım resmen delirmişti.

"Tam bir doğal güzelliksin, Kitty."

"Sabahın bu erken saatinde nasıl bu kadar güzel olabiliyorsun. Ben sanki gece dövüşmüşüm gibi kalkıyorum. Haha."

"Gerçekten böyle mi uyandın? Bense *şöyle* uyandım: 💩"

Sonra öyle bir yorum geldi ki sanki mezbahada kanı akıtılan benmişim gibi hissettim.

"Dün gece ne yaptığını biliyorum 🐷"

Kim olduğunu anlamam için grotesk profil fotoğrafına bakmama gerek bile yoktu.

Sapığım geri dönmüştü.

Bak işte bu sorun olabilirdi.

13

MAISIE'NİN DAİRESİ, FULHAM

Joel'u mezbahadaki öğütücülere yedireli yaklaşık bir hafta geçmişti. Ailesi bizim buluşmamızdan kısa bir süre sonra eve dönmüş olmalıydı zira adı artık resmi olarak kayıp kişiler listesindeydi. Öyle büyük olay yaratmamıştı gerçi, Metro.co.uk'de kendine birkaç cümlelik yer bulabilmişti.

Ama bu bile Maisie'nin balkonunda güneşlenirken haberi ona gösterdiğimde yüzünün yeniden umutla parlamasına yetti.

Mahalle sakininin ailesi kayıp ilanı verdi

Greenwich'li 32 yaşındaki Joel Gidding'in kaybolduğu bildirildi. Annesi Moira ve babası Geoff'la birlikte yaşayan Joel, çift geçen hafta İspanya'daki yazlıklarından döndüklerinden beri görülmedi.

63 yaşındaki Moira, "Eve dönmemize iki gün kala onunla konuştuk," dedi. Bizi havaalanından alması gerekiyordu ama gelmedi. Taksiye binmek zorunda kaldık ve bir servete mal oldu. Gerçekten endişeliyiz."

Joel en son Greenwich'teki bir bardan çıkıp ailesinin evine doğru giderken görüldü.

Ninova

Annesi onun bir hırsızlık girişimi sonrasında kaçırılmış olabileceğinden şüpheleniyor. "Çok tuhaf ama Dubai'den aldığımız Burj Khalifa heykeli de kaybolmuş."

Joel hakkında bilgisi olan kişilerin Thames Valley polisini araması isteniyor.

Maisie'nin yanakları heyecandan al al oldu.

"Onları aramalı mıyım?" diye sordu bacaklarımızı güneşte yakarak espresso martinilerimizi yudumlarken.

"Arayıp ne diyeceksin ki?" diye sordum dudağımın üstündeki köpüğü silerken. "Tam anlamıyla haftalardır ondan ses seda çıkmadığını mı? Seni ghostladığını düşündüğünü mü?"

Maisie'nin yüzünde yavaş yavaş bir memnuniyet gülümsemesi belirdi.

"Başına kötü bir şey gelmiş olabileceğini size *söylemiştim*," dedi kaşlarını kokteylinin üzerinden kaldırarak. "Bana öylece soğuk yapmayacağını biliyordum."

İçkisini yudumlar ve kıvrak vücudunu güneşin altına uzatırken bir an ağzım açık kalmış halde Maisie'ye baktım. Adamın onu ghostlamış olmasındansa, ya da artık ne bok olduğunu varsayacaksak, kaybolmuş olmasından cidden daha mı mutluydu? Şezlongda daha rahat bir pozisyona geçerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Sorun yok zaten ya," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Başka biriyle tanıştım."

Benimle dalga mı geçiyordu?

Bazı insanlar çok nankördü gerçekten.

14

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Tinder artık benim avlanma saham haline gelmişti ve buna resmen bayılıyordum. Uygulamayı açmak ve müthiş bir mizah anlayışına sahip, çaresizce en temel ve insani seviyede bir bağ kurabilecekleri kişiyi arayan "dürüst, uyumlu" erkekleri kaydırmak *ruhumu* sıkıyordu. Bu uygulamalarda aşkın peşinde koşan kadınlara acıyordum.

Ama.

O fotoğrafsız profiller, yüzleri seçemediğiniz puslu resimler, kirli ve aldatıcı gizemle örtülü olanlar beni daha önce hiçbir şeyin heyecanlandıramadığı kadar heyecanlandırıyordu. Hiçbir uyuşturucu, hatta seks bile beni bu hisse böylesine yaklaştıramamıştı. Çünkü bu adamların toplumumuzdan silinmesi gerekiyordu. Bu adamlar, kadınları sabaha karşı üçte kafasını yastıklarına gömüp ağlatan veya neden henüz eve gelmediklerini merak ettiren tiplerdi. Böyleleri aileleri yok edenlerdi; bu adamların çocukları en pahalı terapistlerin yardımıyla bile asla çözemeyecekleri kadar çok sorunla büyüyorlardı.

Dünya bu erkekler, bu aldatıcı hilekârlar, yalancı ve yırtıcı sapıklar olmadan daha iyi bir yerdi. Cidden, ben sadece bu katlanılamaz derecede kurtlanmış olan topluluğun temizlenmesinde yardımcı oluyordum, o kadar. O kadın olmak ne demek çok iyi biliyordum.

Ninova

Evde oturmuş, midemdeki düğümü çözmeye çalışıp iç alarm sistemimin bana bir şeyin yolunda gitmediğini söylediği zamanları çok iyi biliyordum. Yatakta oturmuş, ağlamaktan canım çıkmış bir halde neden yetemediğimi merak ettiğim zamanları. Kırık bir kalbin acısı hiçbir şeye benzemezdi. Kim ne derse desin. Zaman bu acıyı iyileştirmez ve sizi buna hiçbir şey hazırlayamazdı.

Daha da beteri, bir başkası sizin adınıza bu durumu düzeltemezdi.

Benim kalbimi kıran kişi Adam'dı tabii ki. Adam Edwards. Olgun, başarılı ve o zamanlar "sadece dünyadaki yerinizi değil, aynı zamanda o yeri hak edip etmediğinizi de sorgulatacak, çok deneysel bir kurgusal eser" olarak nitelendirilip yayımlanan ilk kitabıyla Londra'nın gözdesiydi.

Evet, biliyorum.

Ama çok gençtim.

Adam'sa çok güzeldi, hâlâ güzel tabii, yani sanırım. Adam'ı öldürmedim. Hikâyenin varacağı nokta orası değil. Koyu saçlı, koyu gözlü ve tost gibi kızaran bir teni vardı. O yüzü, ah, kusursuzdu. Kırklı yaşların bir noktasında eriyip gitmeye başlayan tarzda bir çene hattı vardı. Ama beni etkileyen şey dış görünüşü değil beyniydi. Her şeyi biliyordu ve herhangi bir şeyi ilginç hale getirebiliyordu. Hen babasının suarelerinin birinde bizi tanıştırdığında elimi öpüp bana, "Hayatta karanlıklar ve ışıklar vardır. Sen ışıklardan birisin, tüm ışıkların ışığısın," demişti.

Bram Stoker.

Anında kapılıp gitmiştim. Ama o zamanlar bile Adam'ın bunu bilmesine gerek olmadığını bilecek kadar akıllıydım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," demiştim. "Kitabınızı tebrik ederim. Bayağı etki yarattığını duydum."

Gecenin geri kalanında ise Adam'ı tamamen görmezden gelmiştim.

Bekleneceği üzere, telefon numaramı arkadaşlarımın birinden almayı başarması uzun sürmemişti. İlk karşılaşmamızdan sonra iMessage üzerinden beni baştan çıkarıcı mesajlar yağmuruna tutmuştu.

Adam: Güzel Kitty. Hen'in partisinde senden o kadar etkilendim ki. Bir kez daha konuşamadığımız için çok üzgünüm. Çok popüler bir hanımefendisin.

Adam: Aa, bu arada, numaranı Ben'den aldım. Umarım sorun olmaz. Biraz casusvari bir davranış olduğunun farkındayım. Ama katil olmadığımı sana %100 teyit edebilirim.

Adam: Bu da tam bir katilin söyleyeceği tarzda bir şey oldu sanırım.

Adam: Her neyse, çok kötü bir şekilde de olsa söylemeye çalıştığım şey Londra'ya geri döndüğümde seni yeniden görmek isterim. Roman yüzünden bu aralar her şey biraz karışık ama bir iki hafta içerisinde buralarda olurum sanırım. Geldiğimde sana mesaj atabilir miyim?

Şimdi dönüp baktığımda çok bariz uyarı bayrakları olduğunu görebiliyordum. Mesaj silsilesi, ne kadar önemli biri olduğunu bana hatırlatması ve bariz bir şekilde benim iznim olmadan numaramı alması. Ama dediğim gibi, gençtim. Maymun gözünü geç açtı. Ayrıca koltuklarım da öyle kabarmıştı ki. O zamanlar Instagram bu

kadar alıp yürümemişti ve her ne kadar Chelsea'de varlıklı ve sağlıklı bir hayat yaşıyor olsam da, bana ilgi gösterenler zaten tanıdığım insanlardı. Ama artık beni yeniden görmek isteyen başarılı, genç ve yakışıklı bir yazar vardı. Yani evet, koltuklarım kabarmıştı. Hem pohpohlanmış hem de aptaldım.

Yaklaşık bir gün sonra yanıt vermiştim.

> Selam Adam. Tabii ki, meşgul ve önemli biri olmadığın bir an olduğunda doğru düzgün buluşmayı çok isterim. Geldiğinde mesaj at lütfen xx

Iyy. Lanet olasıca öpücükler. Elimde olsa yirmi iki yaşındaki halime tokat atardım.

İlk buluşmamızda arkadaşı tarafından yazılmış bir oyunu izlemeye gitmiştik. Oyunun Old Vic'te sahnelenmesi beni çok şaşırtmıştı çünkü resmen çöptü. Sonrasında, beni barın etrafında koşturup para avcısına benzeyen bir sürü korkunç arkadaşıyla tanıştırdı. Hepsi kadındı. Hepsi edebi tiplerdi. Hepsi, Adam'ın önünde ne kadar eğitimsiz olduğumu kanıtlamak için bana kitaplar hakkında sorular sorarak beni alt etmeyi uman umutsuz tiplerdi.

"Söyle bakalım Kitty, şu anda hangi yazarı okuyorsun?" diye sormuştu yuvarlak yüzlü biri için küçük hatları olan sarışın. Yüzündeki alaycı ifade daha da az çekici görünmesine sebep oluyordu. Kadın bana bu soruyu benim Maisie'ye hangi tasarımcıyı *giydiğini* sorduğum türden bir ifadeyle sormuştu. Kendini beğenmiş bir sürtükten daha fazlası değildi.

"Aslına bakarsanız, ben okuyamıyorum. Tek bir kelime bile hem de. Tamamen karacahilim." Gülümsemiş ve basıp gitmiştim.

Benden daha iyi olduğunu düşünen insanların etrafında olmayı kesinlikle reddediyordum çünkü birincisi, asla anlaşamayacağım ki-

şilerle takılarak vakit harcamanın âlemi yoktu ve ikincisi, hiç kimse benden iyi *değildi*. Ortamlardan çekip gitmek her ne kadar huyum olmasa da, Adam belli ki hazırcevap olmamı sevmişti çünkü tam Waterloo Yolu'ndan aşağıya doğru yürüyordum ki bana seslendiğini duymuştum. Dursam da arkama dönmemiş ve yanıma gelmesini beklemiştim.

"Çok özür dilerim," demişti, gözleri samimi bir endişeyle doluydu. "Saskia bazen biraz dangalaklık yapabiliyor. Tamam tamam, yalan söylemeyeceğim çok dangalaklık yapıyor. Eğitime döktüğü onca paraya rağmen ne yazık ki görgü namına tek bir şey bile öğrenememiş. Sen iyi misin?" Parmaklarının ucuyla hafifçe yanaklarımı okşamıştı. Bir şeyler yazarken büyülenmiş bakışlarla gözlerimi dikip klavyede dans edişini izleyeceğim parmaklarla. Bana orgazm üstüne orgazm yaşatacak olan parmaklarla.

"İyiyim," demiştim ters ters. "Sadece kendini beğenmiş şerefsizlere harcayacak vaktim yok."

Adam yüzümü ellerinin arasına almıştı. "Hepsi de *gerçekten* kendini beğenmiş şerefsizler." Gülmüş ve sonra beni öpmüştü. Sert ve kendinden emin bir şekilde. Dudakları dudaklarıma yapışırken hazırlıksız yakalanmıştım. Viski tadı ve sigaranın kokusu beni zevk sarhoşu yapmıştı ki o zamanlar bu karanlık ve gerekliymiş gibi geliyordu. Waterloo istasyonunun gölgesinin altında, yüzüm Adam'ın avuçlarının içinde, öylece eriyip gitmiştim.

Nihayet birbirimizden ayrılıp siyah taksilerden birini çevirdikten sonra evime giden yol bitmek bilmemişti. Asansörde bile birbirimizin kıyafetlerine saldırıyorduk; kapılar açılana kadar onun gömleğinin düğmelerinin yarısı açık, benim elbisemse belime kadar inmişti. Beni sert bir şekilde oturma odamdaki koltuğa doğru ittiği ana kadar birbirimizi ısırmış, çekiştirmiş ve paramparça etmiştik. Ağzı vücuduma giden yolu bulurken ona karşı hissettiğim ihtiyaçla

kıvranıp duruyordum. Beni önce nefessiz bırakarak diliyle becermiş, ardından kalkıp bacaklarımı ayırmış ve önümde diz çökmüştü; her şeyimle onun karşısındaydım. Üstüne üstlük kasık kıllarımı yok etmesi için acı dolu lazer epilasyon randevularına her ay tonlarca para bayılmamdan önceki günlerdi.

"Dünyanın en güzel amcığına sahipsin," demişti ve bu kelimeden irkilmek bir kenara dursun, kelime dudaklarından çıktığı anda daha da ıslandığımı hissetmiştim. Daha sonra dudakları dudaklarımdaydı ve bir yandan aletini içime doğru iterken, diğer yandan dilini ağzıma sokmuştu ve kendi tadımı alabiliyordum. "Gözlerini açık tut. Boşalmanı izlemek istiyorum."

Sadece sikiyle beni boşaltabileceğini düşünmesinin çok cesurca olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ama dizlerimi çeneme doğru çekip içimde daha önce hiç hissetmediğim bir açıyla gidip gelirken *çok fena* yanıldığımı keşfetmiştim. İçime girip çıkarken, her vuruşta içimde gömülü olan o noktaya değerken Adam'ı her şeyiyle hissedebiliyordum. Kısa süre sonra bütün vücudumun ona kenetlenmeye başladığını hissetmiştim.

"Gözlerini açık tut," demişti birbirine kilitlenmiş gözlerimiz sayesinde daha yoğun gelen ve beni titreten zirveye ulaştığımda. Saçımı okşamış, beni tutkuyla öpmüş, üzerime terli ve bitkin bir halde düşmeden önce içime boşalmıştı. Biz öylece yatarken, "Tek bir damlanın düşmesine izin verme," diye fısıldamıştı. İzin vermek istemiyordum zaten. O andan itibaren ona dair her bir şeyi içimde tutmak istiyordum.

İlişkimiz baş döndürücü bir seks, alkol, partiler ve uyuşturucular karışımından ibaretti. Birbirimizden ve zevkten başka hiçbir şeyin olmadığı kendi dünyamızda haftalar, aylar geçirmiştik. Arkadaşlarım artık beni göremedikleri için sızlandıkları mesajlar atmaya

başlamışlardı. Umurumda değildi. Tek istediğim Adam'dı. Zaten arkadaşlarımı Adam kitap turundayken, "zorlu ikinci kitabı" hakkında yaptığı kitap konuşmalarına ve toplantılarına katılırken *gördüğümde* bile, onlarla yalnızca Adam meşgul olduğunda görüştüğümden şikâyet ediyorlardı. Ki bu doğruydu. Ama kendime engel olamıyordum. Adam bende bağımlılık yapıyordu. Yaklaşık üç ay sonra yarı yarıya taşınmış olduğu daireme birden dalıp bana çantamı hazırlamamı söylemişti. Sonra bir bakmışız Cannes'da, Paris'te ya da Barselona'dayız, şampanya içiyoruz, kokain eziyoruz ve çok acil hissettiren o yoğun seksin ortasındayız.

Vücutlarımız ve orgazmlarımız artık mükemmel derecede senkronize olmuş, tutku sonrası mutlulukla kabarırken, "Seni seviyorum, Kitty Collins," diye fısıldamıştı ağzımın içine. "Seni çok seviyorum."

Ama hayatıma nasıl manik bir zevk kasırgası gibi girdiyse, aynı hızda da geri çekilmeye başlamıştı. Yaşadığımız yüksekler kozmosa kadar yol alırken, alçaklar beni bir meteorun bütün gücü ve hızıyla dünyaya geri fırlatmıştı.

Ve yaşadığım düşüş yok oluş seviyesindeydi.

Kokaini bırakmış, bunun yerine kendini katatonik hale sokana kadar dumanlanmaya geçmişti. Partiler bitmişti ve beni başından savarken işini ve bitirmesi gereken "zorlu ikinci romanı" yüzünden maruz kaldığı baskıyı suçlamıştı. Toplantılara daha sık katılıyordu ve Primrose Hill'deki evini ziyaret ettiğimde (bu noktada artık benim evime gelmeyi bırakmıştı) bırakın başka bir şeyi, kaşını bile kaldırmıyordu.

Bu noktada o zamanlar bana resmen işkence eden ama gelecekte çok işime yarayacak bir ders almıştım. Adam'ın benden uzaklaştığını hissettikçe ona daha sıkı tutunmuştum ve ben ona daha sıkı

Ninova

tutundukça, o kendini daha da geri çekmişti. Destan uzunluğunda mesajlar yazar, aşkımı ilan ederdim. O ise sadece tek kelimeyle yanıtlardı. Yanıtlama zahmetine girerse tabii. Sık sık ararım. Neredeyse her zaman meşgule verirdi. Konuşabildiğimizdeyse sadece kendinden ve acısından bahsederdi.

"Lanet olsun Kitty, depresyondayım," diye terslerdi beni dışarıya yemeğe ya da bir şeyler içmeye gitmeyi teklif ettiğimde.

Daha sonra ben ağlardım, o ise gözlerini devirip yarım ağızla bir özür mırıldanır, beni sevdiğini ve sadece sabırlı olmam gerektiğini söylerdi.

"Yayıncım bastırıp duruyor, anlamıyorsun. Telafi edeceğim, söz veriyorum."

En sonunda bir pratisyen hekimle görüşmeyi kabul ettiğinde doktor Adam'ın gerçekten de klinik depresyon ve anksiyete sorunu yaşadığını söylemişti. Verdiği ilaçlar Adam'ı daha da içine kapanık bir hale getirdiğinden ben de onun yanında oturup depresyondaki bir partnere nasıl destek olabileceğim konusunda bulabildiğim her şeyi okurdum. Ona sevdiğini bildiğim yazarların hikâyelerini okurdum. Onu Charing Cross Road'a götürürdüm ve bir kitapçıdan diğerine gezdirirdim. İlk baskı kitaplarla ve "Bak! Bu imzalı!" cümleleriyle karanlık gözlerine ışığı yeniden kondurmaya çalışırdım. Ona yemekler pişirirdim ve önümüzde yemeğin soğuyup kötü olmasını izlerdim. Onu öper, üstüne çıkar ve aletini emmeye çalışırdım ama sanki ölmüş gibiydi.

Adam paramparça olmuştu ve benim de kalbim de onunla birlikte parçalanıyordu.

Birkaç ay sonra ilaçlar gerçek anlamda etkisini göstermeye başladığında Adam –yavaş yavaş da olsa– bana geri dönmüştü. Bir tabak ev yemeği uzattığım zaman gelen bir gülümseme. Bir kitapçıdan

Ninova

başka bir "nadir eser" bulup götürdüğümde gelen bir öpücük. Onu küçük bir çocukmuş gibi ördek beslemeye teşvik ettiğim Hyde Park'a zorla götürdüğüm yürüyüşten sonra gelen gerçek bir seks. Onun çöküşü sırasında bir ilişkinin bu en temel ihtiyaçlarını büyük ölçüde kaçırdığım için, bunların her birine Adam sanki bana büyülü bir aşk krallığının anahtarlarını veriyormuş gibi davranmıştım.

Tam bir zavallıydım.

Adam yeniden ışıldamaya başladığında toplantılar daha da sıklaşmıştı. Eve geri gelirdi –yine bana gelmeye başlamıştı– ve ikinci romanının planları hakkında, yayıncısının kitabın nasıl da öncekiyle aynı başarıyı yakalayacağını, hatta daha da iyi olacağını düşündüğü konusunda heyecanlı heyecanlı konuşurdu. Beni geç saatlere kadar ayakta tutar ve Booker ve Pulitzer ödüllerinden, olası film anlaşmalarından ve Los Angeles'a taşınmaktan bahsederdi.

"Senin yüzünden deli bir adam oldum çıktım," demişti bir gece seksten sonra ve ben ona bir kez daha düşmüştüm. Depresyonların dip noktaları unutulup gitmişti.

"Adam'ın bipolar olabileceğini düşündün mü?" diye sormuştu Tor br öğle yemeği sırasında.

"Adam'ın aşağılık bir pislik olabileceğini düşündün mü?" diye sormuştu Hen bir akşam yemeğinde. Her ne kadar âşık olduğum adama hâlâ çaresizce sadık kalarak dik dik Hen'e bakmış olsam da bunu ben de çoktan düşünmeye başlamıştım.

Zayıf bir sav sunma teşebbüsünde bulunarak, "Ruh hastalıkları insanı bencil yapabiliyor," demiştim.

"Evet ama insanı şerefsizin teki de yapmıyor yani." Haklıydı. Hem de acı verici derecede haklıydı. Ama o kadar Adam'ın esareti altındaydım ki bu konuyu ona açmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Yani, çok sık geçmiyordu diyelim.

İkinci romanının heyecanı –ki tek kelime bile yazdığından emin değildim– artık gitgide artmaya başlayınca, davetler ve sosyal girdap da yeniden sahneye çıkmıştı. Adam davetli olduğu her yerde benimle paparazilere hava atmaya bayılıyordu. Sürekli *Hello!* ve *Tatler* dergilerinin sosyete sayfalarındaydık ve bir reality show yapmayı düşünüp düşünmeyeceğimizi soran çeşitli yapım şirketleri bizi arayıp duruyordu.

"Ben yapamam," dedi Adam. "Gizemli kalmayı yeğlerim."

Adam'la kırılma noktamızı yazın yaşamıştık. O yatak odasındaydı, yine gece dışarı çıkacağımız için süslenip püsleniyordu. Ben de salonda onun dizüstü bilgisayarında saçma bir reality show'u izliyordum. Yaşadığı öfke nöbetlerinin birinde televizyonu kırmıştı ve yenisini almamıştı. Üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen hâlâ salonda bozuk duruyor ve ekran boyunca uzanan kızgın kırık, kaşlarını çatıyormuşçasına odaya bakıyordu.

Şımarık, zengin Amerikalıların birbirleriyle tartışmasını izlerken ekranda bir mesaj belirdi. Belli ki iPhone'unu dizüstü bilgisayarına bağlamıştı. Ekranda Saskia'nın adını görünce şaşırdım.

Saskia: Selam bebeğim. Özledim seni. Kaltağı başından savamadın mı daha?

Adam: Şu anda burada. Üzgünüm bebeğim, elimden geleni yapıyorum. Ama onu öylece bir kenara atamam.

Saskia: Neden ki? Bu iş daha fazla uzarsa ondan gerçekten hoşlandığını düşünmeye başlayacağım.

Adam: Kitty hassas biri. Hâlâ babasının sırra kadem basmasıyla mücadele ediyor. Aptalca bir şey yapmasından sorumlu olmak istemiyorum.

Saskia: Eh, elini çabuk tut ve çöz şu işi artık. Metresinmişim gibi hissetmekten gına geldi.

Adam. HAHA! Öyle olmadığını biliyorsun. Seni seviyorum. Kitty sayesinde kendi reklamımı yaptığımı unutma. Çok uzun sürmeyecek.

Saskia: Tamaaaaam. Ben de seni seviyorum. Acele et.

İlk başta ne okuduğumdan emin olamamıştım. Yani, evet *emindim* ama kelimeler sanki başka birisi hakkındaydı, bir hikâye okuyor gibiydim, Adam'ın yazdığı bir kurguyu okuyordum sanki çünkü bu nasıl olabilirdi ki? Saskia ve Adam? Adam ve lanet olasıca *Saskia*? Bu doğru olamazdı. Ama artık mesajları onuncu kez okuduktan sonra, tam olarak neyin olup bittiğini anlamıştım. Eğer Adam öfke krizleri geçirdiğini düşünüyorsa belli ki benim öfke krizlerime hiç denk gelmemişti. Onun öfkesi her şeyi parçalamak ve işitme mesafesindeki herkese bağırmak gibi akkor halinde patlayan yıldızlardan ibaretken benim öfkem daha sessizdi. Kaynayan düdüklü tencereye benzer bir öfkeydi – hiddetli ve yıkıcı.

On dakika sonra dışarı çıkmaya hazır bir halde üst kattan indiğinde bekliyordum. Mutfaktan seslenip içki isteyip istemediğini sordum.

"Lütfen, bebeğim, hadi oyun öncesi eğlencesini başlatalım. Ne izliyorsun?"

Yanıt vermedim. Onun yerine arkası bana dönük bir şekilde koltuğa oturmasın izin verdim. Dizüstü bilgisayarın ekranı dokunulmamış vaziyette karşısındaydı. Saskia'yla olan mesajlaşmaları gözlerinin önündeydi. Oturma odasına doğru yöneldim ve kafasının arkasından sırrının ortaya çıkmış olmasını fark etmesini izledim. Yüzünü hemen bana dönmedi, ağzı açık bir halde öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanıyordu. Ya bana yalan söyleyecekti ya da kalbimi kıracaktı.

İkisini de yapmasına izin vermedim.

Onu orada öylece bıraktım ve bir hafta boyunca üzüntüden iki büklüm olacağım evime doğru yol aldım.

Ninova

15

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Joel'u öğütücülerden geçirdikten ve Matthew Berry-Johnson'ın da melek olmadığına emin olduktan sonra, sadece iki erkeği, iki *korkunç* erkeği teknik olarak kazara olsa da öldürmekle kalmadığımı, aynı zamanda bundan paçayı sıyırdığımı fark ettim. Paçayı sıyırmakla da kalmamış, üstüne bir de zevk almıştım. Garip bir şekilde. Psikotik bir şekilde değil; insanların kollarını kırmak ve parçalamak tam olarak eğlenceli bir şey değildi. Ama artık sadece kendi fotoğraflarımı paylaşmaktan daha anlamlı bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum.

Öyle bir zevk sarhoşluğu yaşıyordum ki sapığımın varlığı bile modumu düşürememişti. Dahası *o zamandan beri* paylaştığım fotoğraflar en popüler fotoğraflarım olmuştu.

"Kitty! Parıl parıl parlıyorsun."

"Yeni bir yüz kremi mi kullanıyorsun yoksa lazer falan mı yaptırıyorsun?"

"Bu yüz, âşık bir kadının yüzü. Çıkar ağzındaki baklayı, Kitty."

"Vegan parıldaması diyor ve susuyorum."

Takipçi sayıma bir haftada yirmi bin kadar kişi daha eklenmişti ki bu uzun zamandır olmamıştı. Herkes yüzüme ya da saçıma ne

Ninova

kullandığımı ya da kiminle seviştiğimi öğrenmek istiyordu. Bu neyin "yüzü" biliyor musunuz, millet? Bu, amacın yüzü.

Her neyse, durum böyle olunca acaba bunu daha fazla mı yapsam diye düşünmeye başladım. Elbette burada en şerefsizlerin şerefsizinden bahsediyordum. Sadece apaçık tehlikeli olan erkekleri haklıyor olacaktım.

Biraz Dextervari bir şekilde ölmeyi gerçekten hak eden insanlar olduğuna kanaat getirdim. Ve tabii ki hak etmeyenler olduğuna. Böylece kendi kural listemi yaptım. Dünyada bir iyilik yapıyormuşum gibi hissetmemi sağladı.

KITTY'NİN KURALLARI

1. Öncelikle, kadınlara dokunmak yok. Hiçbirine. Bana hiç öyle trans argümanlarıyla falan gelmeyin. Burası Chelsea. Tor siyahi olduğu için hâlâ göz deviriyorlar. Yırtıcı olanlar kadınlar *değil.* Erkeklerin olduğu gibi değil yani. Kaideyi kanıtlayacak istisna her daim vardır. Sıçtığımın dünyasındaki en aptalca söz olabilir bu. Ah, şu dilimiz yok mu. Daha önce bir kadını öldürmek *istemedim* demiyorum. Ekstraların çoğu beni o kadar gıcık ediyor ki onları dinlerken bir şey dememek için ağzıma kan tadı gelene kadar dilimi ısırıyorum. Futbolcuların ve kalitesiz ünlülerin etrafında takılmaları, içlerini deşip yüzlerindeki makyajı kendi bağırsaklarıyla yapmak istememe sebep oluyor. Tek amaçları bu heriflerin birinden hamile kalmak. Düğün falan da değil, sadece bebek istiyorlar.

Bir gece Tiffany adındaki biri, "Hayatım kurtulur valla," demişti. "Ama senin paran var zaten, T," demiştim. Babası bir otel kralıydı.

"Para sonsuz değil, Kitty," demişti ince dudaklarını büzerek. "Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

Ninova

2. Masumlara dokunma. Masumiyet, çoğu zaman öznel olduğundan biraz yanıltıcı olabiliyor. Bardaki o pislik takılma umuduyla beni eve kadar masum bir niyetle mi takip etti? Yoksa onu reddetme cüretini gösterdiğim için beni yakalamaya mı çalışıyordu? Kafamı yormaya bile değmez ama peki ya makul şüphenin ötesine geçtiğimizde? Kim bilebilir ki. İşte bu yüzden bu piçler bunu tekrar tekrar yapıp paçayı sıyırıyorlar. (Ek not: İngiliz halkının adalet sisteminde bu kadar büyük bir rol oynaması bana göre saçmalıktan başka bir şey değil. *Aşk Adası* ve *Devrilme Noktası* programına başvuran insanlar bunlar. Jon Ronson'ın gerçekten bu konu hakkında bir kitap yazması gerekiyor.) Benim burada kastettiğim gerçekten masum olanlar – çocuklar, hayvanlar, zihinsel engelliler. Sesi olmayan herkes.
3. Dokunulmayacak olan bir diğer grup da evsizler veya zor durumda kalmış olanlar. Tarihin en başından beri berduşlar ve fahişeler öldürülmüşler ve bu durum şüphesiz bundan da öncesine dayanıyor. Savunmasız olanlar fazla kolaydır. Bu insanların yardıma ihtiyaçları var. Öldürülmeye değil. Ayrıca dünyadaki kahrolası Ripper'lar ve Bundy'lerle ilgili benim ağzımı hiç açtırmayın bile. Onlarla ve yeni bilenmiş bir Shun'la aynı odada yarım saat yalnız kalmak için neler vermezdim.
4. Apartman görevlilerine dokunmak yok. Son derece faydalı olabiliyorlar.
5. Ve polis memurlarına dokunmak da yok. Yukarıdakiyle aynı sebepten.
6. Yakalanma. Yani bu o kadar bariz ki açıklamaya bile gerek yok. Yakalanmak hapis demek. Hem de çok uzun bir süre. Ayrıca aynı zamanda gri eşofman ve düztaban ayakkabı

Ninova

demek. Spor salonundaki aletlerin hiçbirinin de temizlendiğini düşünmüyorum.

7. Öldürmek bir amaca hizmet etmeli, aksi takdirde cinayet olur. Tamam tamam, bunu doğrudan *Dexter*'dan çaldım ama buraya çok uydu. Amacım, *sırf* öfkeli bir kadın olduğum için Londra'da dolanıp insanları öldürmek değil. Benim öldürdüğüm adamlar bunu hak ediyorlar. Hem de her biri. Dolayısıyla olaya böyle bakarsanız tam olarak cinayet diyemeyiz.

Eve yürürken saldırıya uğrama ihtimaline karşı anahtarlarımı parmaklarımın arasında tutmak zorunda olmadığım bir dünyada yaşamak istiyordum. Bunu yaptığımdan değildi tabii. Ben daha ziyade tırtıklı bir av bıçağını ve bir GHB şırıngasını çok daha güven verici bulurdum. Hen, Maisie veya Tor'un, WhatsApp grubuna güvende olduklarını belirten o mesajı atmak zorunda kalmadan bulunduğumuz herhangi bir yerden evlerine rahat rahat gidebilmelerini istiyordum. Güzel Londra'mda –en azından bu kısmında– kulaklıklarımla dolaşabilmek istiyorum.

Bir süre önce gittiğimiz bir Influencer Partisi geldi aklıma; cehennemde artık kaç kat olması gerekiyor bilmiyorum ama bu parti o katlara ek yapacak cinstendi. Katılan herkese üzerinde influencer'ın özel markasının yer aldığı ışıltılı bir bileklik verilmişti. Neyle ilgili olduğunu bile hatırlamıyorum, bazı iç mekân saçmalıkları işte. Hen'le birlikte gitmiştik ve halkla ilişkiler görevlisi kız isimlerimizi listeden işaretlemişti.

"Alın bakalım." Gülümsemiş ve bize biri altın biri mavi renkte iki bileklik vermişti. Hen atmaca gibi hemen altın olana atılmıştı. "Ah, hayır, üzgünüm olmaz." Görevli kız bileklikleri geri çekmişti. "Altın olan Kitty'nin, seninki mavi olan."

Ninova

Hen mavi bilekliği takarken kızı neredeyse bakışlarıyla öldürecekti. Kırmızı halıyı takip ederek mekâna doğru yürürken bana, "Tüm bunlar da neydi öyle?" diye fısıldamıştı, bense elimle altın bilekliği sıkıyordum. Kırmızı halının sonunda, etkinliğin girişini cehennemin kapılarını koruyan Kerberos gibi koruyan, deminki kızın tıpatıp aynısı başka bir görevli kız daha vardı.

"Bileklikleriniz kontrol edebilir miyim lütfen?" diye resmen şakımıştı. "Pekâlâ, mavi misafirler salonun biraz daha aşağısından giriş yapacaklar. Altın misafirlerse buradan girip üst kattaki ÇOK VIP alanına geçebilirler."

"Pardon, *ne* alanına dedin?" diye sormuştum Hen'in çenesi neredeyse Jimmy Choos ayakkabılarının sivri uçlarına düşerken.

"Süper VIP alanı. Oraya sadece Instagram'ında bir milyondan fazla takipçisi olanlar girebiliyor. İnanılmaz bir ortam. Jakuzi bile var," diye fıdıldamıştı sanki şişirilmiş bir CYBH havuzundan etkilenecekmişiz gibi.

"Arkadaşım benimle gelemez mi?"

Görevli kız sarı küt saçlı başını olumsuz anlamda sallamıştı. "Hayır. Ama Mavi Oda'da da takipçi sayını nasıl artırabileceğini konuşabileceğin bir sürü harika insan var." Hen'e gülümsemişti. "Çok faydalı, değil mi? Bağlantı kurmak için müthiş bir fırsat." Microblading yaptırdığı kaşlarını kaldırmış ve Hen'e başını teşvik edici bir tavırla sallamıştı.

Hen bir şeyler söylemek için ağzını açsa da çıkacak herhangi bir kelimenin sesli söylenmemesi gerektiğini biliyordum.

"Aslına bakarsan uğrayacağımızı söylediğimiz bir başka etkinliğimiz daha var. Ayrıca yüzmeye uygun kıyafet de getirmedim. Biz gitsek iyi olacak."

Hen kırmızı halıya mıhlanmış halde Kerberos'a dik dik bakıyordu.

"Hadi gel, Henrietta." Kolumu omuzlarına atıp sırtını gideceğimiz yöne doğru çevirmiştim.

"Bu da neydi böyle be?"

"Belli ki aptal bir malın teki misafirleri bir Influencer olarak ne kadar 'etkili' olduklarına göre ayırmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüş." Kusuyormuş gibi yapmıştım.

"Bu çok boktan bir şey ama ya," demişti Hen. Yüzü havası sönmüş bir balona dönüşmüştü. Haklıydı da. Yapılan şey iğrençti, insanların kendini kötü hissetmesine sebep oldukları şeye bakın.

"Hadi," demiştim. "Sikerim böyle işi zaten. Bana gidelim ve sarhoş olup True Crime izleyelim."

Bir saniyeliğine bana bakmış, sonra gülümsemişti, bilekliğini kopartıp ilk kapıdaki cehennem bekçisine geri vermişti.

"Teşekkürler ama biz almayalım," demiştim ben de bilekliğimi geri verirken.

"Bekleyin bekleyin!" diye seslenmişti arkamızdan. "Insta için şu kanatlarla fotoğraf çekildiniz mi? ÇOK VIP eşantiyon çantanı aldın mı, Kitty?"

Arkamı dönmüştüm.

"Al o çantayı bir tarafına sok, Kerberos." Hen'in koluna girmiştim ve kahkahalarla gecenin içine doğru yol almıştık.

Her neyse bu küçük anektodun amacı şuydu: Evet, her erkek suçlu değil, *biliyorum*. Ama erkekler maalesef iyi olanlarla kötü olanları ayırt edebileceğimiz bileklikler takmıyorlardı. Dolayısıyla bir sistem gerekiyordu. Bu benim çağrımdı. Duymuştum. Ve geliyordum.

Ninova

16

BOTANIST, SLOANE MEYDANI

Öf. Canlarım, bugün burada, SW1'in en gözde restoranlarından birinde toplanmamızın sebebi* Maisie'nin yeni erkek arkadaşıyla tanışacak olmamızdı. Rupert. Joel ölmüş ve çoktan unutulmuştu. En azından Maisie unuttu diyelim. Geçenlerde sorduğumda gözleri donuklaşmıştı.

"Aa, *o* mu?" demişti gülerek, "Ebeveynleriyle yaşıyordu, Kits. Belli ki *kafayı* yemiştim. Roo'yla tanışana kadar bekle bak, ona bayılacaksın."

Restorana girerken derin bir nefes aldım ve Tor'la Hen'in çoktan gelip oturduğunu gördüm. Hen ekmek yiyordu ki bu asla hayra alamet değildi. Tor'sa çaresizce etrafa bakınıyordu çünkü her an Hen'in tuvalete gidip yediği her şeyi kusacağını biliyordu. Gergin görünüyordu sanki. Ama neden gergin olsun ki? Alt tarafı Maisie'nin erkek arkadaşıyla taşınacaktık.

Botanist'i çok seviyorum. Dışarıdaki çiçekler nisanı mayısa bağlayan o muhteşem zamanı hatırlatıyordu sanki; soğuk, karanlık geceler öyle uzak bir anı gibi geliyordu ki, bir daha hiç geri dönmeyeceklerdi sanki. Haftalardır tek bir yağmur damlasının dahi

* Burada Prince'in Let's Go Crazy adlı şarkısına atıfta bulunuluyor: Dearly beloved / We are gathered here today / To get through this thing called "life". (ç.n.)

Ninova

düşmediği yaşadığımız bunaltıcı sıcak günleri düşünecek olursak, birileri belli ki brandaların etrafında uzanan güzel çelenkleri neredeyse sürekli olarak sulama görevi edinmişti.

"Selaaam," dedi Maisie bana, Hen'in yanındaki sandalyeye oturmam için işaret ederken. Tor'un yüzündeki gülümsemedense o kadar ışıl ışıl bir sahtelik akıyordu ki sınırdan geçmeye kalksa anında geri çevirirlerdi. "Roo'yla tanışacağınız için çok heyecanlıyım. Hemen şurada içkileri alıyor."

Bara doğru baktım ve o an ancak Kırmızı Pantolonlu Fönlü Kafa olarak tarif edilebilecek şeyi gördüm. Hen'in vereceğim tepkiyi bekleyen gözlerini üzerinde hissedebiliyordum ama yüzüne bile bakamıyordum çünkü dilimi kan tadı gelene kadar ısırmakla meşguldüm. Rupert tam Maisie'nin tipiydi. Eski erkek arkadaşları tıpkı buna benziyordu. Asla tipi olmayan Joel'a duyduğu hayranlığı garipsememin sebeplerinden biri de buydu aslında.

"O kadar *hoş* biri ki," diye kulağıma doğru yüksek sesle fısıldadı.

Rupert masaya döndü, elindeki içki tepsisini hiç güven vermeyen bir şekilde taşıyordu. Maisie yardımcı olmak için ayağa kalktı. Rupert sadece dişetlerinin göründüğü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Kitty, tanıştırayım, erkek arkadaşım Rupert Hollingworth. Roo, bu da Instagram yıldızı ve benim en yakın dostlarımdan Kitty Collins."

Rupert tepsiyi masaya bıraktı ve elini uzattı. Ben de tam elini sıkmak için elimi uzatmıştım ki dudaklarına doğru kaldırıp parmaklarımı öptü. Aklım hemen çantamdaki dezenfektana gitti.

"Benim için bir zevk. Hakkında çok şey duydum, Kitty." Bana muhtemelen sevimli olduğunu düşündüğü bir ifadeyle bakıyordu ama aslında tüyler ürperticiydi.

"Seninle tanışmak ne güzel, Rupert." Gülümsedim ve hepimiz oturmadan önce elimi hızla geri çektim. Maisie yanıma sıkışarak Rupert'ın ne kadar harika ve yakışıklı olduğundan bahsedip durdu. Onaylarcasına başımı salladım, bu kadar mutlu olmasından çok memnundum ama yine de içimde bir yerlerde bunun sonunun da görüştüğü diğer züppeler gibi olacağına dair bir his vardı. Kalbi yine paramparça olacakmış gibi.

"Rupert, Eugene ve Jack'in düğünündeydi," dedi ve sanırım bu bilgiden bir şekilde etkilenmiş olmam gerekiyordu, dolayısıyla ben de öyle davrandım.

Rupert, Maisie'nin onu yere göğe sığdıramadığını duymasına rağmen utanmış görünme nezaketinde bile bulunmuyordu. Bana bir kadeh Veuve doldurdu.

"Peki tam olarak nasıl tanıştınız?" diye sordum. Hen gözlerini devirdi. Belli ki bu hikâyeyi defalarca dinlemişti. Tor bardağının içine doğru kıkırdadı.

"Kader," diye iç geçirdi Maisie.

"Rupert, Maria'nın kardeşi," dedi Hen. "Hayatının büyük bir kısmını çeşitli tesislerde geçirdi."

"Maria mı? Tesisler mi?"

"Memeleri kötü yapılmış Ekstralardan. Önce yatılı okula gitmiş, sonra da Oxford üzerinden Harvard'a."

Ah, tabii ya.

"Çocukken muhtemelen tanışmışızdır," dedi Rupert bana. "Böyle şeyler sosyal medyada hep karşımıza çıkar zaten, değil mi? Şişme çocuk havuzunda debelenen çıplak bebekler yıllar sonra buluşup çekilen fotoğrafın aynısını canlandırmaya çalışıyorlar ya hani."

"Öyle mi diyorsun?"

"Kitty'nin çocukluğu *Küçük Ev*'den ziyade *Carrie* gibi geçti," dedi Hen.

"Tabii ya, bizim özel Domuz Eti Prensesimiz. Ölü hayvan işi nasıl gidiyor?"

"Bilmem. Benim o işle bir alakam yok."

Rupert kuşkuyla baktı.

"Ciddiyim. Yaşadığım daire haricinde, ki onu da annem aldı, Instagram'dan kazandığım parayla geçiniyorum. Kan parasıyla işim olmaz."

"İyi ama milyonlar değerinde olmalı?" Rupert'ın aşırı eğitimli beyni zorlanıyordu. "Onca paraya ne olacak?"

"Eh, annem o parayı Fransa'nın güneyinde harcama konusunda muazzam bir başarı sergiliyor." Gülümsedim. Bu konuşmayı daha fazla devam ettirmek istemediğim için Hen'e döndüm. Parayla ilgili bu şekilde konuşmak bana ucuz geliyordu; Rupert'ın ve pahalı eğitiminin bunu bilmesi gerekirdi.

"Grut bu gece nerede?" Hen altı aydır babasının temsil ettiği bir şarkıcıyla belli aralıklarla sevişiyordu. Ya bütün hafta boyunca süren seksatonda ter döküyorlardı ya da Hen bağıra bağıra adamın kalpazan bir şerefsiz olduğunu söyledikten sonra kendini komaya sokarcasına içiyordu.

"İsveç'te sanırım." Omuz silkti. "Boktan bir tanıtım mı ne varmış. Babam da onlarla birlikte gitti. Yatı da aldılar, dolayısıyla nasıl bir gezi olacağını sen düşün."

"Benim de bir yatım var," dedi Rupert. "Muhtemelen babanınkiyle aynı kulvarda değildir gerçi."

Hen'in babasının dünya çapında çeşitli limanlarda demirlemiş küçük teknelerden oluşan bir filosu ve ayrıca saçma sapan lüks bir süper yatı vardı. Yıl boyunca bu teknelerden biriyle pek çok kez

Ninova

denize açılırdık. Tor genelde güvertede uzanıp bronzlaşmaya daha fazla ilgi gösterdiği için James bana yelken kullanmayı öğretmekten mutluluk duyardı.

"Pes ettim ve Tinder'a girdim," dedi Tor.

"Öyle mi? Nasıl gidiyor peki?" diye sordum.

İçkisinden büyük bir yudum aldı. "Eh, hayatımın aşkını bulacağım bir yer değil ama bu hafta üç kere bayağı iyi seviştim. Bu randevulaşma uygulamalarıyla ilgili şunu söylemem gerek ama. Sıradan seksi o kadar normalleştirdiler ki erkeklerin artık klitorisimi bulmak için haritaya ihtiyaçları kalmadı."

Birkaç kişi dönüp dehşetle baktı ve Rupert da bakakaldı. Çenesi tam yere düşmüştü ki Maisie onu kaburgalarından dürttü.

"Umurumda değil," diye devam etti Tor aynı yüksek sesle. Yaşça büyük kadınların olduğu yan masayı kastediyordu. "Klitorisim var, ben bir kadının ve baygınlık geçirene kadar düzülmekten büyük zevk alıyorum. Hem sizin jenerasyon *Sex and the City* ve cinsel güçlenmeyle falan kafayı bozmamış mıydı?"

Tor'u görmezden geldiler.

"Hepsi evli," dedi Tor. "Muhtemelen aylardır tek bir sik bile görmemişlerdir."

Tanrım. Ne kadar içmişti böyle?

"En son sen kaldın, Kits. Sende hiç aksiyon yok mu?" Maisie çaresizce Rupert'ın kendini rahat hissetmesi için çabalıyordu. Ama bunu benim üzerimden yapması büyük hataydı.

"Hem de ne aksiyon. Daha geçtiğimiz birkaç hafta önce adamın birini gözünden bıçaklayarak öldürdüm. Daha sonra uzuvlarını parçaladım ve et fabrikalarımın birinde öğütücüden geçirdim. Muhtemelen şu anda sosisli sandviç hayranları adamı tekte gömüyordur. Ondan önce ise, beni evime kadar takip eden ve birkaç bar-

dak boktan şarap ısmarlamasına rağmen onunla sevişmeyi reddettiğim için beni tecavüzle tehdit eden bir sapığı öldürdüm. Peki ya babamdan bahsetmiş miydim?"

Tabii ki böyle *demedim.*

"Arayışta değilim," dedim. "Bekâr olmaktan mutluyum. Derdi az." Ayrıca "Nerede kaldın? Neden telefonuna bakmıyorsun? Çantandaki insan parmağı mı?" gibi sorular soran da yoktu.

Hen yüzünde acımaya benzer bir ifadeyle bana baktı.

Hoşuma gitmedi.

"Bebeğim," dedi. Vaaz geliyordu. "Adam'dan sonra doğru düzgün bir ilişkin olmadı."

"Evet, bunun farkındayım, Henrietta. Belki de istemediğim için olmamıştır."

"Canını yaktığını biliyorum ama şerefsizin teki yüzünden hayatını Bayan Havisham* gibi yaşayamazsın."

"Şerefsizliğin kitabını yazmıştı aslına bakarsan," dedi Tor.

"Bayan Havisham çok korkunç bir benzetme oldu," dedim. "O kadar gençtik ki. Zaten devam etmezdi."

"O kaltak Saskia sürekli kitap *groupies*i** gibi Adam'ın etrafında dolanmasaydı belki de devam ederdi," dedi Maisie.

"Ama artık sence de biraz ortalara çıkma zamanı gelmedi mi?" diye sordu Hen. "Adamı çok sevdin biliyoruz ama sen de gençleşmiyorsun."

"Ben de Tinder'dayım aslında," dedim belki çenelerini kapatırlar diye. Aman yani, tamam bu kadınları tıpkı kız kardeşlerimmiş gibi seviyordum ama bazen hepsinin parmaklarını teker teker kesmek

* Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar* romanında, sunakta terk edildikten sonra ölene kadar gelinliğini çıkarmayan bir karakter. (ed.n.)

** Turne sırasında bir müzik grubunu takip eden ve onlarla tanışmak için mümkün olduğu kadar çok halka açık gösteriye katılan coşkulu hayranlar. (ed.n.)

istediğim de olmuyor değildi.

Maisie ve Tor'un yüzleri aydınlandı.

"Niye bize söylemedin?"

"Çünkü seks hayatıma duyduğunuz bu yoğun ilgi inanılmaz derecede sağlıksız. Ve garip."

"Acilen sevişmen lazım," dedi Hen. "Vajinan olmadığına dair dedikodular dönmeye başlamış bile."

Yan masamızdaki kadınlar hesabı istedi.

Duzenleme
Ny.Ozlem

17

CHELSEA KIYI SETİ, SW3

Genellikle sözlerinin beni etkilemesine izin vermezdim ama eve kan ter içerisinde yürürken aklıma erkek arkadaşlar gelmeye başladı. Erkek arkadaşımın olması gerçekten o kadar kötü mü olurdu? İyi yanları var mıydı? Seks vardı tabii ama her ne kadar Womanizer'ımı* sevsem de boşaldıktan sonra bana sarılma konusunda pek başarılı değildi. Ayrıca, oldukça normal bir şey değil miydi bu? Erkek arkadaştan bahsediyorum yani, son teknoloji bir seks oyuncağından değil. Bir Louis Vuitton bavulu ya da kaplama dişler gibi gayet normal bir şeydi. Dahası, hayatımda erkek arkadaş gibi normal bir şeyin olması hobim için kullanışlı bir paravan olabilirdi. Hatta hayatımda birinin olduğunu bilmesi belki sapığımı da engellerdi. Fikri benimsedikçe o kadar da kötü gelmemeye başladı. İyi ama kim olacaktı? Yakın sosyal çevremdeki erkekleri şöyle bir aklımdan geçirdim ama hemen hepsini eledim. Hepsi o kadar kibirli tiplerdi ki boğazlarını kesip kan kaybından ölmelerini izlemeyi istemeden vakit geçirmek mümkün değildi. Üstelik herkes neredeyse birbiriyle zaten yatmış olduğundan, kimi seçersem seçeyim arkadaşlarından birini mutlaka kızdırırdım.

* Bir vibratör markası. (ç.n.)

Ninova

Adam kalbimi *gerçekten* kırmıştı, bu bir sır değildi. Hem de epey başarılı olmuştu bunda. Ama benim ona yaptığım şey çok daha beterdi. Kasten yapmamıştım bile. Akşamları kanepede battaniyenin altına sokulacak, benimle True Crime kanalını izleyecek birinin olması *gerçekten* güzel olabilirdi. Aslına bakarsanız bu biraz tetikleyici de olabilirdi. Belki normal bir insan gibi kutu setler alabilirdim. Meselenin özü zaten hep buraya, herhangi bir tür normalliğe duyulan ihtiyaca evriliyordu.

Ama benim farklı birine ihtiyacım vardı. Yeni birine. Cinsiyetçi şakalar yapmayan ve bende kendi derimi yüzme isteği uyandırmayacak nazik ve normal birine. Ha, bir de tabii beni küçük orospunun tekiyle aylarca aldatmayacak birine. Ama kötü bir romantik komediden fırlamış birini nerede bulabilirdim? Uygulamalardan bulamayacağım kesindi. Tinder'da tanıştığım biriyle gerçek bir randevuya çıkma düşüncesi bile bir şişe şarapla yatağıma saklanmak istememe neden oluyordu. Ama benim yaşımdaki insanlar randevu uygulamaları veya tanıdıkları kişiler aracılığıyla değilse aşkı başka nerede bulabilirlerdi ki? Bu resmen belediye arazisinde tek boynuzlu at aramak gibi bir şeye benziyordu.

Hava artık kararmıştı ve çantamdaki Shun'a duyduğum minnettarlıkla hızlandım. Etrafıma baktım ve sokağın diğer tarafında, nehrin yanında bir kız –aslında bir kadın– gördüm. Benimle hemen hemen aynı boydaydı ve benden bile hızlı yürüyordu. Topuklu ayakkabılarını elinde tuttuğunu ve yalınayak ilerlediğini zar zor görebildim. Yolun biraz daha aşağısına baktım ve kadının arkasından sinsice yaklaşan adamı gördüğümde yaşadığım şoku (sıfır) bir hayal edin. Sanki (neredeyse) saldırıya *uğradığım* gecenin görüntülerini izliyormuşum gibiydi.

"Hey," diye seslendim kadının yanına gitmek için karşıya geçerken. "Ben de seni bulmaya çalışıyordum."

Yanında yürümeye başladığımda kafası karışmış görünüyordu, hızına yetişebilmek için ben de ayakkabılarımı çıkardım.

"Seni bir adamın takip ettiğini biliyorsun değil mi?" diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. "Evet, barda benimle konuşmaya çalıştı ve ben de sürekli hayır dedim ama beni bir türlü rahat bırakmadı." Gözyaşları yüzündeki fondoteninde çizgi çizgi iz bırakmıştı.

"Tamam, şimdi benimle birlikte karşıya geç. Tam şuradaki apartmanda oturuyorum. Sana bir Uber çağırırım ve araba gelene kadar da beklerim. Anlaştık mı?"

Bana minnettarlıkla baktı ve ben de sanki iki dostmuşuz gibi elinden tutup karşıya geçirdim. Tam o anda avcumun içine bir şey battı.

"Ah!" Acının yarattığı anlık his irkilmeme sebep oldu.

"Anahtarlar. Özür dilerim." Elini gösterdi; parmaklarının arasında bir kadının gece eve giderken kullandığı standart silah olan anahtarı vardı. Elini tutmak yerine koluna girdim.

"Sıçtığımın pislikleri," diye tısladım Uber uygulamasını açıp araba ayarlamaya çalışırken. "Adın ne? Kayıt için soruyorum."

"Claire," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Claire. Keşke böyle tanışmasaydık ama olsun. Ben de Kitty."

Bana hafifçe gülümsedi. "Biliyorum. Seni Insta'dan takip ediyorum. Chelsea'yi o kadar eğlenceli ve güvenli gösteriyorsun ki sürekli gidiyoruz."

Tekrar yola doğru baktım. Adam bize doğru yürümeye devam etmişti ama yavaşlamıştı. Neredeyse oyalanıyor gibiydi.

"Aynı bok, farklı mekân," dedim.

Araç üç dakika içinde geldi –Uber'a bayılıyordum– ve şoförün kadın olduğunu görünce daha da rahatladım.

"Teşekkür ederim," dedi Claire omzumu sıkarak. Ve bana bir kez daha yanlışlıkla anahtarlarını batırdı. "Tanrım. Siktir. Özür dilerim."

"Anahtarlarını artık çantana koysan iyi olacak," dedim kolumu ovalayarak.

Araba uzaklaşıp karanlıkta yok olan bir ışık huzmesi haline gelirken bana bir öpücük attı. Ayakkabılarımı ayağıma geçirip gözlerimi kıstım ve yeniden kıyı setinin diğer tarafına baktım. Adam tıpkı tahmin ettiğim gibi hâlâ oradaydı. Çantamdan Shun'ımı çıkardım ve kalbim küt küt atarak adama doğru yürüdüm ama hissettiğim şey korku değildi. Daha çok heyecandı. Leziz bir beklenti. Bıçağı blazer ceketimin koluna soktum.

"Kusura bakma. Görünüşe göre akşamını mahvettim."

Gözlerini bana dikti. Beni baştan aşağa süzerken gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Düşündüğümden daha yaşlıydı. Artık yakınında olduğum için gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgileri görebiliyordum. Gülümseme çizgileri deniyordu bunlara, değil mi? Sanırım beyaz ve erkek olduğunuzda kahkaha atmaya değer çok fazla şeyiniz oluyordu.

"Bilmem," dedi nihayet sessizliğini bozup. "Sen de bayağı eğlenceli birine benziyorsun. Kızı eve sağ salim gittiğinden emin olmak için takip etmediğimi nereden biliyorsun? Neden otomatik olarak kötü adam oluyorum?"

"Gerçekten o yüzden mi takip ediyordun?"

"Hayır. Lanet orospunun tekiydi."

"Korkudan dehşete düşmüştü. Hiç mi umurunda değil?"

Omuz silkti. "Gösterip elletmezlik yapmasın o da o zaman."

Kaşlarımı çattım. "Orospu olduğunu söylemiştin az önce. İkisi birden olamaz."

"Ya hadi Yardım Hattı mı ya da her nereden geldiysen çek git oraya. Olayı bilmiyorsun."

"*Olay* şu: Sen bir kadını takip ediyordun ve kadın korkudan dehşete düşmüştü. Anlamıyor musun? Ya da daha doğrusu hem anlayıp hem nasıl umursamazlık edebiliyorsun?"

"Gözümün önünden gerçekten siktirip gitmen lazım," dedi ironiden bihaber bir şekilde bana doğru adım atarken.

Verdiğim tepki hayvaniydi. Daha ne yaptığımı bile anlamadan Shun'ı kolumdan aşağıya elime kaydırdım ve boynuna doğru savurdum. Bir saniyeden az sürdü.

Elleriyle boynunu tutup tökezlediğinde elbiselerime kan sıçramaması için kenara çekildim. Halihazırda dengesiz ve alkolden başı dönmüş olan adamı, yolu Thames Nehri'nin karanlık kıvrımlarından ayıran küçük duvarın üzerinden itmek bir saniye kadar daha sürdü. Arkaya doğru nehre düşüşünü hayranlıkla izledim. İfadesi şoktan korkuya geçiş yaparken yüzü buruştu, ağzı mükemmel bir "O" şeklini aldı, boynundan hâlâ kan fışkırıyordu.

Suya tokat gibi çarpana kadar izlemeye devam ettim.

Su durulana kadar yaklaşık üç dakika bekledim.

Nefes verdim ve bıçağı bacağıma sildim. Sonra yolun karşısına geçip binama doğru yol aldım, ilerlerken bıçağı koluma geri soktum.

Asansörü beklerken Rehan'a hafifçe el salladım.

18

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Adamın cesedi birkaç gün sonra Woolwich'te kıyıya vurdu. Bilhassa boynundaki kesik nedeniyle haber bu sefer biraz daha heyecan vericiydi. Gücümü yeniden geri kazanabilmek adına iğrenç bir ıspanaklı ve avokadolu smoothie içerken Apple News'teki makalelere göz attım.

Thames'te başı yarı kesilmiş
bir adamın cesedi bulundu

30'lu yaşlarında bir erkeğe ait olduğu düşünülen bir cesedin sabah erken saatlerde bir koşucu tarafından tespit edilmesinin ardından Londra'nın güneydoğusunda bulunan Woolwich yakınlarındaki Thames Nehri çevresinde çok sayıda acil durum aracı bulunuyor.

Polis ve sağlık görevlileri olay yerine geldi ancak adamın öldüğü doğrulandı; yerel halk sosyal medyada cesedin nehre atılmadan önce boğazının kesildiği yönünde spekülasyonlarda bulundu.

Londra Büyükşehir Polisi sözcüsü şunları söyledi:

Ninova

"Acil servis görevlileri 6.30'da bir vatandaş tarafından bulunan cesetle ilgileniyor.

"Henüz bir kimlik tespiti yapılmadığı için elimizde şu aşamada doğrulayabileceğimiz başka bir bilgi bulunmuyor. Yerel halka bölgenin güvenli olduğu teyit edilirken, işlerine her zamanki gibi devam etmeleri ve konuyu sosyal medyada tartışmaktan kaçınmaları tavsiye ediliyor. Bunun yerine, herhangi bir bilgisi olan varsa bizi yerel numaralarımızdan aramasını rica ediyoruz."

Polis, adamın yaralarının niteliği nedeniyle ölümü şüpheli olarak değerlendirdiklerini açıkladı ancak henüz kurbanın tanımına uyan kimsenin kayıp olduğu bildirilmedi.

Smoothie'nin kalıntılarını mideye indirirken, kaybolursam birinin benim için kayıp ilanı vermesinin ne kadar süreceğini merak ettim. Muhtemelen birileri (muhtemelen Sapığım) birkaç saat içerisinde Insta'da ortalığı ayağa kaldırırdı. Sanırım takıntılı bir takipçinizin olmasının zaman zaman faydaları olabiliyordu.

Telefonumu açtım ve o gecenin neredeyse kurbanı olan Claire'in beni bir gönderide etiketlediğini gördüm.

"Hafta sonu yaşadığım korkunç deneyimin ardından geceleri sokaklarda yürürken her adımıma dikkat etmek zorunda kalmaktan yoruldum. Erkeklerin 20.00'dan sonra sokağa çıkmasının yasaklanması gerekiyor. @KittyCollins #geceyigerialın #sokaklarıgerialın #bırakınkadınlaryaşasın."

Gönderi şu ana kadar iki yüzün üzerinde beğeni almıştı. Tam umarım viral olmaz diye düşünürken Claire'in diğer birçok yarı

Ninova

ünlü Instagram kullanıcısını da paylaşıma etiketlediğini gördüm. Gece takip edilme durumuyla ilgili ayrıntı vermediğine sevindim. Şu anda paylaştığı gönderiyle ölü adam arasında herhangi bir bağlantı yoktu.

Ve bunun böyle kalmasını istiyordum.

Tam uygulamayı kapamak üzereyken ekranda bir mesaj bildirimi belirdi. *Ondan* geldiğini anlamak için sapkın avatarı görmeme bile gerek yoktu.

"Thames'teki cesedin baskısını üzerinde hissediyor musun? Unutma, seni izliyorum."

Mesaja bir de göz emojisi koymuştu; bunu korkutucu olmak için eklediğinden emindim ama aslına bakarsanız daha çok bir çocuk yazmış havası vermişti. Mesajı silip uygulamayı kapadım. Ne kadar faydalı olduğu umurumda değildi. Bugün değil, ucube, takıntılı ergen erkek. Bugün değil. Hiç havamda değildim.

19

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Birkaç gün sonra Hen ve Tor akşam yemeği için bendeydiler. Maisie, inanılmaz derecede ciddileşen bir ilişki yaşıyormuş gibi göründüğü Rupert'la randevusu olduğu için bizi *yine* ekmişti. Kuşkusuz üzerinden çok uzun zaman geçmemişti ve Joel'un Maisie hakkında *doğru* tutturduğu şeylerden biri de Maisie'nin çok gergin bir karakter olmasıydı. Ama bu Roo'yu hiç rahatsız etmişe benzemiyordu.

"İyi birine benziyor." Hen, yiyormuş gibi yaparak tabağındaki yemeği itelerken omuz silkti. Yeme bozukluğu kliniğine yatsa yeriydi.

"*Fazla* iyi." Tor, Hen'in tabağına baktı. "Maisie'ye sanki camdan falan yapılmış gibi davranıyor."

"Bu tam da Maisie'nin istediği türden bir adam değil mi ama? Her zaman prenses kompleksi vardı," diye derin düşüncelere daldı Hen.

"Öyle istediğini *zannediyor* sadece," dedi Tor. "Gerçekten *ihtiyacı* olan şey ara sıra ona karşı durabilecek, omurgalı biri. Bu kızın ciddi baba sorunları var."

"Hangimizin yok ki?" diye mırıldandı Hen. "Her neyse, istersen çarşamba günü ikisini de görebilirsin. Babam hayır işi nedeniyle

Ninova

nişan mı ne bir şeyle ödüllendiriliyor. Onuruna büyük bir ziyafet düzenliyorlar, ardından parti de olacak. Sen de gelsene? Grut ve grubun geri kalanı orada olacak." Bana gizlice göz kırptı. Bu hareket beni kıllı arkadaşlarından biriyle buluşturmaya çalışacağı anlamına geliyordu. Pöf. Hayır, teşekkürler.

Ama kendilerine ve yattıkları kişiye takıntılı olmayan insanlarla sohbet etmek güzel olabilirdi.

"Yardım kuruluşlarından insanlar da orada olacak mı?"

Başıyla onayladı. "Ah, evet. Etkinlik V&A'de. İyilik yapan ve insanların para dağıtmasını sağlamaya çalışacak olan hayırsever insanlarla dolup taşacak. Yetim savaş bölgeleriyle ilgili miymiş neymiş. Babam bu işe bir tomar para saçtı." Ne söylediğini fark ettiğinde gözleri neredeyse komik bir etki yaratacak kadar irileşti.

"Hen," dedi Tor. "Sen tam bir pisliksin." Ama gülüyordu. "Babanın bu konuda bir şeyler yapıyor olması iyi tabii."

"Evet. Ama keşke bunu o kahrolası gösteriş ve törenler olmadan yapsaydı. Kibir ve duyar kasmaktan başka bir şey değil. Bazen keşke çekini yazıp çenesini kapasa diyorum."

Tor, Hen'in omzunu okşadı. "Merak etme, ortamda cüzdanları sarhoş oldukça gevşeyecek başka bir sürü zengin duyar kasıcı da olacak," dedi. "Bunu iyi bir şey olarak gör. Sylvie ve ben tabii ki gelmeyeceğiz." Yüzünü buruşturdu.

"Ben varım." Bardağımı Hen'inkine tokuşturdum.

20

V&A MÜZESİ, JOHN MADEJSKİ GARDEN, GÜNEY KENSINGTON

Çarşamba gelip çattığında bu partinin tam da kan dökme şehvetimi durdurma ihtiyacıma yönelik tarzda bir doygunluk olduğuna ikna olmuştum. Belki de kadınlara ve kızlara yönelik şiddete karşı yardımda bulunan bir hayır kurumuna bağış yapabilirdim.

Birkaç hafta önce aldığım Ganni elbisemi giydim. Elbisem bacaklarımı gösterecek kadar kısa ama beni bir OnlyFans poster kızı gibi göstermeyecek kadar klastı. Saçıma kusursuz dalgalar oluşturacak şekilde fön çektirdim ve Hen'in makyözü Suki nokta atışı bir beceriyle doğal ama seksi görünmemi sağladı. Ciddi hayır kurumu kızı ve abartısız süslenmenin müthiş dengesine ulaşmıştım. Bu bir zaferdi. Hızlıca fotoğrafımı çekip Insta'da yayınladım ve #yakıyorum hashtag'iyle paylaştım.

Ödül töreni muhteşem Victoria and Albert Müzesi'nin arazisinde yapılacaktı. Mekâna vardığımda Hen çoktan gelmiş, kırmızı halının yanında hoplaya hoplaya bekliyordu. Tamamen bir boho hayırsever şıklığına bürünmüş, uzun dalgalı bir etek giymiş ve bir sürü kolye takmıştı. Açıkta kalan göbek kısmına kınadan dövme bile yaptırdığını gördüm. Geçtiğimiz iki yıl boyunca Borneo'daki orangutanlar için gönüllülük işi yapıyormuş gibi görünmeye *çalışmıştı* sanki.

Ninova

"Kits! Çok güzel görünüyorsun!" Beni sarılmaya davet edercesine kollarını açtı, ki bu da biraz garipti çünkü kırmızı halının yanlış tarafındaydım ve sokaktaki paparazilere gönülsüzce gülümseme dağıtıyordum.

"Sen de öyle, Henrietta. Tam 2004'lü yılların Sienna Miller'ı gibisin."

Saçlarını yapmacık bir özfarkındalıkla kabarttı. "Teşekkür ederim."

İçeri girdik ve anında aklım başımdan gitti. İçerisi âdeta para, para ve daha çok paranın tipik bir kombinasyonu gibiydi. Bu "hayırseverlik şöleninin" maliyetinin ironisi dikkatimden kaçmadı ve içten içe yüzümü ekşittim.

"Hiçbir masraftan kaçınılmadı," dedi Hen bir kaşını kaldırarak.

Bahçeye doğru yöneldik ve güzel bir hostes bizi Maisie, Ben, Antoinette (Hen ve Ben'in kardeşi), Grut, Hen'in annesi ve babası ile yine kırmızı pantalonlu Rupert'ın çoktan oturmuş olduğu masamıza yönlendirdi. Maisie yerinden fırladı ve beni gecenin ikinci garip sarılmasına maruz bırakarak kucakladı.

Masaya doğru, "Merhaba," dedim. "Seni ve pantolonunu yeniden görmek ne güzel, Rupert."

"Uslu dur, Kits," diye tısladı Maisie kulağıma.

Dudaklarımı hafifçe yanaklarına kondurdum. "Her zaman." Tam Maisie'ye tatlı tatlı gülümsemiştim ki Ben tarafından bir başka kucaklamaya maruz bırakıldım. Beni normal bir sarılma olmaktan çıkacak şekilde iyice kendine yapıştırdı.

"Her zamanki gibi enfes görünüyorsun, Kitty," dedi ve masadaki yağ bıçağını kapıp onu oracıkça lime lime etmemek için kendimi zor tuttum.

Ninova

Hoş bir gülümsemeyle Hen'in babası James'le el sıkıştım – sizi yeniden gördüğüme çok memnun oldum falan filan, gereğinden fazla parfüm sıkmış annesi Laurelle'i yanağından öptüm.

Herkes çoktan birkaç kadeh şampanya devirmişti ve sıkıcı insanlarla olaylar hakkında sıkıcı bir sohbet içerisindeydi. Dikkatim dağılmaya başladı ve Maisie'yle masanın geri kalanı sohbet ederken ben de diğer masaları ve alanın geri kalanını gözlerimle taradım. Umutsuzca birini arıyordum.

Kadere, gökyüzü perilerine ya da bu saçmalıkların herhangi birine inanmazdım ama pek çok ruhani insan tesadüf diye bir şeyin olmadığına inanıyordu. Ben de gün geçtikte yelkenleri suya indirip bunun gerçekliğine daha fazla inanmaya başlamıştım. Çünkü herkes anlamsız sohbetlerine devam ederken onu ilk kez orada gördüm. Sarhoş zenginlerin daha sonra çeşmeye atlamasını engellemek için olduğunu tahmin ettiğim alçak duvarlı geçici bir yapının üzerinde oturuyordu. Başparmağının tırnağının etrafındaki deriyi yerken bir yandan da bir kâğıt parçasını kurcalıyordu. Giydiği lacivert ama pek de lacivert olmayan takım elbisenin pahalı olduğunu ama buradaki her erkeğinki gibi özel dikim olmadığını görebiliyordum. Başparmağının etlerini yemeye ara verdiği zamanlarda burnundan yukarıya doğru ittirdiği siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu. Saçları biraz dağınıktı ama öyle görünecek şekilde yapılmıştı ve sarı olamayacak kadar koyu, kahverengi olamayacak kadar açık renkteydi. Kirli sakalı vardı ve başparmağıyla gözlük ritüeli arasında fırsat bulduğunda sürekli olarak öfkeyle sakalını ovuşturuyordu. Öyle ki sürtünmenin yangın çıkarabileceğinden endişelendim.

Aramızda birkaç metre vardı ama ateşli olduğunu anlayabiliyordum. *Gerçekten* ateşli. Ve onun kıpır kıpır enerjisinde, sürekli hareket etme biçiminde gözlerimi ondan alamamama neden olan bir şeyler vardı.

Aniden kafasını kaldırdı ve beni ona bakarken yakaladı.

Utanarak hemen gözlerimi kaçırdım ama saniyeler sonra bakışlarımı yeniden ona çevirdim; hâlâ bana bakıyordu. Benimle alay edip etmediğini anlayamadığım tuhaf bir şekilde el salladı. Cesur yüreklilik yapmaya karar verdim ve ben de el salladım.

Bu durum Maisie'nin dikkatinden kaçmadı. *Tabii ki* kaçmadı. Aşkla yanıp tutuştuğu için diğer herkesin de öyle olmasını istiyordu. Bu kızın o kadar büyük bir kalbi vardı ki. Umarım Kırmızı Pantolonlu Rupert onu mutlu ediyordu.

"Git de konuş," dedi.

"Böyle şeylerde çok beceriksizim."

"Hayır. Sadece öyle olduğunu *düşünüyorsun*. Insta'da fotoğrafının altına bir şeyler yazıyormuşsun gibi düşün. Ne derdin?"

"Bana bir hortum tutun çünkü bacak aram alev aldı nasıl?"

"Haklıymışsın. Böyle deme ama. Git sadece selam ver. Burada ne yaptığını sor."

"Emin misin?"

"Kits. En kötü ne olabilir ki?"

Kafamda birden milyarlarca düşünce cirit atmaya başladı – yüzüstü kucağına düşmemden tutun da garson geciktiği için beni garson zannederek ona bir bardak şampanya getirmemi istemesine kadar. Maisie'ye meşhur bakışımı attım. Bir şeyi yapmak istemediğim anlamına gelen bakışı.

"Bu yüzü Dubai'de su kaydırağından kaymak istemediğinden beri görmemiştim. Ama her şey yolunda gitmişti, değil mi?"

"Maze, bikinimin üstü çıkmıştı ve herkes memelerimi görmüştü. Bana özel *Banged Up Abroad* programı yapmalarına ramak kalmıştı. Ama evet, bunun haricinde her şey yolunda gitmişti."

Ninova

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum. Hadi şimdi git ve adam kaybolmadan, sen de hayatının sonuna kadar pişmanlık duymadan konuş onunla."

Öf. Ne kadar dramatikti ama ona bayılıyordum. Derin bir nefes aldım, ayağa kalktım ve adama doğru yürümeye başladım.

"Bu sefer memelerini kapalı tut!" diye bağırdı arkamdan.

Söylediklerimi geri alıyorum. Maisie götün tekiydi.

Her şeye rağmen adama doğru yürümeye devam ettim. Topuklarım çamura batıp çıkıyordu; çimenler yeşil ve gür görünsün diye belli ki fıskiyeleri fazlaca çalıştırmışlardı. *Nihayet* beğendiğim bir adam çıkmıştı ve ben tabii ki ilk adımlarını atmaya çalışan bir bebek gibi görünüyordum. Ama sanırım üstesinden gelmiştim.

"Burası boş mu acaba?" Yanındaki duvarı kastediyordum.

Bir an şaşkın şaşkın bana baktı, onunla neden konuştuğumu tam olarak anlayamamış gibiydi. Ama sonra gülümsedi ve içim eridi resmen, iyi anlamda tabii. Eliyle duvara hafifçe vurdu.

"Haha, hayır, otur lütfen."

Duvara tünedim ve içimde flörtöz ama banal ve gereğinden fazla seksi olmayan bir şey söyleme baskısını hissetmeye başladım. Bunu yapmak düşündüğünüz kadar kolay bir şey değildi.

"Ödül töreni için mi buradasın?" diye sordum en sonunda, dilim ağzımın içinde büyüdü.

Gözleri gözlerimle buluştu. Baş döndürücü bir yeşil. Yeşil göz renginin en nadir renk olduğuyla alakalı bir şeyler geldi aklıma. "Evet. Garsonlardan biri olduğumu mu düşündün?" diye sordu. "Sana içki getirmemi mi isteyecektin?"

Dehşete düşmüş gibi görünmüş olmalıyım çünkü birkaç saniye sessiz kalarak bana işkence ettikten sonra kahkaha attı. "Takılıyorum. Özür dilerim. Evet, ödül töreni için buradayım." Birbirimize

Ninova

bakarken anlık bir sessizlik oldu. "Aslına bakarsan bir konuşma yapmam gerekiyor." Aniden elindeki kâğıtlara yılana bakar gibi baktı. Zehirli bir yılana. "Topluluk önünde konuşmak tam olarak bana göre değil. Kimseye söyleme ama acayip gerginim."

"İşin püf noktasının dinleyicileri çıplak hayal etmek olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Evet, duymuştum." Bahçenin etrafına, beyaz, orta yaşlı erkekler ve onların orta yaşlı göbeklerinin olduğu topluluğa baktı. "Pek çekici bir fikir olduğunu söyleyemem gerçi."

Bakışlarını bana çevirdi ve ben de göz temasını bırakmadım.

"Bilemiyorum, burada çıplak görmeye değecek erkekler olduğuna eminim." Büyüyü bozmadan önce satır arası sözcüklerimin havada asılı kalmasına izin verdim. "Neden bir konuşma yapacaksın peki?"

"Mülteci Hayır Kurumu için çalışıyorum. Ödülü, ıı, destekleyen kurumlardan biri. Bu sene bize yardım etmiş olan herkese teşekkür etmek istiyoruz. Zor bir yıl oldu. Özellikle de hayır kurumları için."

Başımla onayladım. "Bir ton kadının ve çocuğun başını sokacak bir yeri olmasına yardımcı oldunuz değil mi? Bayağı kahramanca bir hareket."

Gözleri ışıl ışıl oldu, yaptığı şey hakkında herhangi bir şey biliyor olmam onu şaşırtmıştı.

"Afallamış gibi bakma," dedim. "Boş bir tipe mi benziyorum gerçekten?"

"Dürüst olayım mı?"

Başımla onayladım. "Dürüstlük en iyi politika derler."

Gözlerini –gerçekten yemyeşillerdi– tasarımcı elbiseme ve özenle yapılmış saçımda gezdirdi. "Buradaki diğer herkese benziyorsun. Yani çok hoş görünüyorsun, evet ama sana baktığımda göze haberleri coşkuyla takip eden bir tip gibi gelmediğini söylemeliyim."

Ah bir bilse.

"Sana daha önce hiç kitabı kapağıyla yargılamaman gerektiğini söylemediler mi? Ben Kitty bu arada. Kitty Collins." Elimi uzattım.

"Seninle tanışmak bir zevk, Kitty-bu-arada. Ben Charlie. Charlie Chambers." Elimi sertçe sıktı, yüzük yoktu. "Peki seni bu mütevazı toplantıya getiren şey nedir?"

Sahne, ses sistemi ve pek çok sayıdaki açıkhava barıyla özene bezene hazırlanmış bahçeye bakarken kahkaha attım. "Mütevazı" bir toplanmadan ziyade festivale benziyordu.

"Arkadaşımın son derece varlıklı babasının cömert ve yardımsever doğası karşılığında ödül almasını izlemek için buradayım. Büyük yataklarımızda uyumak için büyük evlerimize geri dönmeden ve genetik piyangoyu kazandığımız için minnettarlığımızı dile getirmeden önce şampanya içerken ona ne kadar harika olduğunu söyleyeceğiz."

Charlie yine kahkaha attı, ardından çekimser bir tavırla gülümsedi. "Kitty, seninle konuşmak her ne kadar kısa olsa da çok hoştu ama şu konuşmayı gerçekten artık ezberlemem gerekiyor. Dünyanın en varlıklı insanlarının ve bir ton medya kuruluşunun önünde ölmek, yapmak istediklerim listesinde yer almıyor."

"Ah. Evet. Tabii ki. Bol şans." Yine gülümsedim ama o çoktan kafasını notlarına çevirmişti bile. Biraz fazla şaşırdığımı söylemem lazımdı.

Çamurun içinde sendeleyerek masama döndüm ve başlangıçlar servis edilirken sandalyeme oturdum.

Az önce olanlar karşısında biraz kafam karışmıştı. Yani Charlie kusursuz derecede kibardı ama etrafımdaki çoğu erkek gibi davranmamıştı. Hislerimi dindirebilmek için koca bir yudum şarap içtim.

Ninova

"İyi geçti mi?" diye sordu Maisie bej ve yapış yapış bir şey küçük tabaklarda servis edilirken.

"Kaz ciğeri mi?" Tabağama dehşet içerisinde baktım.

"Ah, Tanrım, Kits, vegan olayı tamamen aklımdan çıktı!" dedi Hen.

James yüzünde büyük bir gülümsemeyle bana baktı. "Hâlâ şu veganlık olayına devam mı ediyorsun, Kitty?" diye sordu. Bir sebepten ötürü James hayvan ve hayvansal gıdaları tüketmememin çok komik olduğunu düşünüyordu. "Baban mezarında ters dönerdi."

Masaya soğuk bir sessizlik çöktü. Hen babasına öldürecek gibi bakıyordu.

"Babası ölmedi," diye tısladı. "Sadece *kayıp*."

"Sorun yok," dedim garip havayı dağıtmak için. "Ayrıca saygısızlık etmek istemem ama eğer siz de ailenizle geçirdiğiniz boş vakitlerde mezbahaları ve et üretim tesislerini ziyaret ederek büyümüş olsaydınız, emin olun bu tür şeylere elinizi bile sürmezdiniz."

Şişmiş kaz ciğerlerinin olduğu tabağımı öteye ittirdim.

Akşam yemeği, yemediğim şeylerin ve dinlemediğim konuşmaların bulanıklığı içinde geçti. Sonunda, güneş Londra silüetinin ardından batmaya başladığında sağır edici bir ses sohbetin uğultusunu bozdu ve ses sisteminden gelen geri bildirimler yapış yapış yaz havasını doldurdu. Yüksek sesli, gergin bir öksürük etrafta yankılandı ve Charlie –yakışıklı mı yakışıklı Charlie– bahçenin ortasındaki eğreti sahnede belirdi.

Bahçedeki çit örgüler küçük süsleme ışıklarıyla bezenmişti ve masaların arasında dolanıp mumları yakan garsonlar Victoria's Secret modellerine benziyordu. Bütün mekânın sanki bir film setine düşmüşüz gibi büyülü bir havası vardı. Ve itiraf etmeliyim ki

Ninova

Charlie sahnede daha da yakışıklı görünüyordu. Muhtemelen ışıktandı.

Bir de neredeyse boş mideye indirdiğim üç kadeh Krug vardı. *Neden* içiyordum ki?

"Hanımlar ve *beyler*," dedi. "Aramız hâlâ birkaç bey kalmış duyduğuma göre."

Kalabalıktan bir kahkaha dalgası yükseldi.

"Her birinize, meşgul sosyal hayatlarınızdan ve programlarınızdan vakit ayırıp bu küçük suaremize katıldığınız için teşekkür ederim."

Dinleyiciler yine kahkaha attı. İçinde bulunduğumuz şey "küçük bir suareden" başka her şeye benziyordu.

"Bildiğiniz üzere burada toplanmamızın sebebi... Özür dilerim cenaze törenini yönetiyormuş gibi konuşuyorum." Duraksadı ve yanakları biraz kızardı. Ceketinin cebinden az önce üzerinde çalıştığı buruşuk kâğıtları çıkardı. "Bildiğiniz üzere, bu gece burada zor bir yıl atlatmış olan Mülteci Hayır Kurumu'nu cömertliğiyle ayakta tutmuş kişiye şükranlarımızı sunmak için bulunuyoruz. Hanımlar ve beyler, lütfen kadehlerimizi muhteşem velinimetimiz ve her yönüyle kurtarıcımız olan James Pemberton için kaldıralım."

Hen, Ben ve Antoinette, hayırseverliğinden ötürü iki yüz kişi tarafından alkışlanıyor olmanın zaferini içine ilmek ilmek işleyen babalarına sevgi dolu bir bakış attılar. Kendi markası olan baş döndürücü –anormal derecede beyaz olan dişleri yüzünden baş döndürücü– gülümsemesiyle Charlie'nin yanına sahneye çıktı. Kendi yaşındaki ve cüssesindeki bir adam için şaşırtıcı derecede çevikti. Eski bir model olan ama artık yüz gerdirme yüzünden bırakın kendisine şöyle dursun insana bile zar zor benzeyen Laurelle, kocası kendisinden daha az şanslı olanlara yardım etmenin

Ninova

önemi hakkında bir konuşma yaparken onun adına duyduğu gururla yerinde duramıyordu. James herkesi pamuk ellerini ceplerine sokup bağış yapmaya teşvik etmeden önce, Mülteci Hayır Kurumu gibi iyi davalara para bağışlamanın kendisinde yarattığı özel hislerden bahsetti.

"Sandalyelerinizin hemen yanında bu muhteşem hayır kurumuna bağışta bulunmanızı sağlayacak düğmeleri göreceksiniz," dedi James arkasındaki devasa ekranı ortaya çıkaran altın halatı çekerken.

Ekranda dünyanın çeşitli yerlerindeki çatışma noktalarından bazı kadın ve çocukların fotoğraflarıyla birlikte £0,00 dışında hiçbir şey görünmüyordu. "Bu gece topladığımız miktarı güncellendikçe izleyebileceksiniz. Hadi hanımlar, düğmelerinize basın!"

James, eskiden jürisi olduğu ancak artık sona ermiş olan bir televizyon yetenek yarışmasında kullandığı cinsiyetçi sloganı burada da kullandığında ortamı başka bir neşe dalgası daha sardı. Tanınmış bir televizyon köşe yazarını işaret ederek, "Gözüm üzerinde, Ally Thomas," diye ekledi. Konuklar ekrandaki sayının giderek artmasını hayranlıkla izlediler ve rakam en nihayetinde yedi haneli etkileyici bir sayıya ulaştı. Krug belli ki kesenin ağzını açmıştı.

Açlıktan ölmek üzere olan çocukların korkunç görüntüleri ekranda oynamaya devam ederken insanların birbirini şakşaklamasına dayanamayarak açık hava barlardan birine yöneldim.

"Votka lütfen," dedim barmene. "Duble yapar mısın?" Bu gece bana ne oluyordu böyle?

Soğutulmuş bardağa Grey Goose döktü. Votkayı bir dikişte devirip içtiklerim haricinde bomboş olan midemde şampanyayla buluşturunca içim titredi.

"O kadar kötü mü gerçekten?"

Baktığımda Charlie'nin barda yanıma geldiğini gördüm. Gözlüğünü çıkarmıştı ve öncekinden daha da ateşli görünüyordu. İçki işini gerçekten yavaşlatmam gerekiyordu.

"Aa, selam. Senin oraya çıkıp tören sunuculuğu falan yapman gerekmiyor mu?" Başımla James'in hâlâ dikildiği ve kalabalığın ilgisini içine çektiği tarafı gösterdim.

"Yok ya. Bazı şeyleri profesyonellere bırakmak lazım. Peki sen niye gidip arkadaşlarınla partinin tadını çıkarmak varken burada efkâr dağıtıyorsun?"

"Arkadaşlarınla" kelimesini söyleyiş şeklinden bizim hakkımızda o kadar da iyi şeyler düşünmediğini hissettim.

"Parti insanı değilim. En azından bu gece değilim."

"Peki ne tür bir insansın? Çünkü, kusura bakma belki üstüme vazife değil ama, öyle tek başına sek votkanın içinde boğulacak tarzda birine benzemiyorsun." Yanımdaki boş shot bardağına işaret etti.

İç geçirdim. "Sorun tüm bunlar." Partiye doğru işaret ettim. "Zengin insanların hayırseverlik adı altında yemeklere yumulup sarhoş olması. Doğru gelmiyor."

Charlie bana baktı, devam etmemi bekliyordu.

"Ah, sen bana bakma. Muhtemelen sadece aç ve biraz da sarhoş olduğum için böyle konuşuyorum."

"Yemeği beğenmedin mi?"

"Aslına bakarsan veganım. Sakatat ve et pek bana hitap etmiyor. Üzgünüm."

"Hadi canım," dedi. "Açlıktan ölüyor olmalısın! Dur, sakın hiçbir yere gitme."

Kalabalığın içinde kayboldu ve yaklaşık on dakika sonra –tam da beni ektiğini düşündüğüm anda– bir kâğıt tabak dolusu sebzeli güzellikle geri döndü.

"Ah, süper, hâlâ buradasın. Menü planlanırken vegan seçenek koymalarını söylemiştim ama beni kimsenin öyle şeyler istemeyeceğine *ikna* ettiler. Fazla bir şey yok ama şimdilik seni idare eder."

"Teşekkür ederim!" dedim ağzım falafelle doluyken.

"Bir içki içmek ister misin? Yoksa ağzının tadını temizlemesi için biraz daha sek votka mı istersin?"

"İstemem. Teşekkür ederim. Benim için bunca zahmete girmene gerçekten hiç gerek yoktu."

Charlie tabaktan bir sarma aldı ve bana gülümsedi. "Bunu senin için yapmadım, Kitty Collins. Kendim için yaptım."

Kafası karışmış ifadem onu eğlendirmiş görünüyordu.

"Ben bir izciyim ve sanıyorum ki senin sayende elde etmesi çok zor olan aç bir veganı doyur rozetimi elde etmiş oldum."

Birbirimize gülümseyerek orada öylece oturduk ve tabaktaki yemeği hapur hupur gömdük, ta ki Hen gelip beni partiye doğru çekiştirene kadar.

"Kitty! İşte buradasın! Babam arkadaşını da masaya getirmen ve artık bu kadar asosyal olmayı bırakman konusunda ısrar ediyor."

Topuklu ayakkabılarının üzerinde zar zor durduğu için kolumu ve Charlie'nin kolunu tutmaya çalıştı ama Charlie'nin üzerine doğru sendeledi.

"Ne ateşli," diye kulağıma doğru fısıldamaya çalıştı.

Başının üstünden sırıtan Charlie'ye baktım.

Masada parti almış başını götürmüştü. Banal pop şarkıları – çoğunlukla James Pemberton'ın markasının gruplarının şarkıları– bangır bangır çalarken Maisie ve Rupert pelvisten birbirlerine kaynamış görünüyorlardı.

Laurelle uçuşa uçuşa üç çocuğunun arasında gidip geliyordu ama en çok ailenin on sekiz yaşındaki bebeği olan ve üniversiteye

gitmeden önceki yazı evde geçiren Antoinette'le alakadarmış gibiydi. Zavallı Antoinette, Grut'ın grup arkadaşları geldiğinde annesini bariz bir şekilde başından savmaya çalışıyordu.

Masamıza varır varmaz Hen bizi masaya götürme görevini unutarak erkek arkadaşının yanına koştu.

Charlie ve ben, belimin arkasına dokunan eli hissedene kadar orada öyle tuhaf bir şekilde bakakaldık. İçim ürperdi. Ama iyi bir ürperme değildi.

"Bak sen, kimler teşrif etmeye karar vermiş böyle."

Belimdeki elin James Pemberton'a ait olduğunu anlamak için arkama dönmeme gerek yoktu.

"James!" dedim, içkisini dökmemek için beni tek koluyla kucaklarken. "Harika bir konuşmaydı. İnsanlar ne kadar çok para bağışladılar ama." Tor haklıydı. Duyar kasıyor olmalarını görmezden gel ve olayın asli amacına odaklan.

James'i küçüklüğümden beri tanıyordum ama her iki yanağıma kondurmaya yemin ettiği öpücük için yaklaşırken elleri omuzlarımı çok sıkı kavradığında yine de temkinli davrandım. "Charlie'yi tanıyorsundur tabii ki? Mülteci Hayır Kurumu için çalışıyor."

James'in Charlie'ye öyle çok bir ilgi göstermesini beklemiyordum. James yalnızca kendisi kadar zengin ve önemli erkeklerle, çok daha genç kadınlarla ya da ona daha fazla para kazandırabilecek naif pop sanatçılarıyla ilgilenirdi. James'i kafamda çocukken izlediğim bir çizgi filmdeki gibi para dolu bir odada yüzerken canlandırıyordum hep.

Ama James, Charlie'yi ve alışılagelmiş takımını görmezden gelmek yerine kısa bir kahkaha attı – Ben'le kahkahaları aynıydı. "Sevgili kızım," dedi. "Charlie, Mülteci Hayır Kurumu için *çalışmıyor.* Kendisi Mülteci Hayır Kurumu'nun *ta kendisi* –sahibi, kurucusu,

CEO'su– artık adına ne dersen. Onun *gerçekten* boynu bükük bir emir kulu olduğunu mu düşündün?"

Charlie'ye dönerek ekledi: "Evlat, seni o takım elbiseler konusunda uyarmıştım!" Sırtına kocaman bir şaplak attı ve "Aferin," dedi bana göz kırparak. James başka biriyle konuşmak için sarhoş sarhoş uzaklaşırken ürperdim.

Charlie'yle birbirimize döndük.

"Demek bütün bu gösteriden sen sorumlusun?" dedim.

"Yani muhteşem ekibimden *bir ton* yardım aldığımı söylemem gerek ama evet, tüm bunlar benim eserim."

"Gerçekten harika."

"Ne yazık ki babam öyle düşünmüyor. Onun izinden gitmediğim ve aile işi olan finans yolunda ilerlemediğim için beni maddi olarak her şeyden alıkoydu. James'le yakın arkadaşlar. Bilirsin işte, işin içinde para olunca."

"Yüce Tanrım, bu korkunç. Çok üzgünüm. Bu kadar muhteşem bir şey yaptığın için gurur duyması gerekir."

Charlie gözlerini ayakkabılarına çevirdi.

"Peki ya annen?"

Çekimser bir tavırla gözlerini bir ayağından diğerine kaydırdı.

"Annem öldü," dedi sonunda. "Ben on üç yaşımdayken."

"Ah." Ne diyeceğimi bilemedim. "Çok üzgünüm."

Gözleri yeniden yüzümdeydi. "Sorun yok. Üzülme. Tabii eğer onu sen öldürmediysen." Hüzünle gülümsedi.

"Ben on beş yaşındayken babam kayboldu," dedim. "Başına ne geldiğini hiç kimse bilmiyor."

"Kayıp Et İmparatorunun Gizemi." Charlie babamın kaybolduğu dönemde gazetelerin bayıldığı tanımı kullanmıştı. "Zor olsa gerek?"

Yere bakma sırası bendeydi. Ona yalan söylerken gözlerinin içine bakmak istemedim.

"En kötüsü de ne olduğunu bilmemek," dedim. "Öldü mü kaldı mı bilmiyoruz."

Charlie'nin elini omzumda hissettim ve irkilmediğim ya da elini çekmesi için omzumu silkmek istemediğim gerçeği beni o an büyüledi.

"Bunun senin için ne kadar zor bir şey olduğunu hayal dahi edemiyorum. Nasıl baş ediyorsun?"

Bu konu hakkında konuşmayı sona erdirerek sanırım. Çünkü konuşmak ağzımdan laf kaçırmam anlamına geliyordu. Özellikle de bütün vücudumu bedava içkiyle tıka basa doldurmuşken.

"Çünkü mecburum. Başka ne alternatifim var ki?"

"Evet, anlıyorum."

Bir an sessizce durduk.

Charlie ayaklarını sağa sola sürttü ve ceketindeki iplik parçasıyla oynamaya başladı. "Dinle, Kitty, bu gece seninle konuşmaktan gerçekten keyif aldım. Acaba bir gün bunu yeniden yapmak ister misin? Belki biraz daha az... ıı..." Gözleri zengin ve ünlülerin gülüp içki içtikleri, bağışlanan saçma miktardaki parayı gösteren ekranla selfie çektikleri bahçeye döndü. Lanet olası parti Twitter'da trend olmuştur bile. Artık burada bulunmak istemiyordum.

"Evet, *çok daha az* bir yerde olmak harika olurdu."

Ninova

21

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Eve vardığımda dizüstü bilgisayarımı açtım, Instagram'a girdim ve Charlie'yi bulmaya çalıştım. Çok az ilerleme kaydetmiştim ki beni bekleyen bir mesaj olduğunu belirten küçük bildirimi gördüm.

Bir fotoğraf iletilmişti. Barda Charlie'yle kahkaha atarken ve gözlerimizi birbirimizden alamazken çekilmiş bir fotoğrafımız.

Mesaj kısaydı.

"Gözüm her daim üzerinde, Kitty."

Bilgisayarı çat diye kapadım. Bu neydi be? Bu fotoğraf yalnızca ama yalnızca partideki biri tarafından çekilmiş olabilirdi. Hem de üzerinden en fazla birkaç saat geçmişti. İşler artık gitgide garipleşiyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Yatağa girmeden önce kapımdaki kilitleri iki kere kontrol ettim.

Uykum, ben büyürken babamın eski evimizde düzenlediği partiler ve babam hakkında gördüğüm rahatsız edici rüyalarla bölünmüştü. Babam kaybolmadan önce ailem *inanılmaz* sosyal insanlardı. Evimiz insanlarla dolup taşardı. İmkânsız derecede gösterişli insanların akın ettiği ihtişamlı partiler düzenlerlerdi.

Gerçek Gatsby partilerinden bahsediyorum.

Ninova

Kadınların etekleri ve topuklu ayakkabılarından oluşan yığınının arasına dalardım ve parfümlerinden başım dönerdi. Hatta annem bile bir parti olduğunda yeterince çabalar, olağanüstü elbiselerinden birini giyerdi.

Bir keresinde annem hazırlanırken ve beceriksizce benimle vals yaparken ona, "Prensesler gibi görünüyorsun," dediğimi hatırlıyorum.

"Hayır, tatlım, ben kraliçeyim ve sen de prensessin. Benim kusursuz, küçük prensesim." Ardından yüzümü ve başımı öpücüklere boğmuştu.

Annemle geçirdiğimiz bu anlara bayılırdım ama sanki yaşanmamaları gerekiyormuş da bir yerlerden aşırılmışlar gibi gelirlerdi her zaman. Asla da uzun sürmezlerdi. Genellikle son misafir artık evine döndükten bir iki gün sonra yine odasına çekilir ve dışarı çıkmayı ya da beni içeri almayı reddederdi. Ben de kapısının dibinde otururdum. *Karlar Ülkesi* filmini kanlı canlı yaşardık.

Misafirler beni görmekten her zaman zevk alırlar ve bakıcım tarafından yatağa götürülmeden önce beni cömert bir ilgiye ve öpücüklere boğarlardı. Yetişkin insanların partilerde nasıl da akılalmaz derecede mutlu olduklarını düşündüğümü hatırlıyordum. Yaş aldıkça bunun sebebinin sarhoş olmalarından ya da kafalarının güzel olmasından kaynaklandığını fark ettim.

Babam her zaman partilerin kalbi ve ruhuydu. Devasa kahkahasının evimizin odalarında yankılandığını hatırlıyordum. Bu kahkaha bana kendimi hep güvende hissettirirdi. Babam. Koruyucum.

Bu boktan şeyler hakkında artık daha fazla düşünmek istemiyordum. Telefonumdan saate baktım; 2.40'ı gösteriyordu. Bar alanına gittim ve kendime koca bir shot votka doldurdum. Ardından yatak odama gittim, başucumdaki komodinin üzerinde bulunan

Ninova

paketten üç zopiklon* tableti çıkardım ve ağzıma attım. Votkayla da mideme yolladım.

Ertesi sabah geç uyandım, kafam kâbuslardan ve kendimi bayıltmak için kullandığım çeşitli ilaçlar ve içkilerden dolayı zonkluyordu. Çocukluğumdan kalan anılar hâlâ kafamın içinde dönüp duruyor, midemin derinliklerinde guruldayarak dolaşıyordu.

Yataktan çıkıp tuvalete gittim ve kustum. Bir zamanlar şiddetli şekilde kusmak bana kendimi temizlenmiş gibi daha iyi hissettirirdi ama artık dişlerimi dört kez fırçalama isteği haricinde hiçbir etki yaratmıyordu. Huzursuzdum ve bu hissiyatı acilen bir şeylerle dağıtmam gerekiyordu.

Mutfağa gittim ve kendime hayal edilebilecek en sert kahveyi yaptım, sonra telefonumdan Tinder'ı açtım. Belki cinsel bir suçluyu parçalamak, bilhassa ağır geçirdiğim akşamdan kalmayı dağıtmamı sağlayacak şey olabilirdi.

Zaten birkaç aday belirlemiştim. Tam talihsiz eşleşmelerden birine mesaj atmaya hazırlanıyordum ki telefonumda bir iMessage bildirimi belirdi.

Mesaj Charlie'den geliyordu. Mideme bir şeyler oldu. Sapık'tan gelen dünkü mesajdan beri hissettiğim anksiyeteye biraz benzer bir hisli ama daha zevkli bir versiyonuydu. İnsanların şu bahsettiği *kelebekler* bunlar mıydı acaba? Bu düşünceyi kafamdan atıp mesajı açtım.

> Selam Kitty, kulağa gereğinden fazla hevesli ve casus gibi değil de havalı geldiğimi düşünerek bu gece boş musun diye sormak istedim? Benim de dahil ol-

* Uyku güçlüğünü tedavi etmede kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

Ninova

duğum bir sanat sergisinin lansmanı için biletlerim var. Bir yardım etkinliği ama ilginç bulabileceğini düşünüyorum xxx.

Mesajında kısaltmalar olmaması hoşuma gitti ve birdenbire, bütün o Sapık dramasının ortasında Charlie'nin sosyal medyasına bakmayı unuttuğumu hatırladım. Hemen Instagram uygulamasına geçtim ve adını arattım. Birkaç Charlie Chambers çıktı ama onu bulmam uzun sürmedi. Aralarında açık ara en iyisi benim aradığım Charlie'ydi. Profil resmi gülerken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraftı. O gamzeleri yok mu... Tek istediğim parmağımı o gamzelerin içine sokmaktı. Yaklaşık iki bin takipçisi vardı sadece, bu da zaten neredeyse hiç demekti.

Hesabı sinir bozucu bir şekilde gizliydi. Gizli bir hesabınızın olması benim dünyamda tamamen duyulmamış bir şeydi ve genelikle sizi *MailOnline*'ın utanç köşesine düşüren aşağılayıcı bir olaya işaret ederdi. Ama bunun Charlie için geçerli olduğunu pek düşünmüyordum. Onun aslında mahremiyetine önem veren biri olması daha muhtemeldi.

Yanıt vermek için en azından bir saat kadar beklemem gerektiğini biliyordum ama sikerler dedim.

Cevap yazdım.

Selam! Şansa bak ki bu gece boşum. Sergi kulağa çok eğlenceli geliyor. Daha önce duyduğum biri olabilir mi acaba?

Küçük noktacıklar bana hemen yanıt verdiğini gösterdi.

Ninova

Kesinlikle değildir! Salaş ve sanat öğrencisinin elinden çıkmışa benzeyen bir sergi, o yüzden çok bir şey bekleme. Bir de... Şehrin doğusuna katlanabilecek misin? :0)

İlginçtir ki kullanmış olduğu emoji kendimi balkondan atmak istemekten ziyade gülümsememe sebep olmuştu.

Ben: Ne kadar doğusundan bahsediyoruz?

Charlie: Lewisham?

Ben: O kadarı sorun olmaz.

Tüm bu yazışmalar sırasında yüzümde oluşan sırıtışı Charlie iyi ki görmüyordu.

Charlie: İyi bari. SW3'ün dışına çıkarsan Batının Kötü Kalpli Cadısı gibi eriyeceğinden endişe ediyordum.

22

LEWISHAM, LONDRA'NIN GÜNEYDOĞUSU

Bir alışveriş merkezindeki pop-up galerisi olan mekânda buluşmak üzere sözleştik. Arabam beni Ken Loach kâbuslarından çıkma bir şeye benzeyen binanın dışında bırakırken içimdeki züppeyi bastırmaya çalıştım. Ön tarafta başıboş dolaşan genç grupları vardı ama SW3'te karşılaştığım gösterişli ve bakımlı gençlerle alakaları yoktu. Sıcaktan dolayı havada nem ve ot kokusu vardı. Ne yapacağımı bilemediğim için gergin gergin bir sağa bir sola gidip geliyordum ve Charlie'nin bana doğru yürüdüğünü görünce rahatladım. Ten rengi Louboutin ayakkabılarım ve kırmızı Ted Baker çan elbisem içinde kendimi bu denli savunmasız hissetmiş olmam beni biraz gerdi.

Koyu renk kot pantolon ve kolları sıvanmış siyah keten gömlekle muhteşem görünüyordu. Havanın bu kadar sıcak olması erkekler için biraz haksızlıktı. Yani bu havada ne giyebilirdi ki? Ya kot pantolon içinde terleyeceklerdi ya da şort ve yelek giyip şu saçma 18-30 yaş aralığındaki kişilere özel yapılmış tatil köyünden çıkmış gibi görünmek zorunda kalacaklardı. Sandalet giymiş erkekler konusundaysa hiç ağzımı açmayayım. Bazı şeylerin toplum içinde görülmemesi gerekir; kıllı ayak parmakları gibi.

"Kitty!" Yanağıma beceriksizce bir öpücük kondurdu ve çıplak koluma hafifçe dokunduğunda tenimin karıncalandığını hissettim.

Ninova

Tanrım, ten tene teması öyle özlemiştim ki. "Gelebildiğine gerçekten çok sevindim."

Onu son gördüğümden bu yana geçen yirmi dört saatte güneşte yanmış gibi görünüyordu, cildindeki hafif bronzluk yüzündeki çilleri ortaya çıkarmıştı ve gözleri hatırladığımdan daha parlaktı.

"Evet, ben de."

"Odukça ilginç bir galeri olduğunu söylemeliyim," dedi elini belime koyup beni yavaşça vahşi çocukların arasından geçirerek merkeze doğru yönlendirirken. "Tüm eserler, sanatçıların Calais'deki eski Jungle kampının temizlenmesine yardım ederken topladıkları parçalardan oluşuyor. Adı *İmtiyaz*."

Utanç verici ama ben bir sanat hayranı değildim. Yani evet hoşuma giderdi ve başarılı bir tabloyu takdir edebilecek becerim vardı. Ama sorsanız muhtemelen herhangi bir çağdaş sanatçının adını söyleyemezdim. Banksy vardı sanırım. Ayrıca pek çok modern sanatı da kabul edemiyordum. Çoğunu anlayamıyorum. Beni galeriye yönlendiren Charlie'nin coşkulu yüzüne baktım ve endişelenmeye başladım. Umarım benden aydınlatıcı yorumlar ya da buna benzer bir şey yapmamı istemezdi.

Charlie beni sehpaların üzerine yayılmış ve camla kaplı devasa, kirli beyaz bir tuvalin yanına götürürken, "Evet, ana parça bu," dedi. Beyaz tuval kül lekeleriyle kaplıydı.

Bir süre tuvale baktım ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım.

"Biliyorum, oldukça soyut," dedi beni kurtararak. "Sergilenen şeylerin çoğu öyle. Ama bu lekelerin her biri, savaşa yakalanmamak için Halep'ten kaçan bir kadın veya çocuğu temsil ediyor." Dirseğimi nazikçe tuttu ve beni bir sonraki parçaya yönlendirdi; bu da tamamen aynıydı ama üzerinde çok daha az leke vardı. "Bu da güvenli bir yere canlı olarak ulaşan aileleri gösteriyor."

Ürperdim. "Bu çok korkunç," diye fısıldadım sözlerimin yeterli olmadığını bilerek.

"Evet, bu şekilde gözler önüne serilince insanı gerçekten düşüncelere sevk ediyor. Kelimenin tam anlamıyla siyah beyaz. Onca boşa giden hayat. O kadar değerli bir şey ki."

Bir süre öylece durup sessizce baktık.

"Hey, merak etme, buradaki her şey karamsarlık ve kasvetten ibaret değil," dedi Charlie. "Gel, şunlara bir bak."

Beni parlak resimlerle kaplı bir duvara götürdü. Gökkuşakları, güneşler, tek boynuzlu atlar ve çocukların şaşmaz karalamalarıyla yazılmış dilekler vardı.

"Bu bizim umut duvarımız. Bu çizimlerin her biri mülteci kampında yaşayan çocuklar tarafından yapıldı. Bu çocuklar kelimenin tam anlamıyla hayatlarını geride bırakıp akla gelebilecek en kötü koşullarda yaşamak zorunda kaldılar. Yine de buna benzer şeyler çizmeyi başarıyorlar."

Hayatta kalabildikleri gerçeğine adanmış renkli, gösterişli resimlere sessizce baktım.

"Bunu yapan çocuklar kaç yaşındaydı?"

"Bunların çoğunu gerçekten küçük olanlar yaptı. Sekiz ve altı yaşında olanlar." Parmaklarını çok güzel bir gökkuşağı tebeşir çiziminin üzerinde gezdirdi. "Bu, Yara adında küçük bir kız tarafından yapıldı," dedi. "Sadece beş yaşındaydı ve Calais yolculuğu sırasında anne babasından ayrı düşmüştü. Ama tüm bunlara rağmen o kadar cesur bir minikti ki. Kocaman bir kalbi vardı. Ve ailesiyle yeniden bir araya geleceğinden bir an bile şüphe duymadı."

"Geçmiş zaman kullanıyorsun," dedim.

Charlie'nin yüzü çelik gibi bir ifadeye büründü. "Çünkü nerede olduğunu bilmiyorum," dedi sanki sonsuza kadar sürecekmiş

Ninova

gibi gelen bir duraksamanın ardından. "Kampa geri döndüğümde orada değildi ve kimse nerede olduğunu bilmiyor gibi." Dudağının içini çiğnedi, bir an için başka bir dünyada kayboldu. "Tanrım, üzgünüm Kitty, seni buraya getirmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Neşeli bir ilk randevu olmadı." Gülümsemeye çalıştı.

"Bu bir randevu mu?"

"Yani... Öyle olması gerekiyordu. Kafamda canlandırdığım manzara bundan çok daha romantikti. Üzgünüm."

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Tüm bunları görmek büyüleyici. Ve yaptığın işin senin için ne kadar anlamlı olduğu aşikâr. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim." Güven verici bir tavırla kolunu sıktım. "Onur duydum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Başımla onayladım.

"O halde ben konuşkan CEO görevimi tamamlarken biraz daha burada takılsak sorun olur mu?" Endişelenme, çok resmi bir şey olmayacak."

"Hiç sorun değil!"

Ellerini çırptı ve çıkan ses o kadar yüksekti ki gerçekten yerimden sıçradım. Herkesin ona dönmesini biraz hayranlıkla izledim. Ama aynı zamanda içimin derinliklerinde çirkin bir şey uyandı. Biraz fazla Adam'ı andırıyordu. Benim burada ne işim vardı? Neden kendimi böyle savunmasız bir hale getiriyordum?

"Pekâlâ," diye başladı Charlie konuşmasına. Dün gece partide konuşurken olduğundan çok daha rahat görünüyordu. "Öncelikle bu gece en yakın pub'a gitmektense buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum."

Sıska bir sarışın kız, "Tek isteğim sadece eve gidip buzdolabının önünde durmaktı," dedi ve bayılıyormuş numarası yaptı. Herkes güldü.

"Küresel ısınmayla ilgili iyi bir noktaya değindin, Jenna." Charlie ona göz kırptı. "Kliması veya buzdolabı olmayan bir kampta bu türden bir sıcaklığın ne kadar dayanılmaz olduğunu hayal edin. Neyse, umarım sergiyi beğenirsiniz. Çoğunuzun bildiği gibi sergimiz çoğunlukla Calais'deki eski Jungle kamp alanından toplanan çöplerden oluşuyor. İki lafın belini kırmak isterseniz sanatçıların çoğu buralarda bir yerlerde. Jenna," diyerek sarışın kızı işaret etti, "ana parçanın arkasındaki beyin. Eminim size hikâyenin tamamını anlattığında bundan çok etkileneceksiniz. Her zaman olduğu gibi, her türlü bağış için minnettarız. Sonbahar geldiğinde Yunan kamplarına geri dönmeyi umuyoruz. Artık sizi Jenna'nın ellerine bırakıyorum. Bu akşam zaman ayırdığınız için bir kez daha çok teşekkür ederim."

Charlie etkileyici bir alkış aldı ve ardından Jenna kül izleri hakkında konuşmaya başladı. Charlie tekrar bana yöneldi. "Buradan gitmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Evet, lütfen. Eğer sorun olmayacaksa tabii?"

"Hey, bebeğim, patronun yanındasın. Sorunun s'si olmaz." Tekrar göz kırptı ama bu Jenna'ya kırptığı gözden çok daha anlamlıydı ve ruhum anında sakinleşti. "Birkaç kişiye hoşça kal demem lazım, sonra gidebiliriz."

Ben bir bardak (kâğıt bardak) sıcak beyaz şarap içip onu izlediğim sırada Charlie etrafta bir o yana bir bu yana seğirtip gezegendeki herkese veda ederken "birkaç kişilik veda" kırk beş dakika oldu. O kadar rahat ve uyumlu bir adamdı ki, kadınların çoğunun ona hayranlık dolu gözlerle baktığı gözümden kaçmadı.

Beynim birdenbire bana *Adam, Adam, Adam* diye bağırdı. Kafamda sarı uyarı ışıklarının yanıp söndüğünü hayal ettim. Anıları bir kenara ittim.

Sonunda Charlie yanıma geldi ve beni kapının dışına doğru çekiştirdi.

"Çabuk, kimse benimle konuşmaya çalışmadan önce kaçalım," diye fısıldadı kulağıma, nefesini boynumda hissedebileceğim kadar yakın bir mesafeden.

Yapış yapış akşam havasına çıktığımızda, "Peki şimdi ne yapmak istersin, Kitty Collins?" diye sordu. Hava kadar nemliydi ki sanki bir çorbanın içinde nefes almaya çalışmak gibiydi. "Bir şeyler içsek? Katılman gereken gözalıcı bir etkinliğin var mı? Fotoğraf çekimi gibi mesela?"

Güldüm. "İçki kulağa hoş geliyor. Ama biraz daha az bir yere gidebilir miyiz?.."

Gülme sırası ondaydı. "Evet, kesinlikle biraz daha az bir yere gidelim."

Siyah bir taksiye el ettik ve şehir merkezine doğru yol aldık. Yeterince "daha az" bir yer bulana kadar yürümeye karar vererek Green Park'ta durduk.

"Ee, galeriyi nasıl buldun?" diye sordu Charlie gülümseyerek, o gamzeler bana kendimi dünyadaki en önemli insanmışım gibi hissettiriyordu.

"Aslına bakarsan epey huzursuz ve kaygılı hissetmeme neden oldu," diye cevapladım dürüstçe.

"Evet!" Bana döndü, o yeşil gözleri parlıyordu. "Zaten *tam olarak* bunu hissettirmesi gerekiyordu. Hem öyle hem de şanslı ve şımartılmış gibi hissetmen gerekiyordu. Haberlerde o kadar çok acı

görüyoruz ki, bu acıya karşı duyarsızlaşmak çok kolay. Parçaların, özellikle de çocukların yaptıkları parçaların amacı sadece bunu bize göstermek. Bir bakıma haberlerden izlemekten daha da berbat değil mi sence de?"

Başımıla onayladım. Haklıydı. Kendimi cahil ve şımarık hissetmiştim.

"Diğerlerine ne oluyor? Kaçamayanlara?" diye sordum.

"Çocuklara mı? Pek çok korkunç şey olabilir. Kaçırılıp insan ticaretine yem olabiliyorlar, bazıları korkunç tacizlere maruz kalıyor ve öldürülüyor, bazılarıysa güvenli bir yere giden tekne yolculuğuna bile dayanamıyor."

"Peki onlara yardım ediyor musunuz?"

"Etmeye çalışıyoruz. Onları eğitmek, annelerle çocukları güvenli bir yere ulaştırmak ve ayrı düşmüş olan herkesi yeniden bir araya getirmek için elimizden geleni yapıyoruz. Yine de zor tabii. Oldukça yozlaşmış bir dünyadayız ve elbette finansman da bir sorun."

"Tüm bunlara bizzat sen de dahil oluyor musun?"

Derin bir nefes alıp yanaklarını şişirdi ve nefesini hızla verdi.

"Evet, epey zamanımı Kos'ta ve Calais'deki mülteci krizine yardım etmekle geçirdim. Yemek yiyebilecekleri yerler hazırladık, geldiklerinde sıcak battaniye ve elbiselere erişimleri olmasını sağladık. Ama kolay olmadı. Parçalanmış aileleri, hayatlarını, kariyerlerini, yıllardır kurdukları ilişkileri terk etmek zorunda kalan insanları görmek korkunç." Bana baktı, muhteşem yüzüne endişe kazınmıştı. "Sessizleştin. Sorun ne?"

"Hiçbir şey, sadece insan çok mahcup oluyor. Sahip olduğumuz ayrıcalığın doğrudan yüzümüze çarpması çok zor."

Ninova

"Doğru, olabilir. Ama aynı zamanda her şeyin göreceli olduğunu da unutmamak gerek. Dünyada istediğin her şeye sahip olup yine de mutsuz olabilirsin."

Ürperdim.

"Bak," dedi, "şurada bir bar var. Hadi gidip bir içki içelim. Bu buluşma gerçekten hayal ettiğimden çok daha uslu ve ahlaklı geçiyor."

Ninova

23

VINE PUBLIC HOUSE'TAKİ THE GRAPES, W1

Londralıların ve turistlerin yorucu bir günün ardından akşamın tadını çıkardığı ve bira bahçesi havasını en iyi şekilde değerlendirdiği nadir yerlerden biri olan küçük bir bara gittik. Elbette, bu özel mekânın dolu olmaması boşa değildi. Sebebi de ortamdaki yoğun rutubet kokusuydu ki bu da uzun, nemli yaz mevsimi ve barı dolduran insanlarla birleştiğinde pek hoş değildi.

İçkilerimizi gerçek koltukların olduğu bir masaya götürürken Charlie havayı koklayıp yüzünü buruşturarak, "Başka bir yere mi gitsek?" dedi.

"Ne yani, buradaki geniş alan lüksünü elimizin tersiyle itip sadece ayakta durabileceğimiz ve barda kırk dakika boyunca sipariş vermeye çalışırken ezileceğimiz bir yere mi? Hayır, teşekkürler."

"Peki, kokuyu kaldırabileceğinden eminsen sorun yok. Sanki bir şey ölmüş gibi kokuyor. Bu arada sana bir şey aldım." Cebini karıştırırken utangaç bir okul çocuğu gibi sırıttı. "Al bakalım. Bunları Oxford Caddesi'ndeki tezgâhlardan birinde satıyorlardı. Çok büyük bir şey değil." Bana üzerinde Birleşik Krallık bayrağı bulunan küçük bir kesekâğıdı uzattı.

Ninova

Kesekâğıdını açtım, içinden bir anahtarlık çıktı. Kafasında pembe bir fiyonk bulunan, Birleşik Krallık bayrağı baskılı tişört giyen küçük, beyaz bir çizgi film kedisiydi.

"Hello Kitty!"

"Fazla bir beklentiye girmemen konusunda seni uyarmıştım."

"Hayır! Çok şirin. Bayıldım. Teşekkür ederim."

Bir an sessizlik oldu. Pek tuhaf değildi ama... öyle boş da değildi. "Ben sana bir şey almadım. Özür dilerim."

"Tanrım, lütfen özür dileme. Bana bir şey almanı tabii ki beklemiyordum." Birasına bakarak gülümsedi; ah o gamzeler, o çiller, o gözler. Tehlikeli sularda yüzdüğümü biliyordum.

"Yine sustun. N'oldu? Vasat hediyemi itici mi buldun?"

Gülümsedim. "Hayır. Çok hoş. Sanırım sadece gerginim."

Yüzünden masumiyet akarken, "Sen mi *ben* mi acaba? Neden gerginsin?" dedi.

Randevuya çıktığınız birine uzun zamandır koli büyüklüğünde parçalara ayırıp öğütücüye atmayı hayal etmediğiniz ilk erkek olduğunu açıklamak biraz zordu.

"Bilmiyorum. Bana neden mesaj attığını anlamıyorum. Yani ben neredeyse karşı çıktığın her şeyin vücut bulmuş haliyim sonuçta, değil mi? Şımarık ve cahilim."

Dehşete düşmüş görünme nezaketini gösterdi. "Bunu söylerken *seni* kastetmedim! Aman Tanrım, tam tersi. Beni şaşırttın. Galada yani. Hen ve diğerleri gibi olmanı bekliyordum ama değilsin. Derin bir karakterin var. İlgi çekicisin. Dürüst olmam gerekirse beni derinden etkiledin. İnsanlar hakkında varsayımlarda bulunacak türden biri olduğumu düşünmüyordum. Ama öyle olduğu ortaya çıktı. Yanılmışım."

"Benim Hen'e benzediğimi mi düşündün?"

Ninova

"Evet. Hani ben konuşmamı ezberlemeye çalışırken benimle konuşmaya gelmiştin, hatırlıyor musun? Senin de diğer sığ zengin kızlardan olacağını düşünmüştüm."

"Hey!" Ayağımla masanın altından dürttüm. "O sığ, zengin kızlar dediğin benim ömürlük dostlarım."

"Ama sonuçta sen onlar gibi değilsin, değil mi?" Bu bir soru değil, beyandı.

Konuşmayı kendimden uzaklaştırma ihtiyacı duydum. "Neden bu yola girdin? Hayır kurumundan bahsediyorum yani. Baban neden bu kadar karşı çıktı?"

Sanki bir şey düşünüyormuş gibi gözleri hafifçe kısıldı ama hemen silkindi. "Tanrım... Gerçekten nereden başlayacağımı bilemiyorum. Sanırım ben her zaman biraz 'değerli' oldum." Parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı, bu genelde kendi derimi parçalamak istememe neden olurdu ama hareketine eşlik eden kendini küçümseyen, varla yok arası sırıtışıyla eridim. "Klasik hikâye aslında: Okulda 'Ozon Tabakasını Kurtarın' savunucusu, evdeyse dikbaşlı bir evsel atık müfettişi gibiydim. Annemle babamın çöp kutusu sayısını üçe çıkarmalarına sebep oldum. Sanırım bir süre sonra bundan vazgeçeceğimi düşündüler. Ama asla vazgeçmedim. Bu adaletsizliği her zaman hissettim. Neden bazı insanların her şeyi varken diğerlerinin hiçbir şeyi yoktu? Anlatabiliyor muyum?"

Tutkusundan büyülenmiş bir halde başımla onayladım.

"Ve sanırım benim gibi, *bizim* gibi insanların çok daha fazlasını yapabileceğini hissettim. Ailemin teklif ettiği onca paraya ihtiyacım yok. Beni mutlu eden şey bu değil."

"Peki seni ne mutlu eder?"

"Yardım etmek sanırım, bir fark yaratmak. Çocukken çok derin düşünürdüm ve sıkıntılı bir ruh hali içindeydim. İnsanların her

yerde berbat şeyler yaptığını görerek büyüdüm. Petrol sızıntıları, tilki avları, alüminyum kutuların geri dönüşümü. Tabii *Blue Peter*'ı da biraz fazla izlemiş olabilirim. Ama tüm bunların üzerimde bir etkisi oldu. Her hayat bir şansı hak eder. Sence de öyle değil mi?"

Neredeyse içkimde boğuluyordum.

"*Her* hayat mı? Bunun istisnaları olduğunu düşünmüyor musun? Yeryüzünde sürüngen gibi yaşayan ve dünyanın bir buçuk metre altında olmayı hak eden bazı pisliklerin olduğunu düşünmüyor musun? Peki ya bahsettiğin kız? Yara'ydı adı değil mi? Eğer kaçırılırsa, ticareti yapılırsa sorumluların bunun bedelini ödemesini istemez miydin? Elinde bir silahla, ona neler yaptıklarını bilerek bu insanların karşısında olduğunu bir hayal et. İçinde bir yerlerde onun intikamını almak isteyen bir tarafın yok mu?"

Yüzünde bir huzursuzluk belirdi ve altdudağını çiğneyerek masaya baktı. "Kahretsin. Bilmiyorum. Açıkçası, adaleti doğru şekilde sağladıklarından emin olmaya çalışacağımı *söylemeliyim*. Ama olaya bu yönünden baktığında..."

"Hissedeceğin öfkeyi bir düşün," diye ısrar ettim. "Beyninin onlara zarar vermek isteyen hayvani kısmını düşün."

"Tanrım, gerçekten bilmiyorum. Beynimizin kontrol edemediğimiz o ilkel kısmından bahsediyorsak, böyle bir durumda *birinin* nasıl tepki vereceğini söylemenin imkânsız olduğunu düşünüyorum. Kahretsin, konu yine çok derinlere indi. Tüm bunlar insanların ilk buluşmada kaçınılması gerektiğini söylediği türden konular değil mi?"

"Tamam o zaman." Başımı yukarı aşağı salladım. "Ee, söyle bakalım, en sevdiğin renk ne?"

Güldü.

Dünyada olup biten ciddi şeyler hakkında konuşmayı bırakınca harika bir akşam geçirdik. Üstelik onu bilardoda iki kez yendim

(gizli yeteneklerimdendir), bu da onu inanılmaz derecede etkiledi. Çok uyumlu, komik ve zeki biriydi, ayrıca gözlere de şenlikti. Erken bir toplantısı olduğu için eve gitmesi gerektiğini söylediğinde bayağı üzüldüm.

Benimle birlikte Uber'ımın gelmesini beklerken, "Kaçamayacağım toplantılardan biri maalesef," dedi. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver, olur mu? Eğer Insta'da yayınlamak istersen sana sergilerden birkaç fotoğraf gönderebilirim. Hashtag falan koyarsın."

Bir dakika bir dakika, ne? NE?!

"Sırf bu yüzden mi buluşmak istedin?" Ezici bir acı ve öfke karışımı damarlarımda atmaya başladı. "Serginizin fotoğraflarını çekip hashtag'lerle paylaşayım diye mi? Halkla ilişkileri bedavaya getirmek istedin sanırım?"

Charlie bana bakakaldı, gözleri şaşkınlıkla ya da buna benzer bir şeyle doluydu. "Kitty! Hayır! Öyle demek istemedim! Ben sadece..."

"Sen sadece ne?"

Bana cevap vermek için ağzını açtı ama beklemedim. Bir araba yanaştı ve binmeden önce onun beni almaya gelen araç olup olmadığını kontrol etme zahmetine bile girmedim.

Eve gidene kadar şu eski atasözünü kafamda tekrarlayıp durdum. Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi göründüğünde, genellikle öyle olduğu içindir.

Siktir git, Charlie Chambers. Gerçekten siktir git.

24

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Daireme yaralı bir hayvan gibi gizlice çıkmadan önce masada oturan Hakim'e başımla selam verdim. Charlie beni iki kez aramaya çalıştı ama her iki aramayı da meşgule atınca vazgeçti. Kendime bir Grey Goose doldurdum ve tek dikişte içtim, ardından bir tane daha doldurdum.

Charlie'yi öldürmenin yollarını hayal ederek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama bu bile işe yaramadı. Aslına bakarsanız işe yaramak bir yana dursun, beni daha da sinirlendirdi ve sonunda bir fili uyutacak dozdaki özel Valiumlarımdan iki tanesini yutup yatağıma bayıldım.

Yaklaşık on saat sonra uyandığımda kendimi pek iyi hissetmiyordum, güneş saldırgan bir şekilde odama hücum ediyordu.

Akşamdan kalmaydım ve gergin hissediyordum.

Bilincimi kaybetmeden önce şarj etmeyi unuttuğumu göz önünde bulundurursak, telefonumun hâlâ şarjının olmasına şaşırdım. Charlie'den sesli ve yazılı mesajlar vardı ama onları görmezden gelip sildim. Kendimi rahatlatmak adına kişisel spor salonuna dönüştürdüğüm odadaki koşu bandına çıkmayı denedim. Ama bacaklarımı acıtmaktan başka bir işe yaramadı. Taylandlı bir gurunun bana öğretmesi için küçük bir servet ödediğim Farkındalık

Ninova

programını denedim. O da işe yaramadı. Sonunda kendime dev bir kadeh Chablis doldurdum, kanepeme çöktüm ve telefonumu aldım.

Haber uygulamasını açmadan önce dedikodu uygulamalarında gezindim, gelecek haftanın hava durumuna (çok sıcak olacaktı) baktım. Ve beni tam da bu korkunç ruh hali çöküşünden çıkaracak olan şeyi buldum.

Adı Daniel Rose'du. Otuz yaşındaydı ve Catford'lıydı. *MirrorOnline*'a göre, bir süre hapis yattıktan sonra yakın zamanda serbest bırakılmış ve randevu uygulamaları âlemiyle haşır neşir olmaya başlamıştı. İki tecavüz vakası nedeniyle beş yıllık bir aradan sonra yeni serbest bırakılması dışında bunda yanlış bir şey yoktu tabii ki. Habere göre Tinder'a üyeydi ve ücretli aboneliği vardı. Resmen çantada keklikti.

Daniel Rose'un Tinder profilini bulmak da öyle. Daniel Rose. O kadar masum ve saf görünüyordu ki. Öfke zaten içimde birikmeye başlamıştı ve adamın bilgilerine bakarken kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes almak zorunda kaldım.

Daniel, 28, Londra

"Ben sadece bana benzer birini arayan normal bir adamım. Gülmeyi severim. Hayattaki basit şeylerden, iyi yemeklerden, iyi şaraptan ve iyi vakit geçirmekten keyif alırım."

Bu kadar. İlginçtir ki hoşuna giden basit şeyler listesine hayır diyen kadınlara sikini zorla sokmaktan bahsetmemişti.

Uygulamayı kapadım ve yeniden *Mirror* haberini açtım. Daniel altı yıl önce bir gece dışarıda tanıştığı bir kadına tecavüz

ettikten sonra tutuklanmıştı. Kadını koruyormuş gibi davranarak bir şekilde evine girmeyi başarmıştı ve kadın da birkaç kez erkek arkadaşını aramaya çalışmış ama ulaşamamıştı. Habere göre kadın gitmesini istemeden önce Daniel'ın tekliflerini defalarca reddetmişti. Daniel Rose kadının söylediklerini kulak ardı edip onu istediğini bildiğini söylemiş, sonra da ırzına geçmişti. Kadın yedi dakikalık işkencenin tamamını ağlayarak ve adama durması için yalvararak geçirmişti.

Adam suçlamayı reddetmiş, kurbanını mahkemede her şeyi yeniden yaşamaya mecbur bırakmıştı. Kadın ise jüri üyelerine adamın kendisine neler yaptığını anlatırken onun gözlerinin içine bakmak istediği için perdenin arkasından ifade vermeyi reddetmişti. Herhangi bir pişmanlık duyup duymadığını görmek istiyordu.

Duymuyordu.

Hatta kürsüden aşağıya indirilirken kadına sırıtmıştı.

Üç yıl sonra serbest bırakılmış ve aile dostu olan bir kadına cinsel saldırıda bulunarak şartlı tahliye koşullarını ihlal etmişti. Anlaşılan o ki "yıllardır meme görmediği" bahanesini kullanmış ve kendine engel olamadığını söylemişti.

Adamı cezalandıran yargıç onu "usta bir manipülatör ve çok tehlikeli bir adam" olarak nitelendirmişti.

Gösteri zamanı.

Tinder'ı açtım ve sağa kaydırdım. Tahmin edilebileceği gibi, eşleşme bildiriminin gelmesi sadece birkaç dakika sürdü.

Kendimi koyarsam hemen tanınabileceğim için Tinder'da artık kendi adımı ve fotoğrafımı kullanmıyordum. Artık Camilla adında "eğlence, randevular ve arkadaşlıktan biraz daha fazlasını" arayan cilveli bir öğrenciydim. Camilla belli ki Daniel'ın içindeki cinsel saldırgana hitap ediyordu zira hemen mesaj attı.

"Oo, meraba Bayan Eğlence ve Randevular ve Belki Daha Fazlası. Nağber?"

Düzgün dil bilgisinden bihaber olması beni kızdırdı. "Camilla'nın" vereceği cevabı düşünmeye çalıştım. Bu pisliğin en az iki kadına tecavüz ettiğini ve flört âlemine geri dönmeye çalıştığını bilmeyen biri gibi yanıt vermeliydi.

"Selam Daniel! Seninle tanıştığıma memnun oldum. Hafta sonun nası gidiyo?" Kendi dil bilgimin beni bu kadar kolay terk edip mesajlaşma diline dönüşmesine ürperdim.

"İyi gidiyor. Bir süredir uzaktaydım bu yüzden hayatın normal akışına yeniden alışmaya çalışıyorum haha."

"Haha. Nerelerdeydin? Güzel miydi oralar?"

"Hayatımdaki bazı şeyleri yoluna koyarken bir süre arkadaşlarımla kaldım. Her şeye rağmen eve geri dönebilmiş olmak güzel. Peki bu boktan uygulamayı bırakıp WhatsApp'e geçmek ister misin?"

Öf. Kesinlikle istemem. Özellikle de WhatsApp'imde gerçek resmim ve Kitty Collins hakkında küçük bir biyografi olduğunu düşünürsek.

"Telefonum şu anda tamirde ve WhatsApp'i indiremeyen eski, berbat bir telefonum var. Üzgünüm."

"Peki, o zaman artık sadede gelsek de seni bir içki içmeye çıkarsam nasıl olur? Ben Catford'dayım. Yakınlarda mısın?"

"Olabilirim. Nerede buluşalım?"

Son teknoloji güvenlik kamerası olamayacak kadar kulağa kasvetli gelen bir barın adını mesaj attı ve kırk dakika geçmeden mekândaydım, hatta barın hemen dışarısında bir park yeri bulmayı bile başarmıştım.

25

THE CATFORD INN, CATFORD

Mekân tam beklediğim gibiydi; bayat bira ve sigara yasağı öncesinden beri değiştirilmemiş halıların kokusunun hâkim olduğu, bir dart tahtası ve bilardo masası olan bir bardı. Bu işten sonra bir ton duş almam gerekecekti.

Adamı hemen saptadım. Bir masanın başında oturuyor, telefonuyla oynayıp duruyor ve eminim zavallı Camilla'ya mümkün olan en kısa sürede neler yapacağını hayal ediyordu. Sıradan bir beyaz şarap sipariş ettim; pek de soğuk olmayan bir kilerden getirmişlerdi. Neyse ki içki içmeye hiç niyetim yoktu. Yakınlardaki bir masaya oturdum; mekân neredeyse boş olduğundan bunu yapmak hiç de zor olmadı. Oturduktan sonra da ekilmiş bir kadın nasıl davranırsa öyle davranmaya başladım. Ağır iç çekişler, telefonu sürekli kontrol etmeler ve pencereden dışarı doğru atılan özlem dolu bakışlar.

Yaklaşık on dakika sonra gözlerimin Daniel Rose'un gözleriyle buluşmasına izin verdim. Oturduğum andan itibaren bakışlarını zaten yoğun bir şekilde üzerimde hissediyordum.

"Sanırım unuttu," dedim, kendini küçümseyen bir gülümsemeyle.

O da bana sırıttı. "Benimki de. Siktir et, n'apalım değil mi? Onların kaybı."

Ninova

Başımla onayladım, ayağa kalktım, telefonumu ve anahtarlarımı (yapış yapış) masadan aldım ve mekândan ayrılmaya hazırlandığımın sinyallerini verdim. Ona tekrar gülümsedim.

"Umarım seninki gelir."

Gitmek için arkamı döndüm ama Daniel arkamdan bağırdı.

"Sana bir içki ısmarlasam?" dedi. "Ne de olsa ikimiz de aynı gemideyiz."

Gerçekten bu kadar kolaydı.

Bir saniye bekledim. *Gereğinden fazla* istekli görünmek istemedim.

"Neden olmasın? Hazır giyindim kuşandım, bütün bir öğleden sonrayı boşa harcamanın anlamı yok."

"Gel, yanıma otur." Kollarını iki yana açarak ona katılmamı işaret etti. Karşısındaki sandalyeye doğru ilerledim. "Adın ne ve ne içersin?"

"Beyaz şarap lütfen," dedim. "İçkim yani, adım değil. Adım Kitty."

Şaka yapma teşebbüsüme o da benimle birlikte güldü ve ardından elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Beyaz Şarap. Adım Daniel."

Eli sıcak ve nemliydi, bara doğru kasılarak yürümesini izlerken elimi masaya sildim. Mekânda uzan saatler geçireceği garanti olan iki demirbaşın yanından manevra yaparak geçti ve kendi için bir bira, benim içinse bir şarap alarak masaya döndü. Hazır elime fırsat geçmişken adamı iyice inceledim. Tinder profilinden ve haberdeki fotoğraflarından daha zayıftı; hapishanenin kontrollü porsiyonlarından olsa gerekti.

Ama bir canavara *benzemiyordu*. Ama zaten hiç benzemezlerdi, değil mi? Aksi takdirde asla canavar olma fırsatını yakalayamazlardı. Konuşurken kahverengi gözleri kısılıyordu. Burnunda ve

yanaklarında onu yaramaz bir okul çocuğundan daha tehlikeli değilmiş gibi gösteren çiller vardı. Büyük ya da baskıcı değildi. Sıradan bir adamdı işte.

Şeytan pek çok kılığa bürünebiliyordu.

Konuşmayı seviyordu. Hem de çok. Çoğunlukla kendisinden ve ücretsiz izne çıkarıldıktan sonra şu an nasıl da iş aradığından ancak "ateşte pişen bazı heyecan verici işleri" olduğundan bahsedip durdu. Su gibi içki içiyor ve her biradan sonra oturduğu yere biraz daha yayılıyordu. Mümkün olduğunca fazla yer kaplayacak şekilde kollarını ve bacaklarını açtı.

"Kiminle buluşacaktın?" diye sordum. "Kız arkadaşınla mı?"

"Hayır, hayır. Sadece bir ilk buluşmaydı. Uygulamadan tanıştığım biriydi. Bir süreliğine bu işlerden uzak kaldım. Dürüst olmam gerekirse pek benim tipim değildi. Biraz fazla kibarcıktı." Gözleri göğsümde oyalandı ve zavallı hayali Camilla'ya karşı bir sadakat sızısı hissettim.

"Toolete" gitmek için izin istediğinde fırsattan istifade edip Daniel'ın içeceğine ilaç sağlayıcımın bana büyük bir nezaketle tedarik ettiği GHB'den* birkaç damla ekledim. Aklıma internette okuduğum haber geldi, özellikle de kürsüde sırıttığı kısım. Siktir et, hepsini döktüm. Merhametsiz piç.

Yarım saat sonra dili dolanmaya ve başı göğsüne düşmeye başladığında Daniel Rose'u eve götürme zamanının geldiğini anladım. Yani benim evime. Bıçaklarıma ihtiyacım vardı.

Barda kimsenin bizimle ilgilenmediğinden emin olmak için kolunu omzuma doladığımda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Bu noktada bardaki iki demirbaş kör kütük sarhoş olmuştu, hatta bir tanesi taburesinden en az iki kez yere düşmüştü. Sağlık sistemi yeni

* Sudan ayırt edilmesi zor, güçlü bir depresan. (ç.n.)

bir kalça yapmak zorunda kalacaktı. İçecekleri servis eden daha yeni reşit olmuş çocuktansa eser yoktu.

"Seni güzel ve rahat bir yere götüreceğiz," dedim ona. "Çok sarhoşsun. Bence artık uyumalısın. Hadi seni yatağına götürelim."

"Evet, hadi yatalım." Bana kötü kötü bakmaya çalıştı ama sanki bir çeşit nöbet geçiriyormuş gibi görünüyordu.

Daniel'ı yarı iteleyip yarı taşıyarak arabaya götürdüm ve yolcu koltuğuna oturttum.

Ninova

26

KITTY'NİN RANGE ROVER'I, CATFORD

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

Daniel Rose gerçekten oldukça hasta görünüyordu. Acayip solgundu ve sanki görüş alanının dışına çıkan bir şeye odaklanmaya çalışıyormuşçasına gözleri bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"Kimsin sen?" Bir anda aklı başına geldi ve ileri doğru atıldı, tehditkâr bir ifadeyle gözlerimin içine baktı, ben emniyet kemerini takmaya çalışırken zayıf bir hareketle kolumu yakaladı.

Güvenlik önemliydi tabii.

"En kötü kâbusunum." Onu kolumdan ayırıp ittirerek hemen koltuğa yığılmasını sağladım. Daha sonra sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdım.

Biz artık bardan ayrılıp SW3'e doğru geri dönüş yolculuğumuza geçerken kafa karışıklığı ve korku karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Hoş değil, değil mi? Çaresiz ve kendi bedenini kontrol edemiyormuşsun gibi hissetmek hiç hoş değil. Sence kurbanların da böyle mi hissetmiştir? *Tecavüz ettiğin* kadınlardan bahsediyorum."

Daniel'ın rengi açık çay rengine döndü ve yüzünden terler akmaya, köprücükkemiğinde küçük, kokuşmuş bir birikinti

Ninova

oluşturmaya başladı. GHB yüzünden kafası karışmış olabilirdi ama yolun sonuna geldiğini biliyordu.

"Onlara tecavüz etmedim," diye hırıldadı. "Bunu onlar istedi."

Kanım sanki tenimi yakıyordu.

"Yalancı!" Sertçe frene abandım. İleri doğru fırladı ama emniyet kemeri ön cama yapışmasını engelledi.

"Ne yaptığını itiraf et. Özür dile. Ben de işimi sana acı çektirmeden halledeyim. Yoksa seni doğrudan cehenneme göndermek yerine Araf'ta birkaç bin yıl geçirmeni sağlayabilirim."

Yüzünde bir ter tabakası oluşmuştu ve başını bana bakacak kadar kaldırmaya çalışıyordu. "Ben. Yanlış. Hiçbir. Şey. Yapmadım."

Yüzüne baktım. Zavallıydı. Büzüşmüştü ve lanet bir *tecavüzcü* gibi terliyordu. Onu eve götürmek, ne olacağını anladığında gözlerindeki korkunun tam ve mutlak bir dehşete dönüşmesini izlemek için sabırsızlanıyordum.

Derken kimsenin çalışmıyor gibi göründüğü ancak geçici ışıkların halihazırda açık bırakıldığı yol çalışması yüzünden durmak zorunda kaldığımda ona tekrar bakınca bir şeylerin hiç de yolunda gitmediğini fark ettim. Gözlerindeki korku kaybolmuştu. Aslına bakarsanız yüzünde *hiçbir* ifade yoktu. Donuk gözlerini bir noktaya dikmişti. Ama aslında hiçbir şeye bakmıyorlardı. Çünkü resmen ölmüştü.

Lanet olsun.

Belki de *bütün* GHB'yi içkiye dökmek kötü bir fikirdi. Ama yine de bunu yapmanın birini *öldürebileceğini* hiç düşünmemiştim. Yüce Tanrım. Randevu tecavüzü ilaçları hakkında biraz araştırma yapmam gerekecekti belli ki. Belki de alerjisi vardı? Bilemiyorum. Ben kahrolası bir sağlık görevlisi değildim. Tek bildiğim adamın öldüğüydü. Yolcu koltuğunda. Yanımda.

Siktir.

27

KITTY'NİN RANGE ROVER'I, CATFORD VE CHELSEA ARASINDA BİR YERDE

Tamam. Panik yok.

Sorun şu ki her ne kadar evimden ölü bedenleri çıkarmaya alışkın olsam da, daha önce hiç evin *içine* sokmak zorunda kalmamıştım. Ayrıca bu kesinlikle lanet gün ışığında yapmayı tercih edeceğim bir şey değildi.

Sarhoşlardan ve evsizlerden ziyade bebek arabalarını ve ağaçları görmeye başladığımda daha küçük olan bir yola sapıp durdum. Düşünmem gerekiyordu.

Evet, şimdi... Adamı evimin olduğu yere götürebilir ve hava kararana kadar arabada bırakabilirdim. Ama o zaman onu bir şekilde saklamam gerekecekti ve havanın sıcaklığını göz önünde bulundurursak karakteri gibi çürümüş et misali kokmaya başlayacaktı. Mezbahalardan birine götürebilirdim ama orada da çalışanlar vardı. Dahası en yakın mezbaha kırk beş dakika mesafedeki Hampshire'daydı. Onca süre yanınızda bir ceset olsun istemezsiniz. Ayrıca aletlerime de ihtiyacım vardı. Dolayısıyla tek gerçek opsiyonum kapıda artık görevli her kim varsa bir şekilde önünden geçip çatı katı daireme çıkmaktı.

Arka koltuğa baktım ve arabamı temizleme konusunda rezalet biri olduğum için Tanrı'ya (ya da artık neye dua ediyorsanız ona)

Ninova

şükrettim. Koltuğun arkası benim acil durum gardırobum gibiydi. Gittiğiniz bir etkinlikte felaketlerin felaketi meydana gelebilir ve *Ghost* elbisenizle biriyle pişti olabilirdiniz. Üstelik stilistinizin size bunun türünün tek örneği olduğunu *garanti etmiş* olmasına rağmen. Neyse, mesele şu ki arabada bir sürü şapkam, pelerinim ve paltom vardı. Ayrıca yaratıcı olmam gerekecekti. Chelsea'ye geri döndüm, Evoque'u kapalı otoparka park ettim ve işe koyuldum.

Daniel'ın kafasına büyük boy bir Miu Miu balıkçı şapkası geçirdim (teşekkürler doksanların geri dönüşü) ve üstüne de Madeleine Thompson'dan bir şal sardım. Sonra Joel'un valizini yerleştirirken bagajda rasgele gördüğüm patenleri hatırladım. Patenler işime yarayacaktı.

Daniel Rose sadece şık(ımsı) görünmekle kalmadı, aynı zamanda manevra yapması da artık çok daha kolay bir hale gelmişti.

Şanslıydım ki –gerçekten doğuştan şanslı falan olmalıyım– Rehan görevliydi. Masasında değildi, birkaç adım ötedeki kargo odasındaydı. Daniel Rose'u zorlukla girişten geçirirken bana kocaman gülümsedi ve el salladı. Daniel patenin tekerleklerine rağmen hafif değildi.

"Merhaba Kitty Hanım!"

"Merhaba Rehan, nasılsın?"

"Gayet iyiyim, hanımefendi. Arkadaşınız," içeri sokmaya çalıştığım cesedi işaret etti, "o kadar da iyi değil sanırım."

"Çok hasta," dedim. "Yine çok fazla içti! Uyuması için onu yukarıya götürüyorum."

"Yaramaz kız." Rehan patenleri fark ederek başıyla işaret etti. "Bir de paten giymiş, düşüp bir yerini incitecek!" Güldü ve ben de asansöre sürüklediğim cesede ayılması için öğütler fısıldarmış gibi yaparak sahte bir kahkaha attım.

Dairemin olduğu kata vardığımızda her şey gayet normaldi ve Rehan, ertesi sabah Daniel Rose'un Gucci, Tiffany, Chanel alışveriş torbalarının içine düzgünce yerleştirdiğim parçalarıyla ayrıldığımı fark etmedi bile.

"İadelerim var da." Yaptığım kahveyi ve yabanmersinli keki gülümseyerek ona uzattım. "Kızlarına benden selam söyle."

Ayrıca ona küçük bir de Tiffany paketi verdim; içinde güneşte peri ışıkları gibi parıldayan minik pırlantalı iki beyaz altın bilezik vardı. Rehan'ın kızları, kız kardeşiyle birlikte Pakistan'a geri dönmüştü. Yaklaşık üç yıl önce işe başladığı ilk günlerde ona kahve verdiğimde bana karısının en küçük çocuğuyla birlikte doğum sırasında öldüğünü söylemişti. Burada kazandığı paranın neredeyse tamamını çocukları okula gidebilsin diye eve yolluyordu. Nazik biriydi ve fırsat buldukça kızlarına hediyeler vermek hoşuma gidiyordu.

Ona da bir zarf verdim. "Bu da senin için." Vardiyası bittikten sonra zarfı açıp içinin yirmiliklerle dolu olduğunu görecekti. İnsanlara zaman zaman ne kadar tatlı biri olduğunuzu hatırlatmanın hiçbir zararı dokunmazdı.

Yani evet aslına bakarsanız yaptığım şeye rüşvet vermek *denebilirdi*. Ama bu kelimeyi sevmiyordum.

Daniel Rose'u (bu sefer Swindon'daki bir fabrikada) elden çıkardıktan sonra telefonuma baktım ve Maisie'nin bu akşam The Lost Hours'ta bir grup toplantısı istediğini gördüm. Charlie'yi düşünmemeye çalışırken duş alıp üstümü değiştirmek için yeterince zamanım vardı. Ne aramıştı ne de mesaj atmıştı. Midem bulandı; hayal kırıklığına delalet eden bir histi.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

28

THE LOST HOURS, KING'S ROAD

Maisie geç geldi ve üç çift gözün delici bakışları eşliğinde sessizce masadaki yerine yerleşti.

"Ne?" dedi kaşlarını çatarak. "Şundan bana da biraz koysana."

Tor açık bir şişe Chablis ile Maisie'nin bardağını doldurdu.

"E, hadi ama," dedi Hen. "Çıkar ağzındaki baklayı. Hepsini. Bizi *senin* çağırdığını unuttun sanırım?"

Maisie kızardı. "Ah, evet. Sizinle seks hakkında konuşmam gerekiyor."

"Öf, gerçekten mi?" dedim. "Konuşmasak olmaz mı?"

Hen bana bir bakış attı. "Kendi adına konuş. Ben her şeyi bilmek istiyorum. Roo'nun yatak odası becerilerinden hiç bahsetmedin."

"İtiraz reddedildi!" dedi Tor elindeki şarap kadehini tokmak gibi kullanarak. Hen'se hemen arkasından, "Aleti ne kadar büyük?" dedi.

Etrafımızdaki masalar dönüp bize baktı ama neyse ki günlerden perşembe ve akşam saatleriydi, dolayısıyla herkes zaten neredeyse çakırkeyif olmuş, hafta sonu öncesi içkilerini yudumluyordu. Birkaç kişi kahkaha attı ve yelek giymiş bir adam ortada hiçbir sebep olmamasına rağmen ayağa kalkıp alkış tuttu.

Ninova

Maisie gözlerini devirip bize dönmeden önce minnettarlığını başını sallayarak gösterdi.

"Evet evet, düzenli olarak seks yapıyorum. Ama bunun neden böylesi bir tantanaya dönüştüğünü anlayamıyorum. Sonuçta kuraklık çektiğim söylenemez. *Bazılarımızın* aksine." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "İsim verecek kadar kaba biri değilim, Kitty Collins."

"Rahat bırak kızı," dedi Hen. "Eğer Kitty bir wasa gibi kupkuru kalmak istiyorsa, bu onun tercihi. Ayrıca zaten Charlie Chambers'ı ağına düşürdü, o yüzden kuraklık dönemi sona erdi erecek. Ama biz şu anda senden bahsediyoruz. E, hadi ama ya. Yatakta nasıl anlat?"

"Her zamanki gibi işte." Omuz silkti ve eteğindeki var olmayan tüyleri kurcalamaya başladı.

Tor suratını astı. "Bu hiç de daha dün gece yatakta haşat olmuş birinin vereceği türden bir yanıt değil. Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Yani, sıradışı bir şey olmadı. Normal şeyler işte."

"Anladım, yani sana gizli işkence bahçesini falan göstermemiş," dedim. "Ama heyecandan da öyle ölüp bitiyor gibi değilsin. Ön sevişmeyi mi beceremiyor?"

"Yoksa *hiç* ön sevişme yapmıyor mu?" Hen'in gözleri dehşetle açıldı. "Ay yoksa parmağını lavabo deliğindeki saçı almaya çalışırcasına doğrudan içine mi sokmaya çalıştı?"

Maisie kahkaha attı. "Hayır. Öyle bir şey olmadı. İyiydi."

"İyi. İyi seks." Hen de kahkaha attı.

"Biraz daha detay vermen gerekiyor. Oral seks yaptı mı? Beceremedi mi yoksa?"

"Siki mi küçük?" diye sordu Tor.

Maisie yüzünü ellerinin içine alıp sakladı, kahkahalarla sarsılıyordu. "Hayır. Sormayın artık. Bu konu hakkında konuşmak

Ninova

istemiyorum. Fikrimi değiştirdim. Hadi sarhoş olup her zamanki gibi dedikodu yapalım."

Soluğum kesildi. "Mikro penisi mi var?"

Kıkırdamaya devam etti. "Hayır! Her şey gayet normal boyutunda. Sadece..." Ellerini yüzünden çekti ve bize baktı. "Yok, yapamayacağım. Tekrar etmesi bile utanç verici."

"Artık söylemek *zorundasın*!" dedi Tor. "Yoksa Hen neler olup bittiğine dair kendi versiyonunu uyduracak ve herkese de onu anlatacak."

Hen başıyla onayladı. "Bu *tam da* benim yapacağım türden bir şeye benziyor gerçekten." iPhone'unu aldı ve Twitter'ı açtı.

"Hayır! Dur! Tamam söyleyeceğim. Ama önce şundan biraz daha ver." Şaraba işaret etti, Tor kadehi ağzına kadar doldurdu. Şarap dökülmesin diye Maisie dudaklarını yaklaştırmak zorunda kaldı. McDonald's milkshake'i içen küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

"Pekâlâ. Dün gece benim evimdeydik. Bir iki tane bara gittik ve eve geldiğimizde bayağı sarhoştuk. İşler de haliyle kızışmaya başladı. Kıyafetlerimizi çıkarmaya başladık."

Durdu ve şaraptan koca bir yudum daha aldı. Hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk.

"Üst kata çıkmayı ve orada devam etmeyi teklif ettim. Beni biliyorsunuz, koltuğun lekelenmesi konusunda cinsim. Yatak odama çıktık. Yolda birkaç kıyafet daha yok oldu gitti. Tanrım neredeyse merdivenlerde sevişecektik ama halı da insanın canını acıtıyor, biliyorsunuz. Neyse işte, odamdayız, öpüşüyoruz, dudakları aşağıya doğru inmeye başlıyor. Bu noktada artık adamı resmen tırnaklıyorum, boşalmama çok az kalıyor. Müthiş. Saniyeler sonra boşalıyorum, yatak çarşaflarını sıkıyorum falan. Her şey gayet güzel. Her neyse, öylece uzanıyorum, kendime gelmeye çalışıyorum. O da halinden

gayet memnun – hakkı da var yani. Sonra yatağın kenarına geliyor, kasıklarını yüzüme doğru yaklaştırıyor. Ve sonra benden..."

Yine durdu. Bir başka koca yudum daha aldı. Havadaki merak elle tutulacak kadar somuttu. Bu kadına sesli kitap okuma işi paslamaları gerekiyordu. Bilirsiniz işte, hayvan gibi zengin olmasaydı ve çalışmaya ihtiyacı olsaydı.

"Ve sonra ne???" Hen neredeyse çığlık atmış, Maisie'nin yerinden sıçramasına ve elindeki şarabı dökmesine sebep olmuştu.

"Ve sonra," Maisie'nin sesi artık fısıltıya dönüşmüştü, "ve sonra benden pipisini emmemi istedi. *Pipisini.*" Başı yine ellerinin arkasında kaybolmuştu ve sessizce sarsılarak kahkaha atıyordu.

Doğru tepkiyi görebilmek adına Hen ve Tor'a baktım. Hen'in ağzı beş karış açık kalmıştı, Tor'sa Maisie gibi soluksuz kalmışçasına kahkaha atıyordu ama her nefes almak için durduğunda "pipi" kelimesini tekrarlıyordu.

Tor'un böyle yapması Hen'i de kahkahalara boğdu, ben de onlara katıldım.

"Tişörtüyle çoraplarını da çıkarmamıştı. Lanet olasıca bir tuvalet eğitimindeki bebek gibi konuşması bir kenara dursun zaten tipi de öyle görünüyordu." Durdu ve eliyle ağzını kapadı. "Zavallı Roo. Kahkahalarımı durduramadım."

"Ah, kıyamam," dedi Hen işaretparmağını erekte olmuş gibi kaldırıp ardından avcunun içine sönmüş ve sarkmış gibi indirdi.

Maisie başıyla onayladı. "Evet. Aynen. Her neyse, pantolonunu giydi."

"Kırmızı olanı mı?" diye sordum.

Maisie yan yan bana baktı. "Evet, detaylar eğer o kadar önemliyse kırmızı pantolonunu giydi."

Tor tıkanarak güldü.

"Ardından aşağıya indik."

"O zaten aşağıya inmişti gerçi?"

Hen kahkahasını durduramıyordu.

Maisie'nin artık canı sıkılmaya başlamıştı. Elmacıkkemiklerinin üzerinde kendini göstermeye başlayan küçük pembe noktalardan anlayabiliyordum bunu. "Merdivenden alt kata, oturma odasına indik ve kendimizi seks yaparken cinsel organlara ne dememiz gerektiğine dair bir tartışmanın içinde bulduk."

"Aman Tanrım, olamaz. Devam et."

"'Sik' diyebileceğini, 'alet'in de kabul edilebilir olduğunu söyledim. Sonra insan kendini birden korkunç erotik bir dilin içinde buluyor. 'Zonklayan uzuv' gibi boktan şeyler işte." Kıkırdamaktan neredeyse şarabında boğuluyordu. "O an gerçekten bir daha asla seks yapamayacağımı düşündüm."

"En nihayetinde yaptınız mı peki?" diye sordum.

Maisie başıyla onayladı. "Evet. İlginçtir ki siklerden ve amcıklardan bahsetmek bizi bayağı azdırdı ve koltukta seviştik."

"Ama *lekeler*!"

"Amaan. Temizlikçiler vücut sıvılarını koltuklardan temizlemeyeceklerse neden varlar ki?"

Üçü cadı gibi kıkır kıkır gülüyordu, bense kahkahalarının tonundan rahatsız olmuştum.

Tor benim rahatsız olduğumu fark etti.

"Hadi ama, Ekşi Kits, şaka yapıyor. Ahlaki pusulanla kızın hayallerini yıkma."

"Kitty'den başka *temizlikçi* gelmeden önce evi temizleyen birini tanımıyorum," dedi Hen.

"Tuvalete gidiyorum," dedim. Uzaklaşırken Hen arkamdan beni yuhaladı.

Tuvalete tam yeni girmiş, aynadan kendime bakıyordum ki Tor arkamdan içeri girdi.

"Sorun ne? Bugün her zamanki modunda değilsin."

İç geçirdim. "Bilmiyorum. Elimizdeki şeylerin kıymetini yeterince bilmiyormuşuz gibi geliyor. Hatta bazen *hiç* bilmiyoruz gibi. Dünya çoğu insan için gerçekten çok boktan bir yer."

Kolunu omzuma attı ve beni kendine çekerek sarıldı. "Ah, sen yok musun? Tam da bu yüzden elimizdekilerin keyfini çıkarmalıyız. Tanrım, korkunç bir yetimhanede yaşıyor olabilirdim. Yaşadığım hayata minnettarım, bebeğim. Kızların şaka yaptıklarını biliyorsun. İyi kızlar olduklarını biliyorsun."

"Charlie'yle resmen bir çıkmaza girdik," diye itiraf ettim somurtarak.

"Bebeğim. Ne? Neden? Aranızda gerçek bir bağ falan var sanıyordum?"

"Ben de öyle sanıyordum." Kendimi yukarı kaldırıp hilton lavabonun üstüne oturdum. "Beni kendi hayır kurumunun düzenlediği bir sanat sergisine götürdü. Harika şeyler vardı, sonra bir pub'a gittik –bildiğin sıradan bir pub'tı ama çok eğlenceliydi ve normaldi– saatlerce sohbet ettik. O kadar iyi gittiğini düşünmüştüm ki. Bana bunu verdi."

Cebimden Hello Kitty anahtarlığını çıkarıp Tor'a gösterdim.

"Çok tatlı. Yolunda gitmeyen ne peki?"

"Sabah erkenden bir toplantısı vardı, o yüzden bana bir Uber çağırdı. Tam onu da davet edecektim ki bana Insta'mda sergiyi paylaşmam için istediğim kadar fotoğraf gönderebileceğini söyledi." Yüzüm düştü, kalbim de onunla birlikte yerle yeksan oldu.

"Ah, Kits, olamaz. Yanlış anlamadığına emin misin?"

"Gayet eminim. Aramalarını reddettim, dün geceden beridir de ses seda yok. Belli ki onun için reklam fırsatından başka bir şey değilmişim. Bana Adam'ı hatırlattı."

Tor dizlerimi sıvazladı. "Hadi kalk, arabayla senin eve geçelim ve bir ton çikolata yiyip erkekleri yerin dibine sokalım. Şu iki aşk sarhoşu salağı da kendi hallerine bırakalım. Her şey bombok olunca zaten şüphesiz ikisini de yerlerden toplamak zorunda kalacağız."

Hafifçe gülümsedim ve Tor'un peşi sıra tuvaletten çıktım. Yüksek sesle ve el hareketleriyle penis kalınlığı hakkında konuşan Maisie ve Hen'e gittiğimizi haber verdi.

"Aslına bakarsan," dedim Tor'a, yoldan çevirdiğimiz taksi benim eve vardığında, "eve yalnız başıma gitsem senin için sorun olur mu? Sadece yatıp üzüntümde boğulmak istiyorum."

"Sen nasıl istersen, hayatım." Beni yanağımdan öptü. "Sen git, ben öderim."

"Eve varınca bana yaz," dedim ve taksi gözden kaybolunceya kadar arka koltuğun penceresinden bana el sallamasını izledim.

Ninova

29

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Gecenin geri kalanını Charlie hakkında vahlanarak ve bir erkeğin beni gerçekten ben olduğum için sevebileceğini düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu düşünerek televizyonun karşısında geçirmeyi planlıyordum. Ancak, tam azıcık ilginç görünen bir gerçek suç dizisi seçmiştim ki –para için öldüren kadınlar– telefonum titremeye başladı.

Arayan Charlie'ydi.

Görmezden gelecektim –görmezden gelmek *istiyordum*– ama artık meraktan mı yoksa kalbimde söndürmeyi ihmal ettiğim umut kırıntısından mıdır bilinmez, cevap verdim. Yani, sadece telefonu açtım aslında.

Önce onun konuşmasını bekledim.

"Kitty? Kitty orada mısın? Alo?"

"Evet. Buradayım. Merhaba. Ne istiyorsun? Yüksek çözünürlüklü basın fotoğraflarını atabil diye e-posta adresimi istemek için mi aradın? Yoksa basın temsilcimin numarasını mı vermemi istersin?" Sesimin kesik ve kinayeli tonunda hiç hoşlanmamıştım.

"Lütfen böyle yapma," dedi. "Gerçekten özür dilerim. Seni üzdüğüm için de ayrıca özür dilerim. Affedilmez bir şerefsiz gibi davrandım."

Ninova

"İnkâr etmiyorsun yani?"

"Şerefsiz olduğumu mu? Hayır, bildiğin şerefsizim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"İnkâr etmiyorum. Paylaşımda bulunmanın hayır kurumu için *gerçekten* çok iyi bir reklam olabileceğini düşündüm. Ama gerçekten birden aklıma geldi ve söyledim, yemin ederim. Paylaşım yapman için seni pohpohlamaya ya da kıvama getirmeye çalışmıyordum."

Seçtiği kelimelerin banalliği altında ezildiğini neredeyse duyabiliyordum.

"Seninle çok güzel zaman geçirdim ve içine sıçtığım için koca bir gündür başımı taşlara vuruyorum. Ama en çok da seni üzdüğüm için." Sesi alçaldı. "Cidden. Çok özür dilerim," derken sesi artık iyice fısıltı gibi çıkıyordu.

Bana Adam'lık taslıyordu, adım gibi emindim. Ama elimde değildi. "Tamam," diye iç geçirdim. "Özrünü kabul ediyorum." Bunu kendime neden yapıyordum?

"Teşekkür ederim."

"Kime güvenip kime güvenemeyeceğim konusunda biraz hassasım," dedim. "Daha önce canım çok yandı."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ağzımı açtığımda beynim devrede değildi. Seni bir daha görebilme fırsatını tamamen yok mu ettim peki? Çünkü seni gerçekten yeniden görmek istiyorum. Koşulsuz şartsız. Söz veriyorum."

"Hayır, bir şeyi yok ettiğin yok," dedim. "Hatta, yarın akşam boş musun?"

"Yarın akşamı gezegendeki en tatlı ve seksi kadınla geçirmeyi planlıyorum."

"Doğru cevap. Detayları daha sonra mesaj atarım."

"Tamam. O zaman iyi geceler diliyorum, ben de yataktayım zaten. Yorucu bir gündü."

Charlie'nin yataktaki görseli zihnime kazındı.

"İyi uykular," dedim.

Öf. N'apıyordum ben böyle?

30

I PLANT BELIEVE IT, W1D

Söz verdiğim gibi, ertesi sabah Charlie'ye nerede ve saat kaçta buluşacağımızın detaylarını mesaj attım. Halkla ilişkiler temsilcime sırf o hafta işe yeni başladığı ve telefon konuşmamızda son derece tatlı olduğu için verdiğim aptalca bir söz yüzünden gitmek zorunda olduğum bir etkinlikti. Hatta kız o kadar tatlıydı ki telefon konuşmasının sonunda sadece etkinliğe gideceğime dair değil, aynı zamanda gezegenleri dahi yerinden oynatacağıma dair söz vermiştim. Chloe. İşini biliyordu.

Gideceğim etkinlik de halkla ilişkiler temsilcime göre, Soho'da tam da benim "kalemim" olan yeni bir vegan restoranın açılışıydı. Kaytarmayı planlamıştım ama artık dört gözle bekliyordum. Menüdeki çeşitli lezzetleri tadacak ve sınırsız sayıda vegan kokteyl içecektik.

Charlie benden önce varmıştı ve giydiği siyah tişört ve kot pantolonla nefes kesici görünüyordu. Bir masaya geçmiş, ilk buluştuğumuz geceki gibi başparmağının etrafındaki deriyi kemiriyordu. Bir anlığına kendi etini yemenin vegan dostu olarak kabul edilip edilmeyeceğini merak ettim. Diğer eli ensesinde, saçını karıştırırken kocaman açılmış gözlerle etrafındaki geniş yemek alanına bakıyordu. Gergindi. Ne tatlı.

Ninova

"Etkileyici, öyle değil mi?" Karşısındaki sandalyeye oturunca irkildi.

Beni gördüğünde gözlerinde bir parıltı dans etmişti.

"Selam!"

Ayağa kalktı, haliyle ben de yeniden ayağa kalkmak zorunda kaldım. Sonrasında beni yanağımdan öpmeye çalıştığı ama kafamı yanlış tarafa çevirince dudaklarının kulağıma denk geldiği tuhaf bir an yaşadık. Kahkaha attık ve ikimizin de bu kadar tuhaf ama sevimli olmasına içten içe hayret ettim.

"Evet," dedi etrafa bakarak. "Hiç beklediğim gibi bir yer çıkmadı. Gerçi tam olarak ne bekliyordum ondan da emin değilim."

Mekân hayvan ve gezegen sevgisi temasıyla akılları baştan alacak nitelikteydi. Gezegende var olmuş tüm hayvanların devasa duvar resimleri gözlerinizin içine bakıyordu. Garipti. Mekânın ortasındaki barı Nuh'un gemisi gibi tasarlamışlardı ve masalar da sanki denizdeymişiz hissi vermesi için mavi renkli zemine konumlandırılmıştı.

Devasa memeli, sarışın bir garson elindeki tepsiyle bize iki kokteyl getirdi.

"Bu bizim imza içkimiz," dedi. "CBD yağı dokunuşuna sahip bir cin tonik. Bakalım ne düşüneceksiniz."

Bardakları pat diye önümüze koydu ve etrafta dolanmaya geri döndü.

"Kenevirli kokteyl mi? Tanıtımlarınız genelde böyle garip midir?" diye sordu Charlie içkiye göz atarak. "Bunun içinde gerçekten uyuşturucu olduğunu mu söyledi şimdi?"

"Peki ya dini atıflara ne demeli?" dedim başımla Nuh'un gemisi şeklindeki barı göstererek.

"Evet, biraz fazla aşikâr olmuş, değil mi?" İçkisinden bir yudum aldı ve aniden kederli bir viyaklama çıkararak kafasını menülerden birine gömdü. Menü de zürafa şeklindeydi bu arada.

"Çok geç, eski dostum, yakalandın," diye bir ses kükredi arkamdan. Charlie'nin "hay sikeyim" diye fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Dik oturdu, menüyü yeniden masaya koydu ve dudaklarına gergin bir gülümseme kondurdu. "Harry. Nasılsın?"

Parlak turuncu saçlı, Charlie'den daha yapılı ve hayatta çok fazla ayrıcalığı olan birinin karakteristik kahkahasına sahip bir adam Charlie'nin sırtına eliyle –bir miktar kuvvet kullanarak– vurdu ve hafifçe öne doğru gitmesine sebep oldu. Adamın yanında kesinlikle tanıdığım ama nereden olduğunu bir türlü çıkaramadığım minyon bir esmer vardı.

"Sen bu tür tanıtım partisi şeylerine katılır mıydın, Charlton?" dedi yabancı adam ve ardından beni ilk kez fark etti. "A-ha!" dedi şehvetli şehvetli göz kırparak. "Şimdi anlaşıldı." Orada öylece dikilmiş, sinsi sinsi gülerek bir bana bir Charlie'ye bakıyordu. Rahatsızlık verici birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Beni tanıştırmayacak mısın?" diye sordu.

Charlie gözlerini devirdi. "Kitty, abim Harrington. Harry, bu da arkadaşım Kitty Collins."

Gözleri garnitür tabağı büyüklüğünde açıldı. "Şu *meşhur* Kitty Collins mi?" Benden ziyade Charlie'yle konuşuyordu. "Aile geçmişini düşünürsek seni böyle bir yerde görmek biraz komik!" Eşek gibi anırdı.

"Selam, ben Kitty." Elimi açlıktan zafiyet geçirecek olan esmere uzattım; Harry'nin bizi tanıştırmaya pek niyeti yoktu.

"Bridget." Zayıf elini elime yerleştirdi ve sıkmama izin verdi. Eli o kadar küçüktü ki çocuk eli gibiydi; bakımlı ama garip derecede

küçük. Gülümsemeye çalıştım ama kadın göz kontağı kurmaktan kaçınmayı bir şekilde başardı; bakışları kararlılıkla Harry'nin üzerindeydi.

"Hadi bakalım," diye gürledi Harry. "Ne hoş oldu değil mi?" Parmaklarını garson kıza şıklattı – kızın hakkını yememek lazım, yüzüne kazınmış gülümsemesini bir mikro milimetre bile oynatmamıştı. "Hadi güzelim, git de bize iki sandalye daha kap bakalım. Charlton ve *arkadaşının* yanına park etsek iyi olacak. Hazır gece dışarı çıkıp kardeşime rastlamışım, bu fırsatı kaçırmayayım."

O yine kişnercesine kahkaha atarken Charlie sessizce, "Özür dilerim," dedi.

Aniden orada olduğumu hatırlamış olacak ki Harry bana döndü. "Seni Insta'da takip ediyorum aslında. Son paylaştığın bikinili fotoğraflarına bayıldım."

"Asıl *senin* burada ne işin var?" Charlie konuyu değiştirdi. "Bana biftekten ve hamburgerlerden vazgeçtiğini söylemeyeceksin herhalde?"

"Hayır." Parmağıyla Bridget'ı gösterdi. "Twiggy* gelmek istedi. Kendisi de bir Insta influencer'ı olmak istiyor, Kitty. Belki ona birkaç ipucu verebilirsin?"

Bridget'a baktım, hâlâ boş bakışları Harry'nin üzerindeydi. Kadını dışarı çıkarırken şarj etmeyi falan mı unutmuştu bu adam. Yapay bir tatlılıkla gülümsedim.

"Tabii. Tavsiye istediğin spesifik bir konu var mı, Bridget?"

Karakter gelişimi mesela?

Bana aynı şekilde gülümsedi. "Hayır, teşekkür ederim."

Bir an için şaşkın bir sessizlik içinde oturduk. Dolgun memeli garson bu sefer tadım menüsünden bir dolu numuneyle yeniden

* Zayıf olmasıyla ünlü, eski İngiliz model Twiggy Lawson'a atıfta bulunuluyor. (ç.n.)

geldiğinde sessizlik bozuldu. Harry gözlerini kızın memelerinden alamıyordu.

"Mantar ve enginar çorbası, No-Ta tartar soslu *Plant Believe It's Not Burger, Plant Believe It's Not Fish* kedibalığı ve pancar risotto. Tüm yemeklerimiz size en zarif bitki bazlı lezzetleri sunmak için hazırlandı." Önceden ezberlediği metni parlak bir gülümseme eşliğinde bize tekrarlarken masamıza büyük bir tepsi koydu.

"Ben biraz etli tercih ediyorum," dedi Harry kızın memelerine resmen salyalarını akıtarak. Taktığı yaka kartından adının Donna olduğunu anladığım garson kız Harry'nin alevli bakışları altında gerginleşti. Omuzlarını kamburlaştırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Burası bir vegan restoranı, efendim, o yüzden..." Gülümsemesi biraz silindi.

"Biliyorum yahu! Azıcık flört ediyorum seninle, tatlım. Hadi şimdi git de bize şu muhteşem kokteyllerden biraz daha getir. Aferim benim kızıma."

Charlie ağabeyine ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

İçkiler bitmek bilmeyen bir yirmi dakika sonrasında geldiğinde servis yapan kişi erkek bir garsondu ve ifadesinin Donna'nın güler yüzüyle uzaktan yakından alakası yoktu.

31

UBER ARACI, SOHO

"Eh, çok fenaydı," diye fısıldadı Charlie bir saat sonra mekândan ayrılıp Uber'a büyük bir minnetle binerken. "Harry'nin kusuruna bakma. Tam bir hödük gibi göründüğünü biliyorum ama kötü niyetli değildir."

"Özür dileme!" Eline uzanıp hafifçe sıktım, aramızdaki gerilimden çıtırtı sesi geldi. Belki de statik elektrikti bilemiyorum. "Harry'yle tanıştığıma memnun oldum. Bir abin olduğunu bilmiyordum."

Charlie inledi ve elleriyle yüzünü kapayıp kendini gerisin geri koltuğa bıraktı. "Onu seninle tam olarak bu şekilde tanıştırmayı planlamamıştım." Parmaklarının arasından bana baktı. "Topuklamak istemediğine emin misin?"

Saçma derecede yüksek olan Jimmy Choo'larımı gösterdim. "İstesem de *yapabileceğimi* sanmıyorum."

"En az on kez randevuya çıkmadıysak genellikle birini ailemle tanıştırmıyorum." Elimi tuttu. Yine bir çıtırdama. "Beni affedebilecek misin, Kitty Collins?"

"Asıl seni koca Londra'daki en garip restorana götürdüğüm için sen *beni* affedebilecek misin?" dedim. "Kafamdan hâlâ şu Nuh'un

Ninova

gemisini atamıyorum. Bu fikri kim bulduysa... Sence cehennemde mide bulandırıcı pazarlamaya özel bir alan ayrılmış mıdır?"

Charlie kıkırdadı. "Bridget hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Pardon. Kim?"

Kahkahalarla gülerken başını geriye attı. Bir süre sonra bana baktı.

"Bu gecenin özel olmasını istemiştim," dedi parmağını kaldırıp yanağımı nazikçe okşayarak.

"Öyle hemen akıllardan çıkacak bir gece olmadığı kesin."

Yine inledi ve başını utanmış gibi yaparak öne eğdi. "Peki bunu nasıl telafi edebilirim?" Gözlerinde aşikâr bir parıltı vardı.

"Aklıma birkaç yol geliyor."

32

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Binama vardığımızda aramızdaki enerjinin ikimizde de aniden cinsel çekime dönüştüğünü hissettim. Asansörde birbirimize gereğinden fazla yakın duruyorduk ve vücutlarımızın birbirine değip tenimin her dokunuşta elektriklenmesiyle kalbimin leziz bir beklentiye kapılarak dörtnala koştuğunu hissettim.

Daireme girerken Charlie'nin elini belimde hissettiğimde neredeyse arzuyla hırlayacaktım.

"Evin çok hoş," dedi etrafa bakarak.

"Evet. Fransa'nın güneyine kaçmadan önce annemin suçluluk duygusunu bastırmak için verdiği bir hediye."

"Suçluluk hediyelerini düşünürsek bunun bayağı uygun olduğunu söyleyebilirim."

"Hımm. Eh, her şey göreceli neticede, değil mi?"

"Yakın mısınız peki?"

"Hayır, pek değil. Noel'de ve doğum günlerinde konuşuyoruz ama bence Londra'yla olan bütün bağını unutmaya çalışıyor. Babam çekip gitmeden önce bile burada harika anıları olmadı. Basın annemin hayatını bayağı zorlaştırmıştı."

"Doğru, hayatına biraz fazla hızlı devam ettiğini söylediklerini hayal meyal hatırlıyorum." Yüzünde tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle parmaklarını koyu mavi panelli duvarda gezdirdi.

Ninova

"Annemin bir ilişkisi olduğuna dair bir ton dedikodu çıkardılar ve babamın da sinir krizi geçirip..." Cümlemi tamamlamadım. Charlie kendinden emin bir tavırla bana doğru yürüdü. Parmağını sertçe dudaklarıma bastırdı ki bu hareket genelde beni öfkelendirirdi. Teni tenime değdiğinde ikimizi de yine elektrik çarptı.

"Geçmiş hakkında konuşmayalım."

Başımla onayladım.

Geçmişten ne kadar az konuşursak o kadar iyi olacaktı.

Bir an durduk. Göz temasını koparmadık. Hızlı ve sığ nefesler alıp vermeye başlamıştım. Tam da o anda beni ilk kez öptü. Ben de onu öptüm, vücuduma yasladığı sıcak, titreşen, iyilik ve hayatla dolup taşan bedeninin verdiği hissin keyfini çıkardım ve eriyerek kendimi ona teslim ettim. Ellerim saçlarında, onun kasıklarıysa bacaklarımın arasındaydı.

Seni istiyorum.

Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda Charlie ellerini yüzümün iki yanına yerleştirip alnını alnıma dayadı.

"Pekâlâ. Bunu da aradan çıkardığımıza göre sanırım artık şu mülteci sanat galerisinin fotoğraflarını Insta'nda paylaşmanı istemenin tam zamanı, ne dersin?" Güldü ve kaşlarımın ortasından beni öptü. "Şaka yapıyorum. Evet, kahve içiyoruz, değil mi?"

Ne? Gerçekten *kahve* mi içmek istiyordu yani?

Beni mutfağa doğru takip etti ve sırf Instagram'da hakkında yalan yanlış şeyler söylemem için bana gönderilen mutfak aletleri koleksiyonuna kafası karışmış bir halde baktı.

"Bunlardan hangisinin kahve *yaptığına* dair bir fikrin var mı?"

"Tamamen dürüst olayım mı?" dedim. "En ufak bir fikrim yok. İçeceklerimi genellikle sipariş ediyorum ve evet, bunun kulağa ne kadar şımarıkça geldiğinin gayet farkındayım."

Güldü. "Eh, erkekler teknolojik aletlerle oynamayacaklarsa neden varlar ki zaten?"

Ciddi bir işe girildiğini gösteren evrensel işaret olan parmaklarını çıtlatma hareketini yaptı ve sonra dolapları açma, su ekleme ve mutfak aletlerinin birindeki gizli bölmeye kapsül benzeri küçük şeyden yerleştirmek suretiyle işe koyuldu.

Alet lıkırtı sesleri çıkarıp ciddi boyutta buhar püskürtürken Charlie de diğer aletleri inceledi. Et doğrama aletini eline alıp döndürdükten sonra, "Et yemeyen biri için ciddi bir cephanen var," dedi.

"Daha önce hiç hindistancevizini kaşıkla açmayı denedin mi?"

Güldü. "Hiç aklıma gelmemişti. Aslına bakarsan bir keresinde Tayland'da samuray kılıcıyla yapmıştım."

"Eminim öyledir."

"Gerçekten yaptım! Yemin ederim."

Kahvelerimizi doldurduktan sonra oturma odasına geçtik. Charlie koltuklardan birine ilişti.

Bu kadar edepli davranması beni güldürdü.

"Rahat ol lütfen, azarlamam merak etme."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz rahatlamış göründü ve kendini pahalı minderlerin konforuna bıraktı.

"İnsan eski alışkanlıklarını kolay kolay bırakamıyor," dedi içeceğinden bir yudum alarak. "Ben çocukken mobilyalar kullanılmak için değil hayran hayran bakmak için alınırdı."

"E, koca adam oldun artık," dedim ikili koltuğa –Blue Lagoon renginde bir Lola, markası Darlings of Chelsea– oturup ayaklarımı altıma toplayarak. "Benim mobilyalarım kesinlikle kullanım amaçlı buradalar." Eğildim ve bardağımı orta sehpaya koydum. Charlie de aynısını yaptı. Yansıtma yapıyordu. Flört ettiği belliydi.

Yine o mutluluk patlamasını hissettim.

Benden hoşlanıyordu.

"Peki, bu mobilya şu anda başka birileri tarafından da kullanılıyor mu?"

"Sadece sen ve ben kullanıyoruz."

"Hayatında başka erkek yok mu?"

Tinder aklıma geldi. Cesetler. Kemiklerin doğrayıcılardan geçerken metalle buluştuklarında çıkardığı o ses. "Hayır, başka erkek yok."

Yine bana bakakalmıştı, gözbebekleri siyah ve kurt gibi açtı. Öne doğru eğildi ve dudakları yine dudaklarımla buluştu. Beni bu sefer daha derin öptü; bir eliyle yüzümü okşuyor, diğer eliyle beni nazikçe sırtımdan kendine doğru çekiyordu.

Seni istiyorum.

Ve artık beklediğim ana gelmiştik. Ona doğru ilerledim, ellerim yüzünün her iki yanındaydı. Sonra beni kucağına doğru alırken elleri kalçamdaydı. Bir elini Missoni bluzumun içine sokup başımın üzerinden çıkarmadan önce beni kendine doğru iyice çekti, artık kucağında oturuyordum. Gömleğini açmaya başladığımda parmaklarım titriyordu ama tenlerimizin buluşmak üzere olduğu hissi o kadar inanılmazdı ki. Giysilerimizi birer birer çıkardık, bedenlerimizin açığa çıkan kısımlarını öpüp ısırarak sonunda o ana ulaştık. Artık çıplaktık. Beni aşağıya doğru çekti, üzerine otururken nefesim kesildi ve tırnaklarımı sırtına geçirdim. Ve tam oracıkta, koltuğumda seviştik.

*

Charlie o gece bende kaldı ve ertesi gün öğle vakitlerine doğru gitmeden önce üç kez daha seviştik.

"Patron olmanın avantajlarından biri," dedi beni vedalaşmak için öperek.

"Oo, Patron. Bak bu hoşuma gitti."

"Seni ilerleyen saatlerde arayacağım. Özel planlarım var."

"Tamamdır, Patron."

Yatakta gerinip seks sonrası mutluluğun keyfini çıkarıyordum ki telefonum çaldı. Hen, öğle yemeği için Zuma'da masa ayırttığını hatırlatıyordu. Bugün buluşmak için sözleştiğimizi tamamen unutmuştum ve iptal etmeme ramak kalmıştı.

Ama etmedim. Kızlara Charlie'den ve nihayet yaptığım onca seksten bahsedebilecek olmanın heyecanıyla doluydum.

33

ZUMA, KNIGHTSBRIDGE

"Ama adamda bir sorun olmalı, değil mi?" Maisie buzlu suyunu yudumluyordu; ilerleyen saatlerde Rupert'la buluşacağı için olabildiğince ayık kalmaya çalışıyordu.

"Şu ana kadar bir sorununu görmedim," dedim. "Bu arada artık buraya gelmesek olur mu? Eğer bir kez daha şu lanet olasıca soya fasulyesi kâselerinden yersem sanırım öleceğim."

Hen gözlerini öyle bir devirdi ki sanki cin çarpmış gibi gözlerinin sadece akları kaldı.

"Ama bir şey olmalı." Gözleri düzelse de hâlâ kısıktı.

"Söyledim ya, soya fasulyesi işte."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Kitty."

"Daha çok erken," dedim. "Yan yanayken hâlâ en iyi tavırlarımızı takınıyoruz."

"Eminim adamın evinde daha kakanı bile yapmamışsındır."

Tor ve Maisie kahkaha attı.

"Sınırımız artık bu mu yani?" dedi Tor. "Adamların evinde sıçıp sıçmadığımız mı? Yapma kızım ya, senin yüzünden erken kırışacağım."

"İyi ama *yaptın mı*?" Hen yanıt alma konusunda kararlıydı.

Ninova

"Neden başkası söz konusu olunca sırf seks detaylarını bilmek istiyorken, ben söz konusu olunca adamın evinde kakamı yapıp yapmadığımı merak ediyorsun? Sizin *derdiniz ne*?"

Artık hepsi kahkaha atıyordu.

Hen aslında bir noktaya parmak basmıştı ve bunu henüz kızlara itiraf etme konusunda rahat değildim. Ömürlük dostlarım olsalar da, kadınlar kan kokusu aldılar mı piranhaya dönüşüyorlardı.

"Daha dün bir bugün iki. Ayrıca henüz Charlie'nin evine gitmedim," dedim şarabıma doğru sessizce. "Artık size seksten bahsedebilir miyim?"

Hen'in kaşları alnına doğru birkaç santim kalkmıştı, ki bu da botoks sektörünü zengin ettiği düşünülürse kendi içinde gerçekten inanılmaz bir başarıydı.

"Pardon?" Masadan boş şampanya şişesini alıp bana doğrulttu. "Masaya yaptığınız açıklamayı bir kez daha tekrarlar mısınız lütfen, Bayan Collins? Charlie'nin evine henüz gitmedim mi dedin sen?" Bunu öyle bir söyledi ki kendimi sorgu altında hissettim.

"Hayır, gitmedim," diye itiraf ettim, çoğunlukla bardağıma doğru bakarak. "Bu o kadar da büyük bir problem değil ki, evim hemen burada, gayet de şahane, tüm eşyalarım elimin altında. Sevdiğim insanlar da burada. Etraftaki pek çok yere yürüyerek gidebiliyoruz, ki bu da bayağı romantik oluyor," dedim Maisie yüzünü ekşitirken. "Ayrıca kakamla bu kadar ilgilenen kişiler için söyleyeyim, benim dairemde dört ayrı tuvalet var. Hem dediğim gibi daha dün bir bugün iki. Üç kere falan buluştuk."

"İyi ama neden seni evine çağırmak istemesin ki?" Hen avını yakalamıştı ve dövüşmeden pes edecek gibi görünmüyordu. "Bir İngiliz'in evi onun kalesi gibidir sözünü boşuna mı söylüyorlar. Köprüleri neden böyle sıkı sıkıya kapalı tutuyor ki?"

"Belki ev arkadaşları vardır. Iyy." Maisie ürpertiyle titredi, alttan çıplak bileğine bir tane geçirdim.

"Ah! Pislik."

"*Biz de* ev arkadaşıydık, hatırlatırım. Ben de mi 'ıyy'dım senin için?"

Kahkaha attı. "Hayır! Sen harikaydın. Bıçak takıntını saymazsak tabii. 'Pasifist bir vegan' için biraz garip bir takıntıydı. Ama biz çok gençtik. Evimiz parti üssü gibiydi ve hiçbirimizin işi gücü yoktu."

"Şu anda da hiçbirimizin işi gücü yok," diye takıldı Tor.

"Kim otuzlu yaşlarına gelip ev arkadaşıyla yaşar ki? Anca çok fakir falan olması gerek. Babasından gelen bütün parayı reddettiğini biliyorum. Acaba Charlie gerçekten fakir mi? Evsiz gibi de görünmüyor gerçi. Ayrıca her zaman çok iyi kokuyor."

"Vay canına. Net özetin için çok teşekkürler, Maisie. Ama hayır, ev arkadaşları yok." Yani en azından bahsettiği kadarıyla. Kafamda aniden *New Girl* dizisinde yarı çıplak bir Zooey Deschanel ile Megan Fox'un banyoda sıra kavgası yaptığı sahne geldi. "Ev arkadaşları olmadığından gayet eminim."

"Eminim evin dekoru rezalettir ve senin evinin şaşaasını görünce kendisininkini göstermeye utanmıştır," dedi Maisie.

"Yüce Tanrım," diye nefesini tuttu Tor. "Eve girip duvarda New York siluetinin posterini gördüğünü hayal edebiliyor musun?" İçi titredi ve içkisinin geri kalanını bir dikişte bitirdi. "MAGA posterini görmeyi yeğlerim."

"Katil olabilir," dedi Hen. "Bir düşünsene. Sırf sana özel bir Joe Goldberg'ün var. Ayrıca senin sapığın da var *zaten*. Belki de sapığın Charlie'dir. Belki de Charlie *Gossip Girl*'deki ucube Dan Humphrey'dir."

"Hen!" Maisie yine öfkeden delirmişti.

"O kadar da çılgınca bir teori değil bence," dedi Hen. "Karşımızda resmen rüya gibi bir erkek arkadaş var ama sen daha adamın evini bile görmemişsin."

"Beni henüz davet etmedi. Ve *sürekli* söylediğim gibi daha dün bir bugün iki. Hepiniz aptalsınız ya. Lütfen artık seks hakkında konuşabilir miyim?"

"Hayır. Charlie'nin evine gidip Dyson süpürgesinin içinde kemik parçaları ya da bağ dokusu falan var mı yok mu kontrol etmeden olmaz. Sen ne arayacağını bilirsin, Mezbaha Kraliçesi."

"Beni henüz evine davet etmemiş olması *gerçekten* de biraz tuhaf," dedim ağzıma bir parça vegan suşi atarak.

"Sen uzun süreli bir ilişki yaşamayalı epey oldu, Kits. Ayrıca Adam'ın senin canını ne kadar yaktığını, baba sorunlarının falan da farkındayız. Ama güven bana, şimdiye kadar onun evinde de sevişmiş olmanız gerekirdi."

Hımm... Hen yine doğru bir noktaya parmak basmıştı. Plan yapma vakti gelmişti.

34

GÜNEY BATI TRENLERİ, TREN, BİR YERLER

"Bayağı ilginçmiş."

"Tren mi? Daha önce trene binmişsindir diye düşünüyorum?" Charlie bana kaçamak bir bakış attı ve yarım ağız gülümsedi.

"Çocukken belki bir kere binmişimdir. *Hep* böyle sıcak ve yapış yapış mı bu trenler? Her neyse, beni nereye kaçırdığından bahsediyorduk. Bunun sadece beni toplu taşımaya duyduğum çocukça korkuyla yüzleştirmek için olmadığını sanıyorum."

Charlie güldü ve beni kendine çekti.

"Gel buraya, prenses."

Ayakta duruyorduk çünkü her ne kadar trene binmeyi kabul etmiş olsam da muhtemelen dışkı kalıntılarıyla dolu eski koltuklarda oturmayı kesinlikle reddetmiştim. Kokusu da berbattı, tıpkı bayat sigara ve vücut kokusu karışımı gibi kokuyordu. Ama sorun değildi çünkü tren ne kadar hızla ileriye doğru atılsa, ki bu sık sık oluyordu, birbirimize çarpıyorduk; bu da hiç kötü değildi ve her seferinde seksi flörtümün kullandığı parfümün güzel esintisi burnuma geliyordu. Birbirimize o kadar çok çarptık ki Charlie artık düşmemi engellemek için elini belime koydu ve ben de burnumu onun tişörtüne gömdüm, ki bu da hiç kötü sayılmazdı.

Ninova

Tren Vauxhall'da durdu ve Charlie elimi tuttu.

"Buyurun, leydim, durağımıza geldik."

Vauxhall mu? Gerçekten mi?

"Beni gerçekten hep çok hoş yerlere götürüyorsun."

Biraz yürüdük. Charlie'nin bu buluşma için en azından rahat bir şeyler giymemi söylemiş olmasına seviniyordum. Prada spor ayakkabılarımı, her ne kadar şu sıcakta üzerime biraz yapışmış olsa da Karl Lagerfeld marka siyah, suni deri taytımı –David Bowie'nin dediği gibi, "Uuu, *moda*!"– ve sevimli bir Missoni bluz giymiştim. Charlie, Tom Ford olduğunu tahmin ettiğim koyu renk kot pantolonu ve haki rengi salaş gömleğiyle süper seksi görünüyordu. Güneşte yanmıştı ve tenindeki hafif bronzluk çok yakışmıştı. *Gerçekten* çok yakışmıştı. Beni kendisine bakarken yakaladı ve göz kırptı.

"Beni mi süzüyorsun, Kitty Collins?"

"Belki. Birazcık."

"Testi geçtim mi peki?"

"İdare edersin. Sanırım."

Güldü. "Direkt hayır demenden iyidir. Peki ben sana muhteşem göründüğünü söylesem?"

"Söyleyebilirsin."

"Muhteşem görünüyorsun."

"Aman bu eski şeylerle mi?"

Birbirimize gülümsedik. Yan yanayken büründüğümüz hal çok hoşuma gidiyordu. Birbirimize takılıyorduk ama aynı zamanda flört de ediyorduk.

Hoşuma gidiyordu.

Bu adamla birlikteyken olduğum kişi çok hoşuma gidiyordu.

35

İYİ BALTA GÖSTERİSİ, VAUXHALL

Sessizliği doldurmak için saçma ve sinir bozucu anektodlar anlatmadan ve konuşmadan biraz daha yürüdük. Onun yerine her birkaç adımda bir birbirimizin gözlerine bakıp sanki aramızda bir sır varmışçasına gülümsedik. İnanılmaz derecede seksiydi. En nihayetinde etrafı güvenlik için tahtalarla ve levhalarla kapatılmış olan depo benzeri bir yerin önünde durduk.

Bu ise kesinlikle seksi *değildi.*

"Beni bir fabrikaya getirdin," dedim. "Beni toplu taşımayı kullanmak zorunda bırakmakla kalmadın, bir de üstüne bir fabrikaya getirdin. Bu randevunun amacı ne? Tavukların içine sakatat falan mı dolduracağım?"

Charlie güldü ve saçlarımı karıştırdı. Bu hareket genellikle ağır yaralama suçu kategorisine girerdi ama bana dokunduğunda hissettiğim heyecan baskın geldi.

"Ne kadar şüphecisin." Zili çaldı ve yirmili yaşlarında, kafasının bir kısmı tıraşlanmış, sol elinde düştü düşecek dijital bir sekreterlik tutan bir kız kapıyı açtı.

"Selam millet," dedi inanılmaz-derecede-akşamdan-kalmayım-ama-bu-işe-ihtiyacım-var ses tonuyla. Hoşuma gitti. İşini ya-

Ninova

parken gereğinden fazla neşeli olan insanlara karşı her zaman ani bir güvensizlik duyardım.

Belki de *gerçekten* şüpheciyimdir.

"Rezervasyonunuz var mı?"

"Evet," dedi Charlie. "Chambers adıyla iki kişilik rezervasyonumuz var."

Kız bir iki saniye boyunca kaşlarını çatarak elindeki sekreterliğe baktı.

"Müthiş, işte sizi buldum. Benimle üst kata gelin lütfen, sonrasında baltalarınızı ayarlayacağız."

Charlie'ye tek kaşımı kaldırdım. Bana doğru uzandı ve kızın kalçasının ardından yukarıya doğru çıkarken yanağımdan bir makas aldı.

"Kafan karışmışken çok tatlı görünüyorsun."

"Neden baltalara ihtiyacımız olduğu sorsam? Burası pek de Michelin tadım mekânına benzemiyor."

"Balta fırlatacağız." Kaşlarını kıpır kıpır oynattı. "Ne dersin? Kaybeden akşam yemeği ısmarlasın mı?"

Merdivenlerin sonunda bölmelere ayrılmış devasa bir oda belirdi. Her bölmenin ucunda darta benzer bir şey, bölmenin girişindeyse içinde bir ton bilenmiş balta olan bir şemsiyelik vardı. Kız baltalardan birini aldı ve bize doğru salladı.

"Aşırı tehlikeli olduklarını söylememe gerek yok," dedi. "Aptal olmadığınızı biliyorum ama herhangi bir kaza olması ya da baltalı bir katil falan çıkmanız ihtimaline karşın ikinizin de bir feragatname imzalaması gerekiyor."

Kahkaha attım.

Kız ve Charlie gözlerini dikip bana baktı.

"Baltalı katil mi? E, komik ama."

Charlie hafifçe güldü ama kız hâlâ bana dik dik bakıyordu. Belli ki burada sağlık ve güvenlik konusunda şaka yapmak pek iyi karşılanmıyordu. Ya da belki de söylediğim şeyi daha önce milyonlarca kez duymuştu.

"Pekâlâ, ikinizden biri daha önce hiç böyle bir şey yaptı mı?"

Yeniden kahkaha atmak istedim.

"Hayır. Kitty sen?"

Ağzımı açıp hayır deme konusunda kendime pek güvenemediğimden başımı iki yana salladım.

Kız bize baltayı havada sallamanın önemli olduğunu ve birisi baltayı havada sallıyorken arkasında durmamamız gerektiğini belirten kısa bir bilgilendirme verdi. Bu bariz gerçeği belirtmek zorunda kalmasının arkasında bir hikâye olup olmadığını merak ettim. Ardından elindeki dijital sekreterlikten bize bir şey imzalattı, elindeki şeyin aslında bir iPad olduğunu fark ettim. Sonra aylak aylak uzaklaştı. Ama Charlie baltayı standdan almak için eğilirken poposuna iyi bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Kızı suçlayamazdım gerçi. Ben ona göz kırpınca adımlarını hızlandırdı.

"Pasifist biri için ilginç bir tercih olmuş," dedim baltaların ağırlığını ölçen Charlie'ye.

"Evet ama neticede bir erkeğim. Avcı toplayıcı içgüdülerimi kanalize edecek bir uğraş bulmam gerekiyor."

"Devasa dart tahtasına baltalar fırlatmak kesinlikle muhteşem bir çözüm olmuş."

"Gerçekten de öyle. Pekâlâ, hanımlar önden. Hazır mısın?"

"İlk sen fırlat. Rakibi önden bir göreyim."

Charlie kollarını kasıp geriye doğru büyük bir adım attı ve baltayı hedefe doğru savurdu. Balta birkaç kez döndükten sonra cansız bir şekilde yere düştü.

Ninova

"Hımm. Halbuki doğuştan bir yeteneğim olduğunu düşünmüştüm."

"Neye dayanarak peki?"

"Erkekliğime. Erkekler kadınlara yiyecek bulmak için balta kullanır."

Baltalardan birini alırken güldüm.

"İşin püf noktası duruşta," dedi Charlie.

"Pardon da hedefi vuramamış birinden tavsiye almayacağım."

"Haklısın. Tırnaklarına dikkat et bari. Eğer acil bir tırnakçı bulmamız gerekirse, kendi başının çaresine bakman gerekecek."

Gözlerimi devirdim ve baltayı fırlatmaya hazırlandım. Balta tıpkı bir ninja yıldızı gibi havada döndü ve hedefi tam on ikiden vurdu. Yanı başımda duran Charlie'ye bakmak için döndüm. Şaşkınlıktan çenesi yere düşmüştü.

"Hâlâ iddiaya var mısın?"

Bitişiğimizdeki bölmede duran adam kümes telinden bizi izliyordu. Keskin bir nefes aldı ve Charlie'ye doğru başını salladı.

"Başından büyük işe girmişsin, dostum," dedi.

Charlie'nin erkeklik havasının söndüğünü neredeyse görebiliyordum. Yanlış mı yapmıştım acaba? Bana kızmış mıydı? Tepki vermesini beklerken ense köküm endişeden karıncalanmaya başladı. Bu da neydi böyle şimdi?

Charlie omuz silkti ve güldü. "Eh, en azından Londra'nın çetrefilli sokaklarında beni koruyup kollayacak biri var. İyi ki onun tarafındayım." Bana döndü. "Bu neydi böyle? Boş vakitlerinde vampir falan mı avlıyorsun?"

"Mezbaha Prensesiyim unuttun mu?" diye hatırlattım. "Baltayla ilk kez haşır neşir oluşum değil."

"Aaa, tabii ya. O işle hâlâ haşır neşir olduğunu bilmiyordum."

"Değilim. Sanırım balta fırlatmak insanın yapmayı unutmadığı şeylerden. Becerin ya vardır ya yoktur." Saçımı savuruyormuş gibi yaptım. "İşin püf noktası bilekte."

"İşte bunu," dedi Charlie beni köşeye doğru götürüp baltaları almaya giderken, "bana daha sonra gösterebilirsin." Yürürken aniden durdu ve hedefe baktı. "Daha az agresif bir şekilde ama."

Akşamın geri kalanı hoş geçti ama artık bir buçuk saat sonra, hedefe balta fırlatmanın eğlence potansiyelinin belli bir sınırı olduğuna kanaat getirdik.

"Şimdi ne yapmak istersin?" diye sordu Charlie, iPad'li kız bizi aşağıya indirip Londra gecelerine doğru uğurlarken. "Bir yerlerde bir şeyler yiyelim mi?"

"Sana gitsek nasıl olur?" dedim. "Burası senin evine hem daha yakın hem de yaşadığın yeri görmek istiyorum."

Suratını astı. "Gerçekten mi?"

Koluna girerken başımla onayladım. "Gerçekten. Evinde ne saklıyorsun görelim artık yahu."

"Of. Tamam." Bana baktı ve yüzüme düşmüş saçı geri itti. "Sana sert bir hayır cevabı vermek çok zor olduğu için şanslısın."

"Hazır sert demişken." Elimi gövdesinden aşağı indirerek pantolonunun tam üstünde durdurup ardından içine soktum.

Charlie telefonundaki Uber uygulamasından araba çağırmaya çalışırken gülümsedi. Bir iki okşamadan sonra da pes etti.

"Erkeklerin iki işi aynı anda yapamadığını kim söylediyse çok haklıymış." Bana döndü ve saçımdan tutup öpmek için beni kendine çekmeden önce telefonunu cebine attı. O an Charlie'nin farklı bir tarafı ortaya çıktı. Balta fırlatmak ve açık havada ona otuz bir çekmem belli ki beynindeki hayvani içgüdüyü harekete geçirmişti. Öpüşü bile neredeyse agresifti. Beni duvara doğru yaslarken

dudaklarımı ısırdı. Sol eliyle kollarımı arkamda tutarken sağ elini taytımın, ardından iç çamaşırımın içine soktu. "Daha şimdiden o kadar ıslanmışsın ki." Kulağıma fısıldarken kulakmememi ısırdı ve sertçe öpmeye devam etti. Bir anlığına geri çekilip gözlerimin içine baktı. İrisleri o kadar büyümüştü ki gözleri tamamen simsiyah görünüyordu. "Bundan emin misin?" Başımla onayladım, ellerimi kurtardım ve onu kendime doğru iyice çekip girişini kolaylaştırmak için bir bacağımı beline sardım. "Benim için bu kadar azmış olmana bayılıyorum."

Dakikalar içerisinde titreyerek zirveye ulaştım ve parmaklarının etrafında kasılarak aldığım zevkle onları sırılsıklam ettim. Elini taytımdan çıkardım ve göz temasını bozmadan iştahla kendimi onun parmaklarından yaladım.

"Hımm," dedi. "İşin püf noktası *gerçekten* bilekteymiş."

"Sen daha bekle."

"Bekleyemem. Çok kötü bir kızsın, Kitty Collins."

"Şu lanet arabayı artık çağırır mısın?"

Ninova

36

CHARLIE'NİN DAİRESİ, CLAPHAM JUNCTION

"Evine gelmem konusunda neden bu kadar garip davrandığını gerçekten bilmiyorum," dedim Charlie'nin yatağında çırılçıplak uzanırken. Günün son ışığı büyük Viktoryen cumba pencereyi kapayan güneşliklerin arasından sızıyordu. "Burası çok güzel. Kusursuz."

"Kiralık. Genellikle soğuk. Kesinlikle bir rutubet problemi var ve evi bir fare ailesiyle paylaştığımdan da neredeyse eminim."

"Tüm bunlardan kötüymüş gibi bahsediyorsun. Kiralık? Yüce Tanrım benim dairem resmen kan parasıyla satın alındı. Kelimenin tam anlamıyla hem de. Soğuk? Fark etmedin sanırım ama günlerdir devam eden inanılmaz bir sıcak hava dalgasının tam ortasındayız. Rutubet? Her yerde rutubet var zaten. Ve farelere gelecek olursak, bence çok şirinler." Yanağına doğru uzanıp yüzünü yüzüme çevirdim. "Gerçekten utanmış mıydın? Neden?"

"Benden etkilen istiyorum da ondan."

Yerimde doğruldum. "Charlie. Ben *zaten* senden çok etkileniyorum. Nerede yaşadığın zerre umrumda değil. Ben senden etkileniyorum. *Senden.*" Eline uzandım. "Komiksin, naziksin, şefkatlisin ve inanılmaz seksisin. Şu arkadaşa gelecek olursak," parmaklarını ağzıma sokarak her birini teker teker yaladım, "daha da iyi tanışmak için kesinlikle daha fazla zaman geçirmemiz gerekiyor."

Ninova

Bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

"Kendimi eski erkek arkadaşlarınla kıyaslamak ilginç bir deneyim oluyor." Kaşlarını çattı. "Hoş olmayan bir deneyim."

"Lütfen sakın bunu *yapma*. Birincisi, internette okuduğun her şey boktan bir yalan. İkincisiyse, o adamların olabileceğinden yüz kat, bin kat daha erkeksin."

Hâlâ suratı asıktı.

"Kendine bir baksana. Ben ya da onun sınıfından herhangi birinin babasının parasını elinin tersiyle itebileceğini hayal edebiliyor musun? Her şeye sıfırdan kendileri başlayabilirler mi sence? Üstüne üstlük bir de diğer insanlara yardım etmek akıllarına gelir mi? Nevrotikliğin ve kıskançlığın kadınlara özgü bir şey olduğunu sanırdım."

"Şunu doğru anladım yani, resmen bir öğrenci gibi yaşıyor olmam umurunda değil mi?"

"Hayır, değil. Dahası seni o şekilde yargılayacağımı düşünmüş olman çok korkunç."

"Kendimi telafi etmem gerekecek sanırım." Öne doğru eğildi ve dudaklarımı öptü. "Ağzın o kadar güzel ki. Yani yüzün zaten kesinlikle muhteşem ama dudakların yok mu... Öpmeden duramıyorum." Dudaklarımı öptü. "Tadını almadan duramıyorum." Nazikçe altdudağımı emdi. "Isırmadan duramıyorum." Elleriyle hemen belimi kavradı ve dişleri hâlâ dudaklarımdayken beni kendine doğru iyice çekti. "Sikmeden duramıyorum."

Rupert'ın Charlie'nin eline su dökemeyeceği aşikârdı.

37

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Sonraki birkaç gün boyunca resmen Charliekeyf bir halde yaşadım. Hen'le diğerlerine Charlie'nin evine gittiğimi söyleyecek olmaktan çok memnundum. Evin bir uyuşturucu yuvası, şeytani bir boyuta açılan portal ya da kerhane olmadığını söylemek iyi gelecekti.

"Kan olabilecek gizemli bir leke de mi yoktu yani? Ya da sanayi kilidi olan şüpheli görünümlü bir kulübe falan?" Hen'in WhatsApp'i hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hayır. Cinayet kafesi bile yoktu. Normal bir insan işte."

"Hadi ya."

O hayal kırıklığına uğramış olabilirdi, bense tam aksine hiç değildim. Ta ki bana birkaç geceliğine iş için şehir dışına çıkması gerektiğini söyleyene kadar. Geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca neredeyse her geceyi birlikte geçirmiştik, dolayısıyla araya biraz mesafe koymak aslında iyi gelecekti ama kafamda yüksek sesli bir gümbürtü kopmaya başladı. İnsanlara bağlandığımda böyle oluyordu işte. Bu yüzden Adam'dan beri herhangi bir ilişkim olmamıştı. Ve tam da bu yüzden Charlie seyahate çıkar çıkmaz kendimi elimde telefon, yine kaydırmaya başlarken buldum. Huzursuzdum. Arkamdan Jenna ya da artık adı her ne boksa birilerini becerdiğine

Ninova

kendimi ikna ederek sonunda kafayı yiyecektim. Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu, bu sebeple Tinder'ı açtım.

Bu sefer ne aradığımı biliyordum. Niall King adında bir özel antrenör. Bu adamı da Daniel Rose gibi birkaç gün önce haberlerde görmüştüm. Bir kadını evine kadar takip edip ona saldırdıktan sonra yargıcın biri tarafından serbest bırakılmıştı. Kadın neyse ki kaçabilmişti ama bir sonraki –her zaman bir sonraki olacaktır– onun kadar şanslı olamayabilirdi.

Habere göre Tinder'da tanışmışlardı ama ilk buluşmadan sonra kadın Niall'la tekrar buluşmak istememişti. Pek tabii ki hassas egosu zedelenen Niall kadını takip ederek fikrini değiştirmeye ikna etmeye çalışmıştı. Bunun suçlusu da Hollywood'du bence. Sizinle hiçbir şekilde ilgilenmediği bariz olan bir kadını kazanmak için bitmek bilmeyen ikna çabalarına girmek hâlâ romantik sayılıyordu.

Yargıç, her ne kadar Niall'ın "kadınlara bir tehdit oluşturduğunu" düşünse de adamı hapse göndermenin gerekli olmadığına karar vermişti. Bunun yerine mahkemede bir davranış düzeltme programına katılmasını buyruk vermiş ve iki yüz saatlik bir kamu hizmeti cezasına çarptırmıştı.

Siktiğimin davranış düzeltme programı.

Eh, madem yasa bu adamı sokaklardan temizlemiyordu, o zaman ben temizlerdim.

Yaratıcı olma ve kendime bir başka Tinder profili oluşturmanın vakti gelmişti. Bu sefer Google'dan saf görünümlü, adını Kelly koyduğum bir sarışının fotoğrafını seçtim. Kelly yakın bir zamanda birlikte üç çocukları olan partnerinden ayrılmıştı ve hayatını yeniden inşa edebilmesine yardımcı olacak anlayışlı ve sabırlı birini arıyordu.

Her zamanki gibi, Niall'ın yemi yutması uzun sürmedi. Tıpkı bir sıçanın lağımda belirdiği gibi Kelly'nin özel mesajlarında belirdi. En azından sosyopat seks suçluları öngörülebilir hareket ediyordu.

Mesajlaşırken kısa zamanda belli oldu ki Niall "uzun, sürüncemede kalmış sohbetlerin" adamı değildi. Daha çok yüz yüze görüşmeyi yeğliyordu.

Kelly yanıt verdi: "Yüz yüze tanışmayı çok isterim. Ama şöyle bir sorun var, çocuklar yüzünden akşamları dışarı çıkmam zor oluyor. Öyle kolay kolay da uyanmazlar. Bana gelip bir şeyler içmek ister misin? Bu gece herhangi bir işim yok."

Niall şansına inanamıyordu. "Muhteşem olur. Ama emin misin? Kendini tehlikeye atıyormuşsun gibi endişeli hissetmeni istemem."

Kelly yanıt verirken dişlerimi sıktım: "Haha, çok tatlısın ama sana güveniyorum." Kelly daha sonra Niall'a benim adresimi verdi ve akşam sekiz civarı gelmesini söyledi.

Cinayetlerime de buluşmalarıma hazırlanır gibi hazırlanıyordum. Öncesinde mutlaka ağda yaptırıyor, kaşlarımı aldırıyor ve kuaförde fön çektiriyorum. Önümüzdeki birkaç saat boyunca onlara tam olarak neler yapacağımı söylemeden önce iyi görünmek hoşuma gidiyordu.

Minimal bir makyaj yaptım; biraz fondöten ve rimel sürdüm. Saatin sekize gelmesini izlerken –Kelly'nin "çocukları" çoktan yatmıştı– kalbim artık zamanın geldiğini bana hissettirerek leziz bir gümbürtüyle atmaya başladı.

Niall hayal kırıklığına uğratmadı ve saat tam sekizde kapının çaldığını duydum. Eteğimi düzelttim, şıringayı yenimin içine sakladım. Artık gösteriye hazırdım.

"Pardon," dedi Niall kapıyı açınca benim Kelly olmadığımı fark ederek. "Kelly'ye gelmiştim ama?"

"Niall olmalısın sanırım? Kelly senden bahsetmişti." Insta'daki şu meşhur gülümselerimden birini çaktım. "Kelly içeride. Seri katil olmadığından emin olmak için birkaç dakikalığına kalabileceğimi söylemiştim."

İkimiz de güldük.

Niall'ın içeri girmesi için kenara çekildim ve şırıngayı boynuna batırırken kısık bir ıslık sesi çıkardı. Tıpkı bir bok çuvalı gibi yere yığıldı. O yerdeyken kendimi tutamadım ve kaslarını fazlaca şişirdiği gövdesine hızlı bir tekme geçirdim.

Ancak işleri en ince ayrıntısına kadar düşünmemiştim. Sıra steroid pompalanmış bok çuvalını aletlerimi dizdiğim ve zemini *Vogue* dergisinin sayfalarıyla kapladığım mutfağa doğru sürüklemeye geldiğinde nefesim kesildi ve kan ter içinde kaldım.

Hatta adamı yerinden kımıldatamadım bile.

Belli ki işimi oracıkta, koridorda yapmam gerekecekti. Yeni boyanmış duvarlara bir göz attım ve yüzümü ekşittim. Alanı cinayete hazır hale getirmek için bayağı uğraşmam gerekecekti. Steroid yığını uyanmadan yaklaşık iki saatim vardı, yani hemen işe koyulmam gerekiyordu. Mutfaktaki dergi sayfalarının hepsini koridora taşımak cidden yorucu bir işti ve koli bandını da sert, meşe zeminime yapıştırma konusunda çekincelerim vardı.

Duvarlar da problemdi. Mümkünse kan sıçramasını istemiyordum. Sıçramış kan lekesi hiç de #inanılmazdekor malzemesi değildi. Koli bandını ihtiyatla kullanarak sayfaları duvarlara yapıştırdım ve öküz ağırlığındaki bir adamı taşımam gerekebileceği potansiyelini öngöremediğim için kendine küfrettim.

Sonunda işi bitirdim ve tam o anda zeminde el ve ayak bilekleri, ve tabii ki ağzı bantlanmış bir halde yatan Niall'ın hareket ettiğini duydum.

İşte bunu dört gözle bekliyordum.

Yeni bilenmiş ve çürük et üzerinde dans edecek olan Shun bıçağımı almak için mutfağa gitmiştim ki kapı çaldı.

Ne?

Bıçağı kaptım ve kapıya gitmeden önce yenimin içine yerleştirdim.

Lanet olsun.

Gelen Charlie'ydi.

Hem de çiçeklerle.

Arkama dönüp koridora baktım – duvarlar ve zemin sanki bir dergi bayisi patlamış da etrafa saçılmış gibi görünüyordu, üstüne üstlük bir de GHB komasından yavaş yavaş uyanan yarı baygın bir vücut geliştiricisi vardı.

Bunu açıklamak epey dert olacaktı.

Belki evde yokmuşum süsü verebilirdim.

Charlie kapıyı bir kez daha çaldı. "Kits? Benim, Charlie. Kapıyı açsana. Rehan evde olduğunu söyledi."

Lanet olsun, Rehan.

Kapıyı ihtiyatla birkaç santimetre açtım ve dışarı baktım.

Bu hiç mi hiç iyi olmamıştı.

"Gelmeden aramam gerekirdi biliyorum ama gelip seninle şu James olayını konuşmak istedim. İçeri girebilir miyim?" Kaşını bir milimetre kadar kaldırdı, varla yok arası bir hareketti ama niyetini belli ediyordu.

"Şey... dürüst olmam gerekirse şu anda hiç uygun değilim."

Süngüsü düşmüştü ama yine de onu bu haliyle bile götürürdüm. Kapıdan içeriye göz atmaya çalıştı. "*Elle* dergisinin neredeyse yarısını duvarlarına dizmişsin. Ne işler peşindesin sen bakayım?"

"*Vogue*. Biraz dekorasyon yapmaya hazırlanıyorum da. Haftaya yani."

Charlie'nin kafası karışmıştı. "İyi de duvarları kaplamışsın?"

Tam bu sırada Niall köşeden bir homurtu çıkartıverdi. Artık tamamen ayılmıştı ve bağlarından kurtulmaya çalışıyordu, ağzındaki banttan da belli ki pek hoşlanmamıştı.

"O ses neydi?" diye sordu Charlie ve dairenin içini görmek için başını eğdi. "Sen iyi misin?"

"Hen burada," dedim Niall'ın kasıklarına bir uyarı tekmesi atarak. "Yeni bir ağda yöntemi deniyoruz. Bayağı acılı da."

Charlie yüzünü buruşturdu. "Peki, kızsal şeyler. Anladım."

İkna olduğundan emin değildim.

"Belki yarın arayı kapatırız, ne dersin?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle kapatırız." Yavan bir el sallamasıyla onu gönderdim.

Benden birkaç adım uzaklaştı, ardından geriye bana döndü. "Garip, Hen'in Instagram'ında Grut'la dışarı çıktığını gördüm. Yanlış görmüş olmalıyım." Başını çevirdi ve asansöre doğru ilerledi, arkasına bir kere bile bakmadı.

Kapıyı kapadım ve sırtımı kapıya vererek yere çöktüm.

Siktiğimin sosyal medyası.

Charlie'yle daha sonra ilgilenmem gerekecekti zira şu anda bütün dikkatimi Niall'a vermem gerekiyordu. Artık tamamen kendindeydi ve bana çok sevdiğim, korku ve şaşkınlık arası ifadeyle bakıyordu.

"Gelen erkek arkadaşımdı," dedim dev adama. "İyi bir adam. Onun gibilerden çok fazla yok artık. Ve artık senin sayende," bu noktada kasıklarına bir tekme daha geçirdim, "muhtemelen başka birini becerdiğimi düşünüyor."

Ata biner gibi Niall'ın üstüne oturdum ve yüzündeki bantı sökmeden önce bıçağımı çıkardım. Bant bayağı sanayi işiydi ve çıkarırken Niall'a da birazcık ağda yapmışım gibi oldu.

"Hay sikeyim, aah," diye tısladı ve ben de bıçağı âdemelmasına dayadım.

"Acıttı mı? Bundan sonra sadece sana izin verdiğim zaman konuşacaksın yoksa yemin ederim ses tellerini boğazından söküp çıkarırım. Anladın mı?"

Niall başıyla hafifçe onayladı.

"Pekâlâ, muhtemelen şu anda neler olduğunu merak ediyorsundur, değil mi? İnternette tanıştığın şirin, bekâr bir anneyle buluşacakken ilaç verilmiş bir halde nasıl rehin alındığını merak ediyorsundur."

Yine başıyla onayladı. Gözlerindeki korku beni gerçekten azdırmaya başlamıştı.

"Bence derinden derine aslında neyin olup bittiğini biliyorsun, Niall. Vicdanına bir sor bakalım ve bana ne düşündüğünü söyle."

Kaşlarını çattı ve alnında derin çizgiler belirdi. Ya güneşin altında çok vakit geçirmişti ya da internette yaşı hakkında yalan söylemişti.

"Zırdeli olduğunu bilmem dışında burada neler olup bittiğine dair bir fikrim yok," dedi. "Kelly nerede? Sen de kimsin be?"

Elimi yumruk yapıp boğumlarımla kafasını dürttüm.

"Gerçekten mankafanın tekisin, değil mi? Kelly diye biri yok seni terli, lanet sosyopat. Onu ben uydurdum! Seni buraya getirip canını yaka yaka öldürebilmem için kullandığım bir yemdi. Şimdi bir düşün bakalım, seni tanımayan bir kadının aklına neden böyle bir şey yapmak gelsin?"

Kafasındaki ampulün yandığını neredeyse görebiliyordum. "Beni gammazlayan kaltaklardan birinin akrabası falan mısın yoksa? Hepsi siktiğimin yalancıları!"

"Birbiriyle kesinlikle hiçbir bağlantısı olmayan beş kadının beşi de onları nasıl vahşice darp ettiğinle alakalı şok edici benzerlikte hikâyeler uyduruyorlar yani, öyle mi?"

Başını onaylarcasına salladı.

"Başını sallamayı bırak yoksa omuriliğini sökerim. Cevap ver bana. Hepsinin uydurduğunu mu söylüyorsun?"

"Onlarla ilişkimi bitirince hepsi sinirlendi ve beni yapmadığım şeyler için şikâyet ettiler. Şu adı Beth olan tam bir kaçık. Bana saldıran asıl *oydu*. Polise de söylediğim gibi bana tahta kaşıkla o saldırdı. Ben sadece nefsi müdafaada bulundum."

Telefonumdan haberi açtım.

"Burada kadının burnunu iki yerden kırdığın ve çenesini çatlattığın yazıyor. Kadının rotator manşetini o kadar kötü yırtmışsın ki omzu neredeyse yerinden çıkmış. Bebeğini altı hafta boyunca kucağına alamamış. Sen şimdi bunun nefsi müdafaa olduğunu mu söylüyorsun bana? Cüssen bu kadınların üç katı be."

Çıt çıkarmadı. Sıçtığının farkındaydı.

"Bekâr annelere olan takıntın ne peki? Niçin hep çocuklu kadınların peşinden gidiyorsun? İzleyici olmasından ekstra zevk mi alıyorsun?"

"Diğerlerinden daha kolaylar. Çoğu zaten hayatlarına bir erkek girsin diye çaresiz, o yüzden her şeye katlanıyorlar."

İşte şimdi olmuştu. Bıçağın ucunu yavaşça Niall'ın yanağında gezdirdim. Tenin üzerinde kaymak gibi kayıyor ve yanağında koyu kırmızı bir nehircik bırakıyordu.

"Bana sadece şunu söyle, Niall; bu kadınların canını yakmaktan zevk alıyor musun? Dürüst olabilirsin. Buradan canlı kurtulamayacaksın nasılsa," dedim.

"Hepiniz kafayı yemişsiniz. Şansım olsa senin defterini de güle oynaya dürerdim."

Eğilerek yaklaştım, terinin keskin kokusu neredeyse öğürmeme sebep olacaktı ama korkusuz sözcükleri gözlerindeki o leziz dehşetle boy ölçüşemiyordu. Kalçamı Niall'a iyice bastırdım.

"Bana neler yapardın söylesene."

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi.

"İşe seni saçından yakalayıp kafanı mermer tablalara çarpmakla başlardım. Sersemlerdin, hatta belki bayılırdın. Sonra da seni geberene kadar tekmelerdim, ruh hastası kaltak."

Aradığım şey buydu işte. Bıçağımı boynuna sapladım ve derinlere sokarken çevirdim. Bıçak tırtıklıydı, dolayısıyla deneyimin daha acı verici olacağını biliyordum. Niall, boynundaki yaradan kan dökülmeye başlarken ve yerdeki dergi sayfalarının üzerinde minik kan göletleri oluştururken boğulurcasına sesler çıkardı. *Vogue*'un sayfalarının tam olarak emici olmadığını unutmuştum. Sayfalar o kadar parlaktı ki kan öylece sayfaların üzerinde duruyordu. Bir dahaki sefere kesinlikle bu kadar parlak bir kuşe kullanmamalıyım diye düşündüm.

Hayat vücudunu terk ederken Niall'ın üzerinde oturmaya devam ettim. Bazen bu adamların kurbanlarına acaba onlara ne yaptığımı anlatsam mı diye düşünürdüm. Ne tepki vereceklerini merak ediyordum. Bana teşekkür ederler miydi acaba? Niall'ın gözkapaklarını nazikçe kaparken, bu vahşiden kurtardığım Kelly'leri ve Beth'leri düşündüm.

Niall'ın öğütücülerden geçişini izlerken bundan kesinlikle zevk alacaktım.

*

Sonraki gün pazardı, bu da gün içerisinde mezbahayı kullanabileceğim anlamına geliyordu. Niall'ın dikkatlice sarılmış kalıntılarını

içeren çantalarımı aşağıya arabama taşıdım. Tam bagajı açmıştım ki biri hafifçe omzuma vurdu.

"Bir dakikanızı alabilir miyiz, hanımefendi?"

Arkamı döndüm, üniformalı iki polis memuruyla göz göze gelince kalbim resmen yerinden fırlayacaktı.

"Uzun sürmeyecek."

Tatlı tatlı gülümsedim ama yanaklarımın hafifçe titrediğini hissedebiliyordum, kalbimse göğüskafesimi kırıp kaçacak gibiydi.

"Tabii ki, memur bey. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Memurlardan ilki orta yaşlı, göz kenarları kırışık ve sakallı olan bana utangaç utangaç gülümsemeden önce meslektaşına bir bakış attı.

"Siz şu Instragram'daki kişisiniz değil mi? Kitty Collins yani?"

"Benim."

Uzun, esmer ve baştan çıkarıcı güzellikte bir yüzü olan meslektaşına yeniden baktı ve başını "gördün mü" dercesine salladı.

"Sana demiştim." Bana döndü. "Kızlarım sizin çok büyük hayranınız." Cebindeki telefonu bulmak için pantolununu elleriyle yokladı. Telefonun ekranını bana döndürmeden önce birkaç kez ekranı kaydırdı ve sarı bukleleriyle kocaman gülümsemeleri olan iki genç kızın fotoğrafını gösterdi.

"Ne kadar güzeller," dedim.

"Bunun biraz garip kaçacağını biliyorum ve tabii ki hayır diyebilirsiniz ama rica etsem sizinle bir selfie çekilebilir miyiz? Kızlarım mutluluktan havaya uçar."

Kalbim göğsümde resmen davul gibi atarken adam lanet olasıca bir *selfie* mi çekilmek istiyordu?

"Tabii ki. Hiç sorun değil."

Sokakta öylece durduk, polis memuru bizi en iyi açıdan yakalamaya çalışırken ayaklarımızın dibinde bir adamın parçalanmış kalıntıları tasarımcı alışveriş poşetlerinde sakince bekliyordu.

"Çok teşekkürler," dedi çektiği fotoğrafın kızlarını yeterinde heyecanlandıracağından memnun olmuş bir halde. Sokaktaki çantalara doğru başını salladı. "Alışverişe mi çıktınız?"

"Sadece birkaç iadem var, onları hallediyorum." Poşetlere doğru eğilirken bütün tatlılığımla gülümsedim.

"Durun yardım edeyim." Poşetlerimi aldı ve bagaja yerleştirdi. "İyi günler dilerim. Ve tekrardan teşekkürler."

Sonra, arabama parçalarına ayrılmış birini yüklememe yardım ettiğinden tamamen bihaber halde meslektaşıyla birlikte Londra'ya doğru yol aldı.

Gözlerimi kırpıştırarak arkalarından bakakaldım.

Ninova

38

COLLINS' CUT MEZBAHASI, HAMPSHIRE

Öğleye doğru Charlie'den konuşmak için gelmek istediği yönünde bir mesaj aldım. Telefonum Niall'ın kalıntılarını öğütme işleminin ortasındayken biplediği için yanıt yazarken ekrana kan bulaştırdım.

"Tabii ki. Öğle yemeğinden sonra evde olacağım xx"

"Görüşürüz o zaman."

Öpücük atmadı.

Bunun iyice işaret olmadığını biliyordum. Dün geceler neler olduğuna dair ikna edici bir açıklama bulmak zorundaydım.

Charlie saat iki civarındayken geldi, kapıyı açtığımda gülümsedim ancak o karşılık vermedi.

İşler düşündüğümden de kötüydü.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum onu mutfağa doğru yönlendirirken. "Eğer yemek istersen vegan sushi vardı, birlikte..."

Mutfak adasına oturdu ve başını iki yana salladı.

Aramızdaki sessizlik gerilimle titreşiyordu. İyi bir gerilim de değildi.

Karşısına oturdum ve gelecek darbe için kendimi hazırladım.

"Tüm bunlar dün geceyle alakalı değil mi?"

Ninova

Başıyla onayladı. "Ben salak değilim, Kitty. Evde belli ki bir adam vardı."

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama ben daha başlayamadan sözümü kesti.

"Yaşadığımız şeyin adını koymadığımızı biliyorum ama kıskandım. Bundan nefret ettim. Yalan söylemenden nefret ettim. Haber vermeden gelmemem gerekirdi biliyorum gerçi."

"Düşündüğün gibi değil..." diye başladım ve klişenin altında ezildim resmen.

"Önemi yok," diye iç geçirdi. "Önemli olan bu durumun, senin burada başka bir adamla birlikte olmanın beni çılgına döndürmüş olması. Neler yaptığınızın beni çılgına döndürmüş olması."

Niall'ın cansız bir şekilde bir tarafa düşen başı ve boynundan çıkan bıçak gözümün önüne gelince neredeyse gülüyordum.

"Her neyse," diye devam etti Charlie, "demek istediğim şu ki ben buna hazır değilim. Senden hoşlanıyorum, Kitty, hem de çok. Ama şu anda hayatımda canımın yanması riskini alamayacağım bir noktadayım. Sen de zaten belli ki biriyle ciddi bir şeyler yaşamaya hazır değilsin. Üzgünüm ama seninle artık görüşebileceğimi sanmıyorum. Buraya gelip yüz yüze konuşmak istedim. Şerefsizlik etmek istemedim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir insan terk edilirken ne diyebilirdi ki?

"Gerçekten düşündüğün gibi değildi," diyebildim sadece.

"O zaman neydi söyle?"

Başımı iki yana salladım. "Söyleyemem."

"Eğer ben biriyle birlikteysem, her şeyimle birlikteyim demektir," dedi. "Yarım yamalak iş yapmam, açık ilişkilere ya da buna benzer şeylere giremem."

Başımla onayladım.

Charlie eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Mutlu ol, Kits."

Ve sonra gitti.

On dakika sonra telefon öttü. Insta'dan mesaj geldiğini gördüm.

"Kıyamam sana. Neyse ki bu seferki canını senden kurtarabildi."

Sapığım. Sadece bir internet sapığının başarabileceği muhteşem zamanlamayla yine karşımdaydı. Birilerinin bir yerlerde attığım her adımı biliyor oluşuyla yükselen korkuyu göz ardı etmeye çalıştım.

Günün geri kalanını yatakta, bir şişe şarapla geçirdim.

Ninova

39

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Dairem beni o kadar klostrofobik bir hale getirmişti ki. Baktığım her yerde Charlie'yle sahip olabileceklerimin birer yansımasını görüyor gibiydim. Üstüne bir de Sapık yine peydah olmuştu; sinir sistemimin devasa bir darbe aldığını hissedebiliyordum. Boğuluyordum.

"Buradan gitmen gerek," dedim yüksek sesle, ki bu ödümü daha da patlattı. Ben ne zaman şu kendi kendine konuşan ucubelerden biri haline gelmiştim?

Tor'a WhatsApp'ten yazdım. İhtiyacım olan şeyin birkaç günlüğüne denize yakın, sonsuzluk havuzu, özel hizmetlisi ve havuzbaşı barı olan bir yerde birkaç gün geçirmek olduğundan emindim.

"Birkaç günlüğüne Mikonos'a gitmeye ne dersin?" diye öneride bulundu.

"OF DERİM OF!" diye yanıtladım.

Ertesi sabah için uçak biletlerimizi aldım.

Ninova

40

BRITISH AIRLINES BA10009 NUMARALI UÇUŞU, AVRUPA ÜZERİNDE BİR YERLERDE

Uçakta ilk şampanyamı yudumlarken sanki sıcak bir küvetin içindeymişim gibi rahatladığımı hissettim. Dahası, eğer birinci sınıf bir uçuşla lüks bir destinasyona gidiyorsanız şampanya bir başka güzel tadıyordu.

"Dökül hadi," dedi Tor, olağanüstü derecede yakışıklı olan kabin görevlisi işini bitirip kemer ışıkları sönünce.

"Nasıl yani?"

"Bana cidden ortada hiçbir sebep yokken spontane bir tatil ayarladığını söylemeyeceksin değil mi? Seni iyi tanırım, Kitty, bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındayım. Charlie'yle bir şeyler mi oldu?"

Başımla onayladım, vücudumu aniden ağır bir hüzün kapladı. "Benden ayrıldı." Sesim titredi ve kederimi belki beraberinde götürür diye şampanyadan bir yudum aldım.

"Neden? Aranızın çok iyi olduğunu sanıyordum. Her şey gayet yolunda gidiyor gibi görünüyordu."

"Onu aldattığımı düşünüyor. Evimde başka bir adam varken bana geldi ve ben de onu içeri almadım ama hiç düşündüğü gibi değil." Hoş, açıklayamazdım gerçi.

Ninova

Tor gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Peki aldatmıyorduysan ne yapıyordun?"

İçimi çektim. "Kişisel bir mesele ama Charlie'yi aldatmıyordum. Bu açıklamam niye yeterli değil ki? Bana neden güvenmiyor?"

Şüpheci gözlerle bana baktı. "Eh, kulağa *gerçekten* bayağı şüpheli geliyor da ondan. Özellikle de adamı içeri almadıysan." Elini elimin üzerine koydu. "Bak, ben sana inanıyorum. Senin kimseyi aldatmayacağını ve yalan söylemediğini bilecek kadar uzun süredir tanıyorum. Ama Charlie'yle aranızdaki şey çok yeni. Belki araya biraz mesafe girmesi ikiniz için de iyi olacaktır ne dersin?"

Kalbimin bir parçası yerinden sökümüş gibi onayladım ve başımı Tor'un omzuna yasladım, o da benim saçlarımı okşadı.

"Her şeyi yoluna girecek, tatlım," dedi. "Söz veriyorum."

Uçak inip havanın sıcaklığı bizi sarar sarmaz kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. Londra'nın baskın nemli havasından çok farklı bir sıcaklıktı. Tor koluma girdi ve şoför çantalarımızı alıp bizi hayatımda deneyimlediğim en iyi klimanın olduğu arabaya doğru götürürken bana sıkı sıkı sarıldı.

41

CAVOO RESORT VE VİLLA, MİKONOS

İkimiz için ayarladığım otel ihtişamlıydı ki bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Kişiye özel bir hizmetlinin yanı sıra, süitimizin aynı zamanda Ege Denizi'yle buluşan özel bir havuzu da vardı. Gözlerimiz acıyana kadar seyredebileceğimiz saf mavi bir manzara. Buzda bekletilmiş büyük boy bir şampanya bizi bekliyordu. Şampanyayı şişeden içerken okul kızları gibi kıkırdadık ve birkaç gün boyunca evimiz olacak olan yeri keşfettik. Hemen bikinilerimizi üzerimize geçirip serin mavi cennetin içine daldık. Platin Villa'yı seçtiğim için çok memnundum. Çok güzeldi ve Chelsea'den çok uzaktaydı. Tam olarak ihtiyacım olan şey buydu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Tor minibardan bana bir bardak taze Chablis uzatarak. Birkaç dakikalığına denize doğru sessizce baktık. Bir uçağın beyaz kuyruğunun gökyüzünü ikiye bölmesini izledim.

"Sapığımdan bir mesaj daha aldım bir de," dedim sessizliği bozarak. "Benden ne istediğini gerçekten hiç bilmiyorum."

"Artık polise gitmenin vakti gelmedi mi?" diye sordu Tor. "Bu sefer ne dedi?"

"Sorun da bu. Hiçbir şey demedi. Pemberton partisinden bir fotoğraf yolladı sadece."

Ninova

Tor afallamış görünüyordu. "Uzun mesafe lensle falan çekilmiş bir fotoğraf mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Partinin içinden çekilmişti."

Tor bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. "Ama partide sadece tanıdığımız insanlar vardı."

Suratsız suratsız başımla onayladım.

"Siktir." Bardağını havuzun kenarına koydu. İş ciddiye binmişti. "Sence çalışanlardan biri olabilir mi peki? Bir sürü barmen vardı. Belki ekstra para kazanabileceklerini düşünmüşlerdir."

Kaşlarımı çattım. "İyi de sorun burada zaten. Bu kişi her kimse şu ana kadar benden para istemedi. Hatta benden hiçbir şey istemedi. Garip."

Tor bardağını yeniden eline aldı. "Neyse şu önümüzdeki birkaç gün bunu düşünmemeye çalışalım hadi. Rahatlaman gerekiyor. Çakraların darma duman olmuş, bebeğim."

Gülümsedim ve kadeh tokuşturdum. "Unutmanın ve rahatlamanın şerefine."

*

Özel hizmetlimiz her akşam saat yedide akşam yemeğimizi süitimize getiriyordu ama vegan olduğum bilgisi belli ki mutfağa ulaşmamıştı. Adamın getirdiği el arabası deniz ürünleriyle doluydu – örümcek bacaklı ve siyah boncuk gözlü devasa karidesler, elleri kolları kesilmiş yengeçler ve ıstakoz uzuvları, minyatür ahtapot cesetleri. Karşımda resmen buz yatağı üzerine serilmiş bir okyanus cinayeti duruyordu. İğrençliğin hızlıca fotoğrafını çekip Insta'da yayınladım.

"Cennette Ölüm: Veganlık Yunan adalarına henüz uğramamış #MikonostaCinayet #DenizlerimiziKurtarın #Vegan #HiçVeganDeğil"

Tor dehşete düşmüş yüzümü görünce kahkaha attı ve Madonna'nın klasik şarkısını bana uyarlayarak kendi komik "Like a Vegan"* versiyonunu söylemeye başladı. Ben resepsiyonu arayıp bu tatsız vaziyeti açıklamaya çalışırken Tor çoktan okyanus mezarlığını mideye gömmeye başlamıştı. Sonunda hizmetli yeniden geldi, Yunanca konuşarak bolca özür diledi ve odaya biraz salata, zeytin, feta peyniri (Tanrı aşkına ama ya), ekmek ve yağ getirdi. Birleşik Krallık'ta hemen hemen her yerde vegan menülerin olmasına o kadar alışmıştım ki epey hayal kırıklığına uğradım. Ruh halimin yeniden bozulmaya başladığını hissettim ve frene basmak için kendime biraz şarap doldurdum.

Tor bir karidesin bacaklarını ve kabuğunu ayırmadan önce kafasını koparırken, "Keşke hayvanları yemeyi bu kadar sevmeseydim," dedi. "Sen benden çok daha iyi bir insansın, yaşama bu denli önem veriyorsun. Üstelik vegan olduğun için kilo da almıyorsun."

Arkadaşlık grubumuzun etrafında dönen çeşitli yeme bozuklukları dile getirilmeyen ama pek de gizli olmayan sırlardı. Tor da ben de yaklaşık yirmi dakika sonra izin isteyip lavaboya gideceğini ve tüm bu yediklerini diş fırçasının ucuyla kendini kusturarak tuvaletin derinlerine göndereceğini biliyorduk. Hatta daha fazla kusmak için yurtdışında bilerek musluk suyu içtiğini bile biliyordum. Hen, gerçek bir Coke** Diyet'i müdavimlerindendi, bu da Diet Coke*** Diyet'ine benzeyen ancak sınıf A maddelerle yapılan türden bir diyete benziyordu. Hen, insanın iştahını hiçbir şeyin şeker kamışı kokusu kadar bastıramadığını iddia ederdi. Ne yazık ki bu aynı zamanda Hen'in duygusal dengesini ve huysuz bir kaltak olmama becerisini de bastırıyordu. Diğer taraftan Maisie, her iki haftada bir

* Madonna'nın Like A Virgin şarkısına atıfta bulunuluyor. (ç.n.)
** (İng.) Kokain (ç.n.)
*** (İng.) Diyet Kola (ç.n.)

Ninova

evine özel bir doktor çağırır ve iştah bastırıcı iğne yapması için bir servet öderdi. Bunda bir sorun yoktu, tabii yumurta kokulu rezalet geğirikler ve aniden gelen fışkırırcasına kusmalar gibi deneyimleme talihsizliğini yaşadığım en korkunç yan etkileri saymazsak. Yıllar içerisinde hepsinin bebek çatal bıçak takımıyla yemek yemekten tutun, et ve krema dışında hiçbir şeyi ağızlarına sürmemeyi denediklerini görmüştüm.

"Ben gösteriş olsun diye vegan değilim, Tor," dedim milyonuncu kez. "Yemek için öldürülen hayvanların başına neler geldiğini gördüm. Böyle bir şeyi deneyimleyince, dışarıda geçirilen bir gecenin ardından insanın canı öyle kolay kolay sulu, leziz bir hamburger çekmiyor, güven bana."

"Evet ama bu şey sevimli küçük şeyler koyun değil ki." Daha şimdiden sarhoş olmuştu. "Mesela şöyle yapsam kimin umrunda olur ki?" Bir başka karidesin kafasını kopardı.

"Tor, şunu yapmayı kes artık. Lütfen."

Azar işiten küçük bir kız gibi bana surat astı. "Özür dilerim. Neyse, bu gece ne yapmak istersin? Bir şeyler içmek için dışarı çıkalım mı? Yoksa odada masaj mı yaptıralım?"

"Masaj ve film izleme fikri çok hoşuma gitti aslında, sen ne dersin?" dedim ve ölü deniz ürünleri festivalinin üzerine bir masa örtüsü atıp el arabasını dışarıya doğru sürükledim. İçeri döndüğümde Tor kendi odasının özel banyosuna gitmişti ve hafif öğürme sesleri duyduğuma yemin edebilirdim.

Yarım saat sonra, süitteki bir dolaptan sihirli bir şekilde ortaya çıkan masaj yataklarının üzerinde yüzüstü yatıyorduk. İki güzel Yunan kadını üzerimize yağ sürüyordu. Mutluluk işte bu demekti – Sapığın, Charlie'nin ve polisin içimden yoğrulup atıldığını her zerremde hissedebiliyordum. Tor uykuya dalmıştı ve yavaşça

horlarken ağzı yarı açık kalmıştı. Ona karşı içimde bir sevgi dalgası yükseldi. Hayatımda başka ne tür şeyler olursa olsun ona, Hen'e ve Maisie'ye güvenebileceğimi biliyordum. Onlar benim daimi dostlarımdı. Seçtiğim ailemdi.

Ertesi sabah otelin mutfağı çekilmiş kahve, çeşitli süt ikameleri ve ekmeklerle birlikte gelen taze meyve tabağıyla dün geceki korku gösterisini fazlasıyla telafi etti.

Tor en az benim kadar mutluydu. Ekmeğinin üzerine tereyağı ve peynir sürerken, "Bu harika," dedi. "Bu kadar çok uyuduğumuza inanamıyorum," diye ekledi ağzına koca koca lokmalar atarken. "Sanırım jet-lag oldum."

"Arada sadece iki saatlik bir fark olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Güldü ve sözlerimi elinin tersiyle geçiştirdi. "Eğer jet-lag oldum diyorsam, jet-leg olmuşumdur tamam mı?"

"Tamam."

Sadece yıllar tanıdığınız birinin yanında hissedebileceğiniz rahatsız edici olmayan bir sessizlik içinde hapır hupur yemekleri mideye indirdik.

"Bugün ne yapalım peki?" diye sordu Tor üçüncü kahvesinin ardından. "Turistik bir şey mi yapmak istersin yoksa kafayı dinlemek mi?"

"Kafayı dinlemek iyi gelecek bence," dedim. "Bundan daha iyisi olabileceğini gerçekten düşünemiyorum."

İkimiz de bakışlarımızı manzaraya, o muhteşem denize bakan şişme yataklara ve âdeta dünyanın ucu gibi görünen puslu ufka çevirdik.

"Insta fotoğrafları için de muhteşem bir mekân," dedi Tor.

Günü havuz yataklarının üzerinde yayılarak geçirdik; yüzdük, güneşlendik ve minibarı tükettik. Öğle yemeği vakti geldiğinde

görevli el arabasıyla odaya girdi ve Tor'un çığlık atmasına sebep olan söğüş et, humus, dolmalar, İngiltere'de daha önce hiç görmediğim yeşil ve kırmızı renkli salatalar, muhteşem bir pilav ve üzerine fava sürülmüş ev yapımı Yunan pideleri getirdi. Hayatımdaki daha önce tattığım en leziz narlı sangria'yla hepsini bir çırpıda bitirdik.

Ziyafetimizin ardından biraz daha oyalandık ve sonunda sadece tatildeyken dalabileceğiniz türden bir uykuya daldım; güneş ve içkiye bulanmış, rahatlamış ve sağda solda uzanmaktan başka hiçbir şey yapmamış olmama rağmen bitkin düşmüş bir halde. Denizin sesi tıpkı bir ninni gibiydi; derin ve rüyasız bir uykuya dalmadan önce bilincim bir açıldı bir kapandı.

Uyandığımda kafam karışmıştı, güneş altın rengiyle ufka doğru alçalmaya başladığı için hafifçe titriyordum. Şarap ve sangria yüzünden kafam bulanıktı. Şaşkın şaşkın doğrulup oturdum ve etrafıma bakındım. Tor yanımda, diğer havuz yatağında şekerleme yapmıyordu, ben de içeri girdim.

"Tor? Tor?" diye seslendim ama süit ürkütücü derecede sessizdi.

Telefonum şarjda bıraktığım yerde yatağımın üzerinde duruyordu. Charlie'den hiçbir şey gelmediğini görünce yoğun bir hayal kırıklığı yaşadım.

Tor'dan bana bara gittiğini ve beni uyandırmanın tıpkı bir ölüyü uyandırmaya benzediğini bildiren bir mesaj silsilesi vardı. Bulunduğu yerin adını söylemiş ve ben bayginken otelin barında tanıştığı bazı kızlarla birlikte olduğuna dair güvence vermişti.

"İninden çık, yanımıza gel hadi!" diye yalvardı ama mesajlarının iki saat önce gönderildiğini gördüm. Benden ses seda çıkmayınca muhtemelen gece dışarı çıkmak istemediğimi anlamış olmalıydı.

"Yeni uyandım!" diye yanıtladım. "Yüzüp yatacağım. Sıkıcı biri olduğum için üzgünüm. Yorgunluktan bittim. Sabah tüm dedikoduları istiyorum ama tamam mı xxx"

Birkaç dakika sonra üzgün bir yüz emojisi ve ardından belli ki ben uyurken arkadaş olduğu iki muhteşem kızla çekildiği bir seflie'yle yanıt verdi. Kendi kendime gülümsedim. Tor'da benim yaşadığım içsel kaygıların hiçbiri yoktu. Bu kaygılar beni fazlaca yorup her zaman rol yapmak zorunda bırakırken Tor için çok doğal şeylerdi. Ona bir dizi öpücük gönderdim ve sabah görüşeceğimizi söyledim. Daha sonra kol kaslarım daha fazlasını kaldıramayacak hale gelene kadar özel havuzda yüzdüm. Duş aldım, mini bardan biraz fındık kaptım ve adını hatırlayamadığım ama Sarah Jessica Parker'ın rol aldığı 80'lerden bir romantik komediyi izleyerek uyuyakaldım.

Ne kadar uyuduğumdan emin değildim. Süitin oturma alanından gelen hayvani bir sesle uyandım. Kalbim hızla çarparken, yatmadan önce çift kanatlı kapıları kapamadığımı hatırladım. Silah olarak kullanabileceğim tek şeyi (bir stiletto ve bir kutu saç spreyi) kaptım ve parmaklarımın ucuna basarak salona doğru ilerledim. Ama ortada vahşi bir hayvan yoktu, sadece Tor vardı ve onu daha önce hiç bu halde görmemiştim. Makyajı yüzünün her yerine bulaşmıştı, kıyafetleri kirliydi, saçı darmadağınıktı ve ayağında ayakkabısının sadece bir teki varmış gibi görünüyordu. Beyaz kanepede yüzüstü yatıyordu, vücudu ulumalarla sarsılıyordu. Hayvan sesi zannettiğim şey buydu. İhtiyatla Tor'a doğru yürümeden önce birkaç dakika dehşet içinde bakakaldım. İçkiyi fazla kaçırdığını ve birlikte olduğu kızlarla bir tür anlaşmazlık yaşadığını varsayabiliyordum ancak. Yine de çok şaşkındım çünkü Tor asla böyle davranmazdı. *Lemonade* dönemindeki Beyoncé gibi uzun, kararlı adımlarla içeri girer ve sorun artık her ne ise önemsiz hale gelene kadar

Ninova

onunla oturup shot atardık. Elimi koluna koyduğumda şiddetle ayağa fırladı, kanepenin köşesine doğru geri çekildi ve sanki vahşi bir hayvanmışım gibi *bana* baktı. Kim olduğumu çıkarabildikten birkaç saniye sonra yüzündeki kafa karışıklığı geçti ve ifadesi korkudan Tor'un yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şeye dönüştü: Mutlak bir kırgınlığa.

"Kitty." Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi kollarını bana doğru uzattı.

Yanına gittim, onu kollarıma aldım, saçlarını okşadım, omzumda ağlamasına izin verdim.

"Ne oldu?" Dijital hoparlörün saatine baktım. Saat 5.30'tu. Güneş doğmaya başlamıştı ve odanın her yerine altın rengi ışıltılar saçıyordu.

Bir süre cevap vermedi, sadece kollarımda sessizce hıçkırdı.

"Tor ne oldu? Birisi sana zarar mı verdi?"

Başıyla onayladı.

"Sana bir içki getireceğim." Mini bara gidip iki bardağa brendi doldurdum. Tor kendisinkini tek seferde kafaya dikti, sonra gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı.

"Yata çıktık," dedi bana. "Takıldığım kızlar birkaç gün önce bazı çocuklarla tanışmışlar ve hep birlikte onların teknesine gitmemizi teklif ettiler. Teknenin adı *Liberty*'ydi. Her şey güzel başladı. Hepimiz içiyorduk ve kokain de vardı. Ama sonra kendimi gerçekten ama gerçekten kötü hissetmeye başladım." Duraksadığında ona kendi brendi bardağımı uzattım, o da bu sefer daha yavaş yudumladı. "Beni bilirsin, Kits, iyi bir içiciyimdir ve uyuşturucuyu da kaldırabilirim ama hiç kendimde değildim. Bir noktada ayakta bile duramadım. Adamlardan biri, adını hatırlayamıyorum, iyi

birine benziyordu, bana yardım etmeye çalıştı. Yatabilmem için beni teknedeki kamaralardan birine götürdü. Ama sonra beni öpmeye başladı. Onu uzaklaştırmaya ve bir erkek arkadaşım olduğunu söylemeye çalıştım ama ne yapsam işe yaramadı. Konuşamıyordum, hareket edemiyordum. Öylece orada yatmak zorunda kaldım, o da... o da..." Brendiyi içti. "Bir tane daha alabilir miyim lütfen, bebeğim? Sanırım hâlâ şoktayım." Bardağını bana uzatırken elleri titriyordu.

"Elbette." Tekrar bara doğru yöneldim. "Yani sana tecavüz etti. Doğru mu anlıyorum?"

İçkiyi ona uzattığım sırada başıyla onayladı. "Ama hepsi bu değil."

Kendimi bundan sonra duyacaklarıma hazırlamaya çalıştım.

"Tamamen bayılmış olmalıyım çünkü daha sonra hatırladığım tek şey uyandığım ve diğer adamlardan birinin, sanırım adı Archie'ydi, benimle yatakta olduğu ve bana dokunduğu oldu. Ağzımdan tek kelime çıkaramayacak kadar korkmuştum, o yüzden adam benimle seks yaparken hâlâ baygınmışım gibi davrandım." Bu noktada yıkıldı ve kollarıma çöktü. Durumu hangi kelimelerin daha iyi hale getirebileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu, bu yüzden güneş tamamen doğana kadar orada öylece oturduk, Tor da gözyaşları bitene kadar ağlarken saçlarını okşadım.

"Polise gitmem lazım," dedi sonunda, delillerin silinmemesi konusunda duyduğumuz tüm uyarılar, yeniden tecavüz ediliyormuş gibi hissettiren iç sürüntüler ve muayeneler tüm kadınlarda olduğu gibi onun da içine işlemişti. "Hâlâ kanıt varken."

Ama ona dehşet içinde baktım, aklıma aniden birkaç yıl öncesine ait bir haber geldi. Başka bir Yunan adasında da benzer bir durum yaşanmıştı. Ancak kadın tecavüzü ihbar edince tutuklanarak hapse atılmıştı. Ailesinin kadını eve götürmesi aylar

Ninova

sürmüştü. Yalan söylemekle suçlanmıştı. Medya yasası onu görmezden gelmişti. Ama sosyal medya öyle bir mecra değildi. Tor bununla başa çıkamazdı. Mahremiyetine çok önem veren biriydi. Siyahi bir kadın olarak Chelsea'de yaşamanın bile yeterince kötü olduğunu söylerdi.

"Tor, polise gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Burası İngiltere gibi değil. Burada kadınlara pek iyi davranılmıyor." Telefonumdan hikâyeyi buldum ve ona gösterdim. Daha da çok çöktü.

"Peki ne yapacağım? Bu işten paçayı sıyıramazlar! Muhtemelen bunu her gece farklı kadınlara yapıyorlar."

"Bundan paçayı sıyıramayacaklar. Söz veriyorum."

Günümü Tor'un perişan ve öfkeli arasında gidip gelen ve bu ikisi arasındaki daha nice ruh haliyle ilgilenerek geçirdim. Ana banyodaki dev küvette saçlarını yıkadım, onu yumuşacık bornozlara ve havlulara sardım, oda servisinden en sevdiği şeyleri sipariş ettim ve şarabını doldurdum. Daha sonra güneşin son ışıklarını içimize çekerek terasta oturduk.

"Hep karşı koyarım diye düşünmüştüm, biliyor musun?" dedi denize bakarak. "Bunu öylece kabul eden kadınlardan biri olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Ama sana uyuşturucu ilaç verilmiş," diye hatırlattım.

"İlkinde evet ama peki ya ikincisi? Orada öylece yatıyordum. Çok korkmuştum. Aklımdan beni öldürebileceği ve denize atabileceği gibi bir sürü korkunç düşünce geçiyordu."

"Kaçabilmeyi nasıl başardın?"

"Tekne aslında iskeleden hiç ayrılmadı. Archie..." adını söylerken nefesi kesildi, "işini bitirince giyindim ve koşmaya başladım. Arkamdan bir şeyler bağırıp durdular." Gözyaşını sildi.

"Diğer kızlara ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben ayrıldığımda teknede değillerdi." Bana baktı. "Bu gece uyumaya korkuyorum."

"Bekle bir saniye."

Birkaç dakika sonra iki küçük beyaz hap ve bir bardak suyla geri döndüm. Tor bana baktı.

"Merak etme, sadece biraz Valium. Uyumana yardımcı olacak. Ben de tam burada olacağım."

Hapları yuttu ve odasına gitti. Hafifçe horlamaya başlayıncaya kadar ona sıkı sıkı sarılarak yanına yattım. Horlaması harekete geçme işaretimdi.

Bir saat sonra kısa, kırmızı bir elbise ve bir çift espadril topuklu ayakkabı giymiştim. Saçlarım sudan yeni çıkmış gibi kıvırcıktı ve taze bronzluğum sayesinde kullandığım tek makyaj malzemesi maskaraydı. Tatildeyken hazırlanmanın bu kadar kolay olmasını çok seviyordum. Süitin giriş kapısından değil de terastan çıkmadan önce hâlâ derin uykuda olan Tor'a baktım. Çantamı ve bardan buz kıracağını alıp Yunan gecelerine doğru yola çıktım.

Ninova

42

MİKONOS LİMANI, MİKONOS

Limana doğru on beş dakikalık yolu yürürken adımlarımın ritmini kalbimin atışları belirliyordu. Kalbim adımlarımla eş zamanlı olarak *Lib-er-ty, Lib-er-ty, Lib-er-ty* diyordu. Şehir merkezinden geçerken hava karanlıktı ama üzerime bir şey alma ihtiyacı bile hissetmedim. Bir sürü insan beni gördü ama beni öne çıkaran hiçbir şey yoktu. Ben de oradaki yüzlerce kişi gibi plaj elbiseli sıradan bir kadındım. Tor'a adadaki Instagram gönderilerini kaldırmasını söylemeyi unutmamalıydım. Burada olduğumuzu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Çok hızlı bir şekilde marinaya vardım. Ortam çok parlaktı, bu da teknelerin yanlarındaki isimlerin görülmesini kolaylaştırıyordu. Aslında oldukça güzel bir manzaraydı; küçük yelkenli tekneler dev yatlara ve çeşitli büyüklükteki diğer yatlara sokulmuştu. Yelken yapmayı her zaman sevmişimdir. Küçükken bir yatımız vardı ve suyun üzerinde, güneşin altında sallanıp durduğum o güzel günler en mutlu anılarımdan bazılarını oluşturuyordu. Sebebi muhtemelen nostalji ya da sahte anı sendromuydu ama biz teknedeyken annemle babamın tartıştığını hiç hatırlamıyorum. Hizmetçi bize lezzetli bir yemek sepeti hazırlar ya da Fortnum'dan yemek alırdı ve biz de güvertede oturup yemek yiyip sohbet ederdik. Annem denizden

Ninova

esen rüzgârın saçlarını savurmasıyla yeniden canlanmış gibi olurdu; mutlu, özgür görünürdü. Yata ne olduğunu bilmiyordum. Sanırım annemle birlikte Côte d'Azur'a gitmişti.

Düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp yeniden odaklandım. Buraya güzel teknelere bakıp iç geçirmek ve muhtemelen kafamda uydurduğum bir anı hakkında duygusallaşmaya gelmemiştim. Hızlandım ve yaklaşık beş dakika sonra nihayet orta boy yatlardan birinin yan tarafında yazan "Liberty" kelimesini gördüm. Güvertedeki üç silueti hayal meyal seçebiliyordum. Tekneden yükselen bas o kadar yüksek bir sesle gümbürdüyordu ki islele sarsılıyordu. Telefonumdan saate baktım, daha geç değildi. Bu onların oyun öncesi programıydı. Derin bir nefes aldım, denizin kokusu otelden ayrıldığımdan beri karnımda titreşen küçük endişe ateşini söndürmeye yardımcı oldu. Bunu yapmak istiyordum, yapmak *zorundaydım* ama üç adam çok fazlaydı. Bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Pruvaya çıktım ve müziğin sesini bastırarak bağırdım. "Orada parti mi veriyorsunuz?"

Müziğin sesi kısıldı ve birisi –bir adam– kenardan bana baktı. Gemiye davet etmeye değecek biri olup olmadığımı tartarken bütün tenim karıncalandı. Sınavı geçtim. Gülümsedi ve bana çocukluğumda okuduğum resimli kitaptaki kurdu anımsattı.

Grotesk.

"Tabii ki parti veriyoruz. Bize katılmak ister misin, güzelim?"

Tereddüt ediyormuş taklidi yaptım. "Emin değilim. Arkadaşlarımı bulmaya çalışıyorum, yoksa endişelenecekler."

"Hadi ama. Buradan onlara konumunu atabilirsin, onlar da gelirler. Ne kadar fazla insan o kadar iyi." Düşünüyormuş gibi yaparak dudağımı çiğnedim. "Hadi gel de en azından arkadaşlarını

Ninova

ararken bir içki iç. Karanlıkta tek başına dolaşmak senin için güvenli değil."

"Tamam, çok tatlısın." Minnettarlığımı gösterircesine gülümsedim.

"Orada bekle, gelip seni alacağım."

İki dakika sonra tekneden çıktı. Uzun boyluydu, rahat 1.80'in üzerindeydi. Kaslıydı. Siyah saçlı, koyu renk gözlü ve koyu tenliydi. Pembe bir polo tişört (Ralph Lauren) ve ekru chino şort giyiyordu. Ayaklarında beyaz Birkenstock'lar vardı. Miskin miskin bana doğru eğildi ve kocaman elini uzattı.

"Ben Theo," dedi, aksanı kuşku götürmez bir şekilde Londralıyım diyordu.

"Ben de Kitty," diye cevapladım elini sıkarak.

"Tekneye geliyorsun o zaman?"

Başımla onayladım ve beni iskeleden tekneye doğru yönlendirdi.

Ninova

43

ARCHIE'NİN YATI, MİKONOS LİMANI

Üç basamaklık garip, spiral şeklindeki merdivenleri tırmandık ve kendimizi ana güvertede bulduk. Diğer iki adam beyaz deri koltuklarda oturmuş şampanya içiyordu. Önlerinde bir masa vardı, masanın üzerinde de buz kovasının içinde dinlenen bir şişe Veuve ve kokain olduğunu tahmin ettiğim ince ince kesilmiş birkaç dizi şerit duruyordu.

"Bu, Kitty," dedi Theo beni tanıştırarak. "Bu, Archie ve bu da Freddie."

Theo şayet kurtsa, Archie de örümcekti. Kucağına bir şeyler düşmesini bekleyen zehirli bir canavardı.

"Fakirhaneme hoş geldin, Kitty. Bir şeyler içmek ister misin?" Bana bir kadeh şampanya uzattı.

"Teşekkür ederim." Bardağı aldım ama tabii ki ağzıma bir yudumunu bile sürmeye hiç niyetim yoktu.

Archie'nin hafif seyrelmiş kızıl saçları, çillerle dolu bir yüzü, bir Rolex'i vardı ve lacivert bir Ralph Lauren polo tişörtle krem rengi chino giyiyordu. Freddie saçma derecede yakışıklıydı, koyu renk saçlıydı (birçoğu kafasındaydı ama kılları kollarında ve yeşil Ralph Lauren polosunun içinden de görünüyordu), gözleri o kadar maviydi ki neredeyse lacivertti. Onlara gülümsedim. Arkadaşça.

Ninova

"Şerefe o zaman," dedi Freddie bardağını havaya kaldırarak.

İçkimden bir yudum almışım gibi yaptım.

"Bu tekne senin mi?" diye sordum Archie'ye. "Çok güzelmiş."

"Evet, bu yılın bonusuyla satın aldım." Ah. Şehirli bir çocuk. "Sana etrafı göstermemi ister misin?"

"Evet, lütfen!" Coşkumu kontrol altına almam gerekiyordu. Sesim çocuk programı sunucusu gibi çıkıyordu.

"O zaman şöyle buyurun, hanımefendi." Archie ayağa kalktı ve bardağını aldı. Kadehimin hâlâ elimde olduğundan emin olmak için elime baktı.

Onu uslu bir kız gibi takip ettim, önce teknenin kontrol odası olan küçük bir kabinin önünden geçtik.

"Burası kaptan kamarası. Şansın yaver giderse belki seni deneme sürüşüne çıkarırım." Güldü. Çekici olmadığından değildi ama her şeyi ayrıcalıklı biriyim diye bağırıyor ve onu çirkin bir şeye dönüştürüyordu. "Şimdi bu taraftan." Beni küçük merdivenlerden aşağıya indirdi, güvertenin altındaydık. Burada daha önce kullanılmamış gibi görünen beyaz deri koltukların olduğu bir oturma alanı vardı.

"Güvertede bir de jakuzi var," dedi coşkuyla. "Ve şuna bir bak." Beni bar alanına götürdü ve mini buzdolabı-dondurucu benzeri bir şeyin nasıl buz yaptığını gösterdi. "Müthiş değil mi?"

O buzdolabıyla uğraşırken ben de kadehimi onunkiyle değiştirdim ve kendi haplarımdan birini onun bardağına attım. Bu özel hap daha sonrası içindi. Oyuncağıyla oynarken içkisinin mucizevi bir şekilde yeniden dolduğunun farkına bile varmadı ve büyük bir yudum aldı.

"Şimdi de sıra en iyisinde." Elini belime koydu ve beni teknenin kıç tarafına doğru yönlendirdi. Yatak odalarının olduğu yere.

İçi ceviz kaplamalı, banyolu ve kocaman yataklı aynı derecede lüks iki tane oda vardı. Bana baktığını hissettim. "Uzanmaya falan ihtiyacın olursa bana haber ver. İçki fazla gelirse diye diyorum." Kadehinin geri kalanını içmeden önce benimkine doğru başıyla işaret etti.

"Haber veririm."

"Eh, dik kafaya bakalım!" Bardağın yarısını içerken gözleri benim üzerimdeydi.

Archie beni tekrardan güverteye çıkardı ve Theo hemen yanıma geldi.

"Sana da bir çizgi hazırladık, bebeğim," dedi sanki 80'li yıllardaymışız gibi elime rulo yapılmış bir kâğıt para uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben uyuşturucu kullanmıyorum. Üzgünüm. Çok sıkıcı biliyorum. Ama arkadaşlarım kullanacaktır."

"Bir içki daha?" diye teklif etti Freddie.

"Yok, teşekkürler," dedim.

"Arkadaşlarına haber verdin mi, güzelim?" dedi Theo. "Parti havasına pek giremedik sanırım?" Sinirlenmeye başlıyordu. Belli ki tahmin ettiği kadar eğlenceli biri değildim.

"Ah, evet, doğru söylüyorsun," dedim, telefonumu çantamdan çıkardım ve mesaj yazıyormuş gibi yaptım.

Bu sırada Archie biraz daha kötü görünmeye başlamıştı. Terliyordu, düşmemek için verdiği çabadan yüzü parlıyordu.

"İyi misin, Arch?" diye sordu Freddie.

"Aslına bakarsan pek iyi hissetmiyorum." Archie hırıltı hırıltılı solumaya başlamıştı. "Aşağıya inip bir uzanayım." Merdivenlere doğru ilerlemeye çalıştı ama havaya tutunmaya teşebbüs ederek sendeledi. Freddie yardım etmek için ayağa fırladı.

"Hay sikeyim. Ne kadar içtin böyle?"

"Muhtemelen güneş çarptı." Theo güldü. "Bu kadar beyaz tenli olunca kaçınılmaz oluyor." Bana baktı ve onunla birlikte güldüğümü gördü. "Tatlı rüyalar, dostum."

Freddie, Archie'yi alt güverteye indirirken Theo bana doğru yaklaştı.

"Ee, sen neler yapıyorsun bakalım, güzelim?"

Cümlesini tamamlayamadan buz kıracağını boynunun derinliklerine soktum.

"İnsan öldürüyorum," dedim, buz kıracağını boynundan çıkarıp yere düşmesini ve kanın yağ tabakası gibi onu çevrelemesini izledim.

"Aşağıda yattı kaldı." Yukarıya doğru gülerek çıkarken Freddie'nin ayak seslerini duydum. Theo'yu güvertede kanlar içerisinde, beni ise ayakta elimde buz kıracağıyla gördü.

Gözlerimizin buluştuğu ve kaçmak için geriye dönmeden önce dehşet içinde donakaldığı harika bir an yaşandı. Bu, adamı yere sermem için yeterli bir zamandı. Son basamağa ulaştığında onu yakaladım ve buz kıracağını sırtına saplayarak onu yere serdim. Buz kıracağını geri çektiğimde bana doğru döndü.

"Lanet olsun, neden?"

"Evet, bunu ben de merak ediyordum. Denize atlaman gerekirdi. Kaçma şansın çok daha yüksek olurdu."

"Beni neden bıçakladın, seni çılgın kaltak?" Sesi artık boğuk bir hırıltıdan halliceydi. Müthiş bir acı çekiyordu. Güzel.

"Nedenini biliyorsun. Arkadaşıma uyuşturucu verip toplu tecavüz ettikten sonra küçük tatiline devam edemezsin, seni iğrenç pislik." Bu sefer buz kıracağını şahdamarına sapladım ve guruldayıp boynunu kavramasını izledim.

İkisi tamamdı.

Yanlışlıkla Freddie'nin kanına basıp kayarak kendimi üçüncü kişi yapmadan önce merdivenleri temizlemem gerekecekti.

Tekneden indim, halatları çözdüm, tekrar bindim ve motoru çalıştırmak için dümene doğru yöneldim. Tekne kullanmayalı uzun zaman olmuştu ama belli ki bisiklet sürmeye benziyordu. Kelimenin tam anlamıyla değil tabii.

44

LIBERTY, EGE DENİZİ'NDE BİR YERLERDE

Motoru kapayıp tekneyi sürüklenmeye bırakmadan önce yarım saat kadar adadan uzaklara sürdüm. Muazzam büyüklükteki Theo'yu tek parça halinde kenara çekmek gerçekten zor bir işti. Yeterince güçlü olmadığım ve kırık bir Veuve şişesini kasları kesmek için kullanmadan önce uyluk kemiğini ve kol kemiğini kırmak zorunda kaldığım için sinirlendim.

Kendimi bir kadeh şampanyayla ödüllendirdim.

Freddie'yi sarmal merdivenlerden yukarıya çekip çıkarmak ve devirmek de eşit derecede acı vericiydi ama neyse ki Theo kadar yapılı değildi de onu tek parça halinde kenara çekebilmeyi başardım.

Ortaya çıktığı üzere asıl sorun kandı ve gemide temizlik ürünü namına pek bir şey yoktu; erkekler genellikle böyle şeylere önem vermezlerdi. Biraz çamaşır suyu vardı, en inatçı lekeleri genellikle bununla fırçalayıp çıkarırdım ama bu da güzel ceviz döşemeyi mahvetmişti. Yazık.

Ve sıra geldi üçüncüye.

Archie'nin bana gururla gösterdiği mutfakta etrafı biraz karıştırdım ve aradığımı buldum. Mükemmel derecede keskin, tırtıklı bir bıçak. Markası Sabatier'di, bu da beni biraz heyecanlandırdı.

Ninova

Alt kattaki kamarada Archie yeni yeni kendine geliyordu. Sersemlemiş ve kafası karışmış gibiydi; geçirdiği bir operasyon sonrası uyandığını düşünüyordu sanki. Henüz değil, dostum. Henüz değil.

Yatakta yüzükoyun yattığı yere doğru eğildiğimde göz göze geldik.

"Hemşire?" dedi, hâlâ uyuşturucunun etkisinde olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. "Gerçekten iyi hissetmiyorum. Doktor nerede?"

"Doktor *benim*, Archie." Gülümsedim ve yatağa oturdum. Bana geri gülümsedi, rahatlamıştı.

Ayak bileklerinin olduğu yere dizlerimin üzerinde oturup ayaklarını kasıklarımın arasına aldım. Kafasını doğrultmaya çalışıyordu ama boyun kontrolünü tamamen yitirmişti.

"O ne öyle? Üzerindeki ne? Kana benziyor?"

"Evet, *kan*." Âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

"Yaralandın mı?"

"Yok yok. Gayet iyiyim." Gülümsedim. "Birkaç ameliyata girmem gerekti de."

Artık o kadar da rahatlamış görünmüyordu. "Bu bir tekne. Benim teknem."

Teşvik edercesine başımı salladım. "Evet, bizi biraz gezintiye çıkardım."

"Theo ve Freddie nerede?"

Başımı iki yana salladım. "Yoklar. Sadece ikimiz varız. Ne kadar hoş değil mi?"

Nankör Archie belli ki bunun o kadar da hoş olmadığını düşünmüş olacak ki bağırmaya başladı.

"Şşşş, şşşş," diye yatıştırmaya çalıştım. "Kilometrelerce uzaktayız. Seni kimse duyamaz."

Ardından vücudunun biraz daha üst kısmına doğru yerleştim ve chino pantolonunu açmaya başladım. Tam da beklediğim gibi, önceden içkisine attığım mavi hap görevini yerine getirmişti; pantolonunu açar açmaz penisi havaya fırladı. İnanamaz gözlerle penisine bakakaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Gergindi ama ilgisi atağa geçmişti. Bu durumdayken bile *gerçekten* onu sikeceğimi mi düşünüyordu?

"Sana hayatının saksosunu çekeceğim, Archie," dedim. "Ve sen tam boşalmadan önce o güzel sikinin üzerinde çıkıp sen boşalırken seni içimde hissedeceğim."

Gözleri sulanıyor gibiydi.

"Tabii ki bunu yapmayacağım. Sikini tam kökünden keseceğim. Ardından senin kasıklarından kan kaybederek ölmeni izleyeceğim. Sonra da seni ve tecavüzcü sikini denize atacağım. Anladın mı?"

Arkamdan bıçağı aldım ve penisini kökünden kesmeye başladım.

Açık denizde uzakta olduğumuz için şanslıydık çünkü Archie resmen kulakları sağır edercesine çığlık atıyordu. Genelde erkekleri parçalarken çıkardıkları sesler hoşuma giderdi ama bu resmen içler acısıydı. Çenesini kapamasını söyledim. Benimle savaşmaya çalıştı ama hâlâ ketaminin etkisinde olduğu için güçsüzdü, sikinin yarısının elimde sallanıyor olmasının da etkisi vardı tabii.

"Neden bunu yaptığımı merak ediyorsundur diye düşünüyorum, değil mi?"

"Lütfen dur. Lütfen."

"Hımm. Bunu en yakın arkadaşım sana dün söylemiş olmalı. Ama sen durmadın değil mi? O yüzden ben de duracağımı pek sanmıyorum."

Çok fazla kan vardı. Sertleşince kan gerçekten de tamamen oraya gidiyormuş.

Kesme işini bitirmem uzun sürmedi. Sikini yüzüne doğru tutarken Archie bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Theo," diye bağırmaya çalıştı.

"Seni duyamazlar, tatlım. Maalesef birazcık tekneden düşme durumu yaşandı da."

"Lütfen, lütfen beni öldürme," diye yalvardı. "Değişeceğim. Yemin ederim. Tecavüz hayır kurumlarına para vereceğim. Arkadaşına para vereceğim. Polise gideceğim." Umutsuzca önünde salladığım sikine baktı. "Onu buza falan koyar mısın?"

"Üzgünüm, hayır."

Onun yerine kesilmiş penisi yatağa yanına fırlattım ve manzaranın tadını çıkarmak için güverteye çıktım. Benim açtığım şişeden birkaç kadeh daha şampanya içerek gökyüzüne baktım. Tamamen bir klişe olacak belki ama yıldızların ve diğer uzay şeylerinin bu kadar güzel olduğunu insan gerçekten Londra'dan anlayamıyormuş. İnsana kendini *gerçekten* de küçük ve önemsiz hissettiriyorlardı. Eh, en azından Theo, Freddie ve Archie'yi önemsizleştirdikleri kesindi.

Yarım saat kadar sonra gidip hastayı bir kontrol ettim; gözleri ölü gibi donuk bakıyordu. Archie'ciği halletmek için pek çaba sarf etmem gerekmemişti. Ama cesedini kana bulanmış çarşaflara sarıp güverteye çıkarmak *büyük* bir çaba gerektirmişti. Ardından önce penisini, sonra da Archie'yi denize yolladım. Son kez alt güverteye çabucak indim ve bardaklardaki parmak izlerini falan sildim. Neyse ki elbisem koyu kırmızıydı (gördünüz mü, her şeyi önden planlıyorum) ama kollarım ve bacaklarım kan içerisindeydi. Sinir olmuştum ama mecburen hemen bir duş aldım ve duşu da

temizlemek zorunda kaldım. Dolaptan Archie'nin pembe blazer'ını alıp elbisemin üzerine giydim.

Daha sonra dümenin başına geçtim ve telefonumdaki navigasyon uygulamasını kullanarak tekneyi limana geri getirip bağladım ve otele geri döndüm.

Odamdayken kanlı kıyafetlerimi değiştirdim ve tepsini bir torbaya koyarak gardırobun en arkasına tıktıktan sonra yatağa Tor'un yanına uzandım.

Ardından uyuyakaldım.

Ertesi gün Tor bana olabildiğince kısa sürede eve dönmek istediğini söyledi.

"Burada kalamam. Bir yerde *onlarla* karşılaşacak olmaktan ödüm kopuyor. Sadece yatağımı istiyorum. Bir de annemi."

Ben de tabii ki bir an önce oradan çekip gitmeye niyetliydim. Tor'a papatya çayıyla iki adet Valium uzatırken, "Tabii ki," dedim.

Önümüzdeki birkaç saati uygun bir uçuş bulmaya çalışarak geçirdim. Tor da bu arada bitkin hareketlerle eşyalarımızı toparlıyordu. Nihayet öğleden sonra ekonomi uçuşunda iki tane yer bulabildim. Tor bir Valium daha istedi ve neredeyse uçuş boyunca uyudu. Uçak penceresinde Ege'ye bakıp cesetlerin ne kadar sürede kıyıya vuracağını merak ettim. Bu sayede koltuk alanının darlığını ve iğrenç insan kokularını aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

İngiltere'ye vardığımızda Tor'u Sylvie'nin Surrey'deki geniş malikânesine götürdüm. Tor neler olup bittiğini ona aşağı yukarı anlatmıştı ve Tor'u yalnız başına bıraktığım için büyük bir nutuk bekliyordum ama umduğum gibi olmadı. Onun yerine ikimizi de kucaklayıp sarmaladı. "Ah, benim canım bebeklerim," dedi. "Kalmak ister misin, Kitty? Ev oda dolu. Başımızın üstünde yerin var."

Teşekkür ettim ama teklifi geri çevirdim. "Bence Tor'un bir süreliğine annesine ihtiyacı var."

Tor kollarını sımsıkı bana sardı ve enseme doğru, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Daireme geri dönene kadar TSSB geçiriyormuş gibi hissettim. Kendim de birkaç Valium yuttum, yorgunluktan bitap düşmüş bir halde yatağa kıvrıldım. Güya bu tatile rahatlamak için çıkmıştık.

Tam uykuyla uyanıklık arasındaki o güzel araftaydım ki kanlı kıyafetlerimi Mikonos'taki gardıropta unuttuğumu hatırladım.

Siktir.

Ama umursayamayacak kadar ilaçlıydım.

Ninova

45

APPLE HABERLERİ

Polisin Mikonos'a Tatile Gitmiş Olan Üç İngiliz'in Kaybolmasıyla İlgili Endişesi Artıyor

Yunanistan'ın Mikonos adasında kaybolan üç İngiliz adamla ilgili endişeler artıyor. Henüz isimleri açıklanmamış olan ancak Londralı oldukları düşünülen kişilerin hafta başında popüler adaya yaptıkları geziden dönmeleri gerekiyordu ancak aileleriyle henüz iletişime geçmediler.

Üçlünün, gruptan birinin sahibi olduğu bir yatta kaldığına inanılıyor. Tekne, adanın ana limanında demirlenmiş olsa da adamlardan herhangi bir iz bulunmuyor. Tanıklar, erkeklerin parti ortamlarında karşılaştıkları tanıdık yüzler olduğunu belirtirken geçen haftadan beri hiçbir bar veya kulüpte görülmediklerini iddia ettiler.

Konuyla ilgili bilgisi olan kişilerin +30 7732459 numaralı telefondan Mikonos polisine ulaşması istenmektedir.

46

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Siktirsiktirsiktirsiktirsiktirsiktirsiktirsiktir.

Üç adamın Mikonos'ta kaybolduğuna dair haberler artık internete düşmüştü ve bense bir gardırobun arkasında hepimizin kanına bulanmış bir torba bırakmıştım.

Keçileri kaçırıyormuş gibi hissediyordum.

Volta atmadan, paniklemeden ve biraz daha volta atmadan duramıyordum.

Telefonum her çaldığında polisin aradığını zannediyordum. Otelden ayrılalı bir hafta olmuştu; suiti kesin bu vakte kadar temizlemişlerdi. Kibar temizlik görevlilerinden birinin kanlı torbayı bulup çığlık attığı senaryoyu aklımdan çıkaramıyordum. Torbayı kesin polise teslim etmişlerdir; yazlık elbisede benim DNA'm vardı, üstüne üstlük bir de üç kayıp adamın kanı, hayır pardon, üç *ölü* adamın kanı vardı. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Charlie yaklaşık on kere aramıştı ama aklımı toparlayıp sesli mesajları dinleyemiyordum bile. Gerçeği keşfettiğinde benim hakkımda ne düşünecekti? Evet, öldürdüğüm her adamın bunu hak ettiğini *biliyordum* ama yine de insan öldürmüştüm. Hem de *bir sürü* insan. Nefes alamıyordum. Dahası öylece durup bekleyemiyordum da. Oteli aramaya karar verdim.

Ninova

"Chairete*, Cavoo Resort," diye yanıtladı resepsiyonist.

Kalbim donakaldı. "Şey... ıı, merhaba? İngilizce biliyor musunuz?"

"Ah, İngilizce, evet evet. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yaklaşık bir buçuk hafta önce otelinizde kalmıştım ve sanırım odada bir şeyimi unuttum."

"Ah, tamam, bir dakika. Sizi temizlik birimine bağlıyorum."

Kulağımda el mahkûm tiz Yunan folk tınılarıyla telefonda beklerken resmen işkence çekiyordum.

"Merhaba, temizlik birimiyle görüşüyorsunuz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey merhaba, yaklaşık bir hafta kadar önce otelinizde kalmıştım. Sanırım odamda bir şey unuttum."

"Tamam. Sorun değil. Hangi oda olduğunu söyleseniz?"

"Iıı, Platinum Villa. Azure sanırım."

"Tamam. Azure. Sen bekle orada, ben kitaba bakıyor. Teşekkürler."

Kulağımda yine o korkunç müzikle beklemeye geri döndüm. Görevli telefona gelene kadar sanki on yıldır bekliyormuş gibi hissettim.

"Merhaba hanımefendi? Azure süitinde size ait bir şey yok. Üzgünüm. İyi günler."

"Bir dakika, emin misiniz? Ne bileyim hani polise falan verilmiş herhangi bir eşya olabilir mi?"

Telefonum diğer ucunda bir kahkaha koptu. "Polise neden bir şey verelim ki? Odanız temiz. Üzgünüm. Kaybettiğiniz şey burada yok. Güle güle."

* (Yun.) Merhaba. (ç.n.)

Ninova

"Teşekkürler," diye mırıldandım ama karşı taraf telefonu çoktan kapamıştı. Kafam o kadar karışıktı ki aklım almıyordu. Telefonum öttü ve Instagram'dan mesaj geldiğine dair bildirim aldım. İç geçirerek açtım.

"Mikonos'ta olanlar Mikonos'ta kalır. Ya da kalır mı?"

Sapık geri dönmüştü. En son ihtiyacım olan şey buydu. Üç tane Valium alıp sek votka shot ile içtim –hâlâ Yunan ölçülerine göre hareket ediyordum– ve yatağa gittim.

*

Neredeyse bitmek bilmeyen bir zil sesi beni en nihayetinde ilaç komasından uyandırdı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hava karanlıktı. Zil sesinin kapıdan geldiğini fark edebilmem birkaç dakikamı aldı. Polis miydi yoksa? Polis olsa zorla içeri girmezler miydi ya da kat görevlisinden kapıyı açmasını istemezler miydi? Kapıya doğru körlemesine sendeleyerek ilerledim ve dışarıdaki kişinin Tor olduğunu gördüm. Daha doğrusu Tor'un bir versiyonu gibiydi. Düztaban ayakkabıyla eşofman giymiş ve kep şapka takmıştı.

"Kitty. Hemen kapıyı aç."

Öf. Gözlerimi ovuşturdum ve kapıyı açtım. Tor hışımla içeriye girdi, ışıkları açtı, bara yöneldi ve iki bardak pahalı Sauvignon Blanc doldurduktan sonra benimle konuşmadan mutfak adasının orada durdu.

"Otur," diye emretti.

Tam olarak neler olduğunu anlamasam da bar taburelerinden birini (Danetti, misket limonu yeşili suni deri) karşısına çektim ve oturdum. Şaraptan bir yudum aldım ve Tor bir torbayı çarparak tam ortamıza koydu. Mikonos'taki hediyelik eşya dükkânlarından birinin plastik torbasıydı.

"Devam et," dedi. "Aç."

Torbanın içinde ne olduğunu gayet iyi biliyordum ama yine de istediğini yaptım. Tor hiç dalavere modunda değildi. Torbayı açtım, kurumuş kana bulanmış kırmızı elbiseyi ve pembe blazer'ı çıkardım. Tor bir psikopat gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ama yine de onu oracıkta öpebilirdim.

"Ne bu böyle?" dedi. "Beni hiç makaraya alma, kızım. Seni *tanıyorum*."

Ona gerçeği söyleyip söylememeye karar verirken sessizlik oldu. Ben daha konuşamadan Tor telefonunun ekranını kaydırıp bana üç kayıp erkekle ilgili olan haberi okumaya başladı.

"Bana hemen *bunun*," elbiseyi işaret etti, "*bununla* bağlantılı olup olmadığını söylüyorsun." Telefonunu havada sallıyordu. "Bana sakın maval okuma, Kitty."

Ben de böylece derin bir nefes aldım.

Ve ona her şeyi anlattım.

Ninova

47

BALKON, KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

En azından o öyle zannediyordu. Tabii ki Tor'a *her şeyi* anlatmadım.

"Düşük yaptım," dedim. Öğleden sonra güneşi altında otururken yalanın ağzımdan bu kadar kolay çıkabilmesine şaşıp kaldım. "Charlie'ye bile henüz söylemediğim ve ne yapacağımı da bilemediğim için kimseye bahsetmek istemedim. Buradan kaçmak istememin sebeplerinden biri de kısmen buydu. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Onu aldattığımı düşündü. Sana söyleyecektim ama sonra saldırıya uğradın ve bu da o geceden sonra oldu... ve bahsedemedim işte. Başına onca şey geldikten sonra bahsedemezdim. Ne yapacağımı da bilemediğim için giydiğim kıyafetleri gardrobun arkasına tıkadım." Muhtemelen iğrenç bir insan olduğum için kendimi zorla ağlatabilmiştim. Kim en yakın arkadaşına böyle bir şey hakkında yalan söylerdi ki?

Canavar biri olsa gerek.

"Kitty, bana söylemen gerekirdi."

"Tecavüze uğramıştın, Tor. Benimle ilgilenmenin vakti değildi."

"Ama her şeyi tek başına yaşamak zorunda kaldın. Bunu bir daha sakın yapma."

Ninova

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Gerçekten üzgündüm. Tor'u doğru olmayan bir şeye inandırdığım için üzgündüm.

"İyi misin peki? Yani şu anda diyorum. Nasıl hissediyorsun?"

İç geçirdim. "İyiyim. Ama lütfen diğerlerine bundan bahsetme. Charlie hiçbir şey duysun ya da benimle konuşma *zorundaymış* gibi hissetsin istemiyorum. Olmayacağı varmış. Bunun üzerinde daha fazla kafa yormak istemiyorum. Bitti gitti."

Tor hâlâ bana bakıyordu, şarabımı doldurdu. "Keşke bana söyleseydin."

"Çok erken zamanlarıydı zaten. Anca dört haftalık falandı."

Bana uzun süre baktı. Yüzündeki ifadeyi tam olarak çözemiyordum. Sonunda benim oturduğum yerin yakınına doğru sığıştı ve kollarını bana sardı.

"Ah, Kits," dedi. "Çok üzgünüm. Ne kadar korkunç bir şey yaşamışsın." Kafamdan öptü ve beni yine kendine doğru çekti. "Dünyanın en berbat tatiliydi resmen."

Soğuk gecelerde kullandığımız ateş çukurunu yaktık. O an hava soğuk olmaktan çok uzaktı; biz uzaklardayken hava henüz dönmemişti. Yine de elbiseyi ve blazer'ı çukurun içine atıp yaktık.

"Neyse ki New Look giyen kızlardan değiliz," dedi Tor. "Yoksa her şey polyester fişeği gibi yüzümüze patlardı."

Gülümsedim, Tor da bana sarıldı. Ama sonra gözlerinden bir anda bir bakış titreşip geçti, ne olduğunu çözemedim. Dumanlar öğleden sonra Londra'nın havasına karışırken bana uzun süre baktı durdu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Bunu o kadar sessizce söyledi ki hayal ettiğimi düşündüm.

*

Tam da bu noktada dürüst olmam gereken bir ana geldiğimizden muhtemelen size bir şey itiraf etsem iyi olacak. Bardaki sarhoş ucube öldürdüğüm ilk adam değildi. İçimde bir yerlerde her zaman karanlık bir taraf olduğunu düşünmüşümdür ama çoğu zaman bu yönümü bastırabilmiştim, bilirsiniz işte kutunun içinden sürpriz yumurta gibi fırlayan oyuncakları yeniden kutuya tıkmaya çalışırsınız ya, onun gibi bir şey. İçimdeki bu karanlığı ilk defa babamı Hen'in annesiyle yakaladığımda hissetmiştim. O zamanlar ne olduğunu tam olarak anlayamamış olsam da, kötü bir şey olduğunu biliyordum.

Aynı his ondan birkaç yıl sonra da babamın anneme vurduğunu ilk gördüğüm an peydahlandı. İşten eve iğrenç bir ruh haliyle gelir ve kendini bir şişe viskiyle derhal odasına kitlerdi.

"Babanın gözüne bugün çok görünmemeye çalış," diye uyarmıştı annem. "Şu anda kendini pek iyi hissetmiyor."

"Ne oldu ki?" diye sormuştum, on üç yaşındaydım ve bir yetişkin olduğumu düşünüyordum.

Annem bana gülümseyip burnuma hafifçe dokunmuştu. "Senin o güzel akıllı kafana takmana değecek bir şey değil, tatlım. Hadi şimdi git ödevlerini yap da bütün hafta sonun ödev yapmakla heba olmasın. Eğer ödevlerini bitirebilirsen belki bu hafta sonu eğlenceli bir şeyler yapabiliriz. Sadece ikimiz."

Bu fikre bayılmıştım, anneme sarılmış ve odama koşmuştum. Verilen korkunç matematik ödevlerini bitirmeye ant içmiştim.

Akşam beşte evdeki görevlilerden biri tepside akşam yemeğimi getirmişti.

"Annenle baban yukarıda kalmanı istiyorlar, tatlım. Yetişkinler kendi aralarında konuşacaklarmış. Ben şimdi eve gidiyorum o yüzden ne diyorlarsa onu yap olur mu?" Bana üzgün bir bakış attı ve

omzumu nazikçe sıktı. Adı Moira'ydı sanırım ama tam olarak hatırlayamıyorum. Hatırladığım tek şey gözleriydi; büyük, kahverengi, üzgün gözleri. Onu hayatta bu kadar üzecek ne yaşamış olabileceğini merak ederdim. O zamanlar üzüldüğü şeyin ben olduğumu bilmiyordum.

Akşam yemeğimi yemiş ve ödevle boğuşmaya devam etmiştim, ta ki aşağı kattan gelen sesler dikkatimi dağıtana kadar. Yükselen sesler. Bir şeylerin kırılma sesi. Çarpma sesi. Bir çığlık. Her ne kadar etrafta sinsice dolanıp insanları gizlice dinlememem gerektiğini öğrenmiş olsam da çığlıklar beni korkutmuştu. Koşarcasına aşağı kattaki ana oturma odasına gitmiştim. Annem bir köşeye sinmişti.

"Lütfen, Robert. Benim suçum değil."

Beni görmemişlerdi, dolayısıyla babamın sağ elini kaldırdığını ve yumruk yapıp annemin yüzüne vurduğunu gördüğümden haberleri yoktu. Bir daha vurmuştu, bir daha, bir daha. Tokat gibi değillerdi, hoş onun da affedilecek bir yanı yoktu ama anneme atılan darbeler ağır yumruklardı, televizyonda gördüğüm ama görmemem gereken türden yumruklar. Annemin suratı çürük meyve gibi görünmeye başlamıştı ama açık kalan tek gözüyle benim ona bakakaldığımı korku içerisinde yakalamıştı. O bakışındaki korkuyu hissedebiliyordum. Oradan gitmemi söylemek için kelimelere ihtiyacı yoktu.

Git, yoksa sıradaki sen olacaksın.

48

THE PHENE, CHELSEA

Yasal olarak alkol içme yaşımıza geldiğimizden beri The Phene'de pazar ziyafeti yapmak geleneklerimizden biri haline gelmişti. O zamanlar gerçek anlamda birer yetişkin olduğumuzu düşünüyorduk. On sekiz yaşındaki halimi düşünüyorum da... Adam'la henüz tanışmamıştım. Basının kaybolan babama karşı olan ilgisi de neredeyse yok olup gitmişti. O zamanlar içim daha sakindi. Her zaman olmasa da. Bir keresinde bilhassa iğrenç bir magazinci herifin ofisine, mezbahaların birinden çaldığım baltayı kuşanmış bir halde giderken Hen'in beni durdurmaya çalıştığını hatırlıyorum. Suçu ne miydi? Eşit derecede iğrenç olan internet sayfasına bir geri sayım sayacı koymuştu.

İlki yeterince kötüydü: "Et vârisinin etine yasal olarak değebilmek için XX gün kaldı."

İkincisi ise öfkeden deliye dönmeme sebep olmuştu: "Et vârisini yasal olarak zil zurna sarhoş edip etinize değmek için yalvartmaya XX gün kaldı."

"Resmen erkekleri beni kızdırıp bana *tecavüz etmeleri* için teşvik ediyor," diye Hen'e bağırdığımı hatırlıyorum. Elimdeki baltayı savururken yanıma yaklaşma cesaretini bir tek Hen gösterebilmişti.

Ninova

"Kits, alt tarafı bir internet sitesi, tatlım," demişti annem beni sakinleştirmeye çalışırken. "Şikâyetçi olup kaldırmalarını sağlarız."

"İyi de sorun sadece bir internet sitesi olması değil ki!" Burnumdan soluyordum. "Ayrıca bunu sadece ben yaşamıyorum. Sorun, erkekleri kızları sarhoş edip onları kendileriyle seks yapmak için kafalamaya teşvik eden bu sıçtığımın iğrenç kültürü."

Çok hiddetlenmiştim, bağırıp çağırıp baltayı o kadar çok etrafta savurmuştum ki en sonunda annem özel zulasından bana iki tane hap vermişti. Nihayet sakinleştiğimde Hen'le birlikte yanıma oturmuşlardı.

"Tüm bunlardan o kadar yoruldum ki," demiştim. "Midem bulanıyor."

Hen saçımı okşamıştı, o sırada annem de magazinin merkez ofisiyle çok sinirli bir telefon görüşmesi yapıyordu.

"Ayrıca onlara söyle, hayatım boyunca *asla* o mankafa okurlarının birini sikecek kadar sarhoş olmayacağım!" diye bağırmıştım.

O olaydan sonra terapist görüşmelerimi haftada üçe çıkarmıştım ve "Kitty ve Balta" eski hikâyelerimizden biri haline gelmişti. Ama hiçbir zaman unutmamıştım.

Artık yetişkindik. İnternette kötü bir şey görünce öfkemizi gayet güzel kontrol edebiliyorduk.

Birazdan olacaklar hariç.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya?" Tor telefonuna bakıyordu. "Bu kadarı da fazla artık!" Önce bana döndü, gözleri çoktan yaşla dolmuştu.

"N'oldu?"

Telefonunu bana doğru ittirdi. Twitter açıktı.

Telefonuna baktım. Raphael Reynolds adında bir futbolcuya ait bir mesajın ekran görüntüsü vardı. Gençti, yakışıklıydı ve bütün dünya ayaklarının altına serilmişti. Ayrıca tabii ki mesajdan da anlaşılacağı gibi şerefsiz herifin tekiydi.

"Eğer cevap vermezsen evine bizzat gelip sana tecavüz ederim. Hahahahaha."

"Bu gerçek mi?"

Mesaja şoke olmuş bir şekilde bakakaldım, başını yukarı aşağı sallayan Tor'a döndüm. Telefonu Hen'e verdim. O da aynısını yapıp Maisie'ye verdi, dördümüz de telefondaki ekran görüntüsünü görene kadar telefon elden ele dolaştı.

"Vay canına," dedi Maisie sonunda. "Olayın hikâyesini biliyor musun peki?"

"Bundan fazlasını bilmiyorum," dedi Tor. Ama sonra telefonu bana geri verdi ve ben de diğer ekran görüntülerini kaydırdım. Kendisini açıkça reddetmiş olan kızı tehdit ve tenkit ettiğini gösteren toplam beş ekran görüntüsü vardı.

"Ve bunlar gerçek diyorsun? Doğrulanmış mı?" diye sordu Hen.

Tor dünyadan bezmişçesine ağır ağır iç geçirdi. "Ekstralardan Emily'ye göre evet. Kefalet karşılığı serbest bırakılmış. Özür dilerse muhtemelen ceza bile yemeyecek."

Nutkumuz tutulmuş bir halde sessizce oturduk. Bar çalışanı yanımıza gelip biraz daha Prosecco isteyip istemediğimizi sordu. Maisie başını iki yana salladı ve hesabı istedi.

"Raphe gibi adamların sorunu," diye başladı Tor, "dokunulmaz olduklarını düşünmeleri. Ve dürüst olmak gerekirse gerçekten de öyleler. Canları nasıl isterse öyle davranıyorlar, pisliklerini temizlemek de menajerlerine kalıyor."

"Kız kim?" diye sordu Maisie, "tanıyor muyuz?"

Tor omuz silkti. "Twitter'da ifşa olur yakında zaten. Cadı avına maruz kalacağı *kesin*."

Hesabı ödedik ve mekândan ayrıldık, hepimiz Twitter'daki olay yüzünden eşit derecede rahatsız olmuştuk. Ama ben daha evimin lobisine gelmeden kafamda bir plan yapmaya başlamıştım bile.

Ninova

49

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Ekstraların hayatımızda öyle büyük bir rol oynadığı çok sık görülmüş bir şey değildi ama aklıma yerleşmiş, gitgide büyüyen ve dokunaç benzeri dallarıyla bütün beynimi ele geçiren tek bir düşünce vardı. Futbol groupielerinden nefret ederdim. Mantıklı davransınlar diye o aptal, küçük kafalarını tutup sallamak gelirdi içimden. "Bu bir kariyer seçimi değil," diye bağırmak isterdim ama asla dinlemezlerdi. Tek istedikleri bir sonraki Victoria Beckham olmaktı.

Telefonu aldım ve aradığım ismi bulana kadar kaydırdım. Jodie Jones, Ekstraların Kraliçesi ve kendini futbolcu eşi olmaya adamış tiplerin en çaresiz olanı. Bir geceliğine jet hızıyla yeni bir yakın arkadaş edinmem gerekiyordu. Futbol sezonu henüz başlamamıştı, bu da küçük mankafaların gece kulüplerinde takılmaya devam edip partnerlerini aldatırken paparazilere yakalandıkları ya da bir gece önceki bariz sarhoş halleriyle araba kullandıkları anlamına geliyordu.

"Hey, Jodz! Bu gece çıkıyor musun?"

"Kitty! Selam bebeğim. Evet, Raffles'a gidiyoruz. Gelmek istermisin?"

"Orada görüşürüz."

Iyy.

Ama. Başlama vuruşu vakti gelmişti.

Ninova

50

RAFFLES, KING'S ROAD, CHELSEA

Gece kulüplerinden nefret ediyordum. Raffles'taki barların birinde ayakta dikilir, sinirlerimi yatıştırmak ve huzursuzluğumu bir nebze olsun azaltmak için çaresizce votka sipariş etmeye çalışırken bunu hatırladım. Zaten daha geleli yarım saat olmuştu ve üç erkeğin istenmeyen ilgisini savuşturmak zorunda kalmıştım. Kafam zonkluyordu, klostrofobik hissediyordum, etrafta çok fazla insan vardı ve havalandırma kötüydü. Ekstralardan bazıları da buradaydı ve etrafımda dört dönüp benimle bir konuşma başlatmaya çalışıyorlardı ama birincisi onları tam olarak duyamıyordum, ikincisiyse bütün geceyi işsiz işsiz dedikodu yapıp söylenmelerini dinleyerek geçirmek istemiyordum.

"Amber, Jesse'yi Andre'yle aldatıyor," demeye çalıştı içlerinden biri, adı galiba Emily'di.

"Sikimde değil," dedim.

"Ne? Seni duyamadım?"

"Siktir, gerçekten mi dedim!"

Birbirimizle öyle çok ilgilenmiyor olsak da Ekstraların burada olmasına bayağı sevinmiştim. Bar kuşu gibi takılıp tam bir ezik gibi görünmemi dengeliyorlardı. Daha da iyisi masa kapmışlardı. Ayaklarım resmen canıma okuyordu. Yaşlanıyor muydum acaba?

Ninova

"Gel bizimle otur, Emily masa bulmuş." İyi de ben zaten Emily'yle konuştuğumu zannediyordum. Her neyse, koluma girdi ve beni oturdukları yere götürdü.

"Bakın barda kimi buldum," dedi Emily olmayan.

"Aferin sana, Emma," dedi bir başkası. "Hey, Kits, kiminle geldin?" Muhtemelen Ben ve ekürisi belki sonradan gelir diye umuyordu. Ben, Ekstralar arasında oldukça popülerdi ama bu değiş tokuşun hangi taraf için daha kötü olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

"Jodie'yi bekliyordum," diye bağırdım. "Ama gelecek gibi görünmüyor."

"Ay merak etme, bizimle takılırsın. Tasha canım, Kits'e bir votkiş doldursana?"

Adı Tasha olan kız Grey Goose şişesini masadaki buz kovasından çıkardı ve etrafa sıçrata sıçrata bana bir bardak doldurdu.

"İçine bir şey ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sağ ol, tatlım. Sek seviyorum."

Sanki Kraliçe'nin huzurundaymış gibi bana sırıttı ve bardağı verdi. Kimin gelip kimin gittiğini görmeye çalışıyordum ama Ekstralar beni soru yağmuruna tutmuşlardı.

"Elbisene bayıldım, bebeğim, kimin?"

"Paloma Wool."

"Bu gece Ben gelecek mi?"

"Bilmiyorum."

"Maisie'nin Rupert'la birlikte olduğu doğru mu?"

"Şey... evet."

"Eskiden Sophie'yle çıktığını biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum." Sophie de kim be?

Bundan sonrasını duymazdan geldim ve Ekstralar da benim masalarında olma lütfuna alıştılar. Futbolcu birilerinin mekâna gelip gelmediğini kolaçan etmekle meşguldüm. Sonuçta Ekstralar da bu sebeple buradalardı değil mi? Böbreğine –kendiminkine değil– bahse girerim ki hayattaki tek azimleri bir futbolcu karısı olmaktan ibaretti.

Beklediğim gibi, on dakika kadar sonra Emma/Emily/Tasha ya da her kimse ondan devasa bir çığlık koptu.

"Bak. Şu gelen Raphe Reynolds değil mi?"

Hızla gözlerimi çevirdiğimde burada olmaya yaşı anca tutan oğlanın kendisi için sanki Kızıl Deniz gibi ikiye ayrılan kalabalığın içinden geçtiğini gördüm. Kuşkusuz yakışıklı biriydi ama gönderdiği o nefret dolu iğrençliği gördükten sonra adamın çekiciliği gözümde resmen sıfırın altına düşmüştü. Gözleri daha şimdiden kulübün içini tarıyor, kalabalığı sindirip avını arıyordu. Bir anlığına bakışlarımız buluştu ve ben gözlerimi kaçırdım. Birkaç saniye sonra döndüğümde hâlâ beni izliyordu. Bu sefer göz temasını ilk o bozdu. Bir çeşit göz tenisi oynuyorduk, flörtün ilk aşamalarıydı. Güzel. Bir iki saniye sonra gözleri yine benimkilerle buluştu, ben de tanıdığım birini görmüşüm gibi yapmadan önce flörtöz bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu sefer dönüp bakmadım. Eğer kolay yem olduğumu düşünürse, ona karşı olan çekiciliğimi kaybederdim. Ben ya da arkadaşlarından birinin uydurduğu bir söz aklıma geldi, "Değerli am, gel seni kovalayam." Biliyorum, çok hoş. Ama doğru. Raphe'e beni kovalıyormuş hissini vermeliydim. Av olmam gerekiyordu. İçkime bir pipet attım ve bir yudum aldım. Pipet ilgiyi ağzıma götürüyordu, bu da erkeklere ağzımla yapabileceğim diğer şeyleri düşündürüyordu. İpucu için teşekkürler *Teen Vogue*.

İlgimi Ekstraların konuştuğu şeylere vermeye çalıştım. Hepsi Raphe'ye ve yanındaki adamlara kaçamak bakışlar atıyordu.

Sanırım hepsi futbolcuydu ama emin değildim. Ben bu kızlar gibi değildim. Futbolcu karısı olmanın benim gözümde zerre çekiciliği yoktu.

Emma ya da Emily kısık bir fısıltıyla Raphe hakkında konuşuyordu. "Kadınlara çöp gibi davranıyormuş, biliyorsunuz değil mi? Twitter'da dönen şeyleri gördünüz mü?"

Adı sanırım Tasha olan esmer kız omuz silkti. "Umurumda bile değil. Hem zaten tüm gönderiler kaldırılmış, demek ki önemli bir şey değildi. Adama baksana ya, şununla bir gece geçirmek için neleri vermezdim. Sen ne düşünüyorsun, Kitty?"

"Hoş biri sanırım."

Raphe masaya doğru kasıla kasıla yürüyerek gelirken kızlar kıkırdamaya başladı.

"Hanımlar," dedi bardağını *Muhteşem Gatsby*'deki Leonardo DiCaprio gibi kaldırarak. Aşırı derecede sıradan beyaz erkeklerin hak etmedikleri bir özgüven taşıdıklarını düşünüyorsanız, bir de on iki yaşından beri insanların kendini önüne attığı zengin olanın özgüvenini hayal edin.

Ekstralar kıkır kıkır gülerken ben sakinliğini korudum. Ve tahmin edileceği üzere bu Raphe'nin ilgisini çekti.

"Kitty Collins," dedi ve hemen yanıma oturdu. "Seni buralarda çok sık görmüyoruz." Elini sağ üst bacağıma koydu ve konuşmak için iyice dibime girdi.

Omuzlarımı silktim. "Tedbili mekânda ferahlık vardır demişler." Göz temasını rahatlık sınırını aşana kadar korudum ve sonra bakışlarımı kaçırdım. "Aslına bakarsan şimdi gidiyordum. Pek benlik bir yer değil."

"Aa, yapma ama, kal hadi. Benim için." Ellerini yalvarıyormuş gibi birleştirdi ve yavru köpek bakışı attı.

Ninova

Yalandan güldüm. "Zaten gereğinden fazla içtim. Uyumam gerekiyor. Ama seninle konuşmak güzeldi."

Bunu söyledikten sonra Ekstralara hızlıca hoşça kal dedim ve oradan ayrıldım. Geride bıraktığım ekmek kırıntılarının işe yaramış olmasını umuyordum. Beklediğim gibi, tam dışarıya adımımı atmıştım ki omzumda bir el hissettim.

"Eve bu halde kendi başına gitmene izin veremem," dedi Raphe şefkatli bir centilmen gibi.

"İyiyim, bir şeyim yok," dedim ve yürürken takılıyormuş gibi yaptım. "Ay."

"Gördün mü? İyi falan değilsin. En azından sana bir araba ya da başka bir şey ayarlamama müsaade et."

"Ya da *başka bir şey* mi?" Flörtün seviyesini bir tık artırdım.

"Hadi gel bana bir kahve içmeye gidelim, sonra da eve sağ salim ulaşman için sana bir şoför ayarlayayım, ne dersin? Başına bir şey gelirse kendimi asla affetmem. Ortalıkta böyle tökezleye tökezleye yürüyemezsin."

Başımla onayladım. "Tamam. Ama uslu duracaksın. Anlaştık mı?" Şakacı bir tavırla göğsünü dürttüm. "Ayrıca benim arabamı kullanman gerekecek. Arabamı burada bırakamam."

"Alman yapımı bir şey değilse seve seve kullanırım." Sırıttı. "Geçen ay dostluk maçında bizi yendiler de," diye açıkladı. "Yoksa ırkçı değilim." Tor'un bize gösterdiği o korkunç Twitter görüntüleri olmasa oldukça hoş olduğunu söyleyebilirdim.

"Range Rover Evoque kullanıyorum."

"Şu mu?"

Başımla onayladım ve anahtarlığımı verdim. Karşıya geçerken de oyunuma gerçekçilik katmak adına biraz sendeleyerek yürüdüm.

"Hadi gel bakalım o zaman, seni biraz ayıltalım."

51

RAPHE'HİN DAİRESİ, CHELSEA

Raphe'nin binasına gitmemiz yaklaşık on dakika kadar sürdü, hatta benim evime de yakın oturuyordu. Arabasını kapalı otoparka park etti ve dairesine arka merdivenlerden çıktık.

"Kulağa kötü geleceğini biliyorum ama her seferinde apartman görevlisiyle hoşbeş etmek gerçekten içimden gelmiyor." Komik bir şekilde gözlerini devirdi, ne hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Böylece çatı katındaki –tabii ki– dairesine doğru yol aldık. Anı fırsat bilip Raphe'ye baktım. Işıktan mıydı bilmiyorum ama şu anda kulüpte olduğundan daha genç görünüyordu ve kendinden orada olduğu kadar emin değildi. Ona baktığımı hissetti ve büyük bir gülümsemeyle bana döndü. Üzerinde elmas kaplı R harfi bulunan cafcaflı bir zincir taktığını fark ettim.

Futbolcular.

Sıfır kalite. Sıfır.

"Pazartesiden cumaya kadar çoğunlukla burada kalıyorum," dedi Raphe çerçevelenmiş imzalı fotoğrafların ve futbolcu formalarının olduğu uzun koridor boyunca ilerlerken. "Surrey'de de bir evim var ama onu hafta sonları ve tatiller için kullanıyorum. Ve bir de partiler tabii." Bana gülümsedi. "Holden geçelim sana bir şey göstermek istiyorum."

Ninova

Bar ve büyük boy bilardo masasının olduğu devasa bir açık plan salona geçerken onu takip ettim.

"Bilardo oynar mısın? Bir el atarız belki?" diye sordu.

"Şey... hayır. Böyle iyiyim, teşekkürler. Bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

Yüzüme birkaç saniyeliğine boş boş baktı. "Ah. Hayır. Burada. Bak." Uzaktaki duvara doğru yürüdü ve çerçevelenmiş şapkaya benzeyen bir şeyin önünde elini salladı. Daha iyi görebilmek için yaklaştım ve bunun *gerçekten* de çerçevelenmiş bir şapka olduğunu fark ettim. Raphe'ye baktım. Gülümsemesi biraz soldu. "Milli takım şapkası," dedi.

"Hoşmuş." Doğru tepkinin ne olduğuna dair bir fikrim yoktu.

"Geçen sezon ilk kez milli takıma çıktığımda almıştım. Milli takımda oynadığımı biliyor muydun?"

Bu da *neydi* böyle? Sahadaki becerileri kadar kadınlarla olan becerileriyle de ülke çapında övülen bu sözde havalı futbolcu neden bir kızla ilk kez yalnız kalan tuhaf bir liseli gibi davranıyordu?

"Şey... evet. Biliyordum. Tebrikler. Büyük başarı."

Gururdan neredeyse içi içine sığmıyordu. "Bir de şuraya bak. Bu benim ödül dolabım." Beni çeşitli kupaların (yılın genç oyuncusu vs vs vs...) sergilendiği cam bir vitrine götürürken ben de peşinden koşturdum.

"Bir şeyler içelim demiştin sanki?" Çok sıkıldığımı yüzüm ele vermek üzereydi.

"Ah. Evet. Özür dilerim. Nezaket hak getire. Tabii ki. Iıı... şaraba ne dersin? Ya da başka bir şeye? Şampanyam da var. Tonlarca var hem de. Bir buzdolabı dolusu. İçinde yüzmeye yetecek kadar. Yüzelim demiyorum tabii. Sadece yüzebileceğimizi söylemek istedim."

"Biraz yapış yapış olabilir. Şarap harika olur." Neden kendimi bebek bakıcılığı yapıyormuşum gibi hissediyordum?

Raphe mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere gidip gözden kaybolduğunda benim de böylece odanın geri kalanına bakma fırsatım oldu. Raphe'nin bir sürü fotoğrafı vardı. Futbolcu olduğunu düşündüğüm ünlü bir yaşlı adamla birlikteyken. Genç haliyle takım atkısını tutarken. Duvarlardan birinde bir gitar koleksiyonu vardı; bu iki boyutlu futbolcu klişesinin gerçek bir derinliği olduğunu gösteren tek şey buydu.

"Otursana." Raphe salona elinde iki bardak şarapla geri dönmüştü. Kadehleri neredeyse ağzına kadar doldurmuştu.

Ona doğru yürüdüm ve şüphesiz binlerce pound değerinde olan büyük boy halıya tehlikeli bir şekilde dökülmek üzere olan kadehlerden birini aldım. Daha sonra koltuğa –gümüş renginde buruşuk kadifeden yapılma L şeklinde bir garabet– doğru yöneldim ve oturdum.

"Balkonda jakuzi var," dedi Raphe aniden, sanki o an aklma gelmiş gibi. Kafası mı iyiydi bunun?

"Mayom yanımda değil. Üzgünüm."

"Anladım. Çıplak da girebiliriz? Çıplakken eminim daha ateşli görünüyorsundur." Bana daha da yakınlaşmak için kanepe boyunca kaydı ve şarabından uzun bir yudum aldı.

"Giyinik ve kuru kalmayı tercih ederim."

Yüzü hayal kırıklığıyla düştü ve sanki yavru bir köpeğin suratına tekmeyi geçirmişim gibi garip bir his bastı içimi.

"Biraz müzik açmaya ne dersin?"

"Tabii ki."

Yirmi kumandanın olduğu yığından bir tanesini aldı ve düğmelere sertçe basmaya başladı. Televizyon açıldı.

Yüksek sesle.

İkimiz de yerimizden sıçradık ve Raphe kumandaya kafası karışmış bir halde bakarken gergin gergin güldü.

Sarhoş olmuş Geordie'ye bağıran Charlotte Crosby'nin sesini bastırmaya çalışarak, "Özür dilerim!" dedi. "Bunu müzik setinin kumandası sandım!"

"Değil!"

"Hayır! Ama kapayamıyorum." Şaşkın şaşkın yine kumandaya baktı. Sanırım futbolcular zekâlarıyla nam salmamışlar.

"Ver şunu bana." Kumandayı elinden kaptığım gibi televizyonu kapadım. "Yüce Tanrım. Kulaklarım gitti. Televizyonu bu kadar yüksek sesle dinlememelisin. Hiç iyi değil. Tinnitus* falan olacaksın."

Raphe koleksiyondan başka bir kumanda alıp birkaç düğmeye bastı. Bu kez turnayı gözünden vurmuştu; ışıklar karardı ve muhtemelen İşte Tecavüz Buluşması Diye Buna Derim adlı çalma listesinden bir R&B müziği çalmaya başladı. "Şimdi oldu." Kendinden son derece memnun görünüyordu. Sanırım insanlar size harika olduğunuzu söyleyip üzerinize para savurduğunda böyle oluyordu. "Sana biraz şampanya getireyim. Bayılacaksın. Gerçekten çok iyi."

"Olur, tabii ki."

Gözden kayboldu ve elinde iki şarap kadehiyle şampanya getirdi. "Şu düzgün, uzun olanları bulamadım."

"Flüt kadehi."

Kaşlarını hafifçe çatarak bana baktı.

"Şampanya için olanlara flüt kadehi deniyor."

* Kulak çınlaması. Akustik bir uyaran olmaksızın hastanın ses algılaması. Yüksek sese maruz kalmak ve kafa yaralanması gibi pek çok sebepten kaynaklanabilir. (ç.n.)

"Ah. Doğru. Evet. Onlardan. Bulamadım da."

"Sorun değil." İçkiyi aldım ve tadına baktım. Haklıydı, çok lezzetliydi. Ama kafamın temiz olması gerekiyordu, buna alışmasam iyi olacaktı. Gerçi tehlikeli bir seks avcısının yanındaymışım gibi de hissetmiyordum. Sanki bir çocukla birlikteydim.

Raphe yine koltuk boyunca kaydı ve bana yakın oturdu.

"Eee. Ünlü olmak nasıl bir şey?" diye sordu.

"Muhtemelen sen benden daha iyi biliyorsundur."

"Niye ki?"

Zekâ dağıtılırken bu adam gerçekten arka sıralarda falan kalmıştı herhalde.

"E, milli takım için oynamışsın," dedim. "Benim tek yaptığım Instagram'da fotoğraf paylaşmak."

"Ah, *evet*." Güldü. "O da başka bir tür ünlülük işte. Gerçekten çok güzelsin. Gerçek hayatta daha da güzelsin."

"Teşekkürler. Çok tatlısın."

"Sen hep benim en favori Instagram modelim olmuşsundur. Marbella'daki bikinili fotoğrafların çok ateşliydi!"

"Çok kibarsın. Ama ben bir model değilim. Influencer'ım."

"Bu sıralar birileriyle görüşüyor musun peki?"

"Şey. Hayır. Aslına bakarsan daha yeni birinden ayrıldım."

"Ayrılık sonrası aksiyon peşindesin o zaman?"

"Efendim?"

"Siz kızlar böyle yapmaz mısınız? Bir erkeği unutmak için bir başkasının altına yatmaktan bahsediyorum yani."

"Ne kadar saygısızca bir konuşma bu böyle. Ayrıca hayır, senin dediğin gibi 'ayrılık sonrası aksiyonu' arayışında falan değilim. Gitsem iyi olacak sanırım." Ayağa kalktım.

Utançtan mosmor olmuştu. "Ah, Tanrım, hayır. Özür dilerim. Gerçekten öyle demek istemedim. Seni üzmek istemedim. Biraz gerginim sadece. Güzel kadınların yanındayken hep böyle oluyorum. Lütfen gitme."

O kadar samimi görünüyordu ki *gerçekten* de gitmeyip yerime geri oturdum.

Kendime gelmem gerekiyordu.

O iyi bir adam *değildi*, bir seks avcısıydı. Tor'un bize gösterdiği mesajlar mide bulandırıcıydı. Bu yüzden buradaydım; o kız ve onun gibi yüzlercesi için adaleti sağlamak için buradaydım, ayrılık nasıl atlatılır konuşmak için değil.

"Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki." Raphe yerinden fırladı ve beni koridora doğru götürdü. "Dönerken kaybolursan ses et."

Tuvalet de en az mekânın geri kalanı kadar gösterişliydi; tamamı beyaz mermer ve krom aksesuarlardan oluşuyordu. Aradığım şeyi bulana kadar çantamı karıştırdım. Daha sonra tekrar oturma odasına yöneldim. Raphe sırtı bana dönük oturuyordu. Boynunu eğmişti.

"İyi kaybolmamışsın. Jakuziye bir şans verip vermemeyi düşündün mü?"

"Tam olarak değil," dedi ve şırıngayı ensesinin arkasından derinlemesine batırdım.

*

Kendine geldiğinde kafası karışmıştı ve neyi yanlış yaptığını anlayamamış bir köpek gibi bana bakıp duruyordu. Onu hapsettiğim koli bandına –ya da ağzı açık olsa muhtemelen yanlış söyleyeceği üzere koli pantına– karşı savaş veriyordu.

"Neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranma," dedim onun üzerinde dikilip bıçağımı döndürürken. "Ne yaptığını ve kadınlara nasıl davrandığını biliyorum."

Başını çılgınca iki yana sallayıp homurdanarak banttan sesini duyurmaya çalışıyordu.

"Evet evet, gönderdiğin o iğrenç mesajları gördüm. Menajerin hepsini sihirli bir şekilde yok etmeden önce bütün Twitter gördü. Haksız mıyım?"

Artık daha da sert hareketlerle kıvranıyor, başını iki yana sallıyordu; gözleri korkudan pörtlemişti. Güzel.

"Korktun mu? Para ve güçle her şeyi elde edebileceğini mi düşünüyorsun? Bu sefer değil." Üstüne çıktım ve aradığım damarı bulmak için boynunu yokladım. Artık daha fazla mücadele ediyordu ve bu beni rahatsız etmeye başlamıştı. Sımsıkı kapalı ağzından yalanlarını çaresizce sıralamaya çalışıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. Boynunda hızlı bir kesik açtım ve nabzının kanı beyaz zemine fışkırtmasını hastalıklı bir neşeyle izledim. Bir süreliğine büyülenmiş bir şekilde kalakaldım. Kırmızının bembeyaz mermer üzerindeki kontrastı oldukça güzeldi. Bir homurtu ve nefes nefese kalma sesiyle hayallerimden çıktım. Raphe'nin burada olduğunu neredeyse unutmuştum.

Hâlâ bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Arkamı döndüm ve kanının akıp bitmesini beklerken ortalığı temizledim, burada olduğuma dair her türlü emareden kurtuldum. Şarap kadehlerinin yıkanması da dahil.

Yerdeki dağınıklığa bakıp, "Flüt kadehler," dedim. "Futbolcuların sorunu bu işte. Parayla kaliteyi satın alamazsın."

Raphe nihayet guruldamaya benzer sesler çıkarmayı ve kıvranmayı bıraktığında yanına çömeldim ve gözkapaklarını örttüm.

Gerçekten çok genç görünüyordu. Onu Twitter ekran görüntülerindeki iğrenç, potansiyel tecavüzcüyle özdeşleştirmek çok zordu.

Orada bulunduğuma dair tüm izlerden kurtulduğumdan emin olduktan sonra ön kapıdan çıktım ve merdivenlerden aşağıya arabama doğru ilerledim. Eve doğru sürerken öforinin gelmesini bekledim. Cinayetle birlikte gelen o harika vızıltıyı. Dünyayı bir seks avcısından daha kurtardığımı bilmenin saf, filtresiz neşesini.

Ama gelmedi.

52

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Eve gelip kutlama için kendime bir bardak Chablis döktüğümde bile hiçbir şey olmadı. Bomboş hissediyordum. Ayrıca bir şey daha vardı. Damarlarıma binlerce örümcek gibi sinsice yayılan ve tam olarak kestiremediğim bir şey daha.

Suçluluk duygusu muydu?

Pişmanlık?

Korku?

Yoksa hasta falan mı oluyordum?

Şarabımla birlikte koltuğa geçtim, sesi hoş ve mantıklı bir yükseklikte olan televizyonu açtım. Haberleri veriyorlardı. İki tane adam genç futbolcular üzerindeki baskı üzerine tartışıyorlardı. Görünüşe göre İngiltere'nin genç yıldızlarından bazılarının tatile gittiği Puerto Banús'taki bir otelde bir olay yaşanmıştı. Birkaç tutuklanma da gerçekleşmişti. Bunların hiçbiri nasıl doğru düzgün davranılacağını bilmiyor muydu gerçekten? Huysuz huysuz şarabın geri kalanını yudumlayıp yatağıma gittim; huzursuzluk hissi hâlâ beynimin karanlık bir köşesinde gizleniyordu.

Uyandığımda saat hâlâ çok erkendi. Kafam zonkluyordu ve sanırım omzumdaki kasları zedelemiştim. Muhtemelen dün gece

Ninova

Raphe'yi oradan oraya taşırken olmuştu. Gözlerimi ovuşturdum, telefonumu şarjdan aldım ve mutfağa doğru ilerledim. Genellikle sakinleştirici bulduğum sessizliğin odadaki varlığı o kadar aşikârdı ki keşke yanımda biri olsaydı diye düşündüm bir saniyeliğine de olsa. Belki de köpek alsam iyi olacaktı. Kahve makinesine bir kapsül attım ve salona geçtim. Sağır edici sessizliği bozması için televizyonu açtım. Hâlâ dün geceki haber kanalı açıktı. Kahvemdeki soya sütünü karıştırıyordum ki Sky News spikerinin "Raphael Reynolds" ismini telaffuz ettiğini duydum.

Cesedi daha şimdiden bulmuşlar mıydı? Kahvemle birlikte salona geçtim. Kafam karışmıştı. Haberlerdeki görüntü Londra'nın batısındaki pahalı apartman binasını göstermiyordu. Onun yerine spiker Marbella, İspanya'dan konuşuyordu – açıklamada böyle yazıyordu. Televizyonun sesini açtım.

"Raphael Reynolds, dün bir İspanyol kasabasında meydana geldiği iddia edilen bir bar kavgasının ardından İspanya'da polis nezaretinde kalmaya devam ediyor. İngiliz santrafor, kendisiyle selfie çekmeye çalışan garsonu yumruklamakla suçlanıyor. Raphael'in bu özel tesiste uzun bir öğle yemeği sırasında arkadaşları ve takım arkadaşlarıyla birlikte fazlasıyla içki içtiğine inanılıyor. İngiliz yıldız halihazırda İngiltere'de genç bir hayranını Twitter'da taciz etmekle de suçlanmakta."

Ne? NE?

Televizyon şimdi de bir başkasının telefonundan çekilmiş olan, dün gece öldürdüğüm adama çok benzeyen bir adamın bir garsonu yumrukladığı ve diğer birtakım adamların da onu engellemeye çalıştığını gösteren görüntüleri yayınlıyordu.

"Raphael'in sözcüsü gözaltında olduğunu doğruladı. Yeni futbol sezonunun başlamasına sadece birkaç hafta kalmışken İngiltere'deki

kulübü, parlayan yıldızları için geleceğin neler getireceğinden endişeli."

Haber yayınını geriye sardım ve yeniden izledim. Mutfakta kahvemi döküp koca bir bardak votkayı mideye indirmeden önce dört kez aynı şeyi yaptım.

Sonra da çığlık attım.

Tamam. Panik yok. Bunun basit bir açıklaması olmalıydı. Raphe *hem* Marbella'da hapiste *hem de* Chelsea'deki dairesinde ölü olamazdı. Eğer Marbella'daysa, benim dün gece öldürdüğüm adam kimdi? Dün gece birini *öldürmüş* müydüm acaba? Kafayı mı yiyordum? Telefonuma uzandım ve bir mesaj yazdım.

Ben: Selam! Dün gece iyi ki görüşebildik. Erkenden kaçtığım için özür dilerim. Tahmin ettiğimden daha sarhoştum. Umarım utanç verici bir şey yapmamışımdır! (Iyy!)

Muhtemel Emily (Ekstralar): Selam! Dün gece eğlenceyi kaçırdın. Bir şey yapmadın merak etme. Çoğunlukla Ruben'la konuştun. Canım ya.

Ben: Ruben???

Muhtemel Emily (Ekstralar): Ruben Reynolds. Raphe'nin küçük erkek kardeşi işte ya. Acayip tatlı çocuk.

Siktir. Siktirsiktirsiktirsiktirsiktirsiktirsiktirsiktirsiktir.

Telefonumu açtım ve arama çubuğuna "Raphael Reynolds'ın erkek kardeşi" yazdım. İlk girdi Raphe'in Wikipedia sayfasıydı. Aile kısmına indim. "Kardeşler: Rowan, 30 ve Ruben, 18."

Hay sıçayım.

Yanlış adamı öldürmüştüm.

Adam bile değildi. Lanet olasıca bir çocuktu.

Bara doğru ilerledim ve titreyerek kendime sek votka doldurdum. Sonra bir bardak daha. Bir bardak daha. Bir, iki, üç Valium içtim ama nabzım hâlâ sinir sistemimde davul ve bas ritmi gibi atıyordu. Sonra aniden, on yılı aşkın süredir ilk kez anneme inanılmaz derecede ihtiyacım olduğunu hissettim. Bu hisse o kadar şaşırmıyordum ki; kim olursak olalım insanların DNA'sına kazınmış en ilkel bazı ihtiyaçları vardı ne de olsa. Koltuğa geri dönüp telefonumu aldım, ellerim sakinleşmeyi reddediyordu. Anlamsızca kişiler listemde gezindim, kendimi toparlayabildikten sonra annemin numarasına tıkladım.

Telefon yaklaşık on kez çaldı; annemi Riviera'daki evinin verandasında yeni arkadaşlarının ilgi odağındayken telefonunda beliren isme baktığını hayal edebiliyordum. Kilometrelerce öteden yaşadığı tereddütü resmen *hissedebiliyordum*. Cevap vermek ya da vermemek arasında kalmış bir halde, beni hayatından çıkarma isteği neredeyse baskın geliyordu. Ama bu baskıya yenik düşmedi ve erken saatler olmasına rağmen sonunda cevap verdi.

"Kitty? Ne yaptın?"

Ve sadece bu üç kelimeyi duymam yetti.

Birdenbire artık yirmi dokuz yaşında bir kadın değildim; on beş yaşındaki genç kız halime geri dönmüştüm. Az önce kendi babasını antika bir vazoyu kafatasına geçirerek öldüren on beş yaşındaki kıza. Annem kan lekeleri ve beyin parçaları içerisinde orada

öylece oturuyor ve sanki kim olduğuma dair hiçbir fikri yokmuş gibi bana bakıyordu. Öldüğünü bilmeme rağmen, önümüzde altın kaplamalı teneke gibi bükülmüş olmasına rağmen hâlâ vazoyla ona vuruyordum. Kemiklerin çatırdadığını ve eklemlerin deriden fırladığını duyana kadar vurdum da vurdum. Ta ki vücudunun üst çeyreğinden geriye sadece yumruk yemiş kırmızı eriğe benzer bir et yığını kalana kadar. Annem ve ben sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca dehşet içinde birbirimize baktık, sonra kendini yerden kaldırıp geceliğini morarmış memelerini ve kalçalarını kapayacak şekilde düzeltti ve bana doğru yürüdü. Vazoyu titreyen ellerimden aldı ve kollarını bana doladı.

Ben çılgın bir doğum günü partisindeki ödülü kazanmaya kararlı bir çocuk gibi hareketsiz bir halde dururken sol kulağıma, "Kitty, ne yaptın?" diye fısıldadı. "Sen ne yaptın?"

Seni kurtardım, diye düşündüm şaşkınlıkla. *Yaptığım şey tam olarak buydu; seni kurtardım.*

Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve doğrudan gözlerinin içine bakabilmem için başımı kaldırdı. Annem çok güzeldi... Hâlâ öyledir. Gözleri çok ender rastlanan bir mavi renginde, o kadar koyu bir mavi ki neredeyse mor sayılır. Babamla evlenip diğerleri gibi bir ev hanımı olmadan önce Londra'nın kraliçesiydi. Londra'nın fakir bölgelerinde büyüyen bir çocukken özlemini duyduğu hayat, gerçekte ne anlama geldiğini anladığında kısa süre içerisinde kirlenmiş ve o hayattan nefret etmişti. Aldatan bir koca, düzenli dayak ve cinsel saldırılar, çoğu kocasıyla yatmış olmasına rağmen sözde arkadaşlarının ona acıması. Bir erkek çocuğu ve vâris yerine bir kız çocuğu doğurduktan sonra feci biçimde dövüldüğü için bir daha asla başka çocuk sahibi olamayacak olan, nankör ve tamamen babacı bir kız çocuğuyla ödüllendirilmiş bir kadın. Annemin bu kadar içine kapanık olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ve babama her

Ninova

dokunduğumda parmaklarıma yapışan sahte, içi çürümüş cazibeyi fark edecek yaşa geldiğimde annem zaten geri döndürülemeyecek düzeyde kırılmıştı.

O gece temizlik yaparken ve emirler verirken neredeyse bir robot gibi davranmıştı; çeşitli bıçaklar, satırlar ve çekiçler istemişti; ta ki babam plastiğe sarılmış, çürük bir et yığınına dönüşene kadar. Babamın Range Rover'ının direksiyonuna geçmişti. West Country'deki mezbahaların birine gitmiştik. Babamı sardığımız paketi açmama ve vücudunun parçalarını kıyma makinesine atmama yardım etmişti. Arabayı bilinen bir intihar noktasına çekmeden önce güvenlik kameralarını kapamıştı. Sonra biz yokken şans eseri birinin mezbahada bıraktığı başka bir arabanın direksiyonuna geçip bizi eve götürmüştü.

Eve döndükten sonraki iki günü rahatsız edici bir sessizlik içinde geçirmiştik; çay içmiştik, annem başımı öpüp saçlarımı okşamıştı, sonra polisi arayıp babamın kaybolduğunu bildirmişti. Polise babamın depresyonda olduğunu ve ölümle her saniye yüz yüze kaldığı bir işte çalışmanın onu nasıl etkilediği hakkında yalan söylemesini dinlemiştim. Polislere aynı yalanları söylerken o da beni dinlemişti. Yalan üstüne yalan yığılmıştı ve hayatımızın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Yaklaşık altı ay sonra annem hayatına yeni bir başlangıç yapmak için Güney Fransa'ya taşınacağı sırada evimizin satılığa çıkarıldığını duyurmuştu. Benden direkt olarak onunla gitmemi istememiş, hatta bana hayatımın burada olduğunu söylemişti. Arkadaşlarım ve bitirmem gereken bir okulum vardı; dahası Fransızcam hiçbir zaman o kadar iyi olmamıştı. Bunun yerine, bulabildiği en pahalı Chelsea dairelerinden birine tonla para dökmüştü. Üstelik Hen'in ailesi o kadar yakınımdaydı ki gözleri her zaman üzerimde olabilecekti. Onlarla tatillere gitmiştim. James,

Hen gibi "huysuz" ya da Antoinette gibi "yüksek enerjili" olmayan başka bir kız çocuğunun etrafında olmasından memnundu. Hen hiç ilgi göstermediği için James bana tenis oynamayı öğretmişti. Hen'in gotik bir evreden geçtiği ve gözlerini devirip kendi ailesinin beni daha çok sevdiği konusunda sızlanmak dışında pek bir şey yapmadığı sırada James bana yelken öğrenmem konusunda yardımcı olmuştu. Hen'in ailesinin beni ondan daha çok sevdiği doğru değildi gerçi. Hen'in annesiyle yıldızımız hiçbir zaman barışmamıştı. Sanırım insan babasını bilardo masasında sevişirken yakaladığı kadınlarla pek iyi anlaşamıyordu.

Her neyse bugüne dönelim. Her yerde hazır ve nazır bulunan apartman görevlileri içime su serpiyordu. Neredeyse ailemin yaptığından daha fazla. Annem bana her ay fazlasıyla cömert bir harçlık gönderiyordu ama ben o paraya dokunmama eğilimindeydim; bunun yerine sosyal medyadan elde ettiğim gelirle geçiniyordum. Aramızda "Olay" hakkında konuşmama konusunda sözsüz bir kural vardı çünkü konuşmak kaplamayı kırabilir, babamın kafatasını o vazoyla parçaladığımda gözlerimdeki bakışı hatırlamasına sebep olabilirdi.

"Kitty, ne yaptın?"

Bugüne ışınlandım ve birdenbire anneme ihtiyaç duyduğum için kendimi çocuksu ve zavallı hissettim.

"Hiçbir şey," dedim. "Sadece nasıl olduğunu sormak istedim."

"Saatin farkında mısın? Sarhoş musun yoksa kafan mı güzel? Git yat hadi."

"Evet, özür dilerim. Uyuyamadım. Sonra yine ararım."

"Bir dahaki sefere daha uygun bir saate ara."

"Tamam, özür dilerim."

Uzun bir duraksama oldu.

"Kits?"

"Evet?"

"Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum."

Sonra hat kesildi. Bu, annemin beni kayak yapmaya falan davet edeceği ve benim de burada erkek arkadaşımla planlarım olduğu konusunda ona yalan söyleyeceğim Noel zamanına kadar muhtemelen onunla kuracağım tek iletişim olacaktı. Yalan üstüne yalan.

53

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Masum bir adamı öldürmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Şerefsiz pisliğin tekiyle akraba olmak dışında hiçbir yanlışı olmayan birinden hayatı çekip almamdan bu yana geçen bir hafta.

Her şey tabii ki haberlere düşmüştü. Görmekten o kadar kaçamıyordum ki her şeyi kapadım ve daireme sığındım. Hatta kendime daha fazla işkence çektirme konusunda aklım çelinmesin diye Wi-Fi'ı bile kapadım.

Yatağımdan şarap ve ilaç almak dışında üç dört gündür hiç çıkmıyordum. Her hareket ettiğimde, ki bu da çok az oluyordu, leş gibi kokum burnuma geliyordu.

Ruben'ın ölümüyle ilgili gördüğüm ilk haber içinden çıkamadığım bir *snuff** film gibi beynimin içinde dönüp duruyordu.

> Futbolcu Raphael Reynolds'ın küçük kardeşi Ruben Reynolds'ın cesedi futbol yıldızının evinde bulundu. Arkadaşlarına göre Ruben, gece yarısı olmadan eve dönmeden önce Londra'nın güneybatı bölgesindeki Raffles adlı gece kulübünde eğleniyordu. Arkadaşları

* Gerçek cinayet sahnelerini gösteren veya gösterdiğini iddia eden, mali kazanç amacıyla üretilen teorik bir film türü. (ç.n.)

Ninova

keyfinin yerinde olduğunu söyledi. İki gün sonra, 18 yaşındaki Ruben'ın ailesiyle çıkacağı ikinci akşam yemeğine gelmemesi üzerine endişeler arttı. En büyük abisi Rowan ve babası cesedi, Raphael İspanya'da tatildeyken Ruben'ın kaldığı Chelsea'deki dairesinde buldu.

Ölüm nedenini otopsi belirleyecek ancak Metropolitan Polisi bir cinayet soruşturması başlattıklarını doğruladı ve Ruben'ın o geceki lokasyonu hakkında bilgisi olan herkesin acilen kendileriyle iletişime geçmesi gerektiğini söyledi.

Raphael bir sarhoş kavgasının ardından tutuklandığı İspanya'daki polis nezaretinden serbest bırakıldı. Ailesine destek olmak için İngiltere'ye döndüğü düşünülüyor.

Haberin ardından kaçınılmaz olarak Ruben'ın geçmişiyle ilgili hikâyeler takip ediyordu. Futbolcu abisinin nasıl da onun idolü olduğunu, hâlâ annesi ve babasıyla birlikte yaşadığını ve Raphe'nin ondan Chelsea'deki dairesinde kalmasını istediğinde nasıl heyecanlandığını, hiçbir zaman düzgün bir sevgilisi olmadığı için kızları etkilemek adına bazen nasıl da abisi gibi davrandığını anlatan hikâyeler. İzlemeden duramıyordum; haberlerde konuşan Raphe, annesinin kasvetli ve gri fotoğrafları, babasının oğullarının ölümüyle ilgili her türlü bilgi için yalvarması. Hikâyelerin arka arkaya sürekli olarak yayınlanmasını sağlayarak televizyonumun önüne oturdum. Başa sardım yeniden izledim. Sonra tekrar başa sardım. Saatlerce, hatta belki de günlerce kanepeden kıpırdamadım. Boğazımdan mideme gönderdiğim ilaç karışımlarına rağmen uyuyamıyordum. Uyku geldiğindeyse hoş bir rahatlama yaşamıyor ya da rüya görmü-

yordum. Kendimi grotesk eğlence evi kâbuslarında buluyordum. Rüyamda doğurduğumu gördüm ama doğum sırasında bebeğin kafası kopmuştu. Yüzü olmayan bir ebe başı kopan çocuğu göğsüme koyuyordu ve aşağıya baktığımda bebeğin aslında ağzından kan akan Adam olduğunu fark ediyordum. Süt emmeye çalışıyordu ama çığlık atıyordum. İnme inmiş gibiydim ve kendimi uyandıramadım. Sonunda kendime geldiğimde terden sırılsıklamdım, titriyordum ve kafam karışmıştı.

Bu süre zarfında iletişim kurduğum tek kişi, bana haftada bir hap karışımları yapan ilaç tedarikçim Dr. William'dı. Çarpık bir abonelik hizmeti alıyormuşum gibiydi.

Yaptığım şeyin bir hata olduğunu kendime söyleyip dursam da bununla baş edemiyordum. Hata dediğin anca vegan süt yerine inek sütü almak olabilirdi, masum bir adamı uyuşturup öldürmek değil. Daha sonra başka rüyalar gördüm. Bu kez kan denizinde boğulan Ruben ona yardım etmem için bana bağırıyordu. Bir iskelede durup onu izliyor ve el sallıyordum. Kızıl bir dalganın altında kalıyordu. O, kanlar içinde boğulurken ben de selfie çekiyordum. Ardından annemin sesini duyuyordum: "Kitty. Sen ne yaptın?"

Hapların miktarını artırdım, biraz Diazepam ve Zoplicone'u karıştırdım, garanti olsun diye de biraz Lorazepam ekledim. Rüya görmek istemiyordum. Bilinçsizce uyumak istiyordum. Artık beynimin kafamın içinden fışkırıp çıkmasını istemiyordum. İlaçları bonibon gibi avuç dolusu ağzıma attım ve votkayla mideme gönderdim. Nihayet kanepemden yatağıma doğru sürünerek gidebilmeyi başardım ve yatağımdan çıkmadım, örtüyü de başımın üzerine çektim. Yatağı sadece daha fazla ilaç ya da votka almak için terk ettim.

Galiba birkaç kez kapı zilinin sesini duydum ama bilincim bir gelip bir gidiyordu; emin olamadım. Hem kapıyı neden

açacaktım ki? Kim gelmiş olabilirdi? Beni ziyaret etmesi gereken tek kişi polisti. Onları kendim bizzat aramayı düşündüm. Bunu hak etmiştim.

Beni durduran neydi?

Ruben'ın cinayetiyle yetinmeyeceklerdi. Bana bakacaklar, hayatımı mikroskop altına alacaklar ve tek bir virüs değil, çoklu virüs olduğumu anlayacaklardı. Diğerleri hakkındaki gerçeği keşfedeceklerdi. Diğerleri ve babam hakkındaki gerçeği. Tor ve annemi de işin içine sürükleyeceklerdi. Ve Charlie de her şeyi öğrenecekti. Gerçeği öğrenecekti, ki bu onu aldatmamdan çok daha kötüydü. İçimde cinayet işleyebilecek bir canavar yaşadığını öğrenecekti. Bunun bir hata olmasının ya da Ruben'ın aslında asla ölmemesi gerektiğinin bir önemi kalmayacaktı. "Evet, erkekleri öldürüyorum ama yalnızca bunu hak eden erkekleri." Charlie'nin beni bu şekilde görecek olması fikri beni hapishaneden daha çok korkutuyordu.

Kendimi yatağımdan kaldırabildiğim ender anlarda sadece balkona kadar gidip –kendimi gizleyerek tabii ki– oturuyordum. Zaman herhangi bir şey ifade etmiyordu ve muhtemelen saatlerce yere bakıp duruyordum. Bu yükselikten düşmenin ne kadar acı vereceğini merak ediyordum. Rüya görmeye devam ettim; bu sefer de Adam kan denizinde yüzen Ruben'ın yanında yerini almıştı. Ama yüzme bilmiyordu. Ne kendini kurtarabildi ne de yardım isteyebildi. Sadece gözlerini kırpıştırabildi.

Pahalı bıçaklarımı, canım Shun'larımı düşündüm ve bileklerimi kestiğimi hayal ettim. Yeterince sert bastırdığımı, kelebek kanadı hassaslığındaki ince derinin damara doğru kesilip bir kilit gibi açıldığını ve bu sefer kanın kendi vücudumdan dışarı akmasını izlediğimi hayal ettim. Bunun hayalini kurdum; hatta mutfağa kadar gidip bıçağı elime bile aldım. Ama gerçek şu ki, kendimi öldürmek

bile büyük bir çaba gerektiriyordu. Bıçağı bıraktım ve yatağıma geri döndüm, yolda kendime reçete ettiğim votka ve benzo kokteylimi de yanıma aldım.

Bu süreçte farkındalığımı çok az şey tetikledi. Ara sıra duyduğum kapı zili sesinden daha önce bahsetmiştim. Bazen kapıya daha büyük bir ısrarla vurulduğunu duyabiliyordum. Bir de sıcaklık vardı tabii. Sıcak hava hâlâ kırılmamıştı. Kendimi pencereden atmayı düşündüğüm zamanlar dışında hiçbir pencereyi açmadım, dolayısıyla daire leş gibi kokuyordu. Temizlikçim genellikle haftada iki kez geliyordu ama anahtarı yoktu. Bir anlığına kadına her halükarda ödeme yapmam gerektiğini düşündüm; sonuçta bir çeşit sinir kriz geçiriyor olmam onun hatası değildi. Ama sonra bankacılık uygulamaları ve hayat düşüncesi bana yine fazla gelmeye başladı; bu sefer daha fazla ilaç alıp biraz daha şarap içtim ve çok geçmeden bu düşünceler yeniden kayboldu. Üzerime kapkara bir dalga çöktü ve beni de kendisiyle birlikte içine çekti. Mutlak kayıtsızlığın huzuruna geri döndüm.

54

CHELSEA VE WESTMINSTER HASTANESİ, FULHAM ROAD

Uyanmadan önce bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedebiliyordum. O kadar rahatsızdım ki. Bilhassa boğazımda sanki bıçaklarımdan biri yutmuşum gibi bir his vardı. Of, Tanrım ya, umarım hasta olmuyorumdur. Gerçek fiziksel bir hastalığa gelene kadar kendimi zaten rezalet hissediyordum. Güneşlikleri bir haftayı aşkındır açmadığım düşünülürse ışık da fazla parlak geliyordu ve bu sinirimi bozuyordu. Gözkapaklarım birbirine yapışmıştı, göz iltihabı olmuş gibiydim. Siktir, galiba gerçekten kirpiklerimi yolmak zorunda kalacaktım, bu da pek istediğim bir şey değildi. Gözlerimi nihayet açabildikten hemen sonra yine kapadım çünkü belli ki uyandığımı düşündüğüm ama aslında uyanmamış olduğum bir rüya halindeydim. Zira gözlerimi açtığımda Charlie'nin yatağımın yanında oturduğunu gördüm. Gözünde gözlüğüyle kitap okuyordu. Gözlerimi ikinci kez açtım ve hâlâ oradaydı. Neler oluyordu?

"Charlie?" demeye çalıştım ama sesim karga gibi çıkıyordu.

Telaşlı bir halde bana baktı. "Kitty? Uyandın mı? Bekle geliyorum. Hemşireyi çağırmam lazım." Kitabı hızla aşağı indirdi ve odadan dışarı çıkarken ayakları birbirine dolandığı için neredeyse yere düşecekti. Hemşire mi demişti o?

Oturmaya çalıştım ama bir makineye bağlı olduğumu fark ettim. Ayrıca burası benim yatak odam değildi. Hastanedeydim;

Ninova

o korkunç kokudan anlamam gerekirdi. Kalp atışlarımın hızlandığını ve nefesimin yavaşladığını hissettim. Panik atak başlangıcı yaşıyordum ama saçma derecede acı veren boğazım yüzünden nefes alıp verişimi kontrol altına alamıyordum. Tam kontrolümü kaybetmek üzereydim ki Charlie hemşire olduğunu düşündüğüm orta yaşlı bir kadınla birlikte içeriye girdi.

"Şşşş, şşş," dedi panik halimi sezinleyerek. "Gel seni bir oturtalım ve nefesini kontrol altına almaya çalışalım. Güvendesin." Saçımı okşadı ve benimle birlikte yavaş yavaş nefes alıp verirken elimi tuttu. Tam da beklenildiği gibi yaklaşık bir dakika kadar sonra daha sakin hissetmeye başladım. "Pekâlâ, hadi biraz su içelim. Boğazın eminim rezalet durumdadır." Hastanelere özgü komodinin üzerinde duran sürahiden bana biraz su koydu ve ben de yüzümü buruşturarak suyu içtim.

"Neler oluyor?" diye sordum, sesim sanki benim sesim değilmiş gibi çıkıyordu.

"İyileşme sürecindesin, hayatım, iyisin," dedi hemşire.

"Kitty, hiçbir şey hatırlamıyor musun?" Charlie korku dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

Başımı iki yana salladım, kafam karışmıştı.

"Kendini öldürmeye çalıştın. İçeri girebilmek için Rehan'dan yardım istemek zorunda kaldım çünkü ne bir paylaşım yapıyor ne telefonunu ya da kapıyı açıyordun, günlerce sesin sedan çıkmadı. İçeri girdiğimdeyse yatağındaydın ve etrafında boş ilaç kutularıyla içkiler vardı. Kesinlikle hiçbir tepki vermiyordun. Ambulans çağırmak zorunda kaldım."

Hemşire başıyla onayladı. "Mideni boşaltmak zorunda kaldık, tatlış."

Tatlış mı? Başımı tekrar iki yana salladım. "Hayır, kendimi öldürmeye çalışmıyordum."

Ninova

"O zaman kendini öldürmek isteyen birini pekâlâ harika taklit ettiğini söyleyebilirim. Arkadaşın muhtemelen hayatını kurtardı," dedi hemşire. Charlie'nin yüzü içimi eriten tarzda kızardı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun. Şaşkın."

"Pekâlâ, ben gidip doktoru getireceğim, sana bir baksın. Biraz daha su ister misin?"

Minnettar hissederek başımla onayladım, o da şarkı mırıldanarak kapıdan çıkıp gitmeden önce bana bir bardak daha su koydu.

Charlie geldi, yatakta yanıma oturdu ve elimi tuttu. "Kitty. Beni neden aramadın?"

Gerçekten intihar ettiğimi düşünüyordu. Of ya.

"Charlie, gerçekten kendimi öldürmeye çalışmıyordum," dedim ama gözlerinden bana inanmadığını görebiliyordum.

"Bir şeylerle mücadele ettiğini biliyorum..." dedi elimi sıkarak.

"Ama..."

Nazikçe parmağını dudaklarıma götürdü. "Bak, benim de karanlık dönemlerim oldu. Babam benimle olan irtibatını kesince yıkılmıştım. Devam etmemi sağlayan tek şey çoğu zaman abim olmuştu. Bildiğin depresyondaydım. İlaçlara, başka şeylere bulaşmıştım. Ben de her şeye bir son vermek istemiştim. Hem de pek çok kez."

Of, Tanrım. Lütfen buna bir son ver.

"Demek istediğim şu ki, ne yaşadığını biliyorum ve sana bu konuda yardım edeceğim, anlaştık mı? Sana destek çıkacağım. Biraz daha iyi olana kadar da gelip sende kalacağım. Doktorlara da söyledim çünkü seninle evde ilgilenecek biri olmadığı takdirde seni bir yerlere yatırmaktan falan bahsediyorlardı."

"Charlie, çok naziksin ama bakıcıya ihtiyacım yok."

Charlie kaşlarını çattı. "Teklif etmiyorum, sana olacakları söylüyorum. Ya bu olacak ya da psikiyatri koğuşuna yatırılacaksın." Öne eğildi ve beni dudaklarımdan öptü. Ağzımdaki tada bakılacak olursa bunun kendisi için hoş bir deneyim olduğundan şüpheliydim. Demek ya psikiyatri koğuşu olacaktı ya da kendimi öldürmeye çalıştığımı düşünen eski erkek arkadaşım bana bakacaktı.

Tatlı hemşire geri geldi ama bu sefer yanında hayatımda gördüğüm en sakallı doktor vardı.

Hijyenik miydi şimdi bu yani?

Nefesim yeniden hızlandı ama Charlie başparmağıyla elimi okşayınca sakinleşmeye başladım.

"Merhaba Kitty." Sırıttı. "Aa, *Hello Kitty* gibi." Oda, kulakları sağır edici bir sessizliğe gömüldü. Doktor öksürdü. "Bizi bayağı korkuttun, küçükhanım ama neyse ki ciddi bir hasar yok. Psikiyatrlarımızdan biri gün içerisinde gelip seninle biraz sohbet edecek ve sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz. Şu anda yatırılmanı gerektirecek bir durum olduğunu düşünmüyorum. Zaten Bay Chambers, bizler buraya gelmene sebep olan sorunu çözmene yardım edene kadar seninle kalacağını söyledi."

Aklıma aniden Ruben Reynolds'ın boynundaki kanamayı durdurmaya çalıştığım an geldi. Herhangi birinin zihnimi kurcalamasının iyi bir fikir olduğundan pek emin değildim. Charlie destekleyici bir şekilde başını sallıyordu.

"Kitty'ye ne kadar süre gerekiyorsa onunla kalmaktan mutluluk duyacağımı söyledim. Ben kanepede uyurum. Birinin sana bakması gerekiyor. Şu anda hassas bir durumdasın."

"Evet, bence bu iyi bir fikir. Seni bu denli düşünen birine sahip olduğun için çok şanslısın."

Charlie beni seyrediyordu; bana bakarken gözlerinde öyle bir sevgi vardı ki çığlık atmak istiyordum. Ben düşündüğün kişi değilim. Ben düşündüğün *şey* değilim.

"Her neyse," diye devam etti doktor, "Kitty'yi biraz yalnız bırakalım zira birazdan psikiyatr gelecek."

Charlie elimi öptü. "Ben hemen dışarıdayım, bebeğim, tamam mı? Özür dilerim. Seni seviyorum."

Siktir.

Tüm bunları onun için mi yaptığımı düşünüyordu? Hoş, bir şey de *yapmamıştım* ya, neyse.

Muhtemelen kırklı yaşlarının başında olan bir hanım topuklularını tıkırdata tıkırdata içeri girene kadar toplam üç buçuk dakika yalnız kaldım. Kadının ayakkabılarına baktım. Miu Miu markaydı. Psikiyatristlere iyi maaş veriyorlardı demek ki. Bana gülümsedi ama gözlerinde gülümsemeye dair herhangi bir emare yoktu. Değerlendirilmediğimi, yargılandığımı fark ettim. Çok yorgundum ama hayatımın gösterisini yapmam gerektiğini biliyordum. Keşke yüzümde biraz makyaj olsaydı.

"Selam Kitty," dedi fazla yavaş konuşarak. Daha şimdiden sinirlerime dokunmuştu.

Güçsüz güçsüz gülümsedim. "Selam."

"Ben Dr. Jensen ama eğer istersen bana Emma diyebilirsin."

"Tamam, teşekkürler Dr. Jensen."

Hakkımda yazılan notlara bakıyormuş gibi yaptı ama bunun bir gösteri olduğunu biliyordum; muhtemelen ünlü bir hastaya atandığını söylediklerinde orgazm falan olmuştu.

"Pekâlâ, geçmişinden gördüğüm kadarıyla daha önce depresyon sebebiyle danışmanlık almış ve ilaç kullanmışsın. Babanın kaybolmasından sonra oldu diye düşünüyorum. Doğru mu?"

Başımla onayladım. "Zor bir dönemdi."

"Tabii ki. Peki yaşadığın bu yeni epizodun bununla herhangi bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?"

"Epizod"* deme şeklinden nefret etmiştim, hayatım onun için Netflix dizisinden ibaretti sanki.

"Gerçekten bilmiyorum. Olabilir. Ama tamamen dürüst olmam gerekirse aslında sadece ipin ucunu kaçırdım. Çok fazla içki içtim. Çok fazla ilaç aldım. Yeterince uyumadım. Buraya kendimi öldürmeye çalıştığım için gelmedim."

Bana dik dik baktı. Resmen ruhumun *içini* okumaya çalışıyordu. "Saygısızlık etmek istemem, Kitty ama insanların reçeteli ilaçları ve alkolü kazara aşırı dozda tükettikleri için hastaneye kaldırılıp mideleri yıkanmaz genelde." Bana *gaslighting* falan mı yapıyordu bu ya?

"Öyle değil. Uykuya dalmakta zorlanıyordum ve..."

"Neden?" Hay sikeyim, konuya o kadar direkt girmişti ki başım dönmeye başladı.

"Ne neden?"

"Neden uykuya dalmakta zorluk çekiyorsun? Aklında neler var?"

"Özel bir şey yok. Uykuya dalmakta hep zorluk çekmişimdir..."

"Medikal notlarında böyle bir şey yazmıyor," diye sözümü böldü yine. "Uzun süredir uykuya dalmakla ilgili sorun yaşıyorsan neden bunun için yardım almadın?"

Konuyu nereye getirmeye çalıştığını anlamıştım. Ben de ona istediğini verdim. "Çünkü kendi kendime ilaç kullanıyordum," dedim kısık bir sesle.

Tatminkâr bir şekilde başını yukarı aşağı salladı. Notlarıma birkaç bir şey çiziktirdi. Kalp monitörünün kablosuyla boğazını sıkmamak ve notları elinden çekip almamak için kendimi zor tutuyordum.

* Epizod psikolojide, ruh halinde yaşanan çeşitli duygusal dalgalanmalar olarak ifade edilirken İngilizcede "bölüm" anlamını da taşımaktadır. (ç.n.)

"Pekâlâ. Kitty, bence gizli bir mental sağlık problemin bulunmuyor. Sadece kendine iyi bakman gerektiğini düşünüyorum. Kendi kendine ilaç almanla alakalı olarak seni bir danışmana yönlendirebilirim ama maddi gücün tahminimce yettiği için özel bir danışmana gitmek istersin diye düşünüyorum."

Başımla onayladım.

"Doğru tercih. Ulusal Sağlık Hizmeti'nin atayacağı çevrimiçi Bilişsel Davranışçı Terapi dişinin kovuğunu doldurmaz zaten. Ne yazık ki paranın konuştuğu alanlardan biri de bu."

Yine başımı yukarı aşağı salladım ve Charlie'ye bundan bahsetmeyi kafama yazdım.

"Bay Chambers'ın geçici süreliğine seninle kalmasına onay verdiğin müddetçe bugün evine gidebilirsin. Ayrıca ben de her hafta arayıp durumunu yoklayacağım. Buna ek olarak senin seçeceğin bir danışmanla ya da psikoterapistle haftada en az bir gün seans yapman gerekiyor. Kendine ya da başka birine herhangi bir tehlike teşkil ettiğini düşünmüyorum. Charlie'yle eve gitme konusunda rahatsın değil mi? Bir problem yok?"

Başımı iki yana salladım. "Tanrım, hayır, düşündüğünüz gibi bir şey yok."

Bana uzun uzun baktı.

"Tamam o zaman, eğer eve gitmekten ve Charlie'nin seninle ilgilemesinden memnunsan..." Uzun bir duraksama yaşandı. Sessizliği bozmadım. "O zaman seni seve seve taburcu edebilirim." Uzandı ve nazikçe elime dokundu. "Ama lütfen kendine dikkat et olur mu?"

Başımla onayladım. Tabii ki.

55

SİYAH TAKSİ, KENSINGTON VE CHELSEA ARASINDA BİR YERDE

"Tor bana bebek olayından bahsetti. Düşük yaptığından yani," dedi Charlie dikkati kolayca dağılan bir güvercin hızıyla dura kalka ilerlerken.

Hımm.

Evet.

Ben bunu tamamen unutmuştum.

"Neden bana söylemedin?"

Kafam bu konuşmayı yapmak için fazlasıyla bulanıktı. "Seninle yaptığımız son konuşmada bana başka birini becerdiğimi söyledin. Düşük yaptığımı neden söyleyecektim ki?"

En azından utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. "Bana söylemeliydin. Bununla tek başına mücadele ettiğine inanamıyorum. Hamile olduğunu neden bana söylemedin?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz lütfen?" dedim karga gibi çıkan sesimle. Kime ne söylediğimi hatırlamıyordum. Ayrıca hâlâ hastaneye nasıl düştüğümü de tam olarak anlayamıyordum. Üstelik bir de devlet hastanesine.

Çarşaflar yüzünden hâlâ cildim kaşınıyordu.

"Benden miydi?"

Ninova

Ona öyle bir bakış attım ki dadılarımdan birinin de dediği gibi süt olsa kesilirdi.

Yolun geri kalanını pencereden dışarı bakarak geçirdi. Bizi gereğinden büyük bir ilgiyle izleyen sürücü bile sonunda yola dikkat etmeye başlamıştı.

"Bana gidince konuşuruz."

"Tamam, özür dilerim. Özür dilerim. Elbette." Kalbi kırılmış görünüyordu.

Kendimle gurur duymadığımı söylememe gerek yoktu.

56

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Bana gittiğimizde Charlie o kadar anaç davranıyordu ki gözümdeki çekiciliğini bir nebze yitirmiş *olduğunu* söylesem yalan olmazdı. Gerçi kimbilir kaç zaman sonra kendime şöyle ilk kez bir baktım da, muhtemelen Charlie de benim bu halimi pek cezbedici bulmuyordu. Saçım hem yağlı ve cansızdı hem de tiftikleşmiş sıçan kuyruğu gibi sırtımdan aşağıya uzanıyordu. Cildim solgundu, Mikonos'taki yanık tenimden eser yoktu. Kilo vermiştim. Hem de çok fazla. Köprücükkemiklerim yerlerinden fışkırıyordu ve yüzüm bir deri bir kemik kalmıştı. İyi anlamda değil ama.

İşin inanılmaz yanı, dairem püripak görünüyordu. Etrafta ne bir boş şarap şişesi ne de ilaç kutusu vardı.

"Sen yokken Rita gelip temizlik yaptı," dedi Charlie kafa karışıklığımı fark edince. "Evin o haline geri dönmek istemeyeceğini düşündüm. Gerçekten çok iğrençti."

Rita'ya bir dahaki gelişinde cömert bir bahşiş vermeyi aklıma not ettim. Sallana sallana yatak odama gittim, kendime aynada baktım ve neredeyse çığlık atacaktım.

Halka'daki kıza benziyordum.

"Ben bir duş alacağım," dedim. "İğrenç hissediyorum."

Ninova

Charlie endişeli bir ifadeyle bana baktı.

"Charlie, duş alabilirim. Kendime zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Hüzünle gülümsedi. "Hapishane muhafızıymışım gibi hissetmeni istemiyorum."

"O zaman öyle davranma."

Yatak odamdaki banyoya gittim ve suyu açtım. Kıyafetlerimi çıkarıp aynadaki cılız görüntümü inceledim. Kaburgalarım sayılıyordu. Maisie olsa çok kıskanırdı. Ona bir selfie göndermeyi düşündüm ama sonra bunun nahoş bir davranış olacağına karar verdim. Zaten telefonumun nerede olduğunu da bilmediğimi fark ettim. Duşa girdim ve suyun sıcaklığını dayanılabilir bir dereceye kadar artırdım. Saçımı şampuanladım, bütün vücudumu pahalı duş jeline buladım ve o an kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başladım. Saçımı duruladıktan sonra bir avuç saç kremi sürdüm. Saç kremi görevini yerine getirene kadar da bacaklarımı hızlıca tıraş etmeye karar verdim. Ama bıçağı bacaklarımdan yukarı çekerken ellerimin hâlâ titrediğini fark ettim ve tenimi birkaç yerden kestim. Kanın akıp giderken bir girdap oluşturarak yol alışını izlemek başımın dönmesine sebep oldu ve soğuk fayansın üzerine oturmak zorunda kaldım. O sırada ağladığımı fark ettim. Hıçkırıklarımı Charlie duyup da yeniden canıma kastettiğimi düşünmesin diye çaresizce bastırdım. Yaklaşık on dakika kadar öylece kaldım, kan ve gözyaşını durdurmaya çalıştım, sonra ihtiyatla duştan çıktım ve kendimi bana artık daha da büyük gelen dev banyo havlularımdan birine sardım. Kurulandım, saçlarımı hızlıca fönledim, pijamalarımı giydim ve Charlie'nin telefonunda dikkatle bir şeyler okuyarak volta attığı salona doğru ilerledim. Beni gördüğünde hemen telefonun yan düğmesine basıp cebine attı.

Gülümsedi ve ellerini sanki işyerinde sunum yapmaya hazırlanan biri gibi çırpınca yerimden sıçradım. "Özür dilerim," dedi. "Kanepe ve yorgan ikilisini mi yoksa yatak ve yorgan ikilisini mi tercih edersin?"

"Kanepe lütfen." Hantalca kendimi kanepeye bıraktım. Charlie de etrafta dört dönüp bana yastık ve battaniye getirdi. Çay yaptı. Bense votka istiyordum.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Telefonuma ve dizüstü bilgisayarıma lütfen."

Bana baktı ve aramızda bir anlığına bir sessizlik yaşadı. "Aslında seni sosyal medyadan uzak tutmam gerektiği söylendi." Sesi garip çıkıyordu.

"Ne? Neden? Sosyal medya benim *işim* ama!"

"Evet ama yaşadıklarını düşünecek olursak biraz ara vermen iyi gelebilir, ne dersin?"

"Bir şey *yaşadığım* falan yok. Ben iyiyim. Kendimi öldürmeye çalışmadığımı daha kaç kez söylemem gerekecek?"

"Kitty. Seni yatağında baygın buldum, etrafında tonlarca boş içki ve hap şişesi vardı. *Öldün* sandım! Lanet olsun, mideni yıkamaları gerekti. İyi olan insan böyle davranmaz." Elini saçlarının arasından geçirdi ve kanepede ayaklarımın ucuna oturdu. "Bizim yüzümüzden mi böyle yaptın? Bebek yüzünden mi?"

Bir dakika. Ne? Bunu hamile olduğum ve beni *terk ettiği* için mi yaptığımı düşünüyordu? Erkekler bazen gerçekten çok büyük saçmalıyorlardı. Sosyopat olmayanları bile.

"Charlie. Bunun seninle ya da *düşük* yapmamla bir ilgisi yok. Ayrıca kendimi öldürmeye de çalışmıyordum. Sadece içkiyi ve ilaçları fazla kaçırdım, başka şeylerle mücadele ediyordum anladın mı?

Şimdi, dizüstü bilgisayarımı alabilir miyim lütfen? Haberleri okuyup hayatıma kaldığım yerden devam etmek istiyorum."

Şüpheci görünüyordu.

"İstersen yanımda otur, kontrolden çıkar ya da kendimi kötü hissedersem sana haber veririm."

Hâlâ tereddüt ediyordu ama ayağa kalktı, bilgisayarımı buldu ve bana verdi. Ruben Reynolds'la ilgili en son gelişmeleri öğrenmem gerekiyordu.

Dürüst olmam gerekirse, hastane odamın dışına gardiyan koymadıkları için şaşkındım. Ruben'ın adını hızlıca arama çubuğuna yazdım ve ekran yüzlerce bağlantı adresiyle dolup taştı. Apple News'u açtım. Haberler iyi değildi.

Futbol yıldızının öldürülen kardeşiyle ilgili henüz bir ipucu yok

İngiltere'nin uluslararası yıldızı Raphe'nin küçük kardeşi Ruben Reynolds'ın vahşice öldürülmesini araştıran polis, henüz davayla bağlantılı herhangi bir güçlü ipucu bulamadıklarını itiraf ettikten sonra bu hafta sonu bir basın toplantısı düzenleyeceklerini açıkladı.

Ruben en son kardeşinin arkadaşları ve takım arkadaşlarıyla birlikte Londra'nın güneybatısında bulunan Chelsea'deki Raffles adlı gece kulübünde görüldü. Ancak görgü tanıkları onun mekânı erkenden ve yalnız terk ettiğini gördüklerini söylüyor. Güvenlik kameraları bunu doğrulamış olsa da Ruben'ın futbol sezonu öncesi İspanya'da tatil yapan abisinin lüks dairesine nasıl geri döndüğü bilinmiyor. Ruben'ın

gece kulübünden ayrıldıktan sonraki hareketleri hakkında bilgisi olan herkesin polisle iletişime geçmesi istendi.

Dört kez İngiltere milli takımına seçilen Raphe yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Canım kardeşimi kimin öldürdüğünü eninde sonunda bulacağız. Ailemiz son teknoloji güvenlikle donatılmış evimde bu kadar korkunç bir şey meydana geldiği için perişan halde. Katil adalet önüne çıkarılana kadar rahat etmeyeceğiz."

Midem ters döndü ve aniden tansiyonumun düştüğünü hissettim. Basın toplantısı mı? Siktiğimin basın toplantısı mı? Biri elbet Ruben'ın benimle konuştuğundan bahsedecekti. Belli ki Charlie enerjimdeki değişimi fark etti.

"Bak gördün mü, internete girmenin iyi bir fikir olmadığını söylemiştim sana. Bir şeye ihtiyacın var mı? Bir bardak daha çay ister misin? Ya da ilaçlarını?"

"İkisini de getirebilir misin lütfen? Teşekkürler."

Charlie ihtiyacım olan şeyleri almaya gidince ben de derin bir nefes alıp Instagram'ı açtım. Beklediğim gibi bir ton mesaj vardı ama hiçbiriyle uğraşacak vaziyette değildim. Mesajlar hep nerede olduğumu merak eden insanlardan gelmişti. Bense sadece tek bir mesajı arıyordum. Tam da beklediğim gibi bana göz kırpıyordu.

O çarpık, iğrenç profil fotoğrafı.

Sapık.

Ellerim titreyerek mesajı açtım.

"Vaktin daralıyor. Özgürlüğünün tadını çıkar." Grenli bir fotoğraf göndermişti. Kulüpten çıktıktan bir süre sonra arabamdayken Ruben'la çekilmiş bir fotoğrafımız.

Polisin ve mağdur desteği kuruluşundaki kişilerin dediklerini hiçe sayarak sinirle, "Ne istiyorsun?" diye yazdım. Ama mesajı gönderdikten sonra ekranda garip bir şeyler oldu ve böyle bir kullanıcının olmadığı yazdı. Charlie elinde bir kupa çay ve kötüleşirsem içmem gerektiği söylenen iki tane ilaçla yanıma geldi. Elimde olsa bütün kutuyu içebilirdim. Yanıma oturdu ve nazikçe bilgisayarı benden alıp kapadı.

"Şimdilik bu kadar bilgisayar yeter bence," dedi.

Haklıydı, bu kadarcık internet yetmişti de artmıştı bile. Beynim çoktan kendini kaybetmeye başlamıştı. Siktiğimin sapığının benden ne istediğini ve bana nasıl bu kadar kolay erişebildiğini bulmam gerekiyordu. Charlie'ye baktım. O olabilir miydi? Saf saf düşmanımın hayatıma girmesine izin vermiş olabilir miydim? Ne de olsa daha bugün karanlık geçmişiyle ilgili şeyler anlatmıştı. Ne kadar "karanlık" olduğu tartışılırdı gerçi. Ama başka ne saklıyor olabilirdi? Gözleri gözlerimle buluşurken bakışları yumuşadı ve parıldadı. Tabii ki Charlie değildi. Zaten gönderilen fotoğrafların birinde *hem o hem ben* vardık, dolayısıyla sapığın o olması mantıklı değildi.

"Kitty, aslında seninle konuşmak istediğim bir şey vardı."

Ah, Tanrım. "Tamam, konuşalım."

Derin bir nefes aldı. "Seni burada bulup ambulansı çağırdığımda, yani aslında ondan öncesine dayanıyor. Sana hiç kimsenin ulaşamadığı zamana. O kadar endişelenmiştim ki. Tek istediğim seni görmekti. Diğer olanlar hiç umrumda değildi." Duraksadı ve derin bir nefes daha aldı. "Her neyse, beceriksizce de olsa demek istediğim şu ki, sen yokken seni çok özledim. Seni seviyorum. Ve sen de kendini hazır hissettiğinde, ki bunun vakit alacağının farkındayım, ne de olsa büyük bir şey atlattın, yeniden birlikte olma işine belki

bir şans verebileceğimizi düşünüyorum." Bakışlarını ellerine çevirmişti. "Ne düşünüyorsun?"

"Charlie," dedim, "ben zaten hazırım. Beklememe gerek yok." Kendimi doğrulttum ve öne eğildim. "Seni seviyorum."

Bana baktığında gamzeleri geri dönmüştü. Hani baharın gelişiyle ilk defa dışarıya çıkar oturursunuz ya, işte tam olarak öyle hissediyordum. "Ben de seni seviyorum." Bana doğru yaklaştı, elleriyle yüzümü kavradı, başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı ve beni bir kuş tüyü yumuşaklığıyla öpmeden önce (hâlâ inanılmaz derecede solgun olduğundan emin olduğum) yüzüme derin derin baktı.

57

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Hastaneden döndüğüm günün gecesi Tor ziyaretime geldi. Charlie onu içeri aldı, Tor da elindeki çiçekleri Charlie'ye doğru salladı. Ben koltuğa geri dönmüştüm, Charlie hâlâ elden ayaktan düşmüşüm gibi davranıyordu. Tor yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Onun tanıdık, güzel kokusunu içime çekmek için burnumu saçına gömdüm.

"Selam tatlım," dedi. "Drama yaratmayı gerçekten çok iyi biliyorsun, Kit, hakkını yiyemeyeceğim." Koltuğun ucunda ayaklarımın dibine oturdu. Charlie tepemizde dikiliyordu. Tor ona sert bir bakış attı.

"Anladım," dedi. "Ben gidip şu çiçekleri bir vazoya koyayım, sonra da yürüyüşe çıkayım."

Charlie mutfağa doğru giderken Tor gülümsedi.

"Nadir kalan iyilerden bu bak," dedi ve midemde bir anda sanki soğuk havada çorba içiyormuşum gibi sıcak bir his belirdi. "Pekâlâ, güzelim, artık bana içinde bulunduğumuz bu durumdan bahsetmen gerekiyor. Neler oldu böyle? Üzgünsen bana anlatabilirsin, biliyorsun."

"Kendimi öldürmeye çalışmadım," dedim milyonuncu kez. "Gerçekten. Sadece kafamdaki bazı şeyleri yok etmeye çalışıyordum ve belli ki ipin ucunu kaçırmışım."

Ninova

"İpin ucunu kaçırmak dediğin gece kulübünün dışında kusmak falan olur anca. Koca bir hafta boyunca ortalıktan yok olup sonra hastaneye düşüp mideni yıkatmak zorunda kalmak değil. Hayatta olduğun için şanslısın. Ayrıca akıl hastanesine gönderilmediğin için de aynı derecede şanslısın." Ellerime uzandı. "Canını sıkan her ne ise, geride bırakman gerekiyor. Gel bir deneyelim. Hatta balkona çıkalım. Doğayla bir olman gerekiyor." Dünyanın en kalabalık şehirlerinden birinin ortasındaki bir apartmanın onuncu katında doğayla nasıl "bir" olabileceğimizi anlayamamış olsam da kendimi olayın akışına bıraktım.

Tor beni dışarıya çıkardı, Maze marka koltuğun üzerine bacaklarını bağdaş kurup yerleşti ve ellerime uzandı. "Şimdi gözlerini kapa ve derin bir nefes al."

Dediğini yaptım.

"Şimdi yavaşça sekize kadar sayarak nefesini ver ve kendini sanki parıldayan beyaz bir balonun içindeymişsin gibi hayal et."

Gözkapaklarımın altından gözlerimi devirdim ama yine de kendimi bir baloncuğun içindeymişim gibi hayal etmeye çalıştım.

"Şimdi canını sıkan her ne ise ona bir kordonla bağlı olduğunu hayal et. Derin derin nefes almaya devam et."

Ruben'ı, gözlerime çaresizce ve yalvarırcasına bakarken ona ambulans çağıramayacağımı söylediğimi hayal ettim. Karnımdan çıkan bir kordonla ona bağlanmış olduğumu hayal ettim.

"Şimdi büyük bir makas ya da bıçakla kordonu kestiğini hayal et." Derin bir nefes daha aldı. "Özgürsün."

Ah, Tor. Keşke bu kadar kolay olabilseydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu umut dolu bir yüzle. "Bu seni geride tutan şeylerden kurtulman için yaptığımız bir kordon kesme ritüeliydi."

Gülümsedim. "Denemeye devam edeceğim. Teşekkürler."

"Charlie senin için o kadar endişelenmişti ki," dedi. "Adam sana *resmen* âşık."

Tor saçlarını düzeltti ve iç geçirdi. "Bebek olayını ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim. Ona o kadar sinirlenmiştim ki. Ne kadar kırılgan bir durumda olduğunu ve senin canını ne kadar acıttığını bilsin istedim. Ama hadsizlik ettim." Gözlerim uzaklara dalmış olsa da Tor'un bana baktığını hissedebiliyordum.

"Ortada bebek falan yoktu," dedim yüzümü Tor'a dönerek.

Kaşlarının ortasında minik bir kırışıklık belirdi.

"Bak, seninle hayatın hangi noktada başladığıyla alakalı bir tartışmaya girmeyeceğim ama hamileydin ve sonra da düşük yaptın. Bunu görmezden gelip üzerinde hiçbir duygusal etki yaratmamış gibi hayatına devam edemezsin." Tecavüz olayından beri Tor yoğun bir terapi süreci içerisindeydi. Yardımı da dokunuyordu. Ama bana değil. Hem zaten ona gerçeği söyleyemezdim.

"Gecikmiş bir regl döneminden başka bir şey değildi." İç geçirdim. "Ayrıca teşebbüs *etmediğim* intihar girişimiyle de kesinlikle alakası yoktu."

Yan yan bana baktı. "İnkâr ediyor olabilir misin, Kits?"

"Hayır. İnkâr etme gibi bir durum olduğunu düşünmüyorum, Victoria. Bebek sahibi olmak istemiyorum. Dolayısıyla doğa da benim için işin icabına baktı. Ayrıca kendimi öldürmeye de çalışmıyordum. Kötü bir ruh hali içerisindeydim, uyuyamıyordum ve ilaçları fazla kaçırdım. Olur böyle şeyler. Neden herkes bana bende bir problem varmış gibi hissettirmeye çalışıyor?"

Tor parmaklarını birbirine kenetledi. "Çünkü ölebilirdin. Çünkü bebeğini kaybettin. Çünkü çok uzun zamandır acı verici derecede mutsuzsun. Hiç aynı değilsin, Ad–"

"Onun adını söyleme," diye tersledim.

"Benimle hangi ses tonunu kullandığın umurumda değil, Kitty Collins. Adam'a dair duyduğun suçluluk duygusunu artık geride bırakman *gerekiyor*. Senin hatan değildi." Şimdi de benim parmaklarıma uzandı ve parmaklarını benimkilere geçirdi. "Kendini kötü hissettiğini biliyorum. Gerçekten *biliyorum*." Beni kendine çekti ve başımı omzuna yasladı, kendi başını da benim omzuma koydu.

"Korkunç hissediyorum," dedim. "Canı yansın istedim. Canı yandığında pişman bile olmadım."

"Canım benim, canımızı yakan insanların başına kötü şeyler gelmesini hepimiz isteriz. Ama sen Carrie falan değilsin. Aklındaki düşüncelerin meydana gelen şeyle hiçbir alakası yok."

Hayır. Düşüncelerimin yoktu tabii.

"Her neyse, emin ol terapistin çok yardımı dokunacak. Benim şu anda gittiğim kişi harika. Çok nazik."

Yunanistan'da olanlar sonrasında iyileşebilmek için bir terapiste gitmek eminim tam da Tor'un ihtiyacı olan şeydi. Ama terapistin olmayan bir intihar girişimiyle, hiç düşmemiş bir bebekle ve yakın *geçmişime* sığdırdığım pek çok ölü adamla baş edebileceğini pek sanmıyordum. Ama konuyu değiştirmek için tam da aradığım şey kucağıma düşmüştü.

"Peki *sen* nasılsın? *Gerçekten* nasılsın?"

Ellerini ellerimden çekti ve kalçasının altına yerleştirdi.

"Bilmiyorum," dedi neredeyse fısıltıyla. "Bazı günler sanki hiçbir şey olmamış gibi iyiyim. Ama bazı günler araba kornası bile beni yerimden sıçratıyor. Bazı günlerse yataktan hiç çıkmıyorum. Paul TSSB yaşadığımı söylüyor."

"Paul mü?"

"Dr. Paul işte." Yanaklarının kızardığına yemin edebilirdim. "Her neyse, beynimi yenilemenin pek çok yöntemi olduğunu söylüyor."

Eminim söylüyordur.

"İyi mi peki? Senin şu Dr. Paul yani?"

İşte yakaladım. İfadesi mini minnacık yumuşamıştı ama terapistine âşık olduğu her halinden belliydi. Psikoloji diplomam yoktu ama ben bile bunun iyiye delalet olmadığını söyleyebilirdim.

"Ne?" diye sordu Tor, tam bir Viktoryen dönemi kilise müdavimi masumluğuyla.

"Kızarıyorsun."

"Şu anda gece ve ben siyahiyim."

"Kızardığını *hissedebiliyorum*."

"Aman, Kits," dedi. "Bir şeyler yemeye çalış. Elmacıkkemiklerin Maleficent'ınkiler gibi görünmeye başlamış. Ve bunu bu kez iltifat maksatlı söylemiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Konuyu değiştirmeyi bırak."

"Dedi konu değiştirme kraliçesi."

"Tamam o zaman. Hazır olduğunda ben buradayım. Söylemen yeterli," dedim. "Şu anda çok savunmasızsın ve bu hiç etik olmaz."

Gitmeden önce kafamın tepesinden öptü. "Seni seviyorum, Kits."

58

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Sonraki birkaç hafta Charlie ve ben kendi küçük baloncuğumuzda çoğunlukla yalnızdık. Daha önce hiç biriyle yaşamamıştım ve bariz sebeplerden dolayı biriyle yaşama fikri bana hiçbir zaman çekici gelmemişti. Ama Charlie'yle birlikteyken taşlar yerine oturuyordu. Düzgün yemek yememi, düzgün uyumamı sağlıyor ve ekran başında geçirdiğim süreyi kısa tutuyordu, bu da zihnimi sakinleştirmemde çok yardımcı oldu. Hastanenin verdiği ilaçlar etkisini gösteriyordu ve kendimi normale dönüyormuş gibi hissediyordum, artık normal ne demekse. Cinayetsizlik olsa gerekti.

Hastaneyle anlaştığımız gibi haftada iki kez terapi seanslarına katıldım. Terapistim, Tor'un annesinin tavsiye ettiği Peter adında bir adamdı. Sanırım Tor, Dr. Paul'ü tamamen kendine saklıyordu. Peter, Hen'in DILF* olarak adlandırdığı türden biriydi ve adamın DILF olması da saatlerce süren seansları biraz daha katlanılabilir kılıyordu. Çocukluğum ve babam hakkında çok konuştuk. Peter, çocukluğumda deneyimlediğim onca şeyden dolayı derin bir travma yaşadığımı düşünüyor gibiydi.

* Dad I'd Like to Fuck ifadesinin kısaltması. Yakışıklı, yaşça büyük babaları ifade eden argo bir kullanım. (ç.n.)

Ninova

Bir seansta bana, "Bu kadar küçük yaşta ölümle bu kadar haşır neşir olmak sağlıklı değil," dedi. "Duyarsızlaşmana sebep olur. Son zamanlardaki çöküşünün çocukken tanık olduğun şeylere karşı bastırılmış bir tepki olduğunu söyleyebilirim." Son zamanlardaki çöküşümün muhtemelen daha çok, onu kurtarabilecekken kazara masum bir adamı öldürmem ve onu kan kaybından ölüme terk etmemle ilgili olduğunu söyleyebilirdim. Ama ben ne bilirdim ki.

Peter'a daha çok açıldıkça bir baktım ki Charlie'ye de açılmaya başlamışım. Ona annemle babamın çarpık ilişkisinden ve babamı nasıl özlemediğimden bahsettim.

"Arkasından yas tutmuyorum," dedim bir gece yere oturmuş sipariş ettiğimiz Japon yemeklerini yerken. (Not: "Epizod"um sırasında verdiğim kiloları geri aldım.)

"E, ölüp ölmediğini bilmiyorsun da ondan," dedi Charlie ağız dolusu lokmalar arasından. "Bu açıdan baktığımızda arafta gibisin. İşlerin senin için zor olması çok normal."

Yaptığım gaf yüzünden içim çekildi. "Evet ama biri hayatından çıktığında da yas tutabilirsin. Ölü, kayıp ya da terk etmiş fark etmez."

Charlie kollarını omzuma koydu. "Biliyorum. Kendi babamla ilgili ben de aynı şeyleri hissediyorum. Kayıp ya da ölü olmamasına rağmen hem de."

"Babanı özlemiyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla. Depresyon itirafından beri Charlie ailesi hakkında pek konuşmamıştı.

Omuz silkti. "Bazen. Harry babamla bağını koparmadığı için bu durum benim için zor. Hayatımda beni desteklemeyen birini istemiyorum. Bir tane *meme* vardı, neydi o? En kötü anımda yanımda değilsen, en iyi anımda yanımda olmayı hak etmiyorsun." Saçını savuruyormuş gibi yaptı. "Hiçbirimiz kusursuz değiliz, Kits,

nihayetinde insanız, hayatta elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Ama hepimiz hata da yapıyoruz. Bu hatalar yüzünden kendimizi affetmeyi öğrenmemiz lazım. İnsanın en ağır eleştirmeni yine kendisidir."

Gamzeli gamzeli gülümsedi ve o an ona acaba Ruben'dan bahsedebilir miyim diye düşündüm. Devasa, yıkıcı bir hataydı ama en nihayetinde hataydı.

Galiba şimdilik bunu kendime saklayacaktım.

Yemek yerken ve konuşurken ona izlediğimde anladım.

Charlie benim aradığım insandı.

Ve bunun bu şekilde kalması için elimden geleni yapacaktım. Bu da cinayetlere bir son vermem anlamına geliyordu. Artık bitmişti. Eğer bir kez bu denli büyük bir hata yaptıysam, aynı hatayı yeniden yapabilirdim. Daha temize çıkıp çıkmadığım bile belli değildi.

59

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Charlie'nin beni eve getirmesinden birkaç gün sonra kaçınılmaz olan gerçekleşti ve kapı çaldı. En sevdiğim battaniyeyle koltuğa kurulmuş, yetmişli yıllarda yaşamış bir seri katille ilgili diziyi izliyordum.

"Birini bekliyor muyduk?" diye sordu Charlie ve "biz" iması bütün vücuduma küçük bir zevk titreşimi yayılmasına neden oldu. Artık sadece ben yoktum. Birine aittim. Tabii kelimenin en feminist anlamıyla.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim.

Birkaç saniye boyunca kafamız karışık bir vaziyette birbirimize bakıp aynı şeyi düşündük. Kimse artık bu çağ da öyle çat kapı gelmiyordu sonuçta, değil mi? Kapı tekrar çaldı ve ikimizi de yerimizden sıçrattı.

"Ben bakarım." Charlie kucağında dinlendirdiğim ayaklarımı üzerinden kaldırdı ve kapıya gitmeden önce battaniyenin altına sıkıştırdı. Koridorun ucundan yankılanan boğuk sesleri dinlerken ellerimin tir tir titrediğini hissedebiliyordum.

Gelmişlerdi. İki kişilerdi. Üniformasızlardı. Bir kadın ve bir adam. Kadın benim yaşlarımda olmalıydı. Güzeldi; o tiple yapabileceği ve travmaya sebep olmayacak tonlarca şey varken neden polis memuru olduğunu merak ettim. Adam otuzlu yaşların-

Ninova

daydı ve alelade bir tipti. Vücut dillerinden daha o an parmağındaki alun yüzüğe rağmen adamın kadına âşık olduğunu anlayabiliyordum. Kafamı çakırkeyf yapan bir ilaç karışımının etkisinde olabilirdim ama bu tür şeyleri hâlâ fark edebiliyordum. Gerçekten sevişip sevişmediklerini merak ettim. Belki de karşılıksız aşktı. Kritik eşikte olmak da böyle bir şey değil miydi zaten? Hepimizin kötü şeyler yapma potansiyeli vardır; bizi biz yapan şey o dürtüleri kontrol edip edemeyeceğimizdir. Eşini aldatır mıydı acaba? Tanrım, kafam öyle güzeldi ki.

Charlie ikiliyi içeri buyur ederken onlarla konuşuyordu. O kadar hızlı konuşuyordu ki kendimi diken üstünde hissediyordum.

"Kits, seninle Ruben Reynolds'ın öldürüldüğü gece hakkında konuşmak istiyorlar. Kendini iyi hissediyor musun? Bir süredir iyi olmadığını ve hastanede olduğunu söyledim. Belki daha sonra gelseler daha iyi..."

"Hayır," dedi kadın Charlie'nin sözünü keserek. "Bu işi şimdi halledersek iyi olur. Sadece birkaç soru soracağız. Bayan Collins'in üstesinden gelebileceğinden eminim." Bana gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine yansıyordu, insanların ona güvenmesini nasıl da sağlayabildiğini açık ve net görebiliyordum. Zira aynısını ben de yapıyordum.

"Tabii ki, sorun değil. Lütfen ayakta kalmayın."

Memurlar diğer koltuğa oturdular. Televizyondaki kişi vahşi bir şekilde öldürülürken garip bir sessizlik oldu. Odayı insan derisini kesip geçen baltanın sesi doldurdu. Uzaktan kumandayı bulmak için etrafı yokladım ve televizyonu kapadım. Memur kadına da kendi parlak gülümsememi attım.

"Kusura bakmayın. Biraz televizyon izliyordum. Bir şeyler içmek ister misiniz? Çay? Kahve?"

Ninova

Adam bir şey söylemek için ağzını açtı ama partneri tarafından lafı kesildi. Adamın kadına âşık olmasına şaşmamalıydı. Kadının muazzam bir duruşu vardı. Ben olsam ben de âşık olurdum.

"Hayır ama teklif için teşekkürler. Ben Müfettiş Taylor, bu da Müfettiş Yardımcısı Marsden. Ruben Reynolds'ın evinde ölü bulunduğu gece neler olduğunu araştırıyoruz." Gözlerini bana dikti.

Başımla onayladım, sessizliği kasten devam ettirdim.

Sessizliği ilk bozan kadın oldu, Marsden da bir defter çıkardı.

"Görgü tanıklarına göre," dedi günde kırk kez sigara içme alışkanlığından yadigâr bir ses tonuyla, "Ruben'ı canlı gören son birkaç kişiden biri de sizmişsiniz. Raffles gece kulübündeki geceden bahsediyorum."

Yine başımla onayladım. "Evet, doğru."

"Emily Whitely adında biri gecenin büyük bir çoğunluğunda sizi ve Bay Reynolds'ı konuşurken gördüğünü ve sizden kısa bir sonra Bay Reynolds'ın kulüpten ayrıldığını söylemiş. Bu doğru mu?"

"Onunla konuştuğum doğru, evet ama gecenin büyük bir çoğunluğunda değil. Kulüpte sadece bir saat kadar kaldım. Kulüpten ne zaman ayrıldığını bilmiyorum çünkü ben çoktan gitmiştim."

"Ne hakkında konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Biraz utanç verici aslında," dedim ve battaniyeyi sadece kafam görünecek şekilde iyice üstüme çektim. "Ben onun aslında abisi Raphe olduğunu sanmıştım, o yüzden bir yirmi dakika kadar konuştuk. Kulüpten bu yüzden erken ayrıldım. Çok utanmıştım."

Marsden deftere bir şeyler karalıyordu –iPhone'u yok muydu bunların yahu?– ama Taylor'ın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"Ve asıl konuşmak istediğiniz kişi Raphe'ydi öyle mi? Neden?"

"Bu da oldukça utanç verici," dedim. "Charlie ve ben ayrılmıştık. Onu kıskandırmaya çalışıyordum. Raphe'nin kulübe geldiğini görünce de, yani gördüğüm kişinin Raphe olduğu *zannedince* desem daha doğru olur, Instagram'a birkaç fotoğraf atmak için gidip konuşmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Çocukça bir davranıştı." Charlie'ye büyük, üzgün gözlerle baktım. "Özür dilerim. Canım hâlâ o kadar çok yanıyordu ki. Seni kıskandırmak istedim."

Hafifçe gülümsedi. "Sorun değil."

"Anlıyorum. Peki konuştuğunuz kişinin Raphe olmadığını ne zaman anladınız?"

Ruben'ın yere yığılmış, kan fışkırırken boynunu tutan görüntüsü aklıma geldi. Gözlerimi kapayıp o andan kendimi uzaklaştırmak zorunda kaldım. Gözlerimi tekrar açtığımda polisler bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Neyse ki Charlie devreye girdi.

"Yeniden ilaç kullanmaya başlamak zorunda kaldı," diye açıkladı. "Yeni yeni alışıyor. Aklı bazen karışabiliyor. Biraz su ister misin, Kits?"

Asıl istediğim devasa bir bardak votka ve biraz at sakinleştiricisiydi. Ama su da iş görürdü. Şimdilik.

"Evet, teşekkür ederim. Ben gitmeden yaklaşık iki dakika önce fark ettim. Bana içki ısmarladı. Ben de elimi omzuna koyup, "Teşekkürler, Raphe," dedim. Gülmeye başladı ve "Abim olduğumu zanneden biriyle mi yirmi dakikadır konuşuyorum yani," gibisinden bir şeyler söyledi. O bunu komik bulmuş olsa da ben çok utanmıştım. Bu yüzden kulübü terk ettim."

"Yani Ruben peşinizden gelip iyi olduğunuzdan emin olmak istemiş olabilir mi?"

Omuzlarımı silktim. "Olabilir. Bilemiyorum. Pek iyi değildim. Sinir krizi gibi bir şey geçiriyordum."

Taylor başıyla onayladı. "Evet. Onun bilgisini aldık. Hastaneye göre intihar girişiminde bulunmuşsunuz. Böyle bir şey yapabildiğinize göre karanlık bir dönemden geçiyorsunuz."

"İntihar girişimi değildi." Bunu pankart falan yapsam iyi olacaktı. "Mutsuzdum..."

"Hamileydi, bebeğini kaybetti," dedi Charlie. Bu sefer müdahale etmedim. Ama yani, artık bunu aşması gerekiyordu.

"Büyük bir depresyondaydım ve yanlışlıkla uyku haplarının ucunu kaçırdım sanırım. Alkolle ilaç almayın derler hep ama işte almış bulundum. Charlie beni bulduğu için şanslıydım."

"Pekâlâ," dedi Taylor ayağa kalkarak. "Vaktiniz için teşekkürler. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa iletişim halinde oluruz."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Charlie.

Taylor ve Marsden birlikte başlarını yukarı aşağı salladılar. Senkronize bir şekilde.

Kesin sevişiyorlardı.

"Ruben'ın o gece birlikte olduğu herkesle konuşmak istedik. Herkes üç aşağı beş yukarı aynı şeyi söyledi."

"Peki ya güvenlik kameraları?" Charlie çeneni kapatır mısın ya?

"Çok garip. O gece kulüpteki kameralar çalışmıyormuş. Ruben'ın evindeki güvenlik sistemleri de kapalıymış. Tüm bunların ona kolay bir hedef haline getirdiğini düşünüyoruz."

"Kim için?" diye sordum.

"Yaşananlar, işlerin sarpa sardığı bir hırsızlık girişimine benziyor. Ruben'ın hırsızlarla mücadele ettiğini düşünüyoruz. Boğuşma izleri var, eve de zorla girilmiş gibi görünüyor."

Nasıl yani?

"Her neyse, vaktinizi ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Collins." Taylor elini uzattı, ben de kendimi battaniyeden çözüp

elini sıktım. "Kendinizi daha iyi hissettiğinize sevindim. Umarım kısa sürede sosyal medyaya geri dönersiniz. Uzun zamandır bir şey paylaşmadığınız için kız kardeşim sızlanıp duruyor." Bana yeniden gülümsedi ama bu sefer gerçekten samimiydi.

Marsden bir şey söylemedi ama başıyla veda etti. Charlie ikisini de kapıya kadar geçirdi.

Boğuşma ve zorla girme izleri mi?

Nasıl yani ya? Kafayı mı yiyordum yoksa?

Orta sehpadan telefonumu aldım ve Instagram'ı açtım. Charlie'ye ve terapistime sosyal medyadan en az bir ay uzak duracağıma dair söz vermiştim ama bakmam gerekiyordu. Uygulamayı ve mesajları açtım ve pek tabii ki ondan mesaj geldiğini gördüm. Sapığımdan. Olup bitenler yüzünden o lanet sapığı tamamen unutmuştum. Artık gerçekten içki içmeye ihtiyacım vardı. Ellerim titriyordu ve keçileri kaçıracağım diye endişeleniyordum. İki karpuzu bir koltuğa sığdırmaya çalışıyordum ve kollarım kopmak üzereydi.

"Ruben Reynolds sahnesine bir iki dokunuş kattım. Ne zaman bu kadar dikkatsiz bir hale geldin? Endişelenme, Kitty, ben arkandayım. Ama artık benim oyunumu kuralına göre oynamaya başlaman gerekiyor. İletişim halinde olacağım."

Demek ki Sapığın benim için *gerçekten* de bir planı vardı.

Ninova

60

GREEN PARK, LONDRA

Artık teknik olarak sonbahar gelmiş olsa da sıcak hava dalgası ısrarcı varlığını hâlâ sürdürüyordu. Ayrıca artık gerçek hayatla mücadele edebilecekmiş gibi hissediyordum, Charlie piknik yapmanın bana çok iyi geleceğini düşünüyordu. Pikniklerden nefret ederdim ama bu adamın hayatımı nasıl da iyi yönde değiştirdiğini gösterebilmek adına, sırf onun için teklifini kabul ettim.

"Masada oturamayacaksak dışarıda yemek yemenin ne anlamı var anlayamıyorum," diye söylendim Charlie piknik sepetini yemekle doldururken. "Yerde oturacağız bir de."

"Romantik ama," dedi. "Romantizm kavramına ne kadar aşinasın bilemiyorum ama bana güven."

"Ama. Arılar. Karıncalar."

"Senin için hepsini katlederim."

"Pardon da, bir veganla konuştuğunu unutuyorsun."

"İyi tamam. İnsani bir şekilde savuştururum o zaman. Oldu mu?"

Surat asıyormuş gibi yaptım ama aslında mutluydum. Saçma derecede mutluydum.

Uber'a binip Green Park'a gittik ve tam da çok kalabalık olmayan bir yere pikniğimizi kurmuştuk ki telefonum titredi.

Ninova

Hen'den mesaj gelmişti. "Babam şu partilerinden birini veriyor. Senin de gelmeni ve Charlie'yi de getirmeni istiyor, oldukça ısrarcı."

James Pemberton'ın partileri efsaneviydi. Her zaman böyle Gatsby tarzı partiler verirdi, genellikle de kendisine tonlarca para kazandıracağını bildiği saf bir şarkıcı ya da grupla sözleşme imzaladığında. Büyürken resmen James'in partileri için yaşardık, ailemin düzenlediği partilerden daha gürültülüydü ve genellikle ağzına kadar ünlüler ve modellerle dolu olurdu. Bir de uyuşturucuyla.

"Hen'in babası parti veriyormuş," dedim. "Bizim de katılmamızı istiyor."

"Kendini gidebilecek gibi hissediyor musun?"

Bir saniyeliğine düşündüm. "Biliyor musun? Evet. Ama sen ne diyorsun? Bayağı çılgın oluyor onun partileri."

Charlie güldü. "Hadi gidelim. Kendimizi dairene hapsettik resmen. Diğer insanlarla nasıl sosyalleşildiğini kendimize hatırlatmamız gerekiyor. Ayrıca daha nispeten genciz diye düşünüyorum."

Cevap yazdım. "Geliyoruz. Tema var mı?"

James temalara bayılırdı.

"Olmaz mı, seksenler sineması #gözdevirme."

Tam da düşündüğüm gibi. Bayağı acı verici olacaktı.

Gariptir ki Charlie bu fikre tahmin ettiğimden daha sıcak yaklaştı.

"Bence arkadaşlarını daha yakından tanımak şahane olacak," dedi.

"Gerçekten mi? Onların beni umursamayan, işsiz, aklı beş karış havada tipler olduğunu düşündüğünü sanıyordum."

Sırıttı. "Bir şeyin aksinin kanıtlanması beni hep mutlu eder. Ayrıca seksenlerin cosplay'inde hata yapma şansın da yok. Ne olarak gitmemizi istersin? Dörtlü Hayalet Avcıları'ndan ikisi olabiliriz?

Doktor ve Marty'ye ne dersin? Ya da ET ve Elliot? Bu arada, garip görünüşlü uzaylı sen olacaksın tabii ki."

"Çok komik. Dürüst olmam gerekirse ağır makyaj ya da protezli hiçbir şeyi kesinlikle istemiyorum. Bu sıcakta ölürüm."

Charlie gezegene kızgın bir şekilde parıldayan güneşe baktı. "Evet, doğru diyorsun. *Dokuz Buçuk Hafta*'dan Kim Basinger ve Mickey Rourke'a ne dersin? Hem fazla bir şey de giymiyorlardı hatırladığım kadarıyla." Çileği dudaklarımın önüne getirip salladı.

"Parmaklarını ısırıp koparırım bak," diye uyardım. "Şaka bir yana, eğer bunu yapacaksak doğru düzgün yapmamız lazım. İnsanlar James'in partilerinde varını yoğunu ortaya koyarlar. Bayağı önemli bir şey yani."

"Eğlenebilme becerimi henüz yitirmedim, Kits. Bakıcın değilim ne de olsa."

Charlie yemek yerken ve bize maden suyu doldururken onu uzunca bir süre izledim –bana reçete edilen antidepresanların etkisini göstermesine izin vermem gerektiğinden bir süreliğine içkiyi bırakmıştım– ve kendime bir söz verdim. Bunu mahvedecek hiçbir şey yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Ve bir daha asla cinayet işlemeyeceğime dair. Bir hata daha yaparsam kendimi asla affetmeyeceğim için değil, hayatımı kurtaran bu harika adam benim nasıl bir canavar olduğumu asla öğrenmesin diye.

Öne eğildim ve onu öptüm.

"Seni seviyorum," dedim.

Bana baktı, başını hafifçe yana eğdi ve başparmağıyla yanağımı okşadı.

"Ben de seni seviyorum."

Tam o anda her şey kusursuzdu. Ama tüm olanları rafa kaldırmadan önce halletmem gereken ucu açık bir iki iş daha vardı.

Sonsuzluğa yolculamam gereken bir iki iş.

Ninova

61

OAKTREE BAKIMEVİ, OXFORDSHIRE

Bakımevinin garaj yoluna doğru sürerken kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Daha önce hiç ziyaretine gitmemiştim ama ikinci derece koruma altındaki binaya internetten birkaç kez bakmış, onu orada hayal etmeye, oradaki hayatını hayal etmeye çalışmıştım. Yeterince güzel görünüyordu. Binanın duvarlarını sarmaşık kaplamıştı ve bahçeler çok güzeldi. Bir sürü çiçek açmıştı ve ön taraftaki çimenler bu sıcakta bile şaşırtıcı derecede yeşildi.

Adam çiçekleri her zaman çok sevmiştir.

Burada kalmak bayağı bir paraya mal olsa gerekti ama para onun için hiçbir zaman sorun olmamıştı zaten.

Derin bir nefes aldım, beşe kadar saydım, nefes verdim, beşe kadar saydım ve titremesini önlemek için ellerimin üstüne oturdum. Tüm şeytanlarım arasında yüzleşmesi en zor olanı bu olacaktı. Arabamdan inip çift meşe kapıya doğru yürürken nefes egzersizine devam ettim.

Etrafı sahte orkidelerle çevrili devasa bir maun masanın arkasında bir resepsiyonist oturuyordu. Lobide büyük mavi bir kanepenin yanı sıra birkaç tane de fazlaca kullanılmış koltuk vardı. Duvarlar sıcak bir sarıya boyanmıştı ve çerçevelenmiş baskı resimlerle doluydu. Sıcak renkler, sıcak bir ortamdı. Ortamın yalın ve rahat bir

Ninova

havası vardı, sanırım amaç da buydu zaten. Bakımevinden çok otel lobisine benziyordu. Koku dışında. Her yere çamaşır suyu ve sefil hastane kokusu hâkimdi. Resepsiyon masasına doğru yürüdüm ve uğrunda ölünecek bir cildi olan benden genç resepsiyonist bana kocaman ama ürkütücü bir gülümsemeyle baktı.

"Merhaba," dedi beklediğimden daha yüksek oktavlı bir ses tonuyla. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adam Edwards'ı ziyarete gelmiştim."

"Ah, evet, canım Adam." Ayağa kalktı. "Sizi odasına kadar götüreyim."

Kızı halı döşeli koridor boyunca takip ettim.

"İlk kez geliyorsunuz sanırsam, değil mi?" diye sordu, meraktan değil sohbet etmek için sormuştu.

"Evet... Ben... şey, evet. Biraz utanıyorum aslında."

"Pekâlâ, o zaman kendinizi hazırlasanız iyi olur. Ülkedeki en iyi fizyoterapistlerle çalıştı ama hâlâ göz kırpmak dışında herhangi bir şekilde iletişim kuramıyor." Üzgünce gülümsedi ve omzumu sıvazladı. "Yakinen mi tanışıyorsunuz?"

"Şey." Ne diyeceğimi bilemedim. "Yakın arkadaştık."

Bir odanın kapısını açtı ve kendimi keskin bir nefes almaktan alıkoyamadım. Omzumu bir kez daha güven verircesine sıvazladı.

"Adam, bak ziyaretçin var. Bu haftaki ikinci kişi. Ne kadar güzel, değil mi?" Bana döndü. Yaka kartında Laura yazıyordu. "Bir fincan çay getireyim mi ne dersin?"

Minnettarlıkla başımı salladım ve arkasını dönüp beni geçmişimin en acı verici parçasıyla yalnız bırakmasını izledim.

Buna hazır değildim. Her nefes almaya çalıştığımda ciğerlerim tıkanıyordu.

Adam bir tür koşum takımıyla desteklenen bir sandalyeye bağlıydı. Onu evindeki o geceden beri görmemiştim. Saskia'dan gelen

mesajları gördükten sonra akkor bir öfkeyle patladığım geceden beri.

Bu adamı, bir zamanlar sırılsıklam âşık olduğum bu adamı son gördüğümden bu yana neredeyse sekiz yıl geçmişti. Hâlâ güzeldi, daha zayıftı ama bu elmacıkkemiklerinin daha da inanılmaz görünmesine neden oluyordu. Gözleri, içinde boğulabileceğimi düşündüğüm o karanlık havuzlar değişmemişti. Ama kapı eşiğinde durduğumu gördüğünde verdikleri tek tepki dehşet oldu. Nefes alabilmesi için boynunda bir trakeostomi tüpü vardı. Midesinde de bir tane vardı, sanırım bu tüple besleniyordu.

Bunu ona ben yapmıştım.

"Selam Adam," dedim sandalyesine yaklaşarak. Çılgınlar gibi gözlerini kırpıştırmaya başladı ama odada artık sadece ben ve o vardık ve ne demeye çalıştığını bilmiyordum. "Korkma," dedim nazikçe. "Buraya canını yakmaya gelmedim."

Göz hizasına gelecek şekilde yatağa oturdum. Birkaç yüzyıl gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Ağzının kenarından salya akıyordu. Etrafa baktım ve yatağının yanındaki masanın üzerinde bir kutu mendil gördüm. Bir tane aldım ve yüzündeki salyayı dikkatlice sildim. İrkilmedi çünkü istese de yapamazdı ama gözlerini kapayarak beni uzaklaştırmaya çalıştı. "Adam. Çok özür dilerim."

Gözleri kapalıydı, onun da birbirimizi en son gördüğümüz zamanı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Saskia'yla mesajlaşmasını gördükten sonra o kadar çileden çıkmıştım ki bir öfke girdabına girmiştim. Aylarca bana yalan söylemişti. Depresyonun derinliklerindeyken ona bakmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken bile bana yalan söylüyordu. Onu sevmeye o kadar çok vakit harcamış ve kendimi ona o kadar çok adamıştım ki. Aşağılanma hissi de en az öfke kadar canımı

Ninova

acıtmıştı ve o gece dışarı çıkmaya hazır halde aşağı indiğinde kontrolümü kaybetmiştim. O kanepede oturmuş hazırlıyormuş gibi yaptığım içkiyi getirmemi beklerken, ben çoktan onun o lanet olası fiberglas ödüllerinden birini –en iyi ilk roman ödülü gibi bir şey– kaptığım gibi kafasının arkasına doğru savurmuştum. Kafatasının tabanındaki kemikte göçük oluşurken çatırdamıştı. Acıdan inlemiş ve öne doğru sendeleyerek kanepenin kolunu tutmaya çalışmıştı. Ama beyni artık vücudun doğru bölgelerine doğru sinyalleri gönderemiyordu ve en nihayetinde koltuğa karşı yığılıncaya kadar aşağı doğru kaymıştı. Bakışları gözlerimi delercesine neden diye soruyordu.

"Siktiğimin Saskia'sı mı?" Onunla aynı hizaya gelmek için dizlerimin üzerine çökmüştüm. "Siktiğimin. Saskia'sı." Bana bakmaya devam etmişti. "En azından bir şeyler söyle. En azından inkâr etmeye *çalış*."

Ama çıt çıkmıyordu. Ağzından sadece bir damla kan geliyordu. Ayağa kalkmış ve dehşete kapılarak geri çekilmiştim. Panikleyerek çantamı almış ve suç aletini içine sokuşturmuştum. Çılgınca odanın etrafına bakınmış, dizüstü bilgisayarını ve pahalı görünen birkaç parçayı (sanırım birkaç kulaklık) ve yere yığılırken düşürdüğü telefonunu alıp kaçmıştım.

Kendimi sokağa attığımda ambulans falan çağırmam gerektiğini düşünmüştüm.

Niyetim o yöndeydi.

Ambulans çağırmak istemiştim ama dürüst olmam gerekirse onu öldürdüğümü sanmıştım. Artık her şey için çok geç olduğunu düşünüyordum.

Onu bulan kişi elbette Saskia'ydı. Muhtemelen fikrini değiştirdiğini ve beni terk edip kalbimi kırmayacağını düşünerek paniğe kapılmıştı.

Ama Adam ölmemişti.

Cerrahlar onun parlak ve kırık beynini tekrar bir araya getirmeye çalışırken hastanede ziyaretine gitmemiştim. Bunun yerine internette haberini okumuştum. Polis olayın kötü sonuçlanan bir soygun olduğunu ve Adam'ın adamları yağmalamanın tam ortasında yakaladığını düşünüyordu. Saldırıya uğramış ve ölüme terk edilmişti. Ama onu öldürecek kadar sert vuramamışlardı. Kafasına aldığı darbe büyük bir felç geçirmesine neden olmuştu ve onu... bu hale getirmişti.

Her ne kadar sürekli Adam'ı düşünmüş olsam da hakkında yazılanları biraz zaman geçtikten sonra okumuştum. Pazar ekindeki bir makalede ona yer vermişlerdi. Saskia'nın evinde özel tasarlanmış bir çekim yapılmıştı. Parlak beyninin hiç de hasar görmediği ortaya çıkmıştı. Beyninde bir sorun yoktu. Ama yürüyemiyor ve konuşamıyordu. Ya da yazamıyordu. Yapabildiği tek şey gözlerini kırpıştırıp düşünmekti. Ve o "sadece düşünme" dönemlerinin Adam'ı ne kadar kötü etkilediğini biliyordum. Adam gibi biri için bunun ölümden daha kötü olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Bütün o yaratıcılık ve parlak zekâ, karanlık ve acıyla birleşmişti. Dahası artık o yaratıcılığı ve parlak zekâyı ortaya koyabileceği hiçbir bir çıkış yolu yoktu. Bir keresinde bana bilhassa karanlık bir depresyon dönemi sırasında, en korkutucu yerin kafasının içi olduğunu söylemişti.

Artık ölene kadar orada sıkışıp kalmıştı.

Saskia bir süre Adam'ın bakıcılığını yapmış ama çok geçmeden onu pipetle beslemek ve bokunu silmek zorunda kalmaktan yorulmuştu. Anne babasının da bunu istediğini pek sanmıyordum. Dolayısıyla yolu bu bakımevine düşmüştü.

Resepsiyonistin yavaşça kapıya vurmasıyla daldığım hayalden çıktım.

"Çayını getirdim, tatlım. Şok etkisini geçirsin diye de iki tane şeker koydum. Hayalet gibi bembeyaz kesildin. Bir an bayılacaksın

Ninova

sandım." Az biraz İrlanda aksanı olduğunu fark ettim. Çayı Adam'la ortamıza, yatağın yanındaki komodine koydu. "Adam'la konuşabilirsin aslında. 'Evet' için bir kez göz kırpıyoruz, 'hayır' için iki kez göz kırpıyoruz, değil mi Adam tatlım?"

Adam bir kez göz kırptı.

"Başına gelenler öyle talihsiz, öyle acı ki. On yıl önce harika bir kitap yazmış. Herkes onun bir sonraki Dan Brown olacağını düşünüyormuş." Odayı terk ederken bir kez daha omzumu okşadı. Adam arkasından kızgın bir şekilde baktı. Elimde olmadan hafifçe gülümsedim.

"Dan Brown'ın hâlâ ticari bir safsata olduğunu düşünüyorsun sanırım?"

Adam bir kez göz kırptı.

"Seni ziyarete gelmediğim için özür dilerim," dedim. "Burayı seviyor musun?" Oda güzel görünüyordu ama Londra'daki konağıyla kıyaslayınca fersah fersah gerisindeydi tabii ki. Saçma bir soruydu ve ikimiz de bunun farkındaydık. Yatakta, üzerinde yattığının bir hastane yatağı olduğu gerçeğini gizleyemeyen çiçekli bir örtü duruyordu. Birkaç parça mobilya ve üzerinde değerli kitaplarının olduğu raflar vardı. Bakıcılardan biri ona kitap okuyor herhalde diye düşündüm. Ailesinin birkaç fotoğrafı vardı. Saskia'nın ise hiç fotoğrafı yoktu. Duvardaysa bir tane düz ekran televizyon asılıydı. Kanalları nasıl değiştirdiğini veya bakıcıların açtığı şeyi izlemek zorunda kalıp kalmadığını merak ettim.

İki kez gözlerini kırptı.

O an gözlerimden yaşlar aktığını hissettim ve kolumla sildim. Kendime acıdığım için ağlamıyordum; bir zamanlar çok içten ve bütün kalbimle sevdiğim, Londra'da birlikte dans ettiğim, içki içtiğim ve seviştiğim, o zamanlar inanılmaz olduğunu düşündüğümüz

ama muhtemelen diğer herkesinki gibi saçma olan sohbetler ettiğim bu adam için gözyaşı döküyordum. Ama bu bizim saçmamızdı, bizim için önemliydi ve ben her şeyi mahvetmiştim.

Onu mahvetmiştim.

"Gerçekten çok üzgünüm, Adam. Gerçekten. Hiç böyle olsun istemedim. O kadar öfkeliydim ki. Seni çok seviyordum. Senin için her şeyi yapabilirdim." Çaya uzandım ama bu ani hareket onu ürkütmüş ve korkmuştu. Afalladım. "Benden korkuyor musun?"

Bir kez gözlerini kırptı.

Utanç bedenimi yuttu. Bunun onun için uygun bir ceza olduğunu düşünmüştüm ama burada oturup bir zamanlar bütün kalbimle hayran olduğum adama baktım; bir zamanlar bir oda dolusu insanın dikkatini çekebilecek kadar zeki olan, artık sadece gözlerini kırparak iletişim kurabilen adama. Geçmişi değiştirmek için her şeyi yapardım.

"Neden kimseye bunu sana benim yaptığımı söylemedin?" Sesim çocuksu ve mızmız çıkıyordu. "Anlamıyorum."

Kapı bir kez daha çaldı ve biraz daha yaşlıca bir kadın kafasını içeri uzattı. Kırklı yaşlarının ortalarında olmalıydı, saçlarını parlak kırmızıya boyamış ve pin-up kızı gibi toplamıştı. Üzerinde sıvı dolu bir torba bulunan bir makineyi içeriye sürüklüyordu. Muhteşem görünüyordu.

"Merhaba Adam tatlım, öğle yemeğine hazır mısın? Aaa. Bir ziyaretçin var. Merhaba tatlım. Adam'ın arkadaşı mısın?"

"Ben Kitty," dedim.

"Burada birini görmek ne güzel. Anne babası yurtdışına taşındığından beri artık çok fazla ziyaretçisi olmuyor, yazık canım benim. Sen yine de konuş onunla. Hoşuna gidiyor. Ayrıca kitap okunmasını da çok seviyor. Bu aralar James Joyce'un eserlerinden gidiyoruz, değil mi Adam? Şu anda *Dublinliler*'i okuyoruz. Neden

Ninova

ona birkaç bölüm okumuyorsun? Ben öğle yemeği için daha sonra gelirim. Eminim benim ya da Elise dışında birinin kitap okumasından memnun olacaktır." Bana *Dublinliler*'in yıpranmış bir kopyasını verdi ve onca yıl önce bu kitabın hangi rafta durduğunu hayal edebiliyordum.

Ellerim o kadar titriyordu ki sanki nöbet geçiriyormuşum gibi görünüyordum.

"Beni affedebilecek misin?"

Bir kez göz kırptı, sonra yarım bir göz kırpış daha ekledi. Kalbim yerinden fırladı. Onu sevmiştim. Kendimdense nefret ediyordum.

"Buraya gelmek çok kötü bir fikirdi. Gerçekten üzgün olduğum dışında sana ne söyleyebileceğimi bilemiyorum. Doğru kelimeleri bulabilseydim keşke."

Sadece bana bakmakla yetindi. Soğuktu.

"Tamam, gidiyorum. Gitmeden önce sana bir şey sorabilir miyim? Yaklaşabilir miyim?"

Bir göz kırpma.

Ayaklarının dibinde diz çöktüm, ellerimi dizlerine koydum ve o gözlere baktım. Uğruna her şeyi yapabileceğim adama. Beni tamamen paramparça eden adama.

"Beni gerçekten hiç sevdin mi?"

Uzun bir sessizlik oldu ve çok kısa bir an için o kara gözlerde bir şeyin titreştiğini, ilk aşkımın küçük bir parçasını gördüm. Bir kez gözlerini kırptı.

Arabama dönene kadar ağladığımın farkında bile değildim.

62

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Eve vardığımda Charlie bir şeyler pişiriyordu. Enfes kokuyor olmasına rağmen tek lokma bile yiyemeyeceğimi biliyordum. Aklım sürekli Adam'a ve ona yaptıklarıma –bilerek ya da bilmeyerek, hiç fark etmez– gidiyordu. Beni aldattığı için hayatını mahvetmiştim. Evet, yaptığı rezaletti ve canımı inanılmaz derecede acıtmıştı ama normal bir insan gibi gidip arabasını anahtarla çizebilir ya da en yakın arkadaşıyla yatabilirdim. Şu anda içinde bulunduğu durumu hak etmiyordu. Bir şekilde işleri daha iyi bir hale getirmem gerekiyordu.

"Aklından ne geçiyor?" dedi Charlie arkama gelip kollarını bana sararak.

"Efendim?"

"Uzaklara daldın." Başını enseme gömdü ve beni koklayıp içine çekti. "Seni özledim. Nereye gitmiştin sahi? Aradım ama ulaşamadım."

Döndüm ve kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yasladım.

Ne derece dürüst olmam gerekiyordu acaba?

"Eski bir arkadaşı, şey aslında eski sevgilimi görmeye gittim." Charlie'nin gözlerine baktım, ne tepki vereceğini ölçmeye çalışıyordum. "Tek eski sevgilimi aslında."

Ninova

Hafifçe kaşlarını çattı, kaşlarının ortasında kafa karışıklığını dile getiren minik bir çizgi oluştu. "Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hastanede kalıyor."

Charlie kaşlarını kaldırdı.

"Bir kaza geçirdi, birkaç yıl önce kendi evinde saldırıya uğradı desem daha doğru olur aslında. İçe kilitlenme sendromu yaşıyor. O kadar kötü ki."

"Bunun hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum galiba. Kitap yazarı mı, oyun yazarı mı neydi, değil mi?"

"Evet. Adam Edwards. O olaydan beri onu görmemiştim. Kaldıramayacağımı düşünüyordum."

"O zamanlar birlikte değil miydiniz? Yani olay olduğu sırada diyorum."

"Hayır. Çoktan ayrılmıştık. Beni bir başkası için terk etmişti. Çok boktan bir dönemdi gerçekten."

"Hangi aklı başında adam seni terk eder ki?" Başımın üstünü öptü.

"Aklı başında değildi zaten," dedim zayıf bir gülümsemeyle. "Çok ciddi ruh sağlığı sorunları vardı."

"Senin yerine başka birini tercih edebildiyse tek açıklaması bu olabilir. Yeniden görünce şoke oldun diye tahmin ediyorum?"

"Evet. Çok hazırlıksız yakalandım. Onu en son gördüğümde beni aldattığı için çok büyük bir kavga etmiştik. Onu o şekilde görmek çok garipti."

"Hiç hareket edemiyor mu?"

"Göz kırparak iletişim kurabiliyor, o kadar."

Charlie beni iyice kendine doğru çekti. "Seni bu kadar üzdüğü için üzgünüm. Bir kadeh şarap ister misin?"

Başımla onayladım. "Lütfen."

Buzdolabına doğru ilerledi ve bir şişe Sancerre çıkardı. "Peki neden şimdi?"

"Neden şimdi ne?"

"Neden şimdi görmeye karar verdin? Bunca zaman sonra yani?"

"Suçluluk duygusu," dedim. Yalan değildi.

Charlie içkimi bana verdi ve yine kaşlarını çatarak bana baktı, gözleri beni sorguluyor gibiydi.

"Daha önce hiç ziyaretine gitmediğim için kendimi suçlu hissettim. Üzerinden yıllar geçti, kız arkadaşı adamı hastaneye tıktı, annesi babası yurtdışına taşındı. Orada öylece tek başına kaldı. Kendi zihnine hapsoldu. Kendimi çok kötü hissettim."

"Senin problemin ne, biliyor musun Kitty Collins? Kalbin gereğinden fazla büyük." Öpmek için beni kendine doğru çekti ve ben de belki birazı bana da geçer diye kendimi Charlie'nin iyiliğine bıraktım.

63

PEMBERTON MALİKÂNESİ, KENSINGTON

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Charlie arabamız Pembertonların devasa evinin önünde dururken. "Dün eski sevgilini gördüğünden beri modun düşük. Hazır kendini çok iyi hissediyorken yeniden kötüleşmeni istemiyorum."

Charlie'ye baktım, yüzünü biraz buruşturmuştu. Endişeden mi yoksa tiksinmeden miydi acaba? Keşke insanları okuyabilme becerim biraz daha iyi olsaydı. "Ben iyiyim," dedim. "Şu anda aslında tam da böyle bir partiye ihtiyacım var. Kafamı dağıtırım biraz."

Kaşlarını çattı.

"*Gerçek anlamda* demedim tabii ki. Kendime iyi bakmam gerektiğini biliyorum."

"O senin bileceğin iş. Daha önce de dediğim gibi ben bakıcın değilim. Ama seni *gerçekten* çok seviyorum ve bir daha asla o şekilde üzgün görmek istemiyorum."

Yanağından öptüm ve arabadan inip kapımı açmasına izin verdim. Ben de eşitlikten falan yanayım tamam ama eski moda centilmenliğe de hayır demezdim. Arabadan inmeme yardımcı olmak için elini uzattı ve içim zevk ve sahiplik gururuyla doldu taştı. Benimdi.

Ninova

Partiye She-Ra ve He-Man olarak gitmeye karar vermiştik. Evden çıkmadan Charlie kıyafetini denediğinde tercihimizi bu yönde kullandığımız için gayet mutlu oldum. Kostümü kırmızı pantolon ve göğüs zırhından oluşuyordu, başka da bir şey yoktu.

Kolunu belime doladığında ona göz kırptım ve birlikte araba yolunu takip ederek eve doğru yürüdük.

"Beni süzmeyi bırak!" Güldü. "Et parçası değilim. *Sana* gelecek olursak, muazzam görünüyorsun."

Charlie için etrafımda şöyle bir döndüm. "Hadi bakalım, Evrenin Efendisi, halledelim şu işi."

"Bana böyle demenin çok hoşuma gitmiş olmasına ne demeli peki?"

"Alışmasan iyi edersin."

Parti tahmin ettiğimiz gibi oldukça korkunçtu. İçeri girerken Charlie'nin parmaklarının benimkilere sürtündüğünü hissettim ve ardından ellerimiz birbirine kavuştu.

James –ya da daha doğrusu ekibi– kendi standartlarına göre bile aşırıya kaçmıştı. Ana salonda gururla yer alan gerçek DeLorean, Charlie'nin olduğu yerde kalakalmasına sebep olmuştu. Odanın kenarında 80'li yıllardan ünlü kişilerin balmumu heykelleri vardı. Hatta tavanda, *E.T.*'nin ünlü sahnesini yeniden canlandırmak için astıkları gerçek bir bisikletin olduğu devasa bir ay bile vardı.

Biz barın arkasında metal kokteyl çalkalayıcılarını havaya fırlatan Tom Cruise'dan bir içki almaya giderken Prenses Diana'yla derin bir sohbete dalmış olan Freddie Mercury'nin yanından geçtiğimiz esnada Charlie, "Neden 80'ler?" diye fısıldadı.

"Çünkü James plak şirketini 80'lerde kurmuş. Tüm partileri aslında kendi başarısı şerefine yaptığı bir mastürbasyondan ibaret. Ama şşşt. Bu konuyu toplum içinde konuşmuyoruz."

"Bayağı özgün ama. Etrafta keşke iPhone'lar ve selfie çubukları olmasa. Bütün havayı bozuyorlar."

"Bozuyorlar demek az kalır. Resmen havayı gebertip mezarının üzerinde tepiniyorlar."

Hayalet Avcıları ve *Flashdance* karakterlerinden oluşan kalabalığına bakıp Hen (80'lerin Madonna'sı olmuştu) ve Tor'u (o da Lisa Lisa olmuştu) gördüğümde Charlie kıkırdadı ve Charlie'yi onlara doğru sürükledim.

"Hey Seksenler bebekleri," dedim. "Harika görünüyorsunuz."

Hen bana ve Charlie'ye tam bir Chelsea'li bakışı attıktan sonra pişmiş kelle gibi sırıttı. "Kıyamam, çift kostümü mü giydiniz siz? Ne tatlı. Yalnız She-Ra ve He-Man'in aslında sevgili değil kardeş olduklarını biliyorsunuz değil mi?" Ses tonunda tam olarak anlayamadığım bir soğukluk vardı.

"Boşver sen onu," dedi Tor. "Grut bütün bir hafta ona mesaj atmadı diye kafası atık. Groupielerin biriyle yattığına kendini inandırmış. Gerçi muhtemelen doğrudur."

Hen kızgın gözlerle Tor'a baktı.

"Ne? Daha on dakika önce sen kendin söyledin."

"Gidip herkese yay diye demedim."

"Kitty yabancı mı? Gidip kime söyleyecek? İkimiz de buradayız. Maisie ise... şey." Başıyla bir köşeyi işaret etti; Maisie ve Rupert herkese açık yüzme havuzunda "yiyişme" olarak adlandırılabilecek bir aksiyon içerisindelerdi.

"Aaa, devam etmeye mi karar vermişler yine?" diye sordum. "Pipi olayından sonra hem de."

Charlie'nin gözleri büyüdü. "Ben gidip içki alsam iyi olacak."

"Ben bir Martini McFly alacağım, Kits de Long Island Vanilla Ice Tea. Güven bana. Ruben'a olan bitenlerden sonra ayrılmaz

oldular," diye ekledi, Charlie bara doğru savaş vererek gitmeye çalışırken.

"Neler olup bittiğini bilen biri çıktı mı?"

Hen omuz silkti. "Kimsenin hiçbir fikri yok. Ruben'ı en son gören sensin. Herkesin ortak fikri yolunda gitmeyen bir hırsızlık girişimi olduğu."

İşte bu benim için yeni haberdi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ruben'ı artık kim öldürdüyse belli ki Raphe'nin Marbella'da olduğunu biliyormuş. Ama işte şans o ya Ruben da eve bakmak için orada kalıyormuş. Çok korkunç. Görünüşe göre Raphe, yas tutan aileler için bir hayır kurumu kuruyormuş." Gözlerini devirdi.

"Hayır için bir şeyler yapmakta yanlış bir şey yok," dedi Charlie tehlikeli görünümlü içkilerle geri geldiğinde.

Hen diğer içkiye başlamadan önce elindekini bir dikişte bitirdi. "Eğer işin yüzde doksanı bencil amaçlar doğrultusunda yapılıyorsa yanlış bir şey vardır."

Hen başka bir içki almak için bara doğru sinirli sinirli yürürken arkasından sessizce izledik.

Tor bana ve Charlie'ye döndü. "Bugün acayip *huysuz* bir modda. Ne olduğunu bilmiyorum ama olay belli ki sıradan bir sevişmeden ibaret değil."

"Sence Grut'a âşık mı oldu?"

"Kıllı Grut'a mı? Hiç sanmam. Belki Maisie ve Roo fazla mıç mıç davrandıkları için sinirlenmiştir. Ama bilemiyorum."

"Hımm. Anladım. Mantıklı evet." Hen'in Maisie ve Rupert'ın oturduğu yere doğru öfkeyle bakarken Jane Fonda'yla konuştuğu bara baktım. "Ben onunla sonra konuşurum."

Aslında parti çok eğlenceliydi. Kullandığım ilaçlar yüzünden ne kadar içtiğime dikkat etmek zorundaydım ama sarhoş insanların

ortalıkta sendelediğini görmek de oldukça hoşuma gidiyordu. Banyoya girdiğimde acayip derecede sinirlenmiş bir Bananaman'in tuvalete kusan bir Fraggle'ın saçını tuttuğunu gördüğüm bilhassa gerçeküstü bir an bile yaşadım.

Rengi sararmaya başlayan Bananaman'e, "Ben başka bir tuvalet bulayım," dedim.

Bir üst kata çıkarken Hen'i gördüm. Basamakta oturmuş, bir bardağı gözlerinin önünde döndürüyordu, hayata karşı oldukça kızgın görünüyordu; bunu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum ama zengin kızlar da hüzünlenirdi.

Yanma çöktüm. "Ne oldu?"

Bana gözlerini kısarak baktı. "Ekürin nerede?" Çok sarhoştu. Dili dolanıyordu ve kafası istemsizce sallanıyordu.

"Eğer Charlie'den bahsediyorsan buralarda bir yerde. Bu yüzden mi üzgünsün?"

İç geçirdi ve bana doğru devrildi. "Bir ben mutsuzmuşum gibi hissediyorum. Neden kimse beni sevmiyor?"

Başını ellerimin arasına aldım ve sarhoş, donuk gözlerine baktım.

"Henrietta Pemberton. Ben seni seviyorum. Tor seni seviyor. Maisie seni seviyor."

Alay edercesine somurttu ve başını ellerimden kurtarıp benden uzaklaştırdı. "Siz *hepiniz* yok musunuz? Kusursuz hayatlarınızla gelmişsiniz bir de. Kusursuz aşk hayatlarınız falan. Her şey çok kusursuz."

"Hen," dedim, "argümanındaki hataları belirtmek gibi olmasın ama hiçbirimizin kusursuz bir hayatı yok. Baksana, benim babam..."

"Baban!" Bardağını havaya savurduğunda içindeki sıvı ahşap merdivenlere döküldü. Ahşabın rengi hemen değişti. Alkol ahşabın

rengini böyle değiştiriyorsa kimbilir içimize neler yapıyordu, bunu unutmamam lazımdı.

"Babam kayıp, Hen. Hayatta mı değil mi bilmiyoruz. Her gün cehenneme girip çıkıyorum desem yalan olmaz."

Bana dik dik baktı ve bir anlığına benden pek de hoşlanmadığını hissettim. "En azından baban seni istemişti," dedi sonunda başı kucağıma düşmeden önce. Saçını okşadım ve bir süreliğine baba sorunları uğruna ağlamasına izin verdim. En nihayetinde derin bir nefes aldı, içten içe kendine moral verici bir telkin konuşması yaptığı belliydi. Başını kaldırdı. "*Kendi* babam bile keşke kızı sen olsaydın istiyor. *Ben* ise onun gözünde görünmez olduğumu hissediyorum."

"Ne?"

Başıyla onayladı. Koluyla yüzünü sildi.

"Baban sana *tapıyor*. Bunu kimse inkâr edemez," dedim.

"Babam paraya tapıyor. Ve güce. Bize değil. Yani *bana* değil."

"Hen canım benim, kötü bir ruh hali içerisindesin ve içtiğin şeyin de pek yardımı dokunmuyor, ayrıca..." Durdum ve burnuna baktım. Burun deliklerinin etrafında pek tabii ki katılaşmış beyaz toz izleri vardı. "Gerçekten böyle hissediyorsan profesyonel yardım almayı düşündün mü hiç?"

Üzgün ve yorgun gözleri aniden öfkeden alev alev yanmaya başlamıştı.

Ah, Tanrım.

Şimdi ortalığı dağıtacaktı.

Bu bakışı daha önce *pek çok kez* görmüştüm.

"*Vaaz* mı veriyorsun bana?" Ayağa kalktı ve sanki ondan pek çok konuda çok aşağıdaymışım gibi tepemden baktı. "Sen bana vaaz mı veriyorsun dedim? Vay canına. Başarısız bir intihar girişimi sonrasında Kitty Collins hemen kalifiye bir psikoterapiste dönüşmüş."

Ninova

Onunla yüz yüze gelebilmek için ayağa kalktım. "Hen, bunu asla küçük düşürücü bir anlamda söylemediğimi biliyorsun. Ben sadece..."

"Ne? Sen sadece ne? Benden daha iyi olduğun başka bir şeyi daha mı yüzüme vurmaya çalışıyorsun? Birden çok nazik ve şefkatli bir insana mı dönüştün yani?"

"Yardım etmeye çalışıyorum," dedim çaresizce.

"Kendine sakla, Rahibe Kitty. Ben gidip biraz uyuşturucu bulacağım." Beni ittirip geçti ve öfkeyle merdivenlerden aşağı indi.

Çok fenaydı.

Birkaç dakikalığına olduğum yerde kaldım, derin bir nefes aldım ve konuşmama izin verecek kadar sakinleşeceğini umarak onun peşinden gittim. Oldukça agresif bir sarhoş olmaya başlamıştı.

Hen'e yetiştiğimde Ekstralardan birini yarı sürükleyerek ön kapıdan dışarı çıkarıyordu.

Bağırdığını duyabiliyordum.

"Davetli bile değilsin, bu yüzden üzgün küçük hesabını daha iyi hale getirmek için benim partimi ve benim *etiketimi* kullanmaya çalışmayı bırak. Takipçi sayın on bin bile değil. Neden buradasın ki?"

Tor, Hen'i sakinleştirmeye çalışırken kız –Tasha sanırım– utançtan mosmor olmuştu. Gerçekten hiç bununla uğraşacak havamda değildim.

Dahası, hâlâ çişim vardı.

64

JAMES PEMBERTON'IN KAYIT STÜDYOSU, PEMBERTON MALİKÂNESİ BODRUMU

Bodrumdaki stüdyoya doğru yolculuğuma devam ettim ve tamamen boş olmasına çok mutlu oldum.

Harika.

Az önce yaşadığım korkunç arbededen sonra burada birkaç dakikalığına kafamı dinleyebilirdim. Kimse aşağıya inmeye cesaret edemezdi.

Kayıt kabini hüzünlü ve terk edilmiş görünüyordu, kabinin ortasında da bir adet yalnız mikrofon vardı. Stüdyonun arka tarafındaki banyoya gittim, çişimi yaptım, sifonu çektim ve ellerimi yıkadım. Aynada yüzüme baktım, gözlerimin altına rimel bulaşmamıştı. Güzel.

Ana stüdyoya geri döndüm ve reji masasının bitişiğindeki koltuklardan birine kendimi bırakıp derin derin nefes aldım. Aşağıya doğru baktım ve ellerimin hâlâ titrediğini fark ettim. Belki de Charlie haklıydı; bu kadar devasa bir partiye gelmek biraz erken bir hamle olmuştu. Sadece battaniyemi, başım Charlie'nin kucağına yaslamayı ve rezil televizyon programları izlemeyi istiyordum.

Tam ayağa kalkıyordum ki kapının arkamdan hafifçe kapandığını duydum. Korkarak arkamı döndüm ve James'in elinde bir

Ninova

bardak bir şey ve gözlerinde garip bir ifadeyle dikildiğini gördüm. Zilzurna sarhoş olmuş gibi görünüyordu.

"Kitty, Kitty, Kitty. Buraya inmemen gerektiğini biliyorsun, seni kötü kız." Beni azarlarmışçasına parmağını salladı.

"Biliyorum, özür dilerim. Tuvaleti kullanmak için indim. Diğerleri hep doluydu."

"Evet, yukarıda işler biraz vahşileşmeye başladı. Lanet olasıca kızım, kızın teki yüzünden ateş püskürüyordu. Ben de biraz rahatlamak için aşağıya indim." Gömleğinin cebinden küçük bir poşet beyaz toz çıkardı ve bana doğru salladı. "Ama sen buradasın."

"Gerçekten şimdi gidiyordum. Geleli sadece beş dakika falan oldu. Özür dilerim."

"Özür dileme. Seni burada görmek hoş bir sürpriz oldu. Birlikte bir beş dakika rahatlayalım mı?" Poşeti yine salladı.

"Yok, artık hiç kullanmıyorum."

"Kokain artık yetmiyor mu yoksa?"

"Ha, yok ondan değil. Son zamanlarda hayat değiştirici diyebileceğim bir deneyim yaşadım da. Seni görmek güzeldi. Bir ara görüşelim."

"Hayır hayır." Sesinde hoşuma gitmeyen bir sertlik vardı. "Gitme, gel benimle bir içki iç ve bir çizgi kokain çek. Uzun zamandır hiç konuşamadık. Senin için gerçekten çok endişeleniyorum, Kitty. Baban hep eğer başına bir şey gelirse seninle ilgilenmemi istemişti."

Deri koltuğa oturdu ve ona katılmam için yanındaki boş yere eliyle vurdu. Charlie'yi bulup eve gitmeyi çok istiyordum ama kaba davranmamak adına koltuğun olabildiğince en uzak ucuna garip bir şekilde tünedim.

"Ee, nasıl gidiyor, Kitty? Bir süre hastanede kaldığını duydum?" Sıradan bir mobilyadan ziyade bir modern sanat parçasına

benzeyen orta sehpaya doğru eğildi ve poşetin içindekileri üzerine döktü. Elini yine cebine daldırdı ve bu sefer bir banka kartı çıkardı. "Hayatını değiştiren olay bu muydu?" Tozu kesmeye ve nizami beyaz çizgiler halinde ayırmaya başladı.

"Evet ama aslında kazara oldu. Artık iyiyim. Charlie bir süredir benimle ilgileniyordu."

Başını yukarı aşağı salladı. "Doğru. Küçük Charlie Chambers. Dürüst olmam gerekirse, Kitty, oğlan çocuğundan ziyade bir erkeği tercih edersin diye düşünmüştüm." Sırtını koltuğa yasladı, sağ bileği sol dizine gelecek şekilde bacak bacak üstüne attı. Yüzümden başlayarak bütün vücudumu süzdü, ardından bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi. Gereğinden fazla cinsel bir hareketti ve ensemdeki tüylerin uyarı verircesine diken diken olduğunu hissettim.

Bu işte bir iş vardı.

James'ten bahsediyorduk. Manevi babam James'ten.

"Charlie *erkek* zaten," dedim ve gitmek için ayağa kalktım.

"Hey, acele etme." Kolumu tutup beni yeniden koltuğa doğru oturtan bir manevra yapınca irkildim. "Şimdi. Sen burada duruyorsun. Şuradakinden biraz çekiyorsun. Ben de bize özel bir içki getiriyorum. Ardından James amcana bütün kederini dökebilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

"James. Gerçekten gitmem gerek."

"Hayır, hayır. Buraya inen sensin, Kitty. Benim *özel* alanıma gelen sensin, demek ki beni arıyorsun. Dolayısıyla ne zaman gideceğini söyleyecek olan kişi de benim diye düşünüyorum. Anlaştık mı?" Elime silindir şeklinde sarılmış bir kâğıt para tutuşturdu.

"Yanlış anlıyorsun. Tuvalete gitmem gerektiğini zaten açıklamıştım."

Gözlerini kıstı. "Kal. Sen kaçıp gitmeden biraz eğleniriz." Elini kolumda gezdirerek içimin ürpermesine sebep oldu. "Gerçekten

Ninova

çok güzel bir kadın oldun çıktın, Kitty Collins. Hem de çok güzel bir kadın. Hem babana da sana bakacağıma *söz vermiştim.*"

Pençesinden kendimi kurtarmaya çalıştım ama gitmeme izin vermedi. Kalbim var gücüyle atıyordu ve tam anlamıyla bir panik atak geçirmek üzere olduğumdan endişeleniyordum. James her zaman eli ayağı rahat durmayan biri olmuştu ama Hen'in arkadaşlarına karşı değil, bana karşı değil. Neredeyse aileden sayılırdım ben.

"Artık gerçekten gitmeme izin vermen gerekiyor," dedim. "Yoksa çığlık atacağım."

Güldü ve sanki tadından yenmeyen harika bir şaka yapmışım gibi ellerini çırptı. "Ama hayatım, bu oda ses geçirmez. Benim özel alanımda çığlık attığını kimse duyamaz."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama yine kolumdan yakaladı ve beni aşağıya çekti. Bu sefer o kadar büyük bir şiddetle çekti ki sabaha kesin kolum moraracaktı.

"Şimdi. Uslu dur. Bir fırt çek. Ardından rahatlamana yardımcı olacağım. Böyle gergin olmanın ruh sağlığına iyi geleceğini hiç sanmıyorum."

Pislik.

Orta sehpaya eliyle vurdu ve ben de isteksizce öne eğildim. Sol burun deliğimi kapadım, kâğıt parayı da diğerinin üzerine yerleştirdim ve bir fırt çektim. Ben bunu yaparken James ayağa kalktı ve koltuğun arkasına yürüdü. Geri oturduğumda ellerini çıplak omuzlarımda hissedebiliyordum. Derimi sıkıyor ve masaj yapar gibi ovalıyordu. Hareket edemedim. Ellerini omuzlarımın üzerine götürdü, memelerime doğru indirip bluzumun içine soktu. Beni yeniden sıktı. Dudaklarını boynumda gezdirdi. Hâlâ hareket edemiyordum. Korkudan tamamen donakalmıştım.

"Eminim Kitty'ciğimi zevkten mırlatabilirim."

Ninova

Aniden çarpan kapı benden uzaklaşmasına sebep oldu.

"Burada neler oluyor böyle?" Hen'in sesi öfkeden kulak tırmalıyordu.

"Kitty'le arayı kapatıyorduk," dedi James.

Kıyafetlerimi düzelttim, telefonumu kaptığım gibi Hen'i ittirip yanından geçtim. Kapıyı bütün gücümle açıp savurdum ve üst kata direkt Maisie'ye doğru koştum.

"Charlie nerede?"

"Hımm. Biraz önce Roo'yla konuşurken gördüm," dedi. "Sorun ne? Hayalet görmüş gibisin. İyi misin?"

"Sadece Charlie'yi istiyorum."

Charlie'yi bir köşede Rupert'la konuşurken buldum.

"Eve gitmek istiyorum," dedim.

"Aa selam, ben de nereye gittin diye merak etmiştim. Olur tabii, içkimi bitireyim de araba çağıralım."

"Hayır, Charlie. *Hemen şimdi* gitmek istiyorum."

Charlie kafası karışmış bir halde bana baktı. "Kits, sorun ne?"

"Daha sonra anlatırım ama lütfen, buradan gerçekten ama *gerçekten* hemen gitmek istiyorum. Hemen şimdi."

"Her dakika drama yaratmak zorunda mısın Collins ya?" diye söylendi Roo. "Bırak da adam biraz eğlensin."

Charlie, Rupert'a döndü. "Sınırı biraz aştın, dostum. Belli ki kızın canını sıkan bir şey olmuş."

"Kitty'nin her dakika bir şeyler canını sıkar zaten." Roo ayağa kalktı ve elini Charlie'ye uzattı. "Eh, seninle çene çalmak güzeldi, dostum." Charlie, Roo'yu görmezden geldi ve o da omuz silkip sarhoş bir halde eski bir ragbi marşı söyleye söyleye uzaklaştı.

"Kits? Beni endişelendiriyorsun. İyi misin?"

Ninova

"İyiyim, gerçekten. Arabada anlatırım. Artık buradan gidebilir miyiz?"

Arabanın bizi alması yaklaşık yirmi dakika sürdü ve dışarı beklediğimiz süre boyunca Charlie sürekli ne olduğunu sorup durdu.

"Hadi ama, ne oldu? Hen'le atıştığınızı duydum. Üzüldüğün şey bu muydu?"

Arabamız yanaştı ve Charlie içeri girip yanıma oturmadan önce bana kapıyı açtı.

"Hayır, o değildi," dedim Pemberton Malikânesi'nden uzaklaşırken.

"Neydi o zaman?"

"James'le atıştım."

"James'le mi?" Sesinde beklenmedik bir keskinlik vardı. "Nasıl yani?"

"Tuvalete gitmem gerekiyordu ve evdeki tüm tuvaletler de doluydu. O yüzden ben de bodrum katındaki stüdyosuna indim çünkü orada bir tane banyo var. Boş olacağını biliyordum."

"Evet, devam et." Bu yeni ses tonunu tanımıyordum. Hiç hoşuma da gitmiyordu.

"Tam çıkıyordum ki James içeri girdi."

Charlie artık kaşlarını çatmıştı.

"Körkütük sarhoştu ve gitmeme bir türlü izin vermedi. Kalmamı, içki içmemi, kokain çekmemi ve onunla 'eğlenmemi' istedi. O kadar korktum ki. Hayır deyip durdum ama gitmeme izin vermedi."

Charlie'nin çenesi seğirdi.

"Ne kadar büyüdüğümle alakalı uygunsuz yorumlar yapıp durdu. Neyse ki Hen içeri girdi. Yoksa beni hayatta bırakmazdı."

Charlie'nin bakışları karardı ve karşısındaki koltuğa eliyle bir tane geçirdi. Yerimden sıçradım.

"İyi misin peki? Sana zarar verdi mi?" Gözlerimiz buluştu, Charlie'ninkilerden öfke fışkırıyordu.

"İyiyim. Ama biraz sarsıldım tabii. Gitmeme izin vermeyeceğini düşündüm."

"O adam yok mu? Asla ders almıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Charlie iç geçirdi. "James'in bu konuda adının çıktığını daha önce hiç duymadın mı gerçekten? Sektörde bununla ilgili bir sürü söylenti dönüyor. Ofise her geldiğinde kurumda çalışan birkaç kadına zor anlar yaşattı. Uygunsuz davranışları yüzünden bir sürü şikâyet aldım."

Charlie'ye şoke olmuş bir halde baktım. "Ne? Yok artık. O zaman nasıl hâlâ patron oluyor? Neden?"

Yeniden iç geçirdi ama bu sefer ki pek derindendi.

"Sence neden, Kitty? Çünkü tonla para getiriyor da ondan. Bir o kadar da bağışta bulunuyor. Projelerin yarısını onun parası olmadan hayatta yapamazdık. Gurur duymuyorum tabii ama kurumun James'le olan bağlantısı bayağı büyük bir olay, anlatabiliyor muyum?"

Duyduklarıma inanamaz bir halde ona bakakaldım. "Yani işin özü şu mu: Sana para verdiği sürece çalışanlarına cinsel tacizde bulunuyor olmasında bir problem yok, onu mu demek istiyorsun? Para için onları kötü emellerine alet mi ediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyle değil. Pek çok kez uyarıldı, bu şekilde davranamayacağı söylendi. Hatta uyarıları dikkate aldı, sözkonusu kadınlardan özür bile diledi. Ama belli ki kendine hâkim olamıyor."

"Peki şu bahsettiğin söylentiler ne? Sektördekiler yani."

Charlie çok kederli görünüyordu. "Dedikodu işte. Hakkında konuştuğum kişi kendini savunmak için ortamda değilse, o kişi

hakkında konuşmaktan nefret ederim. Resmiyete dökülen herhangi bir durum da olduğu yok."

"Ne söyletisi dedim, Charlie?"

Üçüncü kez iç geçirdi. "Müzik endüstrisinde geleceğin büyük ismi olmak isteyen kadınlara çeşitli şeyler karşılığında dünyaları sunduğuna dair bir sürü söylenti var. Çıplak fotoğraflar, cinsel hizmetler, o tarz şeyler karşılığında işte."

"Vay canına."

"Aynen. Ayrıca kadınlar hayır dese bile istediği şeyleri zorla elde ettiğine dair söylentiler de var."

Ağzım açık kaldı. "Ve sen kurumunun böyle bir adamın ismiyle anılmasını mı tercih ediyorsun?"

"Dediğim gibi, bundan gurur duymuyorum. Ayrıca bildiğim kadarıyla bunların hepsi söylentiden ibaret. Hiç sorgulama ya da benzeri bir şey yapılmadı. Kimse öne çıkıp itirafta da bulunmadı. Hatta dürüst olmam gerekirse tüm bunların James'in adını karalamak için rakip bir plak şirketi tarafından yapıldığını düşünmüştüm." Dönüp yüzüme baktı. "Artık o kadar emin değilim."

"Ama bana inanıyorsun, değil mi? Senin için çalışan kadınlara inanıyorsun?"

"*Tabii ki* inanıyorum." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Belli ki aptalın tekiymişim. Bak, bu konu hakkında çok endişelenmemeye çalış. Sabah kendimle bir kriz yönetimi toplantısı tarzında bir şey yapacağım ve James'in ileriye yönelik müdahilliğiyle ilgili yapılabilecek bir şey var mı bir bakacağım." Başımın tepesini öptü. "İnsanlara bu kadar derinden önem vermene bayılıyorum. İyi olduğundan emin misin? Polise gitmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Gitsem ne olacak ki? İnkâr edecek," dedim çaresizce araba dairemin önüne park ederken. İçeri

girdiğimizde Charlie dizüstü bilgisayarını aldı ve ofis/kıyafet yığını olarak da kullandığım boş odalardan birine geçerek birkaç e-posta gönderip konuşma yapacağını söyledi.

Ben de bize çay yaptım ve Instagram mesajlarıma göz gezdirdim, kilo verme çayı ya da başka boktan bir şeyin tanıtımını yapmamı isteyen olağan istek yığınını geçiyordum ki yukarıdan bir bildirim belirdi.

Bildirim Sapık'tandı tabii ki. Geceyi başka ne bu kadar kusursuzca taçlandırabilirdi ki zaten?

"Bu gece iyi bir uyku çek, Kitty. Yarın senin için yoğun bir gün olacak."

Ne? Bu ne demek böyle?

"Ne???" diye yanıtladım ama çevrimdışı olmuştu bile.

Endişeyle iki tane diazepam aldım, koca bir yudum votkayla mideme gönderip yatmaya gittim.

65

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Ertesi sabah sıçrayarak uyandım. Yatakta doğruldum, gözlerimi kıstım ve beni neyin uyandırdığını çözmeye çalıştım. Charlie yatakta değildi. Dün gece yatağa gelip gelmediğinden bile emin değildim. Bornozumu aldım ve oturma odasına doğru yürüdüm. Charlie mutfaktaydı, yerdeki cam parçalarını süpürüyordu. Bir şey kırılmıştı. Beni uyandıran da buydu. Yavaşça nefesimi verdim. Rahatlamıştım.

"Günaydın," dedim. "Ne oldu?"

"Vazoyu düşürdüm. Özür dilerim. Pahalı bir şey miydi?"

"Vazom olduğunu bile bilmiyordum. Ama beni uyandırdı. Dün gece yatağa geldin mi?"

Başını iki yana salladı. "Kitty, git otur, ben de sana kahve yapayım. Ama lütfen ben seninle konuşmadan haberlere ya da sosyal medyaya bakma." Pür dikkat bana bakıyordu. "Lütfen, bebeğim."

"Her şey yolunda mı?"

"Bir şey oldu. Şey, nasıl desem, kendini hazırlarsan iyi olur. Olay bayağı büyük. Biraz nefes egzersizlerini yapsan iyi olur."

Mutfak adasındaki taburelerin birine oturdum. Charlie birkaç dakika sonra elime bir bardak kahve verdi ve mikrodalga gibi

Ninova

görünecek şekilde kurulmuş SmartTV'yi açtı. Güzel, sarışın bir kadın dış bir mekânda ciddiyetle kameraya konuşuyordu. Kahvemden bir yudum aldım. Kadının haberleri sunduğu mekânın neresi olduğunu anlamam birkaç dakika sürdü.

"Orası Hen'in evi," dedim Charlie'ye dönerek. "Ne?.."

Charlie başıyla televizyona doğru işaret etti.

"Bay Pemberton bu sabah nezarete alındı. Kefaletle serbest bırakılıp bırakılmayacağını bugün öğrenecek. Aile sözcüsü suçlamaları 'tamamen gülünç' olarak nitelendirmek dışında yorum yapmayı reddetti. Detaylar geldikçe daha fazla bilgi aktarıyor olacağız. Şimdi stüdyoya dönüyoruz."

Nasıl yani ya?

"Neler oldu?"

"James bu sabah erken saatlerde tutuklandı," dedi Charlie. "Bayağı korkunç şeylerle suçlanıyor."

"Dün konuştuğumuz şeylerle mi ilgili?"

Başıyla onayladı. "Biri çıkıp resmi bir ihbarda bulunmuş."

Hayretler içerisindeydim. "Hen'i aramam lazım," dedim telefonumu alarak.

Charlie nazikçe ellerimi tuttu, telefonu benden aldı ve mutfak adasının üzerine koydu. "Şimdi olmaz. Ortalık biraz sakinleşsin."

"Yanında olduğumu söylemem gerekiyor," dedim. "O benim hep yanımdaydı, babam..."

"Önce kahveni iç ve bir şeyler ye olmaz mı? Uzun bir gün olacağa benziyor. İkimiz için de."

Başımla onayladım ama Charlie kahve ve kahvaltı hazırlamak için gider gitmez telefonumu aldım. Sonuçta en yakın arkadaşlarımın birinden söz ediyorduk. Hiçbir şey olmuyormuş gibi davranamazdım.

Hen'i birkaç kez aramayı denedim ama hep sesli mesaja düştü. Aramak yerine mesaj attım ben de.

"Hen, babanın başına gelenler için çok üzgünüm. Seni aradım ama ulaşamadım. Lütfen beni ara xx."

Tor ve Maisie'den de mesajlar gelmişti, ikisi de James'in tutuklanması karşısında şoke olmuşlardı. Ben de her ikisine de mesaj atarak kendi şaşkınlığımı dile getirdim.

Charlie'yle oturma odasındaki televizyonun karşısına yerleştik ve haberlerin James'in polis arabasına götürülmesini başa sara sara göstermesini izledik. Sosyal medyada da tabii ki çok büyük olay olmuştu. Charlie olayı telefonundan takip ediyordu.

"Dananın kuyruğu kopacağa benziyor," dedi bitkin bitkin.

Haklıydı.

Günün ilerleyen saatlerinde ilk post Instagram'dan geldi. Maribelle Mason adında güzel, genç bir şarkıcı kırık bir siyah kalp resmiyle bir paylaşım yaptı.

> Bunu büyük bir üzüntüyle yazıyorum ama birlikte güçlü durmamız gerektiğini de biliyorum. Hukuken elim kolum bağlı olduğu için bu adamın adını veremiyorum ama herkes kimden bahsettiğimi anlayacaktır. Onunla ilk kez iki yıl önce Londra'da konserler verirken tanıştım. Bir kulübe beni izlemeye gelmişti, kulağına yetenekli olduğumun çalındığını söylemişti. Bana dünyaları vadetti ve geleceğin Ellie Goulding'i olabileceğimi söyledi. Ona inanacak kadar genç ve saftım. İşlerin sarpa sarması çok uzun sürmedi. Sözleşme imzalamam için beni bir otele davet etmişti. Çok heyecanlanmıştım. Annemle babama anlatmıştım

hemen, benimle Londra'ya gelmek istediklerini söylemişlerdi ama sözleşme imzalamaya anne babamla gitmenin pek de havalı olmayacağını düşündüm. Bu yüzden yalnız gittim. Ve bu şu ana kadar yaptığım en büyük hata oldu.

Otel odasına vardığımda içeride ondan başka kimse yoktu. Sekreter yoktu, asistan yoktu, kimse yoktu. Ama yine de aklıma kötü bir şey getirmedim. İki kadehe şampanya doldurdu ve birini bana verdi, ben de içtim. Ben öyle sağlam bir içici değilimdir, o sebeple çok hızlı çarptı. Ona bu işi neden otel odasında yapmamız gerektiğini sorduğumu hatırlıyorum. İşte tam o an tehlikede olduğumu anlamıştım. Bana güldü ve neden otel odasında olduğumuzu düşündüğümü sordu. Kibar bahaneler üretip ayrılmaya çalıştım. O durumda bile onu üzmek istemedim. Beni yakalayıp kapıdan uzaklaştırdı. Sonra beni öpmeye çalıştı ve elini kot pantolonumun içine soktu. Bu noktada mücadele ediyor ve ağlıyordum ama beni bırakmadı. Ben ağlarken elini külotumun içine ve en az iki parmağını da vajinamın içine soktu. Bana rahatlamamı, keyif almamı söyledi ve istediğini yapmasına memnuniyetle izin verecek yüzlerce şarkıcı olduğunu, şanslı olduğumu söyledi.

Bana dokunmayı bıraktıktan sonra kot pantolonumu indirdi ve penisini pantolonunun içinden çıkardı. Hâlâ hareket edemeyecek kadar korku içerisindeydim. Daha sonra mastürbasyon yapmaya devam etti ve uyluklarıma boşaldı. İşi bittiğinde bana ıslak mendil verip kendimi temizlememi söyledi.

Olanlardan birilerine bahsetmenin bir işe yaramayacağını çünkü bir kadının onunla yalnız başına bir otel odasına gidip de aksini beklemesine kimsenin inanmayacağını söyledi bana. Bana kendimi hem aşağılanmış hem de aptal hissettirdi. Olanlardan kimseye bahsetmedim. Çok korkmuştum. Ve tahmin edin ne oldu? O sözleşme hiçbir zaman su yüzüne çıkmadı. Hatta onunla karşılaşmamdan sonra bütün kariyerim aniden durma noktasına gelmiş gibiydi. Neredeyse adımı lekelemişti.

Maribelle'in paylaşımını Charlie'yle birlikte dehşet içerisinde okuduk. Elimi sıkıca tutup kendi ellerinin arasına aldı. "Ha siktir," diye fısıldadı. "Ha siktir."

Maribelle'in paylaşımı sadece bir başlangıçtı. Her yerden hikâyeler yağmaya başladı. Instagram ve Twitter kısa bir süre içerisinde –şarkıcı, model, aktris– kadınların James hakkındaki hikâyeleriyle doldu taştı. Hepsini de #AdınıBiliyorsun etiketiyle yayınladılar. Tecavüz ve ret hikâyeleri, cinsel baskı, hayır yanıtını kabul etmeme suçlamaları vardı. Charlie'yle birlikte kadınların James'in aşağılık, yağmacı davranışlarına dair anlattıklarını okuduk.

Daha sonra biri anonim bir paylaşım yaptı.

Bütün her şeyin gözler önüne serilmesini izlerken olaylara göğüs gerip anonimliklerini bir kenara bırakan kadınlara karşı büyük bir hayranlık duyuyorum. Hepiniz çok cesursunuz. Şu anda adımı ve yüzümü ortaya koyacak kadar cesur hissetmiyor olsam da hikâyemi paylaşmak istedim. Her şey ben 14 yaşındayken James'in plak şirketinin en popüler gruplarından birini izlemeye gittiğimde başladı. Onların da adını vermeyeceğim ama o zamanlar James'in en büyük erkek

grubuydu. Arkadaşımla birlikte ön taraflara yakın konumdaydık ve ekipten biri yanımıza gelip bize iki kişilik sahne arkası giriş izni verdiğinde şansımıza inanamamıştık. Konserin geri kalanını sahne kenarından izledik ve sonrasında grupla tanıştık. Çok mutluyduk. Bizi mekândan babam alacaktı ama oradan ayrılmadan önce James yanıma geldi. Bana modellik yapmayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Hiç düşünmemiştim ama ilgilenirsem beni doğru kişilerden bazılarıyla temasa geçirebileceğini söyledi.

James numaramı istediğinde ve bağlantılarından biriyle iletişime geçer geçmez beni arayacağını söylediğinde arkadaşımın kıskançlıktan deliye döndüğünü hatırlıyorum. İki gün sonra James aradı. Bana bir arkadaşıyla konuştuğunu ve birkaç fotoğrafımı çekip bir portfolyo hazırlamama yardım etmekten mutluluk duyacağını söyledi.

Hatta annemle de konuştu ve on sekiz yaşından küçük olduğum için onun da çekim alanında bulunmasını sağladı. Londra'ya doğru yola çıktık ve çok heyecanlıydım. Fotoğraflarımın çekilmesi o ana kadar hayatımda başıma gelen en iyi şeydi. Bize yıldız gibi davrandılar, bir araba bizi tren istasyonundan aldı. Yiyecek ve içecekler de vardı. Harika, asla unutamayacağım bir gündü.

James'in benim için düzenlediği fotoğraflardan birkaç modellik işi bile aldım. İki yıl boyunca iletişim halinde kaldık, bana mesaj atıp ne kadar özel olduğumu ve modellikte adımı bütün dünyaya duyuracağımdan bahsetti. Anneme çok sık konuştuğumuzu söylemememi çünkü ne kadar harika iki arkadaş olduğumuzu onun anlamayacağını söyledi.

Daha sonra, on altıncı doğum günümden hemen sonra James bana Londra'da vereceği bir parti hakkında bir mesaj attı. Ona partiye gitmemin mümkün olmadığını, annemin buna asla izin vermeyeceğini söyledim. Bana bir şeyler uydurmamı, bir arkadaşımın evinde kalacağımı söylememi ve bana araba göndereceğini söyledi. Ben de öyle yaptım.

Anneme yalan söylemek hiç hoşuma gitmedi ama parti fikri kulağa harika geliyordu. Bu esnada bana kimin orada olacağına dair küçük ayrıntılar vermeye devam etti.

Ancak ortada parti falan yoktu.

Araba beni James'in evine bıraktığında evde sadece o vardı. Kendimi anında rahatsız hissettim ama bana rahatlamamı ve yakında herkesin gelmeye başlayacağını söyledi. Bana bir kadeh şampanya verdi ve küçük bir çocuk gibi görünmek istemediğim için şampanyayı içtim.

Bundan sonrasını gerçekten pek hatırlamıyorum. Hatırladığım ilk şey uyanıp, ya da kendime gelmeye başlayıp desem daha doğru olur, bir yatakta olduğumu fark etmem oldu. Çırılçıplaktım. Odada başka kimse yoktu. Ve tek bir şeyin farkındaydım, o da bacaklarımın arasına saplanan acıydı. Kendimi banyoya sürüklemeyi başardım ve kanadığımı görünce dehşete düştüm.

Neler olduğunu anladığımda ağladım. Banyo zemininde kıvrılıp ağladım. Bakireydim.

Ne kadar süre orada kaldığımı bilmiyorum ama sonunda James kıyafetlerimle içeri girdi. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Giyinmemi ve benim için bir araba ayarlayacağını söyledi. O kadar acı çekiyordum ve kafam o kadar karışmıştı ki bana ne söylediyse yaptım.

Çok utanmıştım. Onu ayartacak bir şey yaptığımı sandım. Ama utancım sessizliğimi korumam için yeterliydi. Beni tehdit etmesine bile gerek yoktu.

O andan sonra modellik yapmayı bıraktım çünkü modellik bana hep onu hatırlattı. Anksiyete bozukluğu yaşamaya başladım; olayın üzerinden on beş yıldan fazla bir süre sonra geçmiş olmasına rağmen bugün hâlâ anksiyete bozukluğu yaşıyorum.

Olanları birine anlatmam gerekirdi. Polise gitmem gerekirdi. Bunu durdurabilirdim. Benden sonraki her kadından kendimi sorumlu hissediyorum.

Sessizce oturup okuduğumuz şeyi sindirmeye çalıştım. Charlie'nin yüzü ellerinin arasındaydı, benim sessiz gözyaşlarımsa yüzümden akıp çenemden damlıyordu.

Kendime verdiğim sözü düşündüm. Adam'a verdiğim sözü. Charlie'yle planladığım güvenli ve mutlu geleceği. Ama James'in her şeyden paçayı sıyırmasına izin veremezdim. Charlie'yle orada öylece oturmuş korkunç gerçeğin su yüzüne çıkmasını sessizlik içerisinde izlerken zihnimde bıçakları bilemeye başlamıştım bile.

James Pemberton. Hazır ol, geliyorum.

Ninova

66

KITTY'NİN DAİRESİ, CHELSEA

Hen öğleden sonra ilerleyen saatlerde aradı. James'in kefaletle salıverildiğini söylerken sesi ağlamaklı geliyordu.

"Eve geldiğinde onu bekleyen o kadar çok paparazi ve muhabir vardı ki," dedi. "Hayvan sürüsü gibiydiler. Gerçekten ona zarar vereceklerinden korktum. Belgravia'daki dairesine gitmek zorunda kaldı. Minivanla götürebilelim diye başka bir arabayı yem olarak kullanmak zorunda kaldık."

Pembertonların Surrey Hills'deki evinden saatlerdir ağaçları ve kırları yayınlayan medyayı şimdilik kandırmayı başarmışlardı. Ancak birinin James'in gerçekte nerede olduğunu öğrenmesi an meselesiydi.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Basın resmen kan peşinde. Muhtemelen hepimizin gidip başka bir yerde kalması gerekecek." Arka planda başka birine bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum. "Annem röportaj vermesi gerekecek diyor, yoksa duruşmaya kadar yakamızı bırakmayacaklar. Twitter'ı gördün mü?"

"Evet. Pek iyi görünmüyor. Çok fazla destek yok."

Ninova

Fazla destek yok demek az kalırdı: Hiç mi hiç destek yoktu. Twitter, James'in tutuklanmasından yana çeşitli hashtag'lerle dolup taşıyordu.

#BenDe #OnaİnanıyorumJamesPembertonBitti #GücüGeriAl etiketlerinin hepsi trend olmuştu ve kısa sürede de kalkacağı yoktu.

"Kits, gitmem gerek. Antoinette tam bir sinir krizi geçiriyor. Telefonun açık olsun. Konuşuruz."

"Tamam. Hoşça kal."

"İyi mi?" dedi Charlie yanıma gelip kollarıyla beni sarmalayarak.

"Evet, yani hayır ama bütün olan biten düşünülürse kontrolünü kaybetmemiş görünüyor. Hen kriz yönetimi konusunda inanılmaz derecede beceriklidir. Bana ihtiyacı olursa diye telefonumu açık tutacağımı söyledim." Ensemden öptü. "İlk ifşayı kim yaptı acaba?"

Dönüp Charlie'ye baktım. "Bu durum kurumu nasıl etkileyecek?"

Derin derin iç çekti. "Eh, pek hoş olmayacak tabii. Halkla ilişkiler işlerine bakan Kaitlyn'le konuşmam gerekecek zira James'in artık kurumun elçisi olmadığına dair bir bildiri yayınlamamız lazım. Bu da tabii artık James'ten para almayacağımız anlamına geliyor."

"Ama başka elçileriniz vardır değil mi? Bağış yapan başkaları da olacaktır elbette."

"Evet ama sıfırların çoğu James'ten geliyordu. Muhtemelen babam yüzünden. Ama konumuz bu değil. Konumuz adaletin sağlanması. Söylentilere daha çok kulak vermeliydim. Çok üzgünüm. Kadınları yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum."

"Anlatılanların hepsi çok uzun zaman önce olmuş," diyerek onu teselli etmeye çalıştım ama haklıydı. Kadınları yüzüstü *bırakmıştı*. Susmak onaylamaktır. "Ama evet, muhtemelen kulak vermeliydin."

"Ama o zaman da hayatlarını Suriye'den uzakta yeniden inşa etmesine yardım ettiğimiz kadın ve çocukların hiçbiri şu anda oldukları yerde olmayacaktı." Oturdu ve yastığa yumruk attı. Üst kollarının ne kadar sıkı ve kaslı olduğunu fark ettim. Aklım kaymaması gereken yerlere kayıyordu. "Ne kadar iğrenç bir taktik."

"Nedir iğrenç bir taktik olan?"

"Pemberton gibi sapıklar kendilerini hayır işlerine o kadar çok veriyorlar ki kimse onların bu kadar hastalıklı olabileceğine inanamıyor. Klasik yöntem."

Charlie'nin yüzü endişeyle kaplıydı. O da yerinde duramıyordu. Sürekli ayağa kalkıp volta atıyor, oturup ayağını yere vuruyor, sonra yine ayağa kalkıp volta atmaya devam ediyordu. Onu izlerken başım döndü. Oturmasını ve yüzündeki endişeyi gidermek için başparmaklarımla onu okşamayı istiyordum. Gordon Ramsay gibi kırışmasını istemiyordum.

Onu yavaşça –Feather&Black marka, ekru renginde– koltuğa ittim; her zamanki gibi dudaklarını, kulakmemelerini, burnunu ve yeniden dudaklarını öptüm. "Fazla streslisiniz, Bay Chambers," dedim önünde dizlerimin üstüne çökerek. Kendi içinde minik bir mücadele verdiğini görebiliyordum ama zihnindeki savaşı galip geleceğini bildiğim taraf kazandı ve ben pantolonunun fermuarını açıp onu ağzıma alırken derin bir iç çekti. İlk başta elleri başımı okşarken nazikti ama çok geçmeden beni kavrayıp kendine çekmeye ve aletini elinden geldiğince boğazıma doğru ittirmeye başladı. Öğürüyordum ve gözlerim sulanıyordu ama elim sinsi sinsi bacaklarımın arasına doğru gitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan Charlie boğazımın derinliklerine doğru boşalırken ben de boşaldım.

Bir buçuk dakika sonra bana üzgün bir tavırla, "Korkunç cinsel saldırı itiraflarını okuduktan sonra boşaldık mı biz şimdi?" diye sordu.

"Hayır," dedim sertçe. "Dikkatimizi dağıttık."

"Hazmetmesi o kadar zor ki," dedi en nihayetinde.

"Yani evet, ortalamanın üstü bir kalınlıkta gerçekten."

Güldü ve beni kucağına aldı. "Seni seviyorum, Kitty Collins," diye fısıldadı saçlarımın içine doğru. Ben de onaylarcasına başımı salladım. İki arada bir derede kalan sadece kendisi değildi. Kanunsuzluk günlerimin sona erdiğine dair kendime söz vermiştim. Başıma bir başka Ruben Reynolds olayının gelmesini riske atamazdım. Charlie'yle birbirimizi yeni tanıdığımızı biliyordum ama sonuçta onun Adam gibi olmadığını çoktan öğrenmiştim ve öyle görünüyordu ki canımı onun yaktığı gibi yakmayacaktı. Ama Pemberton'ın bundan herhangi bir şekilde paçayı sıyırma –gezegendeki en iyi avukatları tutabilecek güçteydi ve insanları parayla susturabilirdi– ve tüm bunları bir başka kadına daha yapma olasılığı varsa, o zaman ben de görevimi yerine getirmeliydim. James'in nerede olduğunu bilen bir avuç insandan biriydim.

Savunmasızdı.

Kolay lokmaydı.

O adamı bıçaklayıp da onu onun gibi canavarlara özel olarak ayrılmış bir cehennem çemberine gönderdiğimde ne kadar iyi hissedeceğimi düşünürken kalbimin göğsümde daha sert atmaya başladığını hissedebiliyordum. Kanının boynundan fışkırdığını ve saklandığı dairenin beyaz duvarlarına sıçradığını hayal ettim. Dokunduğu her kadının ve kızın içine, ejderhanın öldürüldüğünü ve artık kâbuslarında peşlerine düşmeyeceğini bilmenin nasıl da su serpeceğini hayal ettim. Son bir kez daha yapacaktım, sıyırma bıçağına jübilesini yaptırmadan önce *son* bir şölen daha.

Üzerine çok fazla düşünmem gerekmiyordu.

Ninova

Charlie bana, "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekecek," dedi. "Ofisini kullanmamda bir sakınca var mı? Benim taraf için hasar kontrolü yapacağım."

"Tabii ki kullan. Birazdan sana yiyecek bir şeyler getiririm."

Yanağımdan öptü ve burnunu boynuma dayayıp beni içine çekti. "Harikasın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim asla ofis olarak kullanmadığım odaya girişini izlerken. Artık saatler öğleden sonrayı gösteriyordu ve James'in ipini bu gece çekmek istiyorsam işleri hızlandırmam gerektiğini biliyordum.

Ki bunu gerçekten istiyordum.

Adrenalin patlamasından dolayı kafam neredeyse güzel olmuştu. Telefonumu aldım ve James Pemberton'ın numarasını bulana kadar ekranı kaydırdım. Gönder tuşuna basarken nefesimi tutarak bir mesaj yazdım.

"Akşam size geliyorum. 19.30. Xx."

Artık geri dönüş yoktu.

Yanıt çok hızlı geldi, tabii ki. Kefaletle serbest bırakılmış olabilirdi ama James gibi kendisini kanunların üstünde gören biri için bunun hiçbir anlamı yoktu. O akşamın ilerleyen saatlerinde sahte bir isimle Uber rezervasyonu yaptırdım ve hazırlanmaya başladım.

Bornozum üzerimde, duş almak üzereyken Charlie başını içeri uzattı. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet."

Lanet olsun. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum.

"Her şeyi gözden geçirmek ve muhtemelen bolca votka içmek için Tor'da buluşacağız. Zavallı Hen'in kafasında çözmesi gereken çok fazla şey var. Dışarı çıkmam senin için sorun olmaz, değil mi? İstiyorsan gitmeyebilirim..."

Başını iki yana salladı. "Hayır, arkadaşlarının sana ihtiyacı var. Zaten gecenin geri kalanında sayılarla cebelleşip web sitelerini ve diğer sıkıcı şeyleri güncelleyeceğim. İşler düşündüğümden daha büyük bir fiyaskoya dönmüş durumda." Yine kaşlarını çattı ve kalbim onu sakinleştirmek için göğsümden fırlamaya çalıştı. "Dışarıdan bir şeyler sipariş edeceğim. Lanet olsun, hatta yeminimi bozup burger bile yiyebilirim."

Zavallı Charlie. Yanına yürüdüm. "Canım benim," dedim dudaklarımın onunkine ulaşması için parmaklarımın ucunda yükselerek. Bir elini bornozumun altına soktu. "Gitmeden önce stresini azaltmak için yapabileceğim bir şey var mı?" Başparmağıyla sağ meme ucumu ovuşturdu ve meme ucum onun dokunuşuyla anında sertleşti. Bornozumun ipini çekip yere düşürdü. Sonra beni çevirdi, iki eli de memelerimin üzerindeydi, sıkıyor ve yoğuruyordu; bu arada ağzı kulağımdan boynuma, oradan da sırtımdan aşağıya doğru ilerlemeye koyuldu.

Yetişirdim herhalde.

67

PEMBERTONLARIN DAİRESİ, BELGRAVIA

Neyse ki Hen'in hangi Belgravia dairesinden bahsettiğini tam olarak biliyordum. Gençken, yetişkin gibi davrandığımız zamanlarda hep burada takılırdık.

Cinayetlerimi bir tür performans olarak düşünmeye başlamıştım. Oyuncu olmayı çok isterdim. Sonuçta olay tamamen mış gibi yapmak değil miydi? Ve bu konuda da oldukça iyiydim. Demek istediğim, yaptıklarıma bir bakın. Paçayı sıyırdığım şeylere bir bakın.

Her performansın iyi bir kostüme ihtiyacı vardır. James için de özel bir kostüm seçtim. Victoria's Secret'ın kirpik dantel korsesi, Fleur of England'ın jartiyeri ve 20 den, siyah Wolford külotlu çorap. Görünümümü klasik siyah Louboutin topuklu ayakkabılarla tamamladım. Ayakkabı konusunda arkadaşlarım kadar çılgın değildim ama Louboutin'lerde beni heyecanlandıran bir şeyler vardı. Kırmızı tabanları olabilir. Bana kanı hatırlatıyordu. Kararmaya ve pıhtılaşmaya fırsat bulamadan doğrudan vücuttan akan taze kan. Evet, vegan biri için tuhaf bir durumdu.

Abartılı bir saç ve makyaj yaptım: kirpikler, parlak kırmızı dudaklar, kabarık saçlar. İşim bittiğinde boy aynasında kendime baktım.

Erotik bir rüyanın beden bulmuş hali gibiydim.

Ninova

İğrenç görünüyordum.

Charlie neyse ki "hoşça kal" diye bağırıp daireden koşarak çıktığımda beni görmemişti.

Pemberton apartmanındaki asansördeyken bile –ki anahtarı hâlâ bendeydi– her şeyi boş verme isteği çok çekici geliyordu. Aslında yapmak istediğim tek şey eve gidip Charlie'ye sarılmaktı. Erkeklerin yalan söylemediği, aldatmadığı, tecavüz ve taciz etmediği baloncuğumuza geri dönmek. Ama Maribelle'in mağdur ifadesindeki sözleri hatırladım. *Olanlardan birilerine bahsetmenin bir işe yaramayacağını çünkü bir kadının onunla yalnız başına bir otel odasına gidip de aksini beklemesine kimsenin inanmayacağını söyledi bana.*

İhtiyacım olan her şeyin hazır olup olmadığını kontrol ettim: mezbahaların birinden aldığım şok tabancası, kelepçeler, eldivenler, şırıngalar – olur da bir şeyler yolunda gitmezse diye yanıma aldığım küçük, yedek bir ekipman.

İşte buydu. Sonuncusu. En büyüğü.

Jübilem.

Anahtarı kullanmadım. Bunun yerine dairenin kapısını çaldım ve kapıyı James açtı.

"Gir," diye çıkıştı ve kolumdan tutup beni dairenin içine çekti. Kapıyı arkasından kapadıktan sonra üç endüstriyel cıvatayı kapının üzerine kaydırdı ve iPad'e benzeyen duvardaki bir şeye bazı sayılar tuşladı. Denizden sürünerek çıkmışım gibi bana baktı.

"Senin burada ne işin var? Ayrıca neden böyle giyindin?"

Kafam karışmıştı.

"Neden burada olduğumu biliyorsun. Mesajlaştık ya." Paltomu çıkarıp yere bırakarak kendimi ona gösterdim. Yüzündeki ifadeye tam bir anlam veremedim ama beklediğim şey bu değildi ve aniden utançtan donakaldım. Durumu yanlış anlamış olmamın imkânı

Ninova

yoktu. Mesajlaşırken çölde yokluk çeken bir zampara gibiydi. "Gelip ödülünü almayacak mısın?" diye sordum ama sesim bir garip çıkmıştı. Dinç ve seksi değildi.

Tuhaftı.

"Kitty. Benim için gösterdiğin çabayı takdir etsem de –ve bunu yanlış anlama, *inanılmaz* görünüyorsun– bunun kızımın arkadaşlarıyla düzüşmek için doğru bir zaman olduğunu düşünmüyorum. Sence?"

"James. Bununla ilgili mesajlaşıyorduk ama. Kelimenin tam anlamıyla bir saat önce."

"Kitty seni temin ederim mesajlaştığın kişi ben değildim. Belki fark etmemişsindir ama gördüğün üzere saklanıyorum. Kendine bir içki falan koy." Ayakta dikilip bana uzun, acınası bir bakış attı. "Sonra da siktir ol git. Yüce Tanrım."

"İyi de mesajlaşıyorduk..." dedim, utançtan yerin dibine girmiştim. "Numara senin numarandı. Eğer sen değilsen... o zaman kimle mesajlaştım?"

İç kapının çarpıldığını ve koridorun mermer zemininde yavaşça yaklaşan topukların tıkırtısını duyduğumuzda ikimiz de yerimizden sıçradık.

"Benimle. Şimdi ikiniz de kıçınızın üzerine oturun. Size bu işi nasıl halledeceğimizi anlatacağım."

68

PEMBERTONLARIN DAİRESİ, BELGRAVIA

"Kitty," dedi Hen. "Biraz şarap ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Bence artık ortada neler döndüğünü anlatsan iyi edersin."

Yine de bir bardak şarap doldurdu ve bana uzattı. "Güven bana. Olanları açıkladığımda içmek isteyeceksin." Ardından babasına öfke dolu bir bakış attı. "Siktiğimin kefaleti." Neredeyse yüzüne tükürüyordu.

James yere bakıyordu. İkimizle de göz göze gelmiyordu.

"Her şey doğru," dedi Hen, James'ten ziyade bana. "Her bir kelimesi hem de. Parti de aynısını sana da yaptığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben her şeyi biliyorum, Kitty."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki, seni o gece eve kadar takip eden sülükten tut, Mikonos'ta olanlara kadar her şeyi biliyorum. Her şeyi."

İma ettiği şeyi söylüyor olamazdı, değil mi?

"Hen, neden bahsediyorsun? Bence asıl senin oturup bir bardak şarap içmen gerekiyor. Senin için de zor bir gün oldu biliyorum."

Ninova

"Erkekler, Kits. Tüm o erkekler." Babasına döndü. "O da en az senin kadar boş durmadı ama en azından onun işlediği suçların arkasında yatan bir amaç var. Ta ki zavallı Ruben'a kadar tabii."

Siktir.

"Nasıl?"

"Çünkü seni takip eden benim, Kitty, Sapık benim. Hep bendim."

Şaraptan koca bir yudum aldım.

İçkiye ihtiyacım olacağı konusunda haklıydı. Zeki kız.

"Nasıl ya, Hen? Ve neden?"

Hen sigarasını yakmadan önce bana baktı. Ne zamandan beri sigara içiyordu? Bana da bir tane uzattı. Başımı iki yana salladım.

"Demek bunca zaman Sapık hep sendin. Beni takip eden, beni tehdit eden sendin?"

Omuz silkti. "Belki de düşündüğün kadar zeki değilsindir."

"İyi ama neden?"

"Garip ama aslında her şey sırf eğlencesine başlamıştı. Benim için tabii. Seni korkutmak istemiştim. Ne kadar mide bulandırıcı olduğunun farkında mısın? O kadar kusursuzsun ve bunun cakasını öyle bir satıyorsun ki. Biraz ödünü koparmak istedim ben de." Sigaradan derin bir nefes çekti, hâlâ bana bakıyordu. "Ve işe yaradı, değil mi? İlk başlarda en azından? Polise gittiğinde gerçekten sarsıldığını hissedebiliyordum. Ama sonra *o*," başıyla James'i işaret etti, "her şeyi fark etti. Aniden bir baktım, 'Kitty'nin güvenliğini sağlayalım'lar, 'belki de bize taşınsa iyi olur'lar havada uçuşmaya başladı."

"Korkmuştu," diye hırladı James oturduğu koltuktan, halihazırda seyrekleşmiş olan saç çizgisini ovuşturarak. "Peşine birinin takılmasının biraz korkutucu olduğunu düşünmüyor musun, Hen?"

"Ben nereden bileyim. Her neyse, sonra da bu bende bağımlılık yapmaya başladı. Durmam gerektiğini biliyordum ama her yanıma geldiğinde ya da brunch için buluştuğumuzda seni öyle diken üstünde görmek, sürekli omzunun üzerinden bakmak zorunda kalman bana minik zevk dalgaları yaşatmaya başladı. Zırhının çatırdamasını izlemek öyle eğlenceliydi ki." Son üç kelimeyi söylerken aynı anda ellerini de üç kez birbirine vurdu.

"Senin yardım alman gerekiyor."

"Ama sonra turnayı gözünden vurdum. O ezik herifin düşüp kırık cam parçasıyla kendini öldürdüğü gece. Barda telefonunu unuttuğun gece, hatırlıyor musun? Telefonuna casus yazılım yüklemek sadece beş dakikamı aldı; şifrelerin o kadar tahmin edilebilirdi ki. Sonra bir baktım bütün dünyan gözlerimin önüne serilmiş. Beklediğimden daha on sekiz yaş üstü içerikle karşılaştığımı söylemem gerek. Hatta seni bir süre hayranlıkla izlediğimi itiraf etmeliyim. Tüm o canavarları teker teker halledişin. Sonuçta hepsi başlarına geleni hak etmişti, öyle değil mi? Epey de yaratıcıydın. Seni izlemek çok eğlenceliydi. O yüzden bir şey söylemedim. Uygun zamanı bekledim."

Bana doğru birkaç adım attı ve bulunduğum yerden birkaç santim uzağa, yere oturdu.

"Polise gitmeyi planlamıştım. Sonra babamın boklukları ortalığa saçıldı ve ben de parmaklıklar ardında *olmandansa* benim işime burada daha çok yarayabileceğini düşündüm."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"James'i polise ifşalayan bendim. Ben!" Heyecanlanmıştı. "Düşünebiliyor musun?" Güldü ama içi boş bir gülüştü. "Şimdi de onu öldürmeni istiyorum." Elleri hâlâ kafasında olan babasını işaret etti.

Ninova

"Ama o senin baban," dedim, bunun kulağa ne kadar ezikçe gelmesinden nefret etmiş olsam da.

"Maalesef öyle. Ama o sadece benim babam değil. Değil mi, James? Sen kendine başka ne derdin mesela? On iki yaşımdan beri benim neyimsin? Âşığım? Tacizcim? Tecavüzcüm?" Öfkeyle James'e bakıyordu. "James Pemberton'ın genç kızlara olan takıntısı kendi ailesini de es geçmedi, değil mi? Babacığım? Odama gelip bana tecavüz ettiğin ilk geceyi hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum. Ama sanırım yaptığın her şey senin için koca bir bulanıklıktan ibaret, değil mi? Tüm o reşit olmayan kızlar. Bırak da Kitty'ye hepsinden bahsedeyim çünkü ben onunla ilgili her şeyi biliyor olsam da, o benimle ve hayatımla ilgili hiçbir şeyi bilmiyor." Yanıma gelip bardağımı doldurdu. "Anlatacaklarıma kendi hazırlasan iyi edersin, bebeğim. İnanılmaz bir hikâye."

Ha. Siktir. Be.

James ilk defa bana baktı. "Saçmalık bunlar, Kitty. Kafayı yemiş bu."

"Bir zamanlar anne babalarımızın düzenlediği partileri hatırlıyor musun? Babam bilhassa harika partiler vermesiyle meşhurdu. Ancak bunların sandığımız kadar eğlenceli olmadığı ortaya çıktı. Özellikle de partideki kızlar için. Odaya girip de gelecekte müzik endüstrisinde büyük başarılara imza atacağına söz verdiği on beş yaşındaki bir çocuğu kendi babana oral seks yaparken görmenin nasıl bir şey olduğunu açıklayacak kelime dağarcığına sahip olduğumdan pek emin değilim." Tekrar James'e döndü. "Neden böyle bir şey yaptığına anlam dahi veremiyorum. On beş yaşındaki bir çocuk doğru düzgün oral seks yapamaz ki, yaptığı şeyin ne olduğunu bile bilmemesi gerekir." Önümde volta atıyordu. "Ama bu, aynı gece babanın yatak odana gelip onu ne yaparken gördüğümü asla kimseye anlatmamamın çok önemli olduğunu açıklamasıyla

karşılaştırıldığında hiçbir şey tabii." Odanın köşesinde bir koltuk vardı, gidip tünedi. "Yanıma yattı ve bana dünyanın en özel kızı olduğumu söyledi. Onun en özel kızı olduğum için bana özel bir hediye aldığını söyledi. Özel hediyemin ne olduğunu tahmin etsene, Kits, hadi tahmin et."

Yanıt veremedim.

"Ben bir ipucu vereyim o zaman. Hediyem yavru bir köpek değildi!" Gözyaşları yüzünden süzülerek şarabın içerisine dökülüyordu.

Ayağa kalkıp onu sakinleştirmeye gittim.

"Olduğun yerde kal!" diye patladı. "Sadece bir kereliğine de olsa her şey senin etrafında dönmesin, Kitty. Sence bunu başarabilir misin?"

"Bunların hepsi yalan, Kitty. Kafayı yemiş."

"En kötüsü de ne biliyor musun? Kendimi öldürmeye çalışmış olmam resmen midemi bulandırıyor. Hem de üç kez. James için artık fazla yaşlandığımda, gözünü daha genç kızlara sapık gibi diktiğini gördüğümde –lanet olsun Antoinette'e bile öyle bakıyordu– kıskanmıştım. İlgisini çekmek için bildiğim her türlü yöntemi denedim. Grut'la ya da çalışanlarının herhangi biriyle bu yüzden düzüşüyordum. Ne büyük rezalet, değil mi? Yeniden onun özel kızı olabilmek için kendi babamın bana tecavüz etmesini istiyordum." Acı acı güldü.

"Hen, sen rezil falan değilsin," dedim. "Sadece zarar görmüşsün. Sana yaptıkları, bunca yıldır yapmaya devam ettiği şeyler sana zarar vermiş."

"İnsanın kendisinden bu denli nefret etmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, Kitty? Hatta şu siktiğimin aptal seksenler partisinde bile *benim* değil, *senin* peşine düşmüştü."

Ninova

Bir kez başını yukarı aşağı salladı, derin bir nefes aldı ve çantamı bana uzattı. "Dolayısıyla şimdi onu öldürmen gerekiyor. Tam olarak nasıl öldüreceğini de ben söyleyeceğim."

"Hen, hayır, ben artık cinayet işlemiyorum. Artık bunu yapmak *istemiyorum*. Hayatımda ilk kez iyi bir şeye sahip oldum."

"Daha azı için cinayet işledin ama," dedi, bu noktada artık neredeyse bana karşı koyuyordu. "Bu adam lanet olasıca bir canavar."

"Hayır, işlemedim."

Öfkeyle bana baktı. "Ruben Reynolds'a ne demeli peki? Unutma, Kitty, ben *her şeyi* biliyorum."

Dönüp James'e baktım. Daha önce hiç görünmediği kadar küçük görünüyordu. Acı verici derecede zayıftı. Adam resmen gri tonuna bürünmüştü. Saçı, teni. Hapishanede iki dakika dayanamazdı. Muhtemelen kendini öldürürdü.

"*Senin* tüm bu olanlara söyleyecek bir sözün yok mu?" diye sordum. "Kızına bir bak. Ona ne yaptığına bir bak."

"Saçma salak konuşuyor," diyebildi sadece. Ellerini yüzünden çekmemişti bile. Kafasını bile kaldırmamıştı. Vücudundaki tek hareket yukarı aşağı oynayan omuzlarıydı. *Ağlıyor* muydu o? En nihayetinde başını kaldırıp bana baktığında yüzünde gözyaşı yoktu. Tek bir tane bile. Onun yerine yüzünün ortasında devasa bir sırıtış vardı. Başını iki yana sallayıp kahkaha atıyordu.

"Tüm bu olanlara söyleyecek sözüm var mı demek? Basın açıklamamda zaten söyledim. İnanılmaz derecede pahalı avukatlarım da mahkemede söyledi. Bana karşı yapılan hiçbir suçlamada kesinlikle doğruluk payı yok. *Özellikle de onun suçlamalarında!*"

Öfkeden yanıp tutuşuyordum; damarlarımda ateş gibi geziniyordu. Adamın yüzünde bir gram bile pişmanlık yoktu.

"Kimse de inanmaz zaten." Sigarasını yakan ve aramızdaki konuşmayı izleyen Hen'e doğru başını salladı. "Her şey biter bitmez doğrudan akıl hastanesine gidecek. Tüm bu uyuşturucu ve reşit olmayanlarla seks yaptığımı ima ettiği hikâyeleri uydurduğunun basına sızdırılmasını sağlayacağım. Hen benim için bir tehdit teşkil etmiyor." Beni baştan aşağı süzdü. "Sen de aynı şekilde etmiyorsun. Aslına bakarsan senin peşine düşmememin tek sebebi *sana* elimi sürmeyeceğime dair babanla bir anlaşma yapmış olmamdı."

Kinimi içime yuttum. Şimdi zayıflık göstermenin zamanı değildi.

"Ama onun için işler pek de iyi gelişmedi, değil mi?" dedim. "Beynini dağıttığımı biliyorsun, değil mi?" Hen'e döndüm. "Sana sorularım var. *Bir sürü* sorum var hatta. Ama her şeyden önce, bu işin böyle sona ermesini istediğinden emin misin? Hiç kimse kendini savunma fırsatı bulamayacak. Kurbanlar adaletin yerini bulduğunu göremeyecek."

"Suçsuz olduğunu iddia edecek," diye fısıltıyla. "Herkesin yeniden o kötü anları yaşaması gerekecek. Öne çıkıp hikâyesini anlatmamış olanlar bile tüm haberler yayıldığında her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalacak. Bu ülkenin kadınlara nasıl davrandığını biliyorsun. Tüm cinsel geçmişleri ortaya dökülecek, didik didik edilecek. Yerin dibine girecekler. Ki bunlar sadece parayla susturmadığı kişiler."

Başımı yukarı aşağı salladım. Anlıyordum.

"Ayrıca suçlu *bulunsa* ne olacak ki? Yaşlı adamın teki ve bu suçların üzerinden yıllar geçmiş. Taş çatlasın sekiz ila on yıl arası ceza alacak. Yarısını yatacak. Sonra dışarı çıkıp hayatının geri kalanını bir vergi cennetinde sakladığını *bildiğim* parayla lüks içinde yaşayacak. İlk kurbanına tacizde bulunduğundan beri bu güne hazırlanıyor."

"Hapishanede onu mahvederler," dedim. "*Hem* ünlü *hem de* pedofil, düşünsene? Kanlı canlı bir hedef haline gelir. Hapishanede ona benim burada verebileceğimden çok daha fazla zarar verirler."

"Öyle mi dersin? Kahrolası psikopatın teki. İnsanları kukla gibi oynatmakta da üstüne yok. İnsanlarla nasıl oynanacağını çok iyi biliyor. Nasıl arkadaş edinilir ve insanlar nasıl etkilenir çok iyi biliyor. Influencer'ın hası. Sence problem mi yaşar yoksa canı sıkkın mahkûmları şov dünyasının sefahat hikâyeleriyle kendi safına mı çeker? Ayrıca küçük çocukları istismar ettiği de söylenemez. Eminim birlikte hapsedileceği adamların hemen hemen hepsi benzer şeylerden mahkûm olmuştur. On beş yaş tam olarak çocuk sayılmıyor sonuçta, onlar için anca çıtır kız kategorisinde."

Aklım bir an için on altıncı doğum günüme geri sayım yapan sayacının bulunduğu web sitesine gitti.

"Kitty. Bunu yapmak istediğini biliyorum. Yoksa buraya gelmezdin. Buraya onu öldürmeye geldin. Adım gibi eminim."

Haklıydı elbette. James'i *gerçekten* öldürmek istiyordum. Öleceğini anladığında yüzünü izlemek istiyordum. Dövüşmesini, mücadele etmesini ve her şeyin sona erdiğini fark etmesini izlemek istiyordum. Diğer kadınlara yaptıkları kanına susamam için yeterliydi ama kendi kızına, arkadaşıma yaptıklarını duymak ve bunları görmek daha da kötüydü.

"Peki ya öldürmezsem?"

"O zaman polise farklı bir hikâye anlatacağım. Aynı derecede çekici, hatta belki daha da çekici bir hikâye. Kana susamışlığını beslemek için internete girip tecavüzcü ve seks suçlularını arayan güzel Instagram yıldızından bahsedeceğim."

"Şantaj yapıyorsun yani? Ya o ya ben, öyle mi?"

"Ona bir baksana," dedi. "Kefaletle bile serbest bırakılmaması gerekiyordu. Vaktini lüks bir saklanma yerinde geçirmemeliydi. Hâlâ dokunulmaz olduğunu düşünüyor."

"Kızımın aksine," diye alay etti James.

Benim için son damlayı taşıran yorum bu oldu ve bence bunu ağzından çıkar çıkmaz James de fark etti.

James, "Baban bana bir keresinde senin hakkında bir hikâye anlatmıştı, Kitty," dedi. Bakışlarını doğrudan gözlerimin içine dikti. "Seni mezbahalardan birine götürmesi için ona yalvardığını anlatmıştı. Sanırım on iki yaşındaydın. Babanın bütün gün ne yaptığını çaresizce öğrenmek istiyordun. Bana senin gitmek istediğini söyledi."

Hangi günden bahsettiğini biliyordum. Gerçek tabii ki James'in duyduğu versiyondan çok farklıydı. Ama babam o gün arkasını kollaması gerektiğini öğrenmişti. Hazırlanan kahvaltıyı yemeyi reddettiğim için beni Hampshire'daki mezbahaya götürmüştü. Tabağı duvara fırlatıp bana bağırarak giyinmemi söyledikten sonra beni zorla arabasına bindirmiş ve mezbahaya sürmüştü. O sabah teslim edilen hayvanları göstermişti. Çoğunlukla gaz odalarında toplu halde öldürülen tavuklar vardı. Buzağılar, domuz yavruları ve kuzular da vardı. İlkbahardı. Bebek mevsimiydi. Beni mezbahaya sürüklemiş ve elime bir şok tabancası vermişti.

"Vur birini," demişti. "Bakalım kumaşında var mı, Kitty?"

On iki yaşındaki herhangi bir kız olsa bir hayvanı, daha büyüyemeden annesinden koparılan bir bebeği öldürme düşüncesi kafayı yemesine sebep olurdu. Ama ben o kızlardan değildim. Şok tabancasını almış, bir domuz yavrusunun yanına yürümüş –bana nasıl baktığını hatırlıyorum; merakla, benim bir tehdit olduğumu bilmiyordu– ve onu vurmuştum. Gözlerinin tam ortasından.

Ninova

O zamanlar şok silahları cıvatalı silahlardı. Bir domuz yavrusunun kafasına metal bir kurşun sıkmıştım ve tereddüt bile etmemiştim. Orada durup izlemiştim, domuz yavrusu yerde seğirirken hiçbir şey hissetmemiştim ama etrafındaki diğer domuzlar paniğe kapılmaya başlamıştı. Ben hiçbir şey hissetmemiştim. Babamın James'le bir anlaşma yapmış olmasına şaşmamalıydı.

Bana parmağını bile değdirse onu öldüreceğimi biliyordu.

"Tamam." Hen'e döndüm. "Pekâlâ, nasıl hallediyoruz bu işi bakalım?"

Güldü. Korkutucuydu. "Gördün mü? Arkadaşlar ne günler içindir?"

Hen bana planını anlattı ve James de orada öylece oturdu. Bence işi bitiremeyeceğimi düşünüyordu. Ta ki Chloé marka çantamdan elektrikli şok tabancasını (gelişim dediğin böyle olur) çıkarıp onu kafasından vurana dek.

69

PEMBERTONLARIN DAİRESİ, BELGRAVIA

James kendinden geçmiş bir haldeyken işi tam olarak Hen'in istediği şekilde halledebilmek için yapmamız gereken bazı hazırlıklar vardı. Dahası sorularım vardı. Pek çok sorum.

İşe kelepçelerden başlayıp her şeyi hazırlamaya koyulduğumuzda, "Peki bu takip etme saçmalığı neden?" diye sordum.

"Aslında seninle biraz eğlenmek istedim. Bunun sapkın bir davranış olduğunun farkındayım ama sanırım tüm yaptıklarım babamın bana yıllarca tecavüz etmesinden kaynaklanıyor. Seni kıskanıyordum. Babamın ortadan kaybolmasını istiyordum. Senin için her şey her zaman çok kolay gelişti, değil mi? Her şey önüne gümüş tepsiyle geldi. Sonra da *hem* annen *hem* baban sana bir ton para ve lüks bir daire bırakarak siktir olup gittiler. Buna şans denmez de ne denir ki?"

"Kapalı kapılar ardında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok, Hen. Sonuçta bunu en iyi sen bilirsin. Ben arkadaşın olmaktan başka hiçbir şey yapmadım. Neden beni korkutmak isteyesin ki?"

"*Arkadaşım* mı?" Sözcükleri âdeta yüzüme tükürmüştü. "Sen benim arkadaşım değildin. Her şey tamamen senden ibaret, Kitty. Veya Tor'dan. Veya Maisie'den. Ve şimdi de Charlie'den. Tanrım,

Ninova

babam bile seni benden daha çok seviyor. Sürekli birinin gölgesinde olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Tabii ki bilmiyorsun çünkü hiç öyle bir konumda bulunmadın."

James'i kanepeden kaldırıp koridordan ana yatak odasına götürürken nefeslenmek ve bir yudum şarap içmek için mola verdi – zemin iyi ki mermerdendi de bütün bu sürükleme işini çok daha kolaylaştırdı. Buraya gelmeyeli yıllar olmuştu, evin gerçekte ne kadar büyük olduğunu unutmuştum.

"Adam'la olan bitenin sana zarar verdiği belli. Ondan sonra hiç eski sen olamadın. Gerçi daha iyi durumdasın. Onun başına gelenlerin arkasında da senin olduğunu biliyorum."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen o Joel denen adamı öldürdükten sonra Adam'ı görmeye gittim. Onunla güzelce sohbet ettik. Yalnızca gözlerini kırpıştırabilen birinden bu kadar çok bilgi edinebilmek hakikaten şaşırtıcı. Gerçi bilgiyi almam o kadar uzun sürdü ki yıllar geçti gibi hissettim. İkinci kitabı yazamamasına şaşmamalı."

Hen'e baktım. "Sana her şeyi benim yaptığımı mı söyledi?"

Başıyla onayladı. "Ama endişelenme. Polise bir şey söylemeyecek. Seni aldattığı için karmanın dönüp dolaşıp onu bulduğunu düşünüyor gibiydi. Ama tabii yine de birisi Charlie'yi seninle ters düşmemesi konusunda uyarsa iyi olur."

James'in baygın bedenini yatağa kaldırıp kelepçelerken, "Tüm bu olanlardan sonra ciddi bir yardım alman gerek," dedim.

Hen güldü. "Erkeklerden nefret eden *vegan* bir seri katil gerçekten bana yardım almam gerektiği konusunda vaaz mı veriyor? Ah, Kits, her zaman çok komik biri olmuşsundur."

"Ben ciddiyim," dedim ona. "Peki ya o? Antoinette'e elini sürdü mü? Ona da tecavüz etti mi?"

"Sanmıyorum. Üç kişinin bildiği sır değildir sözüne çok inanıyordu. Bilirsin işte, sır ancak içlerinden biri öldüğünde sır olarak kalabilir. Onun gibi bir şey işte."

James'in pantolonunu çıkardık. Daha doğrusu ben çıkardım, Hen tuvalete kusmakla meşguldü. Belli ki kendi babasını pantolonu ayak bileklerine inmiş haldeyken fazlasıyla görmüştü. Yine de fileli külotlu çorabı James'e tek başıma giydirmek biraz zor oldu.

"Böyle yapmak istediğinden emin misin? Mezbahalardan birine götürüp orada da kolayca halledebiliriz. Şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde hatta."

Öğürmeleri arasmda tuvaletten, "Çok fazla pratik yapmışsın," diye bağırdı. "Hayır. Bu şekilde olsun istiyorum. Azami aşağılama. En çok nefret ettiği şey."

Omuz silktim. "Sen bilirsin. Doğramak gerçekten hoşuna gidebilir ama bak. İşin en iyi kısmıdır."

Hen'in kusması durduğunda James'le işim bitmek üzereydi. Yaptığım işe keyifle bakmak için bir adım geriye çekildim. James şok cihazının etkisinden çıkmaya başlamıştı.

"Bu arada iyi ki yardım ettin be," dedim ona.

"Endişelenme. Harika bir iş çıkardın."

Bu konuda onunla aynı fikirdeydim. James orada, yatağa kelepçelenmiş halde deri tanga ve file çorapla yatarken gülünç görünüyordu. Ağzına bir çorap sokulmuş, bir tanesi de boynuna dolanmıştı. Görünümü tamamlamak için parlak kırmızı ruj bile sürmüştüm – merak ediyorsanız, Charlotte Tilbury'nin Tell Laura rengi.

James tıpkı bir ayının kış uykusundan uyanması gibi yavaşça kendine geldi. İçinde bulunduğu durumu fark ettiğinde gözleri baş döndürücü bir hızla Hen'le benim arasında gidip geldi. Bir şeyler

Ninova

söylemeye çalıştı ama ağzındaki çorap kelimelerin dökülmesini engelledi.

"Son sözlerini duymak ister misin?" diye sordum.

"Ağzından çıkan hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Hallet bitsin artık." Kalıp izlemek istemedi ve oturma odasına geri döndü. Bir şişenin mantarını patlattığını ve kendine büyük bir kadeh içki doldurduğunu duydum.

Tüm bunlar başlamadan önce birinin canını boğarak almanın kolay olacağını, uykuya dalıyormuş gibi yumuşak hareketler yapacaklarını düşünmüştüm. Ama gerçekte işler hiç de öyle ilerlemiyordu. Öncelikle, hayal ettiğimden çok daha fazla gürültü vardı. Ne olduğunu anladıklarında gözlerinde vahşi bir bakış beliriyordu ve büyük bir savaş veriyorlardı. En kötü canavarların bile hayata tutunmak için bu kadar çaresiz olması şaşırtıcıydı.

James mesela. Çöp kadar değeri yoktu. Mücadele vermenin fayda etmeyeceğini hiç anlamıyordu. Yatağa sıkı sıkı kelepçelendiğini göz önüne alırsak, yapabileceği en kolay şey pes etmek olurdu. Bu şekilde sadece kendine zarar veriyordu. Geçici bir kement gibi kullandığım çorabı sertçe çektim ve gözlerinin sanki kafasından kaçmaya çalışıyormuş gibi pörtlemesini izledim. Hatta bazen patlıyorlardı bile (kan damarları falan olduğu için sanırım) ve gözün beyazı tamamen kan çanağına dönüşüyordu.

"Nasıl, iyi hissettiriyor mu?" dedim. *"Güzel ve sıkı mı? Sen de bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"*

Hen, James'in son sözlerini duymak istememiş olabilirdi. Ama *ben* kesinlikle istiyordum. Onun inlemesini ve hayatını bağışlamam için yalvarmasını duymak istiyordum. Daha önce de dediğim gibi, bu benim jübilemdi. Çorabı ağzından çıkardım.

"Lütfen, çocuklarımı düşün."

"Bence artık senin hakkında ne düşündüklerini çok iyi biliyorsun."

"Siktiğimin kaltağı."

"Neticede beni sikemedin, değil mi?"

Tamam, bir Hemingway sayılmam. Burnunu sıkıp ağzını açmaya zorlayarak çorabı gerisin geri ağzına tıktım, artık sıkılmıştım.

Boğulmayla ilgili bir diğer şey de, filmlerde gösterildiğinden daha uzun sürmesiydi. Yaklaşık altı ya da yedi dakikadır James Pemberton'ın üzerinde ata biner gibi oturmuş onu boğuyor olmama rağmen bilincini daha yeni yeni kaybetmeye başlamıştı. En azından tepinmesi durmuştu. Böyle zamanlarda keşke oda servisinden sipariş verebilseydim diye düşünüyordum, güzel bir kadeh Chablis şu anda çok iyi giderdi. Belki de yanıma bir matara falan almaya başlamalıyım.

Sonunda eşek cennetini boylamış gibi görünen James'e son bir kez baktım ve göğsümü göğsüne bastırıp kulağımı dudaklarına götürdüm. Sessizlik. Gözkapaklarını kapadım ve arkama yaslanıp eserime hayranlıkla baktım. Galiba bu işin en sevdiğim yanı bu kısmıydı. Kıyma makinesinden geçirmek için parçalara ayırmaya başlamadan önce sanki çocuksu ve huzurlu görünüyorlardı.

"İş tamam," dedim dairenin içine doğru yürüyüp kanepede oturan Hen'in yanına giderek. Bana bir şarap koydu; güzel, soğuk bir Montrachet. "Peki şimdi ne olacak?"

"Onu burada bırakacağız. Polise ve bir gazeteye bir kullan-at telefondan ihbarda bulunacağım. Sonra da gelip onu bulacaklar. Güçlü ve saygın James Pemberton'ı bir çorapla boğulmuş bir vaziyette bulacaklar. Sikişmeyi bu kadar çok sevdiğini göz önüne alırsak, insanların onun işlerin ters gittiği bir tür seks oyunu neticesinde öldüğünü düşünmesi neredeyse şairane."

Ninova

Kıkırdadı ama donuk bir kıkırdamaydı.

"Peki ya ben?"

Bana küçümseyerek baktı. "Sana ne olmuş? Neden her şeyi sürekli kendine döndürmeye çalışıyorsun?"

"Demek istediğim, benim için planın ne, Hen? Burada senin zaferini çalmaya falan çalışmıyorum. Doğru kararı verdin. Dünya, onu kirletebilecek insanlar yok olduğunda daha iyi bir yer haline geliyor."

Tekrar omuz silkti. "Sanırım ben ailemi bir arada tutmaya devam ederken sen Charlie'yle yaşadığın küçük mutlu hayatına geri döneceksin." Bir an durakladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Birbirimizden sır saklama aşamasını geçeli çok oldu. Gönder gelsin."

"Babana gerçekte ne oldu? Öldü, değil mi? Onu öldürdün değil mi?"

"Evet," dedim. "Anneme tecavüz etmeye çalışırken üzerine yürüdüm ve antika bir vazoyla kafatasını parçaladım."

"Kıyma makinesinden mi geçirdin?"'

Başımla onayladım. "Bu günlerde işlenmiş gıdalara gerçekten hiç güvenmemek gerek."

"Doğru. Ama zaten neye *güvenebilirsin* ki?" İç çekip kanepeye yaslandı ve şarabından iki büyük yudum aldı. Bardağı sehpanın üzerine koyup çantama uzanmadan önce ben de bir yudum aldım.

Ayaklarını poposunun altına sokup gözlerini kapayarak, "Bunu atlatmak için çok fazla terapiye ihtiyacım olacak," dedi.

"Yorgun musun?" diye sordum ona.

Yine o içi boş kahkahayı attı. "Garip bir şekilde evet. Bu kadar yalan söylemenin bu denli yorucu olması çok şaşırtıcı. Şükür ki bunu mahkemede yapmak zorunda kalmadım."

"Ne? Ne yalanı?"

"James aslında bana tecavüz etmedi ve beni taciz etmedi," dedi, sanki on yaşındaymışız da oyuncak bebekle oynuyormuşuz gibi bana gülümseyerek. "Böyle söyledim çünkü ilgini ancak bu şekilde çekebileceğini biliyordum. Muhtemelen söylediği tek doğru şey de buydu." Daha dik oturdu, gözlerini kocaman açtı ve bana gülümsedi. "Belki de tatlı ve psikopat olabilen tek kişi sen değilsindir."

Ha. Siktir. Ne?

"Bir dakika. Yani bana babanın cinsel saldırısına uğradığına dair yalan söylediğini ve onu öldürmemi istediğini mi söylüyorsun? Aylarca telefonumdan beni takip edip Instagram'da beni korkuttuktan sonra hem de? Psikopat olduğuna şüphe yok, Hen."

Omuzlarını silkti. "İnsan kendinden bilirmiş." Tekrar kanepeye yerleşti, gözlerini kapadı, huzurlu ve rahat görünüyordu.

Çılgın lanet kaltak.

"Aklıma ne geldi bak. Sırlarla ilgili daha önce hatırlayamadığın şu söz var ya hani? 'İki kişinin bildiği sır değildir, birinin ölmesi gerekir.' Telefonumdan baktım."

Gözleri yeniden açıldı. Tam da şok tabancasıyla sol şakağına doğru hamle yaptığımı görecek kadar.

"Üzgünüm, Hen," dedim. "Ama işimi şansa bırakamam."

Ninova

70

COLLINS' CUTS MEZBAHASI, HAMPSHIRE

Hen'i parçalayıp kıyma makinesinden geçirmekten kesinlikle hiç zevk almadığımı itiraf etmeliyim. Özellikle de insanları onun bir süreliğine uzaklara gittiğine ikna etmek için Instagram'ında bir şeyler paylaşmam gerektiğini fark ettiğimde. Hazır DNA'sı babasının dairesinin her bir metrekaresindeyken, bu ani gidişini babasının ölümüyle güzelce ilişkilendirebileceğimi düşündüm. Sorun şuydu ki, Hen'in telefonunu sadece yüz tanıma özelliğiyle açılıyordu ve ben kafasını köpek maması ya da gübre olarak kullanılmak üzere çoktan çöp öğütücüsüne atmıştım.

Geriye tanınabilir bir şey kaldığından şüpheliydim.

Kaşlarımı çattım, şifresinin ne olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Benimkinin tahmin edilebilir olduğunu söylemişti. Ben de şansımı deneyip doğum tarihimi telefonuna girdim. Şaşırtıcı bir şekilde telefon kilidi açıldı.

Siktir.

Gerçekten de çılgın kaltağın tekiydi.

Uygulamalarına göz attım ve Instagram'ı açtım. Siyah bir fotoğraf paylaşarak şunu yazdım: "Babamla ilgili yapılmış olan korkunç açıklamalar sonrasında, ben ve ailem olanları sindirmeye çalışırken biraz uzaklaşmaya karar verdim. Bu zor zamanda göstermiş

Ninova

olduğunuz desteğiniz ve mahremiyetimize duyduğunuz saygı için teşekkür ederiz. İyileşebilmek adına biraz yalnız kalmak istediğim için öngörülebilir gelecekte sosyal medyadan uzak kalacağım." Paylaş tuşuna basarken gülümsedim ve telefonu da çöp öğütücüsüne atarak Hen'in yanına gönderdim.

Yani Hen'den geriye kalan parçaların yanına.

Şunu söylemeden geçemeyeceğim; bir kadın bedenini hareket ettirmek ve ondan kurtulmak çok daha kolaydı. Dolaplardan birinde bir bavul buldum ve mezbahaya yapacağımız yolculuğumuz için Hen'i ikiye katlayıp bavula yerleştirdim. Belki de bu kadar çok sayıda erkeğin kadınları öldürmesinin nedeni buydu. Savaş verme şansı sizden yarı yarıya az olan birine saldırmak çok daha basitti.

Mezbahayı kapayıp Londra'ya doğru yola çıktığımda güneş ufukta kendini göstermeye başlamıştı. Charlie uyanmadan eve varmak istiyordum, böylece yanına sokulabilir ve tüm olanlar sadece korkunç bir rüyadan ibaretmiş gibi davranabilirdim.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

71

APPLE NEWS

Utanç timsali müzik kralı Belgravia'daki evinde ölü bulundu

Metropolitan Polisi bugün erken saatlerde yaptığı bir açıklamada, müzik kralı James Pemberton'ın Londra'daki mülklerinden birinde ölü bulunduğunu doğruladı.

58 yaşındaki Pemberton yıllardır süregelen cinsel saldırılar, küçüklere yönelik cinsel suçlar ve tecavüz şüphesiyle tutuklandıktan sonra kefaletle serbest bırakılmıştı.

Suçlamalar, Pemberton'ı müzik sektörünün en saygın isimlerinden biri haline getiren plak şirketi Ripe Records'ı kurduğu 1980'li yıllara kadar uzanıyor.

Her ne kadar doğrulanmamış olsa da sosyal medyada yer alan bildirilerde Pemberton'ın cesedinin dantelli iç çamaşırı ve çoraplarla bulunduğu belirtiliyor. Yetkililer ölümün ters giden bir tür seks oyunundan kaynaklandığına inanıyor.

Polis sözcüsü ölümü doğruladı. "James Pemberton bugün erken saatlerde karısı tarafından ölü bulun-

Ninova

du. Polis soruşturmaya başladı ancak şu anda olayla bağlantılı olan herhangi bir kişi söz konusu değil."

Pemberton bu ayın başlarında geçmişte meydana gelmiş olan sayısız cinsel saldırı suçlamasını kabul etmemişti ve yargılanmayı bekliyordu.

Instagram

Claire O'Donohue (@ClairyFairy1999)

O sapığın ölü bulunmasına ek olarak Hen Pemberton'ın da ortadan kaybolmasının biraz tuhaf olduğunu düşünen var mı? Son paylaşımını gördünüz mü? Sadece siyah bir kare paylaşmış –pardon da duyarsız falan mısın?– siyah fotoğraf #BLM hareketi için tasarlandı. Neyse sosyal medyayı belli bir süre olmaksızın bıraktığını ve "iyileşmeye" gittiğini söylemiş. NASIL YANİ? Peki ya kurbanlar ne olacak? Asıl iyileşmesi gerekenler onlar. James'i her kim öldürdüyse tam bir kahraman. #BenDeKatili

Yanıtlar:

@Tofiona: *Biraz sert olmamış mı, eğer senin babanın da koca bir pedo olduğu ortaya çıkıp sonra ölü bulunsa, bahse girerim sen de muhtemelen ortadan kaybolmayı isterdin. Ama evet, siyah fotoğraf kullanması çok rezil bir hareket olmuş.*

@LaraLoo191919: *Belki de James'i o öldürmüştür! HAHA!*

@ClairyFairy1999: *Ne olursa olsun, o yaşlı sapığın ölmesine sevindim. Umarım polisler kısa sürede neler olduğunu çözerler de çabucak toprağın altına gömülür. İğrenç yaşlı a*cık.*

@LaraLoo191919: *Katılıyorum. Cehenneme kadar yolun var. #GeceyiEleGeçir #SokaklarıEleGeçir #BenDeKatili*

EPİLOG

AQUA SHARD, THE SHARD, SE1, ALTI AY SONRA

"Yemin ederim her yeni yıl arifesinde 'ne kadar lanet bir yıldı, çok şükür bitti' diyorum. Bu yapan sadece ben değilim, öyle değil mi?" diye sordu Tor masaya doğru. Bu sene yeni yılı yetişkinler gibi kutluyorduk, bu da aslında sarhoş olup bayılmadan önce doğru düzgün yemek yemek anlamına geliyordu.

"Kesinlikle yalnız değilsin," dedi Maisie. "Bu yıl pek çok açıdan bilhassa korkunç, boktan bir yıl oldu." Birkaç saniye sessiz kaldı ve yanında oturmuş, bıldırcın ve ördek yumurtasından oluşan başlangıçları hevesle hazırlayan Rupert'a baktı. "Ama başka açılardan da şimdiye kadarkilerin en iyisiydi."

Zavallı Roo kız arkadaşının ona kadeh kaldırdığını tam olarak fark edemedi ve başını yukarı çevirip kimsenin konuşmadığını fark ettiğinde oldukça şaşırdı. Maisie'ye baktı. "Of, Tanrım, n'oldu? Şimdi ne yaptım?"

Maisie, Roo'ya gülümsedi. Eğer Maisie bir emoji olsaydı gözleri tam o anda kalbe dönüşürdü. "Hiç. Hiçbir şey. Ben sadece bundan daha kötü yıllar da geçirdik diyordum."

"En iyi arkadaşlarından birinin sırra kadem basmasını ve öldürülen babasının sübyancı olduğunun ortaya çıkmasını saymazsak öyle tabii, bebeğim."

Ninova

Kıyamam. Mizah yapmaya çalışıyordu.

Bilhassa bana bakarak, "Çok mu erken oldu?" diye sordu.

"Bu gibi şeylerin bir zaman sınırı olup olmadığından emin değilim," dedim. "Ama *bence* Maisie asıl senden bahsediyordu. Ben de kadeh kaldırmak isterim. Eski ve yeni arkadaşlara. Ve sevgili Hen'imize, her neredeyse."

Hen çoktan muhtemelen sosis olmuştu ama buradaki kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu.

Erkekler, yani düzgün erkekler aslında komik yaratıklardır, bilirsiniz. Bağırmaya, zorbalığa, itip kakmaya ihtiyaç duymayanlar hayat boyunca kendi yollarını bulmaya çalışırlar. Rupert –benim için hâlâ Kırmızı Pantolonlu Fönlü Kafa'dan ibaret mesela– iyi olanlardan biriydi. İlk başta emin değildim. Gözüm üzerindeydi. Ama Maisie'yi daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Birbirlerine nasıl baktıklarını tam olarak ifade edemiyorum ama sanki ruhları yuvalarını bulmuş gibiydi. Tencere kapak olmuşlardı. Tabii ki kavga ediyorlar, tartışıyorlar ve sızlanıyorlardı ama bir araya geldiklerinde, bilmiyorum işte, huzurlu bir auraları var sanki. Onları bir arada gördüğümde ya da Charlie'nin şu anki gibi bana baktığını gördüğümde, aşkın, sevginin ne olduğunu bilmeden büyüdüğümü fark ediyordum. Nasıl sevilir, sevilinir bilmemişim.

Tor sol tarafımda oturuyor ve şampanyasını yudumluyordu. Yanında eş olarak annesini getirmişti ve yazın yaşadığı dehşetin ardından yavaş yavaş kendini toparlamaya başlamıştı.

Charlie'yle aram daha önce hiç olmadığı kadar iyiydi. James ölü bulunduktan sonra hayır kurumuna gelecek olan nakit akışı konusunda ÇOK paniğe kapılmıştı. Ama ben onun da çözümünü bulmuştum, hem de hiç kafa yormadan. Bankada elimi dahi sürmeyeceğim bir ton para duruyordu. Bu parayı son kuruşuna kadar

Mülteci Hayır Kurumu'na bağışlamıştım ve inanılmaz şeyler olmaya başlamıştı. Okullar, hastaneler ve konutlar inşa ediliyordu. James'in zarar verdiği kızlara ve kadınlara da para vermiştim. Sesinin duyulmasını isteyip de mahkemeye çıkamayanlara da. Ben –tabii ki isimsiz olarak– onları konuşmaya, hikâyelerini anlatmaya, gerçeklerini paylaşmaya teşvik etmiştim. İki kitap yayımlanmıştı bile, üçüncü de yoldaydı sanırım. Bir Netflix belgeseli de yapılıyordu ama belgeselin önce Pembertonların avukatlarının onayından geçmesi gerekiyordu. Başkalarıysa harika ve yürek burkan kişisel makaleler yazmışlar ve bunları *The New Yorker*'dan *Metro*'ya kadar her yerde yayımlamışlardı. James'i öldürmek bu kadınları susturmamıştı. Onlara deneyimleri hakkında konuşabilme gücü ve özgüveni vermişti.

Aslında "son kuruşuna kadar" demem tam olarak doğru değildi. Paranın büyük bir kısmını Adam'ı Amerika'ya göndermek için kullanmıştım. İçe kilitlenme sendromunu çözmenin herhangi bir yolu olup olmadığını görmek için deneysel bir çalışmaya katılacaktı. Henüz çok erkendi ama ona mümkün olduğunca iyi bakıldığından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Şartsız koşulsuz.

Yemin ederim.

Bana gelirsek... Şimdiye kadar istediğim her şeye sahiptim. Charlie, sevgi dolu bir çocuklukla dolup taşması gereken kalbimdeki kocaman boşluğu doldurmuştu. İkimizin de böyle bir çocukluğu olmamıştı, bu yüzden birbirimizin deliklerini dolduruyor olmaktan çok mutluyduk. Sus sus. Bu kadar değerli bir şeyi bu kadar müstehcen hale getirme (gerçi ben de gizlice gülüyorum). İnanmayacaksınız ama gelecek sene Fransa'ya gidip annemi ziyaret etme planı bile yapmıştık. Bana bakın hele!

Ninova

Gördüğüm her kötü şeyi, her kötü insanı, hak etmeyenlere karşı yanlış yapanları yok etme ihtiyacımı soracak olursanız da... Bu duygularla yaşamayı, onları hissetmeyi öğreniyordum. Benliğimin dünyadaki adaletsizliğe kızmasına izin veriyordum ama mezbahalar, şok tabancaları ve çeşitli kasap bıçakları dışında yardım edebileceğim başka yollar da olduğunu kendime hatırlatıyordum. İçimde uyanmış olan kırmızı canavar sevgi sayesinde nazikçe sakinleştirildi ve tekrar uykuya daldı. Of, biliyorum, çok banal.

Yemeğimizin ardından Charlie ve ben yeni yılı karşılamak için bara gitmeden önce "şekerleme" yapmak için –diğer bir deyişle birkaç saatlik uyku ve seks için– otelde ayırttığımız odaya gittik. Gelecek yıl umuyordum ki eli boş gelecek ve beraberinde cani arkadaşlar falan getirmeyecekti.

Charlie asansörde memelerimden birini elbisemin içinden çıkarıp ucuyla oynamaya başlarken, "Kulağa tamamen sıkıcı malın tekiymişim gibi gelecek ama bu yıl umarım drama falan yaşamayız," dedi.

Bizim kata vardığımızda gülüyordum. Kıyafetlerime çekidüzen verdim. Güvenlik kamerası görevlilerinin gözleri şenlik etmişti kesin; olsun, sonuçta mevsim verme mevsimiydi.

Odamıza gittik ve Charlie minibar buzdolabından bir şişe şampanya çıkardı. "Küveti doldurayım mı?" diye sordu.

"Olur," dedim ama televizyondaki son dakika haberi dikkatimi dağıttı. "Bir dakika, şunu bir izlemek istiyorum."

Muhabir, yaşı belli olmayan solgun benizli ve gergin görünümlü bir kadındı. Mikrofonuyla beceriksizce oynuyordu ve arkasına Thames Nehri'ni almış, kıyı setinin üzerinde duruyordu. Kamera dönse benim binam görünecekti neredeyse. Kadının arkasında bir ton hareket vardı. Adamlar şu beyaz koruyucu kıyafetlerden giymişti. Takım taklavat, her şey tamdı.

Muhabir mikrofona konuştu: "Polis, Noel arifesinden bu yana kayıp olan otuz dört yaşındaki Bethany Miller'ı aramaya devam ederken Thames Nehri'nin Chelsea Kıyısı yakınında bir ceset daha bulundu. Stajyer veteriner en son Soho'daki bir mekânda düzenlenen Noel partisinden eve yürürken görülmüştü. Bayan Miller'm Uber olduğunu zannettiği bir arabaya binmiş olabileceği düşünülüyor. Polis sözcüsü bunun bir cinayet soruşturması olduğunu doğruladı.

"Polis, Bayan Miller'ın son haftalarda ölü bulunan ikinci kadın olması nedeniyle Londra bölgesindeki kadınları ekstra dikkatli olmaya çağırıyor. Kasım ayında Londra'nın güneybatısının ormanlık bir bölgesinde yirmi altı yaşındaki Nala Sidhu'nun da cesedi bulunmuştu. Mümkünse bilhassa geceleri yalnız başına seyahat edilmemesi tavsiye ediliyor."

Charlie banyoda bir şeyler söylüyordu ama kelimelerini çıkaramıyordum. Kanımın bütün vücudumda daha hızlı ve daha sert bir şekilde pompalanmasından başka bir şey duyamıyordum. Midemin derinliklerinde bir şeyin kıpırdadığını, gözlerini açtığını, derin bir uykudan uyanan bir hayvan gibi gerindiğini hissedebiliyordum.

Ninova

Katy Brent'ten Mektup

Erkekleri Öldürüp Paçayı Sıyırmanın Yolları'nı okumayı tercih ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım keyif almışsınızdır! Eğer aldıysanız ve yeni çıkacak kitaplarımdan ilk siz haberdar olmak isterseniz buraya tıklayarak beni Twitter'dan takip edebilirsiniz: https://twitter.com/Littlemisskatyb

İşin komik yanı, *Erkekleri Öldürmenin* tohumları, birkaç yıl önce *Made in Chelsea*'nin bir bölümünü izlerken atıldı. Dizide kızlardan biri, aldatan tüm erkeklere Patrick Bateman muamelesi çekse ne olur acaba diye merak etmiştim. 2018'de #BenDe hareketi ortalığı ayağa kaldırmaya başlayıncaya kadar bu konu bir süre aklımda nadasta kaldı. İşte o sıralarda, kadınların geri adım atması durumunda neler olabileceğine dair çok temel notlar almaya başla-

dım. Tabii ki bu düşünce zincirinde yalnız değildim ve son birkaç yılda kadınların yazmış olduğu harika intikam hikâyeleri okudum. *Killing Eve, Promising Young Woman, I Will Destroy You, Sweetpea* ve *My Sister The Serial Killer*'ı da unutmamak lazım; Kitty'nin hikâyesinin önünü açmaya yardımcı oldukları için hepsine teşekkür borçluyum. Tuttuğum o notlar en nihayetinde bu kitabı ortaya çıkardı. Siz de benim gibi bir kara film tutkunuysanız Kitty Collins ismi tanıdık gelecektir.

Umarım *Erkekleri Öldürüp Paçayı Sıyırmanın Yolları*'nı gerçekten sevmişsinizdir ve eğer sevdiyseniz yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Okuyucuların düşüncelerini duymak bana her zaman büyük bir zevk vermiştir. Dahası, yeni okuyucuların da kitaplarımı keşfetmesine yardımcı olacaktır.

Teşekkürler,
Katy xxx

Teşekkürler

Yaklaşık dokuz yaşımdan beri zihinsel olarak bu teşekkür yazılarından birini yazıyorum (tabii ki bazı isimler bu süreçte değişti), dolayısıyla bunun benim için ufuk açıcı bir an olduğunu söylemem gerek. Hoş, bu teşekkür yazısını UberEats'te McD'nin kahvaltı aralığını kaçırdığım için sabahlığımla çizburger yerken yazmayı hayal etmemiştim.

Öncelikle HQ'daki harika editörüm Belinda Toor'a çok teşekkür ederim. Kitty'ye şans verdiğin ve sadece Kitty'ye değil aynı zamanda bana da bir yuva bahşettiğin için teşekküler. Yazdıklarıma karşı hissettiğin coşku, beni geçtiğimiz yıl boyunca pek çok melodramatik umutsuzluk krizinden kurtardı. Ne kadar "teşekkür ederim" desem az. Ayrıca Audrey Linton'a ve diğer editörlerin göremediği şeyleri fark eden sihirli gözlerine teşekkürler.

Kapak, pazarlama ve kitabın rahatsızlık verici mi verici adı üzerinde göstermiş olunan sıkı çalışmalar için HQ ve HarperCollins'teki herkese teşekkür ederim. İstediğimiz noktaya varabildik. Sıkı tutunun geliyoruz.

AM Heath'teki muhteşem menajerim Euan Thorneycroft'a, yazdıklarıma olan sarsılmaz inancından dolayı teşekkür ederim.

Bu süreçte bana harika birer akıl hocası ve arkadaş olan iki kadına ve yazar arkadaşlarıma, Julia Crouch ve Stephanie Butland'a

büyük bir teşekkür borçluyum. Rehberliğiniz ve tavsiyeleriniz benim için çok değerliydi. İhtiyaç paketleri de bilhassa öyle. Simon Trewin'e de özel teşekkürlerimi sunuyorum. Daha dur, seni yormaya devam edeceğim!

Tam bir huysuz gibi davrandığım ve bir daha asla tek kelime yazmayacağıma dair yemin ettiğim zamanlarda bile beni zorlamaya ve cesaretlendirmeye devam eden harika arkadaşlarım Charlotte, Annaliese, Donna, Becky, Laura, Louise, Gwefs ve Craig. Hepinizi çok seviyorum. İhtiyacım olduğunda beni kendime getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Kız kardeşlerim Vicki, Luci, Emily ve Chloe. Beni desteklediğiniz için teşekkürler.

Aynı zamanda beta okurlarım olma nezaketini gösteren Faber WhatsApp/e-posta gruplarımdan Beatrice, Josie, Karen, Maysa ve Catriona. Sırada sizler varsınız. Unutmayın, hepinizin neler yapabileceğine şahit oldum!

Rob Dinsdale ve David Lewis'a, bu işe "erkek duyarlılığı okurlarım" olarak dahil oldukları için teşekkür ederim – haklısın David, bunun penislere uygulanması oldukça garip bir tıbbi prosedür olduğu kesin.

Babam Paul Brent, keşke hayatta olup buna şahit olabilseydin. Başardım, babacığım! Eğer ölümden sonra yaşam varsa, o zaman umarım etkinlik sonrası partisinde kadeh kaldırıp arkadaşlarına küçük kızın gerçek bir kitap yazdığı için caka satıyorsundur. Seni çok özlüyorum.

Annem Carla'ya bu süreçte beni desteklediği için teşekkür ederim. Sanırım ikimiz de bunun doğum ve ergenlik yıllarının toplamından daha zor bir süreç olduğu konusunda hemfikiriz. Seni seviyorum. Ve bana katlandığı için üvey babam Keith'e. Seni de seviyorum.

En önemlisi çocuklarım Seb ve Sophia. Çok uzun yıllar boyunca bu kitabı okuyamayacaksınız. Ama benim için her zaman itici bir güç oldunuz. Her şeyi siz ikiniz için yapıyorum. İkinizi de ne kadar sevdiğimi anlatmaya kelimeler kiyafetsiz kalır.

Ayrıca Louise Thompson, Millie Mackintosh, Olivia Bentley, Sam Thompson, Spencer Matthews ve *Made in Chelsea*'de yer alan diğer herkese bu romana ilham verdikleri için teşekkür etmek istiyorum. İstemeden de olsa. ☺

